

GILLIAN McALLISTER

NOAPTEA
ÎN CARE
TOTUL S-A
SCHIMBAT

GILLIAN MCALLISTER
NOAPTEA ÎN CARE
TOTUL S-A SCHIMBAT

Original: *That Night* (2021)

Traducere din limba engleză și note de:

GABRIELA STOICA

virtual-project.eu

BOOKZONE

2022

PROLOG

— Ajută-mă, te rog, ajută-mă, o implor eu la telefon.

— Ce?

Sora mea are o voce panicată, glasul ei, de obicei stins, denotă că intră imediat în alertă.

— Ce?

Al doilea „ce?” este resemnat, un cuvânt deznădăjduit și sferiform precum pelteaua care cade dintr-o lingură umplută până la refuz, împrăștiindu-se pe jos cu un plescăit înfundat.

Linia telefonică pâraie și trosnește de parcă cineva ar foșni o hârtie deasupra receptorului, iar semnalul este slab.

— Te rog, ajută-mă, insist eu.

S-a făcut noapte, dar încă se mai zărește o geană de lumină la linia orizontului, unde soarele a apus cu câteva ore în urmă, ca și cum cineva ar fi deșirat o cusătură pe cer, chiar acolo, în margine. În rest, totul este cufundat în beznă, iar în aer plutesc mireasma fânului de vară și aroma ultimelor resturi de jar care încă mai pâlpâie în grătare.

— Vino, te rog, adaug eu, deși știu că o va face.

Asta înseamnă familia. Cel puțin, asta înseamnă pentru noi familia.

Nu îmi răspunde, dar această tăcere conține acordul ei implicit, știu sigur.

Îmi întorc privirea de la cer și mă uit în jos, îndreptând spre pământ lanterna în al cărei fascicul de lumină dansează particulele mici de praf.

Plimb lumina lanternei încet peste el. Peste trupul întins pe jos.

1.

Cathy

Cathy răspunde la apelurile telefonice din miez de noapte doar pentru că este trează și lucrează. E ocupată cu analizele de sânge ale unui labrador din pricina căruia este îngrijorată. Rezultatele au întârziat deja, iar Wi-Fi-ul instabil de vacanță se tot întrerupe exact când ea încearcă să trimită e-mailul.

Frannie. Glisați pentru a răspunde. Ochii lui Cathy zboară spre partea de sus a ecranului pentru a verifica ora. Este 1.25 noaptea. Camera este complet întunecată în jurul bulei albastre de lumină pe care o creează telefonul. Nu poate vedea nimic altceva decât pe sora ei, care o sună la ore înaintate. O sună pe Cathy deoarece știe că ea, Cathy, este singură, deoarece ea, Cathy, este întotdeauna singură, fie că se află în vacanță sau acasă.

Se așază în pat și glisează cu degetul pe ecran pentru a răspunde. Cearșaful cade pe lângă ea. Poartă pijamale chiar și pe căldura tipic italiană. I se pare cumva nefiresc să doarmă goală. Pentru Cathy, acest lux special este rezervat viitorului, speră ea, alături de un bărbat încă necunoscut.

— Ajută-mă, te rog, ajută-mă, strigă Frannie de îndată ce Cathy îi răspunde.

O undă de șoc electric o izbește pe Cathy drept în piept, coborându-i apoi prin brațe.

— Ce-i? Ce este? spune Cathy.

Broboane de transpirație i se formează pe buza superioară și între sâni.

— Te rog, ajută-mă, o imploră Frannie.

— Unde ești? Ai pățit ceva?

— Te rog. Vino. Sunt pe drum. Ia-o la dreapta pe drumul de pământ și apoi la stânga. O jumătate de kilometru, cel mult, balmăjește Frannie.

Cathy așteaptă. Pentru ca Frannie să înceapă să devină

coerentă.

— Este el. Omul de la piață, spune Frannie, apoi închide.

El.

Rahat!

Cathy se dă jos din pat și începe să caute buimacă niște haine pe care să le arunce pe ea. Găsește o pereche de pantaloni scurți roz pe care îi cumpărase din Verona în urmă cu câteva zile și îi trage pe ea, eticheta cu prețul zgâriindu-i șalele.

De ce nu a rămas pe fir? Cathy încearcă să o sune înapoi, dar apelul se deconectează imediat.

Își înfinge picioarele în șlapii ei prăfuiți și își înșfacă geanta. Când iese din vila cufundată în liniște, fără să-i treacă prin cap că trezește pe cineva, trage ușa masivă din lemn după ea, făcând-o să răsunе ca o împușcătură în noapte.

Suburbiile Veronei sunt învăluite în beznă la ora aceea. Nici după o săptămână și jumătate Cathy nu s-a obișnuit cu asta. Își încordează privirea ca să-și vadă picioarele în timp ce merge.

Singura lumină provine de la fereastra dormitorului ei din vila aflată în spate. Proiectează un dreptunghi simplu de lumină pe terasă. Și apoi, nimic altceva, ca și cum ar fi la capătul lumii.

Frannie părea atât de speriată. Ea încearcă să o sune din nou, dar de data asta apelul intră direct în mesageria vocală. Poate că exagerează ea. Cathy speră să fie așa. Întotdeauna i-a plăcut dramatismul hiperbolelor lui Frannie, felul în care relatează o poveste grozavă. Ea este visătoarea familiei. „Azi erau literalmente cincizeci de câini în sala de așteptare”, a spus odată. Frannie este recepționeră la cabinetul lor veterinar de familie. A refuzat să recunoască pe deplin adevărul atunci când Cathy a verificat programările. „Da, *de fapt*, au fost cincizeci”, a susținut ea, iar Cathy și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs. „Se pare c-a trebuit să stai ceva vreme în spatele biroului de la recepție”, a remarcat ea, în timp ce

Frannie dădea din cap cu emfază.

Cathy se repede înainte, ierburile lungi și dure care pârâindu-i sub tălpi, biciuindu-i gleznele și încolăcindu-se în jurul lor ca niște șerpi, în timp ce mormăie cu voce tare rugăciuni fără rost. „Te rog să fii bine. Te rog să nu fii rănită sau speriată”.

Când ajunge la capătul drumului, se întoarce și vede lumina farurilor în depărtare.

Trebuie să fie mașina lor închiriată, Land Roverul pe care niciunui dintre frați nu-i place să-l conducă. „Parcă ar fi un autobuz”, a remarcat fratele lor, Joe, în prima zi.

O ia de-a dreptul la fugă pe drum. Întâi la dreapta și apoi la stânga, așa cum i-a spus Frannie. „El este el. Omul de la piață”.

„El este”.

Cathy încetinește pasul când vede siluetele. Le-ar recunoaște oriunde: fratele și sora ei. Joe, stând lângă Land Rover, cu mâinile în șolduri. Și Frannie, ingenunchată, cu părul și membrele ei lungi luminate de faruri. Este atât de frumoasă! Așa a fost întotdeauna. Nas lat. Ochi de pisică. O coamă de păr întunecat, strălucitor.

De ce stă pe pământ? Cathy o fixează cu privirea, apoi trage aer în piept, doar o dată. După care expiră cât de încet poate. Acesta este... Se uită fix la alternanța de umbre și lumini. O mantie de frică îi învăluie umerii. Începe să i se facă frig.

Cumva e conștientă că, dacă va continua să meargă înainte, ceva se va întâmpla.

În mod evident, Joe tocmai a venit și el din apartamentul lui separat de restul vilei mari pe care o împart și mășăluiește nervos prin dreptul farurilor, când în umbră, când în lumină, ca un bec pâlpâind. Cathy își înfășoară brațele în jurul taliei. Un sentiment de rău augur se așterne apăsător asupra ei, de parcă ar fi urmărită din umbră. O mică și nesuferită parte din ea este dezamăgită de faptul că Frannie l-a sunat pe Joe înaintea ei. Cathy nu l-ar suna pe Joe primul într-o situație de criză... s-ar

putea chiar să nu-l sune deloc.

Aprinde lanterna de pe telefon, luminând pământul palid și prăfuit din fața ei. Înjur plutesc mirosurile Veronei: căldură uscată, iarbă pârjolită. A fost cea mai toridă lună iulie înregistrată vreodată. Au trebuit să cumpere loțiuni de corp aproape zilnic. Au folosit sticle peste sticle. Toate hainele lui Cathy sunt uleioase la tiv.

Aude doar motorul mașinii și țârâitul cicadelor.

Cathy se îndreaptă spre cei doi și își plimbă încet lumina lanternei asupra lui Frannie, care este în continuare în genunchi. Și atunci îl vede.

Frannie stă aplecată asupra lui, cu privirea ațintită spre pământ. Cathy se oprește din mers, dar nu își poate dezlipi privirea de la Frannie. Are ceva... un tricou?... în mâini. În timp ce Frannie se ridică de jos, Cathy își dă seama, uluită, că și-a dat jos tricoul de pe ea, că e doar în sutien.

În strălucirea orbitoare a farurilor, Frannie își ridică mâinile în aer. Picături roșii i se preling pe încheieturi. Stomacul ei este brăzdat de dâre de sânge. Este uscat, vișiniu, de culoarea vinului roșu. Alcătuiește un tablou terifiant. O senzație de greață urcă în gâtul lui Cathy.

— Ce mama naibii! Șoptește ea ca pentru sine.

Joe stă aplecat asupra ei acum. Frannie își întinde mâinile spre Cathy și strigă:

— Ajută-mă!

Farurile proiectează o diagramă Venn de lumini, conturând un tablou al surorii ei alături de un trup care-i zace la picioare.

2.

Joe

Joe... foarte încordat, de-a dreptul înspăimântat, mai bine zis... a avut întotdeauna vise urâte, iar acesta trebuie să fie cu

siguranță unul dintre ele.

„Ce dracu’, ce dracu’, ce dracu’!”, se gândește el când ajunge în fața mașinii și cascade ochii la sora lui. Ea stă în genunchi pe pământ. Îi poate vedea fiecare nod al coloanei vertebrale, în jocul de lumini și umbre tremurânde alcătuit de faruri. E prea slabă. Întotdeauna a fost așa. El obișnuia să-i pregătească gustări după școală: brânză pe pâine prăjită, iaurt cu nuci și fructe de pădure. Orice îngrășa. L-au numit al doilea prânz al ei.

— Ce..., începe el să spună, dar propoziția rămâne în aer, ca un chibrit care nu reușește să se aprindă.

Scutură din cap. Nu-i vine să creadă ce vede. Un cadavru.

— Ce dracu’! Șoptește el. Ce dracu’!

— Ajută-mă! îi strigă Frannie peste umăr.

În depărtare, poate vedea punctul de lumină al lanternei lui Cathy, care străpunge întunericul. „Slavă Domnului”, se gândește el. Ea va ști ce să facă. El nu știe. Joe este un copil în trup de bărbat care intră ușor în panică, așa i se pare uneori. Cathy o fi ea timidă, dar se descurcă grozav în situații de criză.

— L-am lovit, le strigă Frannie amândurora. L-am lovit cu mașina.

Fasciculul de lumină al lanternei lui Cathy tremură în timp ce ea aleargă spre ei, lăsând dăre ca niște artificii în aerul nopții. Este omul de la piață.

— Ce? spune Joe. Nu-și poate lua ochii de la bărbatul care zace întins pe jos în fața ei.

Pielea ca de ceară a acestuia e plină de sânge – pete roșii întinse pe un fond cenușiu.

Joe se apropie de Frannie cu precauție, chiar dacă nu-l trage deloc inima. Lacrimile au lăsat dăre vizibile pe sângele de pe fața ei. Sub nas i se zărește o dăre de muci. Îi vine să întoarcă numaidecât spatele, să dea fuga înapoi la vila lui și la Lydia. Departe de acest... de acest haos grotesc.

Are senzația că înaintează cu greu printr-o apă care nu vrea să se despartă în fața lui. Încearcă să facă un pas înainte, dar nu poate. Se forțează să se uite la bărbatul întins pe pământ. Înalt, suplu... oasele Țoldurilor îi împung pielea. Frannie i-a ridicat cămaȚa. Toracele îi sângerează. Are ochelarii crăpați.

În mod evident, individul e mort.

Majoritatea membrilor familiei Plant sunt veterinari, inclusiv Joe Ți Cathy, iar pentru veterinari moartea este ceva evident.

E atât de mult sânge. Litrî întregi de sânge. Începe să intre în panică. De obicei, nu îl deranjează sângele, dar nu în asemenea împrejurări. Încearcă să-Ți domolească respirația. „Am un atac de panică”, își spune în sinea lui. Nu este ceva neobiȚnuit pentru el, dar nu prea seamănă cu cele pe care le-a avut înainte.

ÎȚi scoate telefonul Ți, la fel ca sora lui, Cathy, îndreaptă fasciculul lanternei spre drum. Sângele străluceȚte în lumina ei precum benzina. E atât de mult! Joe încearcă să se abțină să nu icnească. E un miros fetid, deopotrivă metalic Ți putred, precum izul căpătat de mâncarea ce a început să se strice.

Se întoarce să se uite la sora lui, prosternată în mijlocul drumului.

— Ce naiba s-a întâmplat? o întreabă.

— Te rog, ajută-mă, spune ea. Nu fi...

— Cum să nu fiu?

— Ajută-mă doar, i se adresează ea printre lacrimi.

Frannie nu plânge aproape niciodată. Este senină, dezordonată Ți plină de imaginație, Ți îi place să cumpere mult prea multe haine de pe eBay. Nu este o plângăcioasă.

Îl năpădeȚte un sentiment profund Ți familiar. L-a mai avut atunci când Frannie a căzut pe spate dintr-un leagăn la vârsta de trei ani Ți nu a mai respirat timp de zece secunde, cele mai lungi din viața lui Joe. Ți când ea s-a înecat cu o bomboană, iar Joe a bătut-o cu putere cu palma între omoplați Ți a făcut-o

să tușească și să o scuipe imediat. Și prima dată când Frannie a ieșit în lume ca adolescentă și Joe a așteptat-o, cu toate că până și mama lor se culcase. Își amintește și acum: ticăitul pendulei de pe hol, zumzetul frigiderului. Și ușurarea pe care a simțit-o când cheia s-a răsucit în broască.

Și, desigur, îi amintește de Rosie.

— L-am lovit... l-am lovit.

— Nu pot... *Cum?* spune el. Joe îngenunchează lângă trupul bărbatului.

Cathy face același lucru, dar se mulțumește să se uite în tăcere. Ar vrea să-și poată păstra și el sângele-rece la fel ca ea. El și Cathy au operat recent împreună un ogar, iar ea și-a petrecut cel puțin un minut, după ce l-au deschis, doar privindu-l. Fără grabă. Doar culegând informații, așa cum face Cathy de obicei.

— Frannie, spune el, și cuvântul explodează din el ca o tuse bruscă.

— L-am lovit din lateral, spune ea, gesticulând. A fost vina mea. A fost vina mea. Este omul de la piață. Dacă încercăm să oprim sângerarea, vom... Trebuie doar să oprim sângerarea și va fi bine, va fi bine, îi imploră ea.

Joe îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Cathy.

— Ține tricoul apăsat pe rană, spune Cathy. Cât de strâns poți.

Chipul ei e impenetrabil.

Se îndreaptă spre trupul inert. Părul lung îi este strâns în vârful capului. Este o versiune mai puțin frumoasă a lui Frannie. Mai robustă. Trăsăturile ei sunt ușor distorsionate cumva, sau poate că doar arată așa prin comparație cu ale lui Frannie. Joe se simte vinovat de fiecare dată când gândește asta, dar e adevărat.

Cathy se uită la bărbatul întins pe jos.

— Are doar o rană superficială, constată ea. Sângerează cam mult pentru așa ceva. Se întinde să-i ia pulsul.

— O să fie bine, nu-i așa? spune Frannie.

— Cu ce viteză mergeai? o întreabă Joe. Are impresia că i se va face rău. Transpirația i-a năpădit fruntea și stomacul i se frământă iar și iar, ca un ocean agitat. Sora lui a lovit cu mașina pe cineva și este sânge peste tot. Și acum... acum este și problema lui. Trebuie să o ajute.

— Destul de mică, spune Frannie, dar Joe a uitat ce a întrebat-o.

Doamne, ar fuma o țigară, pentru prima dată după luni de zile. Un vechi viciu de-al său, la care aproape că a renunțat, cu excepția vacanțelor, a răsfățurilor ocazionale și a perioadelor de stres, ceea ce înseamnă... ei bine – mai tot timpul, de fapt.

— Ai chemat ambulanța? o întreabă Cathy pe Frannie, îngenunchind deasupra trupului bărbatului.

— Are puls? întreabă Frannie. Va fi bine, nu-i așa?

— Cum de nu i-ai luat pulsul? se miră Joe. Se apleacă spre bărbat, cu mâinile pe coapse, respirând anevoios. Acidul din stomac îi inundă esofagul. „Adună-te!”, își spune în sinea lui. Unde este ambulanța?

— Nu vine nicio ambulanță, bine? strigă Frannie. N-am chemat-o.

— De ce? întreabă Cathy.

Ea se chinuie să scoată cuvintele pe gură din pricina șocului.

— Eu... eu v-am sunat pe voi doi, în schimb.

— Nu suntem doctori. Joe își ridică încet capul în timp ce vorbește. Nu suntem doctori, ce mama naibii, Fran! rostește el aproape în șoaptă, întorcându-și capul într-o parte și privind în depărtare.

— Nu avem nimic la noi, spune Cathy. Adrenalină, pungi cu sânge... uite... trebuie să...

Frannie ridică o mână în aer.

— Vă rog doar să mă ajutați, spune ea. Dacă îl salvăm...

dacă va fi bine... atunci...

Cathy începe resuscitarea, deși probabil știe fără doar și poate că este inutilă, iar Joe i se alătură. El se ocupă de inimă, în timp ce ea îi îndreaptă capul, așa cum făceau cu animalele. Trupul este rece sub atingerea degetelor lui. Joe aruncă o privire spre Cathy, care îl evită. Se uită din nou în jos la individ, prin întunericul nopții. Un om mort.

El pompează pieptul bărbatului, având degetele la doar câțiva centimetri de inima acestui străin.

Cathy verifică și deschide căile respiratorii ale bărbatului, tatonând cu un deget interiorul gurii lui.

— Cum l-ai lovit? întreabă Joe gâfâind.

— Oprește motorul mașinii, îi spune Cathy lui Joe. Nu îmi pot auzi gândurile.

Joe reușește abia din a doua încercare. Lumea se întunecă, străpunsă doar de o rază verticală de lumină care provine de la telefonul lui Cathy. Ea își duce urechea la gura bărbatului.

— De cât timp se află aici? o întreabă pe Frannie.

— Era chiar în calea mea, am cotit fără să mă gândesc...

— De cât timp?

— O jumătate de oră.

O clipă de tăcere.

— Cum? Ce-ai făcut? Tot timpul ăsta? îi cere socoteală Cathy.

— O jumătate de nenorocită de oră! strigă Joe, întorcându-se de la mașină și reluând compresiile toracice.

Cathy își pune gura peste cea a bărbatului. Scuipă, își linge buzele, apoi reia procedura.

Își scoate tricoul.

— Folosește-l pe ăsta pentru a opri sângerarea, îi spune lui Frannie, dându-i tricoul. Al tău e îmbibat până la refuz.

„Nu are temperatura normală”, gândește Joe, în timp ce

măinile lui pompează pieptul bărbatului. Aerul nopții din Verona este cald, sunt cel puțin douăzeci de grade, și palmele i s-au umezit. Dar omului ăsta nu-i este cald. E puțin mai rece decât ar trebui să fie, ca o păpușă.

Frannie întinde cealaltă mână ca să apuce încheietura mâinii bărbatului.

— Simt ceva, spune ea plină de speranță, iar Joe îl apucă de celălalt braț.

— Este pulsul tău, spune el după câteva secunde. În vârful degetului. Pentru că ești speriată. Îmi pare rău. Nu are puls.

— Continuă, atunci, spune Frannie pe un ton isteric.

— *Asta* și fac. Joe se uită la trupul bărbatului în timp ce pompează. Chiar dacă i-ar pune inima din nou în funcțiune, ar fi inutil. Ar fi în moarte cerebrală. Jumătate de oră.

Este inutil.

Se lasă în spate pe călcâie și se uită la Frannie. Măinile celor trei frați sunt pline de sânge. Corpul bărbatului este stampilat cu amprente lor roșii.

Cathy îi face respirație gură la gură, apoi ascultă din nou. După încă două încercări, trebuie să fi ajuns la aceeași concluzie ca Joe, pentru că se oprește și ea.

— Îmi pare rău, spune. Îmi pare tare rău.

— Nu, nu, se împotrivesc Frannie. Stă cu picioarele încrucișate, exact așa cum făcea când erau copii, cu capul în mâini, cu una din ele încă ținând încheietura mâinii bărbatului lipită de fața ei în chip de consolare. Frannie, mezina familiei.

— Nu, vă rog, Cathy... Joe. Vă rog să continuați, insistă ea.

— Este rece, spune Cathy încet. A pierdut mult sânge. Inima lui nu răspunde la stimuli.

Frannie scutură din cap iar și iar.

— Nu, începe ea să spună. Nu... nu spune asta, Cathy, continuă, continuă!

— E mort, declară Cathy. Se uită la Joe pentru confirmare.

— Îmi pare tare rău, Fran, spune el. Se întinde spre ea, dar Frannie nu reacționează, stând în continuare cu capul în mâini.

— Am intrat pe partea greșită a drumului, spune Frannie. Am uitat. Am uitat că se conduce pe dreapta aici, își lasă capul să cadă ca o femeie condamnată la moarte.

Joe se holbează la ea, îngrozit. Cathy închide ochii.

— Voi merge la închisoare, rostește Frannie atât de încet, încât Joe trebuie să-și încordeze auzul. Se uită la Frannie. Apoi la cadavru.

El știe că bărbatul este mort. Dar ceea ce nu a pus cap la cap este faptul că asta înseamnă că sora lui e o ucigașă.

3.

Cathy

Cathy a început să tremure din toate mădularele. O luase frigul, aici afară, în noaptea fierbinte și sufocantă.

— Noi... eu... polițistul ne-a văzut când ne certam la piață, spune Frannie. Ei vor presupune... se vor gândi că... te rog, spune-mi ce să fac.

— Nu pot, spune Cathy.

— Dacă sun pe cineva acum... spune Frannie. Vreau să spun că... voi merge la închisoare, nu-i așa? Nu, nu. Nu poate fi adevărat. Este? imploră ea.

Ochii lui Cathy se umezesc. Clipește.

Joe stă în continuare nemișcat, cu privirea pierdută în depărtare.

Frannie își șterge nasul pe antebraț. E ceva atât de grosier, atât de primitiv în gestul surorii ei care de obicei este plină de farmec și care, nu mai departe de luna trecută, a condus două sute de kilometri pentru a achiziționa o vază de epocă pe care și-o dorea neapărat.

Cathy se gândește, brusc, împotriva voinței ei, la ADN. Amprentele digitale. Fire de păr. Fibre. Celule epiteliale. Sunt peste tot; pe cadavru, la locul faptei.

— Corect, spune Joe încetișor. Polițistul ăla. Cel care avea impresia că... voiai cu tot dinadinsul să-i creezi probleme. S-a uitat la Frannie, apoi a aruncat o privire deznădăjduită în jos, spre cadavru. Sunt duri pe aici.

— Polițiștii? îl descoase Cathy.

— Da, spune Joe care, după toate aparențele, nu simte nevoia să dea mai multe explicații.

Cathy se uită la el, așteptând. Ea știe ce s-a întâmplat cu Frannie, evident. Dar nu și Joe.

— A fost o chestie într-un bar în prima noapte, spune Joe. Tipul ăsta s-a dat la Lydia.

— Și...

— Ei bine, spune Joe, iar Cathy este sigură că detectează o ușoară roșeață în obrajii lui. Știi tu.

— L-ai lovit?

— S-ar putea, spune Joe, evitându-i privirea.

El a fost întotdeauna așa. Iute la mânie, ca apoi să se simtă stânjenit din pricina asta, evaziv în privința lucrurilor pe care le-a făcut. Joe nu ar răni niciodată pe cineva la care ține, și-au spus ele mereu.

Pământul este cald sub picioarele lui Cathy. Se uită lung la sora ei.

— Trebuie să chem o ambulanță, spune Cathy.

— Nu... Nu! Nu putem, nu putem, strigă Frannie, cu o voce întretăiată, ba răgușită, ba înecată în flegmă.

— Ce-ai de gând să faci? o întreabă Cathy în liniștea nopții.

Abia poate distinge trăsăturile surorii ei prin întuneric, dar o cunoaște atât de bine. Îi știe toate stările sufletești. Resemnarea senină când ultima ei relație s-a încheiat. „Of, la

naiba, o să trag un gin și o să uit de el”, a râs ea atunci, strâmbând din nas cu eleganță, dar își amintește și cum, mai târziu, i-a trimis un mesaj lui Cathy din baie, întrebând-o dacă era ceva în neregulă cu ea, dacă ar mai putea găsi vreodată pe cineva sau dacă era posibil să rămână singură cu Paul, fiul ei, pentru totdeauna.

Acum, Cathy își poate imagina expresia de pe chipul ei, deși nu o poate vedea... – rimelul scurs brăzdându-i obrazii, nasul roșu. Pistruii ei, vizibili după vacanță.

Dar pentru prima dată în viața ei, nu știe ce să spună.

— Un echipaj de ambulanță l-ar putea ajuta cu ceva? întreabă Frannie. Se lasă în jos până la nivelul lui Cathy, direct pe pământ, ca un animal.

— Nu, spune Cathy. Nu acum.

— Și dacă chem, totuși, ambulanța... ce se va întâmpla cu mine?

Măinile lui Frannie se frământă, pline de neastâmpăr. Umerii îi sunt gârboviți.

Cathy este vag conștientă de faptul că își va aminti această conversație pentru tot restul vieții.

— Ce se va întâmpla cu Paul? adaugă ea.

Cathy cercetează din priviri mașina. Cadavrul. Se gândește la polițistul care a văzut-o în timpul zilei pe Frannie certându-se cu acest bărbat. Se gândește la altercația lui Joe. Poliția va crede că sunt niște oameni care creează probleme, cei din familia Plant.

— Nu știu, spune Cathy. Nu știu.

— Nu pot chema ambulanța. Nu pot.

— Să le zicem c-am fost eu, spune Cathy, disperată. Glasul i se îneacă în lacrimi.

— Dar ai fost și tu la piață. Ei ar putea deduce... că nu a fost un accident.

Cathy își lasă capul să îi cadă în mâini și își masează

fruntea. Nu poate gândi în astfel de împrejurări. Creierul ei nu funcționează.

— Am putea spune că l-am găsit, mormăie ea.

— Pe marginea drumului?

— E prea târziu, spune Frannie. Este al dracului de târziu. A trecut mult prea mult timp. Mașina noastră... mașina de închiriat are tabla înfundată. Și este închiriată. Nu putem, pur și simplu, să scăpăm de ea. Am dat de dracu'. Am dat de dracu'.

Se uită la Cathy și apoi la Joe, care și-a acoperit fața cu mâinile lui înroșite.

— Am dat de dracu' de-adevăratelea. Fă, te rog, ceva. Te rog, ajută-mă. Te rog, ajută-l pe Paul.

Prin mintea lui Cathy galopează tot felul de gânduri. La câțiva metri distanță, lui Joe i se face în cele din urmă rău. O fântână arteziană de *vino rosso* adăugându-se la sângele și dezastrul de pe drumul de pământ. Mirosul vine plutind spre ea... acid, acru... și Cathy are impresia că o să-i vină și ei să vomite.

— Paul mă are *doar pe mine*, spune Frannie. Vreau să spun că... trebuie să... să mușamalizăm chestia asta.

Ei rămân în tăcere câteva minute.

— E de tot rahatul, spune Joe în cele din urmă, ștergându-și gura de tricou. Pe bune, nu ne poți cere să... să ce? Ce spui acolo, Fran? Ochii i se întorc brusc spre ai ei.

— Nu spun nimic, strigă Frannie. Spun că dacă eu... sau unul din voi... sună pe cineva acum, o să ajung la închisoare și o să-l las pe Paul singur timp de un deceniu. Probabil chiar mai mult.

Cathy se uită din nou la cadavru. Amprente lor sunt pe tot trupul lui. Pe pielea lui. Pe hainele lui. Și în interiorul răni de pe partea lui laterală. ADN-urile lor amestecate, legându-i pe toți de acest traumatism, de acest accident, pentru totdeauna. Acest bărbat din fața ei nu este doar un corp lipsit de viață.

Este un corp delict. Cathy are pielea de găină pe umeri.

Începe să tremure, în ciuda nopții fierbinți. Îi întâlnește privirea lui Frannie. Are ochii larg deschiși, că ai unei pantere, doar albul lor fiind vizibil în noaptea întunecată.

— Ce vrei să spui? Șoptește Cathy.

Sprâncenele lui Frannie se unesc într-o expresie de tristețe.

— Nu pot face asta, spune Joe. Nu pot să fac asta. Se ridică și se întoarce cu spatele la ele. Nici măcar pentru tine, îi aruncă peste umăr vorbele lui Frannie.

— O, da, pleacă, de ce nu? răbufnește Frannie. Du-te să împarți niște pumni, nu-i așa? Te va ajuta chestia asta cumva?

Își întoarce privirea înapoi la Cathy, care se uită brusc în altă parte. Nu este momentul potrivit să-l zgândăre pe Joe.

— Ai omorât pe cineva, urlă el.

Cathy și Frannie încremenesc într-o tăcere șocată, în timp ce cuvintele lui răsună cu ecou prin periferia rurală a Veronei.

Cathy se uită la sora ei, acum că este suficient de aproape ca să o vadă mai bine. S-a înșelat în privința expresiei de pe chipul ei. Nici urmă de lacrimi, sau de nas roșu.

Joe începe să se agite în jurul mașinii, luminând-o cu lanterna și ștergând-o de zor.

— Vreau să mă întorc în timp, spune Frannie, închizând ochii și privind spre cer. Vreau să mă întorc înainte de a se întâmpla asta. Lacrimile îi izvorăsc acum, curgându-i pe fiecare obraz. Te rog, lasă-mă să mă întorc. Privește drept în sus, spre cerul bleumarin, cu stele împrăștiate de mâna nepăsătoare a lui Dumnezeu.

— Nu pot, spune Cathy, cu vocea răgușită, gândindu-se la micuțul Paul, la inocentul Paul, care se dă în vânt după sandvișuri și după biscuiții Party Rings și o adoră pe mama lui.

Rămân în tăcere preț de câteva secunde.

— Trebuie să îngropăm cadavrul, spune Frannie. Se șterge

pe obraz, lăsând o altă dâră de sânge pe el. Este atât de uscat, încât a făcut crustă. Întâlnește privirea lui Cathy pe întuneric. Trebuie să îngropăm cadavrul.

4.

Acum

Biroul lui Jason, început de februarie, ora 17.00

Este cel mai rece februarie înregistrat oficial vreodată, după cât se pare. Este după-amiază târziu, în central orașului Birmingham. Corporation Street este troienită, în aer plutește o ceață densă de iarnă, iar trotuarele înghețate sunt brăzdate pe alocuri de urme negre, lăsate de tălpile ghetelor.

Mai e puțin până la ora cinci. Paul stă la grădiniță până la 5 și jumătate, apoi la mama și la tata, de unde îl voi prelua fără niciun tam-tam, fără nicio conversație, din moment ce au aflat totul.

Un tramvai trece pe lângă mine în timp ce merg pe Corporation Street. Strada e străjuită de copaci, care nu mai au frunze de luni întregi. Sfârșitul iernii pare să se prelungească la infinit, ca o moarte clinică.

Apăs pe soneria care se potrivește perfect cu forma vârfului degetului meu arătător și în curând mă pomenesc la etajul al doilea, așezată vizavi de Jason, care stă picior peste picior. A făcut ceai pentru amândoi, ceea ce m-a luat prin surprindere.

Îmi cuibăresc ceașca între palme, deși mă arde. Din afara biroului său ca un cocon, cu cele două radiatoare electrice și cu cărțile lui cu tot, se aude conversația înăbușită purtată de un coleg de-al lui, ceea ce îmi reamintește pentru moment că aceasta nu este viața lui Jason: este doar slujba lui, ceva de care se detașează seara, când pleacă acasă, și la care nu se mai gândește până a doua zi dimineața. Probabil.

— Cum a fost săptămâna ta? mă întreabă.

Are părul închis la culoare și o barbă care a început să

încărunțească, făcându-l să semene cu un lup. Se joacă absent cu cerceul pe care îl poartă în urechea stângă. Aceasta este metoda de lucru a lui Jason. Conversații grele, profesionale, deși aparent lejere. Nu prea este adeptul convențiilor sociale. Mestecă gumă în timpul întrevederilor noastre și pregătește mult prea multe ceaiuri, lăsând lingurițe împrăștiate pe biroul unde locuiește „fierbătorul de apă ilegal”, cum îi spune el. Dar mintea îi lucrează fulgerător de repede. Când menționez mici detalii, ochii i se îngustează și, puțin mai târziu, constat că le discutăm din nou, abordându-le dintr-o nouă perspectivă, pe care a orchestrat-o fără ca eu să-mi dau seama.

— Bine, spun.

El soarbe din cana lui de ceai, fără să-și ia ochii de la mine, fără să umple tăcerea.

— Crâncenă, presupun. Ca fiecare săptămână, de altfel, adaug, uitându-mă la peretele lui cu cărți.

Camera este impregnată cu mirosul lor. Mirosul acela vechi, de hârtie, de praf. Se pare că nu sunt aranjate într-o ordine anume. Unele sunt cu cotorul în spate și cu paginile în față. Altele stau culcate pe o parte de-a lungul celor care stau în picioare. Scrisori, cărți poștale și notițe sunt înghesuite printre și pe lângă ele.

— Dar tu? îl întreb, iar Jason zâmbește în colțul gurii.

— Mda, am avut și zile mai bune, răspunde. Își verifică discret ceasul. Vin de fiecare dată la ora cinci, și tot de fiecare dată, el mă însoțește în foaier și pleacă împreună cu mine, îndreptându-se în direcție opusă, la șase fără zece, indiferent de vreme sau oricât de ocupat ar fi. Habar n-am unde se duce, dar știu că nu la gară. Odată a făcut o referire criptică la treaba asta, denumind-o „un angajament de lungă durată”.

— M-am gândit mult la Verona, spun.

Întinde iarăși mâna după cana cu ceai și soarbe jumătate din ea dintr-o singură înghițitură. Este amuzant ce indicii și semne descifrezi într-o relație profesională.

Habar n-am dacă Jason are o parteneră, vreun copil, dar

Știu ce sunet scoate când înghite ceaiul prea fierbinte. Pot spune despre el că își calcă doar acele părți ale cămășii care urmează să fie expuse vederii.

Îmi place acest interval alocat întrevederilor noastre în momentul de față, pentru că soarele apune între timp. Intru pe lumină și ies pe întuneric, ceea ce pare să se potrivească oarecum.

Jason ridică din sprâncene spre mine.

— La ce parte anume? mă întreabă, cu o expresie deschisă.

— Cred că... dacă aș fi putut să o opresc... spun încet. Ar fi *trebuit* să o opresc. Nu mă refer la crimă. Mă refer la... mușamalizare. Mușamalizarea făcută de fratele și sora mea.

Jason se uită dincolo de mine, afară, pe fereastră, la orașul aglomerat de dedesubt. Un autobuz șuieră în timp ce se îndepărtează în ceață, dispărând aproape complet. Doi porumbei stau pe pervaz, suficient de aproape cât să le văd degetele noduroase de la picioare, în ciuda țepușelor ascuțite amplasate acolo pentru a-i descuraja. Cerul începe să se întunece pe margini.

— Știm cu toții, spune Jason, făcându-și de lucru cu mânerul câinii lui, că privind în urmă devenim melancolici, iar privind înainte devenim anxioși. Tot ce avem este momentul prezent.

Îmi simt umerii relaxându-se și inspir adânc, iar aerul îmi eliberează tensiunea din stomacul încordat.

— Doar că... pur și simplu nu știu, spun, ignorându-i sfatul.

El nu dezvoltă ideea, ci doar stă acolo ascultând, așa cum este plătit să facă.

— Au fost atât de multe momente de răscruce pe drum, încât nu știu...

— Vorbește-mi despre unul dintre ele, mă îndeamnă el. Procesul tău de gândire.

— Foaia de hârtie pe care am găsit-o asupra lui Will.

William.

— Da. Dar, Fr...

— Nimeni nu știa ce importanță va căpăta, îl întrerup eu. Și mă tot gândesc... iar și iar... la ce posibilități am fi avut. Dar dacă asta, dar dacă cealaltă... Vocea mi se gătuie pe măsură ce se stinge. Orice în afară de... a fi aici, efectiv. Am făcut atât de multe greșeli.

— Știu, spune Jason încet. Vreau să spun... desigur că ai făcut. Aș fi îngrijorat dacă nu ai fi făcut. Uite, adaugă el, apoi se oprește și pare căzut pe gânduri. Ca să rămâi ancorată în prezent... ai putea... poți să te gândești la Paul?

Închid ochii. Paul. Pe zi ce trece, seamănă tot mai mult cu Joe. „Făcând cinste celui de-al doilea nume al său”, îmi spusese Joe, cu ani și ani în urmă. Într-o altă viață. Înainte de Verona. Uneori, dacă îl țin pe Paul foarte aproape de mine, este ca și cum m-aș uita în ochii zâmbitori ai fratelui meu. Gene maronii, drepte, puțin curbate în jos, pleoape grele. Aproape că mă aștept la o glumă sarcastică, la o ieșire nervoasă fulgerătoare. Lucruri care îi aparțin lui Joe și numai lui.

O fată cu părul roșcat și o femeie care este în mod evident mama ei trec prin dreptul nostru afară, pe stradă. Mă uit la ele. Ea are probabil opt ani. Prea mare ca să o mai să țină de mână pe mama ei. Mă întreb dacă Paul mă va ține de mână când va avea opt ani. Nu mi-l pot imagina la opt ani. Este încă atât de mic. Cu obraji de culoarea și textura piersicilor proaspete, încălzite de soare. Cu pliuri de grăsime în jurul coatelor și încheieturilor.

— Îmi descarc sufletul ție, îi spun lui Jason. Nu-i vorbesc lui Paul despre asta. Despre motivul pentru care ne-am înstrăinat cu toții. Despre unde se află toată lumea. Nu cred că își va aminti, să știi. Nu cred că Paul își va aminti de acele zile când lucram cu toții împreună și locuiam în trei căsuțe alăturate.

Închid ochii și îmi apar în minte imediat. Văruite în alb la exterior. Iedera din jurul ferestrelor. Grinzile de deasupra

capetelor noastre, care scârțâiau în bătaia ploii și a crivățului. Grădini în culori vibrante, cu miresme florale.

— Știu, răspunde Jason și se întinde să îndrepte o hârtie de pe biroul din fața noastră. Dar poate că e mai bine așa.

Îmi zâmbește cu căldură, iar vremea pare să se dezghețe afară, doar puțin.

5.

Atunci

Joe

Joe simte un gust acru în gură, ca și cum ar fi înghițit otravă. Membrele îi sunt cuprinse de un tremur.

— Ce altceva ar trebui să facem? întreabă Frannie.

Joe și-ar dori să înceteze odată cu întrebările. De obicei nu-l deranjează. De cele mai multe ori, sunt simpatice chiar.

„Deci”, i-a spus ea cu puțin înainte de vacanță, sosind la serviciu îmbrăcată într-un chimonou, „cât timp mai am la dispoziție până să mă trimiți acasă pentru c-am venit îmbrăcată așa?”

„Cinci minute”, i-a răspuns el.

Frannie și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

„Dar tot îmi voi face în continuare treaba! Și arată *drăguț foc*”.

Doamne, cum putea să-l mai facă să râdă cu verva și cu ciudățeniile ei. Un nenorocit de chimonou.

Dar nimeni nu râde în seara asta.

— N-am de gând să îngrop un cadavru, afirmă Joe.

— Nici eu. Vocea lui Cathy este strangulată.

El își trece o mână prin păr. Încă mai este zburlit după somn. Nu știe ce ar trebui să facă ei, dar ceea ce știe este că nimeni nu sună la poliție.

Joe a bagatelizat ce s-a întâmplat la bar în prima lor noapte petrecută aici. El și Lydia au pornit-o vitejește spre Verona de îndată ce avionul lor a aterizat. Unul dintre multele lucruri pe care le iubește la Lydia... în afară de faptul că este al naibii de amuzantă... e dorința ei de a îmbrățișa viața cu toată puterea, de a stoarce din ea experiențele precum un suc proaspăt de portocale. Stăteau pe terasa unui restaurant, simțind aromele de usturoi și ceară de lumânare purtate de briză, cu arcadele slab iluminate ale Arenei din Verona aflate vizavi de ei. Picioarele Lydiei erau lungi, zvelte și goale, iar parfumul pe care îl folosea doar în vacanță îi evoca lui Joe amintiri plăcute.

Dar după aceea, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Un individ șleampăt, cu o cască Vespa sub braț, a trecut pe lângă Lydia. Făcând ochii mari cât roata carului, Joe a urmărit cum acesta a strâns-o pe Lydia de fund, așa, pur și simplu, de parcă ar fi fost al lui ca să îl atingă și să îl strângă după bunul-plac. Joe s-a repezit la el fără să ezite o secundă măcar.

Acest temperament impulsiv al lui Joe este însoțit de un soi de satisfacție ciudată, deși nu ar recunoaște-o niciodată față de nimeni. Este ca și cum ai destupa o sticlă de șampanie. A simțit o ușurare deplină când umerii lui s-au împins agresiv înaintea, când pumnul i s-a înfipt în obrazul bărbatului. Doar o singură lovitură, una destul de ușoară, în chip de avertisment. Două animale ar face taman la fel. Bărbatul l-a provocat să iasă afară, iar Joe, încă plin de testosteron și jubilând de acea plăcere-durere, l-a urmat. Undeva în întunericul din spatele lui, într-un amalgam încetșat de plante cu miros îmbătător și luminițe străpungând noaptea, era conștient de faptul că Lydia protesta, dar cea parte din el, creierul lui rezonabil, nu era în funcțiune.

Doi bărbați din Polizia di Stato stăteau afară, fumând țigări și râzând. Individul l-a dus pe Joe drept la ei și le-a arătat semnul de pe obrazul lui. Joe a crezut că vor lăsa conflictul să se stingă de la sine de îndată ce le va explica despre ce a fost vorba, dar nu au făcut-o. În schimb, *ei* au tăbărit asupra *lui*. Amenințările lor nu erau doar fizice, nu erau doar evidente din pricina piepturilor bombate, a mâinilor lor uriașe. Ei au afirmat că l-ar putea aresta *cu ușurință*, engleza lor cu accent

italian melodios sunând sinistru în noaptea fierbinte de vară. I-au propus să-l ducă undeva să stea de vorbă. Unul din ei a făcut un semn către o alee din apropiere.

Joe a dat înapoi, brusc speriat. Și, în acea noapte, prima noapte din ceea ce trebuia să fie vacanța lor relaxantă, el și-a tras genunchii la piept în timp ce Lydia dormea, scrâșnind din dinți la gândul că fusese atât de nemernic. De ce nu putuse lăsa lucrurile așa? De ce nu putuse niciodată să își asume superioritatea morală?

Ce-o să-i spună Lydiei? Ea este în continuare supărată foc pe el pentru acea primă noapte, deși a trecut o săptămână și jumătate de când s-a întâmplat. Nemaivorbând că acum a lăsat-o dormind, fără să știe că îl avea pe Paul în grija ei.

— Spuneți-mi ce altceva să fac, rostește Frannie cu disperare în glas.

Joe încearcă să-și domolească ritmul respirației. Vocea ei. Vocea surorii lui. Îl afectează cumva. Obișnuia să o țină în poală și să-i citească, pe când erau mici. Un copil care ținea în brațe un alt copil. Ea nu-și manifestase niciodată dorința ca el să-i citească aceeași carte de două ori. El avea grijă să împrumute alte cărți de la bibliotecă în fiecare săptămână, cu copertele lor de plastic lipindu-se una de cealaltă în sacoșă, pe când le despacheta. Părinților lor nu le păsa, îl lăsau să se descurce cum o ști, iar el intrase de bunăvoie în rolul patriarhal.

— Lasă-mă doar să mă gândesc puțin, spune Cathy, își face mâinile căuș în jurul tâmpelor, arătând de parcă ar purta ochelari de cal, și se sprijină cu coatele pe genunchi. Faceți liniște.

Joe se simte mai ușurat preț de un minut. Cathy își va da seama. Se uită fix la șlapii lui, pe care îi încălțase, fără să-și dea seama măcar, cu o oră în urmă, înainte de a începe acest coșmar. Își mișcă degetele de la picioare. El este aici. El este pedepsit. Inspiră și expiră. Înăuntru și afară. O vor rezolva cumva. Nimeni nu va merge la închisoare. Un atac de panică nu poate dura o veșnicie.

— Dacă poliția descoperă acest cadavru, vom fi implicați, spune Cathy în cele din urmă, cu mâinile încă acoperindu-i tâmpilele, dar privindu-l acum drept în ochi.

O adiere ușoară se strecoară între ei. El simte un damf de loțiune de soare.

— Nu neapărat, spune el, încercând să se facă util.

Ce-ar fi făcut tatăl lui? Încearcă să se concentreze asupra imaginii de odinioară mai degrabă decât asupra celei din prezent. Autoritarul Owen. Semănând cu Cathy mai mult decât cu Joe.

— Dacă am susține-o cu toții pe Frannie. Dacă am spune cu toții, nu știu... că a apărut în fața mașinii ca din senin...

— Ce?! Să-i spui asta polițistului care mi-a dat nenorocitul ăla de avertisment? sare Frannie cu gura.

— Numai ție? Și mie mi-a dat, i-o întoarce Joe pe un ton mușcător.

„Gândește. Gândește”. Joe încearcă să-și amintească tot ce știe despre ADN. Aproape nimic. Se freacă pe frunte. Face operații de rutină de zece ani, rămânând strict în zona asta din cauza mâinii sale ferme. Și din cauza lipsei lui de maniere în relațiile cu pacienții, îi spusese Frannie cândva, zâmbind. Dar este adevărat că se simte mai în largul lui să opereze, să anestezieze, să castreze, să extragă elasticele de păr și articolele de lenjerie ingerate de labradori. Trasează cu arătătorul o linie prin praful din fața lui. O linie perfect dreaptă.

— Sunt destul de sigură că vor putea stabili la ce oră a murit, afirmă Cathy. Și că tu ai fost aici... L-ai atins? I-ai atins rana? Imediat după aceea?

— Da, zice Frannie.

— Este ceva legat de felul în care ADN-ul tău se amestecă cu sângele lui, nu-mi amintesc, nu știu prea bine..., spune Cathy.

Joe se uită atent la cadavru. Are ochii deschiși. Gura a

început să-i devină rigidă, precum ceara unei lumânări care se răcește. Se distinge o amprentă mare ovală perfectă pe trunchiul său gol. A lui Cathy, sau a lui Frannie, sau a lui, nu-și poate da seama.

— Ai dreptate, spune Joe în cele din urmă. În plus, mașina apare probabil undeva pe vreo cameră de supraveghere. Unde te duceai? o întreabă el pe Frannie.

— Voiam să iau niște vin din acel mic local deschis toată noaptea, îl mai știi? spune Frannie încet.

Sună atât de trivial lângă un cadavru. Fir-ar al dracului de vin! Au început să-i tremure din nou mâinile. Sunt reci și umede. Le strânge, făcându-le pumn. Are nevoie de niște zahăr și de puțin somn.

— A început să intre în *rigor mortis*? vrea să știe Joe. Îi adresează întrebarea lui Cathy.

Ea întinde imediat mâna spre picioarele cadavrului, încălțate în pantofi sport albi. Cu o mână înfășurată în jurul șosetelor lui negre, îi mișcă gleznele dintr-o parte în alta, apoi scutură din cap.

— Încă nu.

Dar o va face. În curând. Și atunci sângele va începe să invadeze părțile corpului aflate cel mai jos... spinarea, coatele, spatele genunchilor. Va începe să miroasă. Mirosul acela dulceag de ouă stricate, pe care Joe îl simte foarte rar, când cineva aduce la cabinet un animal mort de mult timp. Un val de panică urcă în el. Nu va mai putea lucra niciodată.

Își scoate telefonul.

— Sun la poliție, spune el. Ce număr are?

— 112, spune Cathy încet.

Frannie se năpustește asupra lui Cathy.

— Cum poți să-mi faci una ca asta? o ia ea la rost. Nu este momentul să fii corectă acum, Cathy!

Joe tresare. Lui Cathy nu-i va plăcea treaba asta, dar este adevărat. Ea *este* corectă, controlată și distantă, uneori. Ea nu

a avut niciodată o relație, după știința lui.

Formează 112 de pe tastatură, iar Frannie se repede la telefonul lui, smulgându-i-l din mână.

— Ce dracu'? striga Joe.

Telefonul stă cu fața în jos, iar lumina ecranului se proiectează în jurul lui și alcătuiește o aură îngustă pe pământul amestecat cu sânge albit și steril.

— Dacă suni la poliție, voi sta la închisoare zeci de ani, strigă Frannie.

Se așază din nou pe pământ, își îngroapă capul în mâini și începe să plângă.

— Încetează, Joe, spune Cathy.

— Pe cine altcineva era să sun? zice Frannie, ridicându-și privirea spre el. Dacă nu pe voi?

Rugămintea din întrebarea ei, ochii aceia uriași umezi. Nu-i poate rezista. A fost acolo pentru ea când era în travaliu, singură, cu Paul. El i-a adus tot ce a vrut ea... adică *o mulțime de lucruri*. Apă cu gheață, o înghețată pe băț, o cutie de biscuiți pe care i-a ronțăit între contracții și apoi... când totul s-a terminat... un Whopper la grătar cu foc deschis, de la Burger King, pentru care a făcut un drum dus-întors de patruzeci de minute. Nimeni nu a fost alături de Frannie așa cum a făcut-o Joe.

Cathy își roade pielea din jurul unghiei degetului mare, privind-o pe Frannie cu ochii mari.

Frannie îi pasează lui Joe telefonul, pe deasupra capului ei, fără să se uite la el.

— Dar sigur că da, fă-o.

— Eu... spune Joe, ezitând, dar ia telefonul.

Cathy urmărește din priviri schimbul lor de cuvinte, apoi dreptunghiul luminat din mâinile lui Joe. El se uită la Frannie și hotărârea lui de a proceda corect se face țândări, ca un geam spart. Sora lui mai mică, partenera lui de alergare în cursa cu trei picioare, cea cu care își împărțea Happy Meal-ul, sora lui,

cea mai bună prietenă, istoria lui.

— Nu pot, spune încetișor.

Cathy se uită la el.

— Nu poți, repetă ea ca un ecou. Ochii îi strălucesc în lumina lunii.

Parcă ar fi una din nopțile petrecute la ei acasă. El, Cathy și Frannie locuiesc într-un șir de trei căsuțe fără alți vecini – o chestie despre care nu le vine să creadă că le-a reușit – și aproape întotdeauna el merge la Frannie la ora băiței de seară, închizând după el ușa casei lui țărănești și deschizând-o pe a lui Frannie. Casele lui Cathy și Joe au fost inițial un magazin și, respectiv, un oficiu poștal, cu camere mici și tavane joase. Locuința lui Frannie a fost de la bun început o casă... parțial finanțată de părinții ei... construită în 1850, și este mai mare și mai aerisită decât celelalte.

El își îndeasă mâinile în buzunare. Ar putea să o predea. Să-și salveze pielea. Ar fi nebun să nu ia în considerare treaba asta, nu-i așa? Dar ea, sora lui mai mică, își ridică privirea spre el, stând cu capul dat pe spate acum. Nu. Asta nu este o opțiune. La început a fost problema lui Frannie, dar acum e a tuturor.

— Trebuie să îngropăm cadavrul, spune Frannie. Bărbatul.

Cathy așteaptă o secundă, cufundată în gânduri. După un moment, ea rostește un singur cuvânt:

— Unde?

6.

Joe

Joe își simte umerii de parcă ar fi făcuți din metal, nu din oase și tendoane. Îi rotește, încercând să se relaxeze.

— Trebuie să gândim clar.

Bărbatul era un tip îngrozitor, după spusele lui Frannie.

În plus, ea nu intenționase să-i facă vreun rău. A fost un accident. O coincidență teribilă. Acestea erau cărțile care li se împărțiseră, și acum erau obligați să le joace.

— Trebuie să ne gândim la dovezi, spune Joe, cu ochii ațintiți în pământ. Ce poate distruge urmele de sânge?

— Focul, răspunde Cathy imediat.

— Focul, repetă Joe, dând încet din cap. Bine.

Se uită în stânga și în dreapta, la drumul de pământ. Deservește doar vila lor și încă alte două. Așezământul, pe vremuri o mănăstire, a fost transformat în vile de locuit prin anii cincizeci. Drumul privat ar trebui să fie întreținut de proprietarii celor trei vile, deși, în mod evident, aceștia nu se ocupă mai deloc de el. Iarba este galbenă și pârlită, drumul nu este nici măcar asfaltat, doar niște pământ bătătorit, dogorit de soarele italian. Joe a văzut mașini ajungând pe aici doar când rățăceau drumul. El se întreabă în treacăt ce motiv ar avea un străin să meargă pe acest drum, singur, în noapte...

— Trebuie să ne ocupăm mai întâi de cadavru, spune Cathy.

Se ridică în picioare și, după o infimă ezitare, se pune în mișcare.

Vila lor este înconjurată de câmpuri, cu păduri întinse, aflate dincolo de ele. O cumpăraseră acum cinci ani ca să-și satisfacă un capriciu. Ce jenant! Frannie visa să se mute în străinătate și tot studia cataloagele agenției imobiliare Rightmove... „fantezia mutării ideale”, așa a numit-o ea, iar vila a apărut ca prin farmec. Era veche, ponosită și ieftină pe deasupra. Ceea ce a început ca o glumă s-a transformat într-o conversație serioasă, apoi într-un buget mângălit pe spatele unei chitanțe, apoi într-un împrumut, garantat cu afacerea lor. În acea primăvară când veniseră aici, nu le venea să creadă că devenise o realitate. Aveau treizeci de plăți în avans făcute pentru restul anului și achitaseră deja douăzeci la sută din creditul ipotecar. Când primiseră actul de proprietate, deschiseseră o sticlă de vin acasă la Frannie. Ea închinase un pahar, spunând: „Pentru noi, care nu facem lucrurile ca alți oameni”.

— Sunt cazmale în magazie, spune Joe încet.

Toți trei se opresc, o secundă doar, în întuneric. Fuseseră acolo mai devreme în ziua aceea, pregătindu-se pentru un grătar. Cu soarele în ceafă.

— Am putea... să-l ducem în pădure.

— Pădurea nu este pe proprietatea noastră, comentează Cathy.

Își dă părul de culoare întunecată la o parte de pe față, privindu-l insistent pe Joe. Încearcă să-i comunice ceva, își spune el, dar nu știe sigur ce anume.

— Dar e pustie. Și solul este moale, argumentează el.

Chiar vorbesc despre asta? Totul este cu susul în jos și ireal, ca și cum cerul ar fi brusc sub ei, și pământul deasupra. Joe clatină din cap, încercând să-și limpezească gândurile. În schimb, mintea îi zboară la Paul, care nu mai departe de ieri îi întinsese cu toată seriozitatea pe deasupra mesei un fulg atât de mic, încât Joe trebuise să mijească ochii ca să-l vadă mai bine. Asta îl face să fie și mai hotărât. Paul nu merită așa ceva. Nu merită să plătească pentru greșeala mamei lui. Este atât de mic, atât de nevinovat.

— Mda, rostește Cathy încet, îndepărtându-se de el.

Se plimbaseră ieri prin pădure ca să se răcorească, în timp ce se împiedicau de rădăcinile copacilor ieșite la suprafață, ținându-se de ramuri pentru sprijin, discutaseră despre faptul că Lydia și Joe încercau... fără succes... să facă un copil. Cathy nu spusese prea multe, asta fiind exact ceea ce își dorea Joe și totodată motivul pentru care ceruse să fie însoțit de Cathy, și nu de Frannie. Se întorseseră relaxați și obosiți și deschiseseră o sticlă de vin roșu.

— Eu și Cathy trebuie să săpăm, spune Joe.

Ea era mai vâncioasă decât Frannie, dar și mai meticuloasă. Frannie ar fi făcut lucrurile în grabă.

— Trebuie să fie foarte adâncă, adaugă Cathy. În întuneric, vocea ei pare că vine de niciunde. Joe își îndreaptă raza

lanternei înspre ea. Expresia de pe chipul lui Cathy este goală, absolut goală, o femeie în stare de Șoc.

— Trebuie să arzi sângele ăsta, îi spune Joe lui Frannie, gesticulând de jur-împrejur.

— Cum?

— Trebuie să-i dai foc până la ultimul strop și să-l arzi. Nimeni nu intră vreodată pe acest drum. Niciodată. Vom spune doar că am făcut un picnic pe iarbă. Fă-l să arate ca un grătar mare. Ca un foc de tabără.

— Cam așa ceva, îl aprobă Cathy. Cuvintele ei sunt banale, dar tonul este amabil ca întotdeauna.

— Bine, spune Frannie cu un firicel de voce. Dar oamenii nu se vor întreba cum de ne-a venit ideea...? Adică... tocmai lângă drum?

— Știu, spune Cathy ridicând din umeri. Va trebui să ne ocupăm de această întrebare când îi va veni rândul. Adu mașina aproape de casă și curăță-o de urme. Aspir-o. Dar ai grijă mai ales la sânge. Înghite în sec. Se uită la Joe. Mormântul trebuie să aibă doi metri și jumătate adâncime, spune ea.

— Știu.

— Din cauza câinilor care adulmecă, adaugă ea în mod inutil.

Joe dă din cap. Cockeri Spaniel. Ciobănești germani. El le vede nările fremătând în timpul consultațiilor. Aceștia își dau seama când stăpânul lor e pe cale să se întoarcă de la muncă doar adulmecând aerul.

— Și după aceea?

Frannie stă în fața lui Joe, cu mâinile pline de sânge pe șolduri, lăsând la vedere două amprente perfecte pe pielea ei goală, în lumina lanternelor.

Cathy nu-i răspunde, dar rămâne câteva secunde cu ochii pironiți la cadavru. Face un semn spre picioarele acestuia. Joe le ridică fără greutate, de parcă ar fi o... nu, un *un*... de parcă

ar fi un soldat căzut la pământ, Şi o urmează pe Cathy, care a apucat cadavrul de umeri, în întunericul pădurii.

PARTEA I

Ascunderea cadavrului

7.

Joe

Joe are deja respirația tăiată când ajung în pădure, iar mâinile îi tot alunecă de pe gleznele cadavrului, care căpătaseră o textură cauciucată. Își duce o mână la frunte ca să se șteargă de transpirație. Mușchii îi tremură. Nu este deloc în formă. Joe urăște sala de sport. Își petrecuse odată o săptămână acolo mergând înainte de programul său de lucru, așa cum par să fie în stare alți oameni să facă, și nu a fost bun de nimic toată ziua, scăpând bisturiile din mână și îndopându-se cu batoane Mars ca să-și revină.

Ceva mai departe, Cathy se oprește și lasă jos cadavrul, acesta contorsionându-se într-un unghi ciudat.

— Aici? întreabă Cathy.

— Nu știu, spune Joe pe un ton indiferent. Vede cum ochii lui Cathy sclipesc în lumina telefonului său.

— Era englez, știi? Mai ții minte că acolo, la piață... avea un accent britanic, spune ea, coborându-și privirea spre cadavru. Era un turist în vacanță sau vreun expat, nu știu.

Joe lasă jos picioarele cadavrului.

— Mda, spune el.

În șlapi, ea îndepărtează câteva frunze cu vârful piciorului. Degetele descoperite i se murdăresc. Joe stinge lanterna, lăsându-i pe întuneric.

— Crezi că facem ce trebuie? Șoptește el.

Pe măsură ce ochii i se adaptează la întuneric, începe să o vadă mai bine, ca un negativ foto care se dezvoltă încet.

Mai întâi, albul ochilor ei, apoi membrele ei goale.

Ea își mușcă buza și își ferește privirea. E surprins să vadă vulnerabilitatea lui Cathy. Sora lui este una dintre acele femei care manifestă tot timpul aceeași stare de spirit.

— Eu doar... mda. Nu știu.

Este exact miezul nopții. Mai sunt ore bune până când răsare soarele. Joe speră să reușească să termine până atunci.

— Mă simt de parcă aș fi într-un coșmar, spune el.

— Și eu.

— Așadar, ce zici? Își trece o mână prin păr, lăsând în urmă particule de țărână, care îi provoacă mâncărimi. Crezi că facem ceea ce trebuie?

— Dar tu? îi întoarce ea întrebarea, și Joe aproape că izbucnește în râs.

Tipic pentru Cathy cea enigmatică!

— Nu ești nici măcar în stare să răspunzi la o nenorocită de întrebare? se răstește la ea.

Cathy nu spune nimic, doar stă sprijinită în cazma.

— Nu trebuie să facem asta, adaugă el după câteva secunde.

Știe că o zgândărește ca să deschidă discuția despre Frannie, dar nu se poate abține. Același impuls, pe care îl are uneori, de a dezbină și de a cuceri. Are de-a face cu nevoia lui de a se simți în siguranță, cu nevoia lui de a fi... ce, fratele dominator? Doamne, cât de idiot poate fi!

Cathy se uită fix la el. Preț de o secundă, arată exact ca Frannie, în acel fel ciudat în care seamănă din când în când surorile.

— Știu, spune ea.

— Am putea să ne oprim din ce facem acum, adaugă el în mod inutil. Să sunăm la poliție. Să terminăm odată cu treaba asta.

Ei se uită la trupul inert de la picioarele lor.

— Înainte de a începe.

Simte cum i se pune un nod în gât după ce scoate pe gură aceste vorbe. E doar o bravadă. O sugestie. Nu ar fi în stare de așa ceva niciodată. Să-i facă una ca asta lui Frannie sau lui Paul.

— Nu vorbești serios, așa-i? spune ea încet.

Joe ridică din umeri.

— Nu.

Se uită unul în ochii celuilalt alte câteva secunde.

— Rămâne cum am stabilit. O dată pentru totdeauna.

Cathy își coboară privirea spre cadavrul acum înnegrit de sângele uscat.

— Știi?

— Știu.

— Ce sentință ar putea primi? Practic vorbind?

— Închisoare pe viață, dacă se constată că a fost un act premeditat, spune Joe.

Lydia e secretară la o firmă de avocatură specializată în drept penal, și, de-a lungul anilor, el pusese cap la cap frânturi din cazurile despre care ea îi spunea că nu are voie să vorbească. Din ce auzise de la ea și de la televizor.

— Dacă nu sunt convinși c-a fost un accident.

— Corect, spune Cathy cu glas pierit. Îi întâlnește din nou privirea. Ar trebui să verificăm cine este, spune ea încet.

— Ce?

— Portofelul lui. E mai bine să știi chestiile astea, nu-i așa?

— Presupun că da.

Joe se uită în jos la cadavru... la această persoană al cărei nume îl vor afla în curând, care trăia și respira cu doar câteva

ore în urmă... Și se gândește că s-ar putea să i se facă din nou rău.

Cathy începe să scormonească pământul cu cazmaua, așa că el îngenunchează și scotocește prin buzunarele din spate ale bărbatului.

Un set de chei. Un portofel. Și o foaie de hârtie ruptă și zdrențuită pe margini. Simte că este un gest inuman din partea lui, de parcă ar fi un tâlhar, un jefuitor, dar, cu toate astea, cotrobăie prin lucrurile lui personale.

— Patru chei, inclusiv una de mașină, spune Joe. Câteva carduri de debit. Cartea de identitate, adaugă el. Nu știu ce este asta.

Face un semn către bucata de hârtie, ruptă și terfelită. Când o despăturește, aceasta cade, desfăcându-se în patru bucăți. E îmbibată cu sânge.

— Doamne! exclamă Cathy.

Se apropie de el și scanează peticele de hârtie în lumina telefonului ei. Amândurora le tremură mâinile.

— Scrisul este ilizibil. Hai să le îngropăm odată cu el, propune Joe.

— Nu. Dacă le luăm, s-ar putea să reușim... nu știu ce să zic. Ridică din umeri în felul în care o face uneori. Să dăm o mână de ajutor cumva... Dacă există vreo rudă apropiată.

— Ce... doar nu vrei să le postezi pe internet? ripostează Joe neîncrezător. Stimați cetățeni, vă anexăm...

— Nu. Dar nu se știe niciodată. S-ar putea să avem ocazia să ne oferim ajutorul, insistă Cathy. S-ar putea să reușim... să îndreptăm oarecum lucrurile. Într-o zi.

Joe o privește cum se întoarce la cazmaua ei, cu umerii împovărați și triști.

Se uită în jos la cadavru. Ce naiba fac ei? Lovește cu piciorul într-o piatră din apropiere, care își ia zborul.

Cathy se întoarce și îl privește lung. El se uită la ea cum îl

privește, fără să spună nimic, încercând să se calmeze.

— O facem pentru familia noastră, spune el încet. Nu-i așa? Asta înseamnă familia.

Cathy se întoarce din nou cu spatele la el și începe să sape. Sunt trei inimi aici, în pădure, însă doar două dintre ele bat.

•

Au ajuns la o adâncime de un metru și jumătate; stau în groapă acum și s-a făcut ora... Joe se uită la ceas... patru și ceva. Timp de două ore, au săpat mai mult în tăcere, vorbind doar despre logistică și despre cum să-și croiască cel mai bine drum printre numeroasele rădăcini. Se aud țipetele bufnițelor din copaci, dar în rest nu este nimic altceva în jur, doar tăcere și întuneric.

Până atunci. Un zgomot în depărtare.

— Ce se aude? întreabă Joe.

Cathy se oprește, sprijinindu-se de mânerul cazmalei. Are mâinile murdare de pământ.

— Ce să se audă? întreabă, la rândul ei.

Joe ciulește urechile, făcând ochii mari la ea.

— O mașină, spune ea.

— Rahat!

— Nu intra în panică.

Cathy continuă să sape, cazmaua ei mișcându-se mai repede decât înainte.

Joe e paralizat de spaimă și doar ascultă. Așteptându-se să audă sirenele. Somațiile poliției italiene. Zgomotul motorului mașinii devine mai puternic, pe măsură ce se apropie. Ajunge la un crescendo și apoi... slavă Domnului, slavă Domnului... începe să se estompeze. Joe simte cum umerii i se lasă de ușurare. Slavă Domnului că nu este aproape de locul unde trebuie să fi făcut Frannie focul.

— Sunt al dracului de obosit, îi spune el gâfâind. Mâinile asudate îi alunecă pe mânerul cazmalei.

— Știu.

— Ce le vom spune tuturor? Ce-o să-i spun Lydiei?

Cathy face o pauză. Părul năclăit de sudoare i s-a lipit peste tot, pe față, pe gât. Parcă ar fi o nebună, stând acolo în mormânt. Probabil că amândoi arată ca niște demenți.

— Nu poți să-i spui, decide ea. Nu-i așa?

— Nu pot. Cu cât sunt mai puțini oameni care știu, cu atât mai bine... nu? presupune Joe. Doar familia Plant.

Întotdeauna dorise să încorporeze numele lor de familie în denumirea cabinetul veterinar, când mama le predase afacerea lui, lui Cathy și lui Frannie, dar toată lumea spunea că nu dădea bine, că suna ca o firmă de magazin cu unelte și accesorii de grădinărit. Așa că, în schimb, îi dăduse o denumire anodină, *Vets 24*... ceva atât de modern, încât o făcea până și pe mama lui să se crispeze la auzul ei. Evan, cel mai în vârstă veterinar, care nu era inclus în parteneriatul lor familial, conducea afacerea cât timp erau ei plecați, dar Joe știa sigur că, la întoarcere, aveau să afle cu lux de amănunte absolut tot ce se întâmplase în lipsa lor. Evan se credea un adevărat erou. Mama lor pensionară, Maria, dădea și ea o mână de ajutor, câteva zile pe săptămână. Sperau ca ea să îl sprijine, la nevoie.

Cathy dă repede din cap.

— Da. Ochii li se întâlnesc din nou. Doar noi. Pentru totdeauna.

Mai trece încă o oră până ce termină de săpat. Ultimul sfert de metru e cel mai dificil. Solul e răcoros și dens, iar cerul nopții de deasupra lui Joe e liniștit și întunecat. Viermii scot capetele din părțile laterale ale gropii, ca și cum i-ar arunca o privire, în timp ce el sapă.

Capul lui Frannie apare peste marginea mormântului la ora cinci și jumătate. A terminat de ars atât sângele de pe drum, cât și din iarba de pe margini, și a curățat mașina. Nu a reușit să îndrepte aripa înfundată, spune ea, dar Joe are un plan în privința asta. Ea îi ajută să iasă din mormânt, trei frați legați

cu lanțuri invizibile, ținându-se de mâini.

De îndată ce iese și Cathy, cerul începe să se lumineze, trecând de la negru la gri și transformându-se în zori de zi monocromi. În continuare e cald, iar noaptea puternic parfumată încă își face simțită prezența.

— Să vedem, spune Cathy cu tristețe. Ridică portofelul la vedere. Nu i-ai verificat numele? întreabă.

— N-am vrut, spune Joe. O privește cum își trece degetele peste numele inscripționat în relief de pe un card de credit.

— Domnul W.R. McGovern, rostește ea încetișor. Îi găsește permisul de conducere. William. Are treizeci și unu de ani.

— Avea, îl corectează Frannie, aruncându-i o privire lui Joe.

— Avea, repetă Joe ca un ecou.

Frannie se apleacă asupra lui William R. McGovern, în vârstă de treizeci și unu de ani, de parcă l-ar binecuvânta. Când se lasă în spate pe călcâie, fruntea îi este miruită cu sânge. Mormântul fiind gata săpat, Cathy se apleacă și îi închide ochii abia atingându-l cu vârfurile degetelor.

8.

Acum

Biroul lui Jason, mijlocul lunii februarie, ora 17.55

Jason și cu mine stăm în fața biroului lui, în frig. El își mută greutatea de pe un picior pe altul, nerăbdător să o șteargă, presupun, indiferent unde. M-a făcut să ies în grabă afară pe ușă împreună cu el la șase fără zece, dar părea dispus să mai stea de vorbă cu mine în continuare, punându-mi întrebări pe când coboram cu liftul, traversam foaierul ponosit, și încercând să profite la maximum de intervalul de timp alocat.

— Înainte să plec, îmi spune el pentru a doua oară, aprinzându-și o țigară fără niciun cuvânt, fără vreo explicație sau scuză de orice fel, n-ai luat deloc legătura cu ceilalți?

— Nu, zic eu. Deloc.

— Bine, spune el scuturând scrumul, în mod evident frământat de gânduri în timp ce expiră pe nas două coloane de fum albăstrui. Interesant.

— Da?

— Ei bine, nu e exact ceea ce mă așteptam, afirmă el ridicând scurt din umeri. Familiile... Știi tu. De obicei, le este greu să rupă legăturile.

Ochii i se înlănțuie de ai mei, iar vârful țigării arată ca un mic soare, în întunericul hibernal tulbure care coboară asupra noastră.

— Indiferent de circumstanțe, adaugă.

Este ciudat să ne continuăm întrevederea aici, în gerul mohorât, dar îmi place atât de mult să stau de vorbă cu Jason, care are o minte extrem de limpede, încât constat că nu-mi pasă.

— Mergi într-acolo? îl întreb, făcându-i semn spre direcția în care se îndreaptă mereu.

— Da. Aproape c-am întârziat, răspunde, răsucindu-și încheietura mâinii ca să-și verifice ceasul.

Dau să-l întreb ceva, dar mă opresc. Relația noastră este unilaterală: trebuie să rămână așa, ca să funcționeze. Eu îi încredințez secretele mele, dar nu primesc nimic în schimb. El este obiectiv, iar eu sunt subiectivă, supărată și rănită sufletește din pricina pierderii familiei mele, din pricina înstrăinării mele de mama și de tata, chiar și de Joe.

Ne potrivim pașii. Eu merg în direcția greșită, dar nu contează. La o adică, nu am, chiar nu am unde să fiu altundeva în momentul de față.

— Știi ceva, la drept vorbind, nu sunt deloc surprinsă că n-au păstrat legătura, declar eu, în timp ce trecem prin dreptul

unui magazin unde totul se vinde la preț de o liră și care tocmai se închide peste noapte, trăgând obloanele bleumarin grosolane și zgomotoase în aburul ceții.

— Nu-i așa? mă îmboldește Jason, părând să nu-l deranjeze faptul că am depășit timpul alocat întrevederii noastre.

— Nu. Doar că ei...

Mă gândesc la Joe, în special, și la cum s-a dus totul de răpă. Rolul meu în toată treaba asta, rolul lui, pe de altă parte, felul în care m-a privit în noaptea în care lucrurile au ieșit la lumină. A fost noaptea în care s-a descoperit totul, doar că nu așa cum am crezut noi că se va întâmpla.

— Cred că... probabil..., spun eu, ezitând. Cred că, de fapt, s-au gândit doar la ei înșiși, până la urmă.

Jason lasă să îi scape un hohot trist de răs în aerul geros de iarnă, când ajungem la un semafor. Apasă butonul cu degetul arătător și semnul „Așteptați” îi luminează mâna, dându-i, preț de o secundă, o tentă portocalie. Mă uit în spatele meu, înapoi la clădirea unde are biroul și la urmele alăturate pe care le-am lăsat prin zăpada înghețată.

— Drept să-ți spun, îmi mărturisește el, aruncându-mi o privire piezișă, am o familie exact ca a ta. Nu ești tu de vină. Ei sunt.

— Mulțumesc, spun, neștiind prea bine cum să mă fac înțeleasă de el, confidentul meu.

Traversăm strada în tăcere, iar Jason ne dirijează pe amândoi descriind o curbă spre stânga și luând-o pe o alee mărginită de coșuri de gunoi, ca să ieșim într-un mic scuar.

— Am ajuns.

Își ridică privirea către o clădire maronie în stilul anilor '60. Cu ferestre pătrate mici, cu grinzi din lemn, arătând ca un vechi liceu sau centru sportiv. Nu are nicio plăcuță cu numărul sau numele casei, nimic care să-mi dea vreun indiciu.

Mă uit la el, animată de curiozitate, sperând că va pricepe

aluzia.

— Pe data viitoare, spune, ducându-și scurt două degete la tâmplă în chip de salut.

Împinge o ușă din lemn închis la culoare, cu o cutie de scrisori montată pe partea interioară, și dispare înăuntru cu geanta lui tip poștaș atârnată de-a curmezișul bustului, lăsându-mă afară în frig.

9.

Atunci

Cathy

La fel cum, la întoarcere, călătoria pare să dureze mai puțin timp decât la dus, să arunci pământul înapoi peste William este o sarcină mai ușoară decât a fost săpatul. Cathy se arată uimită că e în stare să aibă astfel de gânduri, gânduri monstruoase despre gestionarea crimei; dar adrenalina s-a dus. Panica nu se poate susține singură. Este ca un foc de artificii rămas fără praf de pușcă. Umerii și brațele îi urlă de durere. Anxietatea este punctul slab al lui Joe, dar al lui Cathy este vinovăția. Cu fiecare strat de pământ care îl sufocă pe William McGovern, Cathy se gândește la încă ceva de care este privat. De o înmormântare. Cu participarea familiei lui. Un final, un final cum se cuvine, marcat de respect, nu așa ceva.

La șapte și jumătate, Frannie spune:

— Paul trebuie să se trezească în curând.

— Lydia se va ocupa de el, spune Joe. Nu-ți face griji.

— Du-te, dacă vrei, o îndeamnă Cathy pe Frannie. Lydia se va întreba... în fine. Nu-i corect, adaugă ea și își înfinge o șuviță de păr înapoi în conciul strâns în creștetul capului.

— Cum o să intrăm fără ca Lydia să ne vadă în halul ăsta? întreabă Frannie cu glas răgușit. Gesticulează spre mâinile și picioarele lor murdare și pătate de sânge.

Cathy ridică din umeri, încercând să rămână ancorată în prezent.

— Cred că nu arată ca și cum pământul ar fi fost răscolit, constată Joe, stând în picioare și privind la mormântul din pădure.

Cathy îl studiază și ea din priviri. E imposibil de spus. Ochii îi sunt imediat atrași de mormânt, ca și cum ar fi un obiect ascuns într-un loc tainic, numai de ea știut.

Sora ei mai mică stă și ea cu privirea ațintită într-acolo. Frannie, pe care o cunoaște atât de bine de o viață întreagă, care a avut un copil după o aventură de o noapte și nu s-a obosit să-l mai caute pe bărbatul respectiv vreodată. Cathy a știut întotdeauna exact cine este. Frannie, tipa încrezătoare și sociabilă, după toate aparențele. Dar acum... Cathy are brusc impresia, aici, în pădure, că parcă nu s-ar cunoaște deloc. O străină care stă lângă ea.

— Nu știu, i-o trânteste Cathy lui Joe. Crezi că arată bine?

— Arată bine. Cred. Trebuie să punem la loc cazmalele.

— Erau curate?

Joe expiră prelung.

— Nu-mi amintesc.

Frannie păstrează tăcerea, acolo, lângă ei. Stă cu ochii în telefon. E îngrijorată în privința lui Paul, presupune Cathy.

— Erau curate, spune Frannie, ridicând privirea.

— Nu... nu cred că erau... o contrazice Joe. De ce să fi fost? Doar sunt pentru grădărit.

— Clătiți-le doar cu furtunul, propune Cathy. Bine?

— Bine.

După aceea pleacă. Cathy încearcă să nu se gândească la William, care zace acolo, la doi metri și jumătate sub pământ, de unul singur. Soarele a răsărit. Cerul este de un albastru perfect, delicat. Dacă ai azvârli cu o minge în el, s-ar sparge în bucăți.

După câteva minute, Joe încremenește pe mănunchiul de rădăcini încălcite ale unui copac.

— Dar dacă nu era mort? spune el.

— Ce?! izbucnește Frannie într-o exclamație aspră și puternică, în aerul răcoros al dimineții. Joe, pe bune?

— Era mort, îl asigură Cathy pe un ton liniștitor.

Joe roșește. E ciudat cum se manifestă anxietatea. Cu ceva vreme în urmă, Joe fusese convins că lăsase un instrument chirurgical în interiorul unui dog german. Cathy fusese prezentă la operație... practic nu avea cum să se fi întâmplat așa ceva... dar, cu toate astea, Joe ținuse morțiș să îl deschidă din nou. În cele din urmă, făcuseră un compromis recurgând la o radiografie, care nu dezvăluise nimic, desigur.

Îi vede pieptul lui Joe cum se ridică și coboară încet.

— Bine, consimte el cu glas scăzut.

— Dă-mi să văd hârtia aia, spune Cathy.

Joe i-o pasează. E ilizibilă. Un soi de formular, scris numai în italiană. Se uită la Frannie, fiind gata să-i explice de ce luaseră foaia de hârtie și portofelul, dar ea este pierdută în propria lume, rătăcind la întâmplare, cu ochii spre cer, pierdută în gânduri, pierdută în propria vinovăție, probabil. Sau cel puțin așa speră Cathy. Speră ca sora ei să nu viseze doar cu ochii deschiși.

— Trebuie să ne gândim, spune Joe, în timp ce merg. Trebuie să ne gândim.

Pășesc toți trei în lumina soarelui, și Frannie dă să o apuce de mână pe Cathy. Își împletesc degetele, iar cazmalele li se ciocnesc una de cealaltă cu un clinchet metalic în tăcerea care s-a abătut asupra lor.

Sângele de pe pielea și hainele lor arată și mai rău în lumina zilei.

— Va trebui să aruncăm tot ce purtăm acum, spune ea încet.

Frannie o aprobă dând din cap.

— Putem intra prin spate, sugerează ea.

Cathy abia așteaptă să facă un duș. Ca să îndepărteze mizeria, și sângele, și istoricul acestuia de pe pielea ei, să simtă aburul cald și umed în plămâni, în timp ce îl inspiră.

Și abia apoi să se apuce să muncească, să uite de lumea din jurul ei, să se piardă pe sine însăși în treburi administrative.

Dar, mai întâi, trebuie să se asigure că toată treaba e rezolvată, mușamalizată. Hainele. Sângele. Mașina. Alibiurile. Camerele de supraveghere. ADN-urile. Dovezile incriminatoare. Lui Cathy i se pare nesfârșit drumul pe care merge alături de fratele și de sora ei, mijindu-și ochii în soare.

Se întoarce cu gândul la primul pas pe care îl au de făcut. Pentru că nu s-a terminat încă. De fapt, abia acum începe. Aceasta e prima zi dintr-o viață întreagă de minciuni.

10.

Lydia

Lydia a căpătat o fixație... dintre toate lucrurile posibile... pentru semnificația exactă a primei urine de dimineață. Acesta este primul gând care îi vine în minte atunci când Paul o trezește. Exact așa cum îi spusese Frannie că se va întâmpla atunci când îi instruisese pe ea și pe Joe. „Mai degrabă cu un strigăt furios și flămând decât cu un plânset”, le spusese ea sec. Lydia și-a dorit nu numai o dată să fie ca Frannie. O mamă singură, care încă pare să se bucure de faptul că este părinte. Încă la fel de cinică. Încă la fel de îngrijită și de strălucitoare, ca toți ceilalți membri ai familiei Plant, de altfel. Păr închis la culoare, piele care se bronzază ușor, ochi neobișnuit de luminoși.

Este ora 5.55 dimineața. Care vasăzică, asta se ia în considerare ca fiind prima urină de dimineață? Sau este încă cea de noapte? În orice caz, care e ideea din spatele primei urine de dimineață?

Lydia a fost plăcut surprinsă să constate că... spre deosebire de actul concepției... îngrijirea unui copil de doi ani peste noapte s-a dovedit a fi destul de simplă. Paul nu s-a trezit deloc, și acum, în timp ce îl privește cum stă indignat în picioare pe pat, pare căzut pe gânduri, chipul lui fiind o copie fidelă a lui Joe. Ar fi atât de ușor să pretindă pentru o secundă că e al lor, dar Lydia nu vrea. Nu vrea să-și întineze viitorul cu fantezii.

Paul zâmbește în sinea lui, așa cum face adeseori, de parcă și-ar aminti de ceva din trecutul îndepărtat, care îl face să râdă. Ea a observat săptămâna aceasta că el are o personalitate deja formată, ceva ce nu e sigură că au majoritatea copiilor mici. Când mănâncă, se preface că e un dinozaur. Broccoli, pentru că brahiozaurii mâncau din copaci. Crochete de pește, pentru că spinozaurii mâncau pește. Știe doar câteva cuvinte, și aproape toate sunt nume de dinozauri. „Nu poate spune «da», dar poate spune velociraptor”, le-a povestit Frannie ieri într-un restaurant, stârnind râsetele tuturor.

Lydia îl ia în brațe și îl ține pe un șold, cu picioarele lui goale și moi atârând și lovindu-se de coapsele ei. Încă buimacă de somn, se întoarce spre pat, în semiobscuritatea camerei, și mijește ochii. Unde e Joe?

Îi schimbă scutecul lui Paul, care se uită la ea absolut încrezător. Coapsele îi sunt reci și moi, adorabile, având textura unei budinci pufoase. Lydia își apasă un deget pe gamba lui, urmărind cum pielea perfect netedă cedează sub apăsarea ei și revine imediat la loc. Într-o bună zi, ea ar putea avea parte de așa ceva, se pomenește gândind, de parcă Paul ar fi un obiect sau o posesie mult râvnită. Speră ca și copilul ei să fie la fel de drăguț ca Paul.

Și astăzi este ziua cea mare. Prima urină de dimineață.

Își verifică telefonul, dar nu a primit niciun mesaj de la Joe. Probabil că a coborât la micul-dejun mai devreme decât de obicei. Nu-i stă în fire lui Joe; e o pasăre de noapte, pe când ea e matinală ca o ciocârlie. Dar, în anumite privințe, nu o surprinde deloc. Nu este posibil, își dă seama Lydia pentru a nu știu câta oară, ca o rudă prin alianță să facă parte cu

adevărat din familia Plant. Aceștia stau la taifas doar între ei, beau împreună sticle de vin, dar, de fapt, ea nu prea se simte inclusă în adevărata lor intimitate: confidențele schimbate de Frannie și Cathy în timp ce stau întinse pe șezlonguri la soare, pe care ea le surprinde uneori; călătoriile spontane la Verona, unde, în mod implicit, ea nu e invitată. Partidele lor de înot târziu în noapte.

Oricum, nu mai contează. Lydia trebuie acum să facă simultan față efectuării unui test de sarcină și îngrijirii unui copil mic. Îl pune pe Paul pe podeaua din dormitor și desface pachetul, cercetând cu atenție bețișorul din plastic.

Fiecare test costă 15,99 lire, iar Lydia a cumpărat sute. Efectiv, sute de teste. Le-a achiziționat, zilele trecute, cu dezinvoltură, de parcă ar fi luat lapte și pâine. Încearcă să nu le achite de două ori la aceeași casă de marcat, în caz că ar putea fi trecută pe vreun soi de listă de urmărire.

Cerul de dincolo de fereastră a căpătat nuanța lavandei. Lydia îl privește pierdută în timp ce urinează pe băț, stând cu urechile ciulite la Paul.

„Paul?” exclamase Lydia când primise mesajul de la Joe din sala de travaliu.

„Vino să-i vizitezi! Acum”, adăugase el.

Verva lui Joe, vigoarea lui. La asta își amintește că s-a gândit Lydia în acea noapte, în timp ce conducea spre spital. Lumea era acolo la dispoziția lor, dacă își doreau asta, iar Joe era cel care o putea ajuta să o obțină, chiar dacă lumea din acea zi se rezuma doar la un spital din Costa, la îmbrățișatul unui copil și la un drum cu mașina pe timp de noapte. Totul se lega. Nici măcar nu o deranja faptul că el insistase să locuiască lângă surorile lui. Nu o deranja nici faptul că nu existau ocazii intime, care să îi implice doar pe Lydia și pe Joe, ba chiar și aniversările căsniciei lor ieșeau din discuție. Asta însemna familia, presupunea Lydia.

Așadar, prima urină de dimineață, acum. Optsprezece luni de când începuseră să încerce. Nimic. Nici măcar un test slab pozitiv, nici măcar o singură dată. Nicio sarcină toxică. Nicio

măcar o zi de întârziere a ciclului. Nimic. Este aproape de tot răsul.

Dar astăzi. A douăzeci și patra zi. Se ridică, trage apa la toaletă, lasă bățul pe pervaz și îl ia pe Paul în brațe.

Asta ar fi încununarea tuturor eforturilor. Chiar ar fi. Ea face un târg cu universul.

— Știu, spune ea, că am avut parte de atâtea lucruri bune în ultima vreme. Atât de mult soare. Dar nu m-am sacrificat și eu?

Nu s-a atins nici măcar de un strop de vin în ultima săptămână și jumătate. A fost zgârcită până și cu crema solară. Fără pește. A exagerat în privința respectării sfaturilor serviciului național de sănătate. Pentru că... ei bine! De ce nu?

Lydia știe... chiar știe... că nu ar trebui să se uite prea devreme la test. Știe și că, dacă există un Dumnezeu, el nu va fi interesat să cadă la învoială cu ea din pricina vinului italian pe care l-a refuzat, invocând oboseala, falsa mahmureală și antibioticele. Probabil toată lumea crede că a rămas deja însărcinată, dar adevărul e că și-a pierdut mințile.

La naiba! Va arunca o privire doar. Timpul aproape că a expirat. Bate nervoasă din picior.

Serios acum, unde e Joe? Deschide ușa băii. Paul se întinde după mâner... îi plac mânerele clanțelor. Orice de care poate trage. De asemenea, îi place să răstoarne întregul conținut al unui sertar și să-l pună la loc.

Lydia a luat cu ea în Italia șase teste de sarcină. Uite cam ce ar vrea să însemne treaba asta: în niciun caz nu s-ar justifica șase teste de sarcină în două săptămâni, dar iat-o ajunsă aici. Bățul se află pe pervaz, iar alături de el, trei picături rotunde de urină strălucesc în soarele dimineții. Îl ține pe Paul atârnat lângă sold și își târăște picioarele spre test, încă târguindu-se cu divinitatea, apoi se uită la el.

„Rezultat negativ”.

Cuvintele sunt o ofensă pentru Lydia, care s-a străduit atât de mult, care a fost atât de răbdătoare, atât de stoică, chiar

capabilă să râdă de cât de tare a înnebunit-o treaba asta. Dar aceste cuvinte... Sunt la fel de traumatizante ca mesajele „Serviciul de resurse umane din spital vă solicită o întrevvedere” și „Rezultatele testelor dumneavoastră făcute în spital au sosit”.

Ciclul ei este programat mâine. Îi va veni exact la timp.

*

Joe nu s-a dus să ia micul-dejun. Este cu puțin trecut de ora opt. Lydia i-a trimis mesaje de două ori, l-a sunat de trei ori, i-a trimis mesaje și lui Frannie în cele din urmă, cu toate că se simțea ca un ghimpe în coasta ei. Doamne, Frannie este atât de preocupată de problemele ei! Nu a citit mesajele. O singură bifa pe WhatsApp.

Lydia stă la coadă pentru micul-dejun, gânditoare, încearcă să se prefacă față de Paul, căruia îi simte mâna mică și caldă într-a ei, că nu este îngrijorată. Își face griji tot timpul pentru Joe. Știe că nu-i va putea separa niciodată volatilitatea inerentă de toate lucrurile pe care le iubește la el... devotamentul față de munca lui, loialitatea față de ea... dar, cu toate acestea, și-ar dori să o poată face. Dacă ajunge acasă târziu... sau nu ajunge deloc, în cazul de față... primul ei gând este că a intrat în vreo încăierare. Joe a lovit stâlpii de iluminat în prezența ei, a luat la pumni indivizi italieni prin baruri, a strigat la bodyguarzii din cluburi și i-a înjurat pe valeții care se ocupau de parcarele vehiculelor. Ca apoi să regreta. Întotdeauna a regretat ceea ce a făcut. Asta e partea cea mai ciudată. Cea mai idioată.

Familia Plant deține propria vilă, iar ei merg la o altă vilă din apropiere, care are un restaurant unde iau un mic-dejun cald în unele dimineți. Au un soi de înțelegere tacită să se întâlnească aici, cam pe la ora asta, dar aseară, Frannie a spus că va veni la Lydia la ora Șapte să-l ia pe Paul și nu a venit.

Lydia oftează, stând acolo, în încăperea luminată de razele fierbinți ale soarelui, în care plutește o aromă de cafea. Întreaga vacanță a culminat cu ziua de azi, ziua în care a aflat că nu este însărcinată. Știe că este absurd să fi crezut că optsprezece luni de eșec nu vor deveni nouăsprezece, că va

putea anula programarea lor la clinica de fertilitate. Dar s-a gândit că orice e posibil. Că e o simplă posibilitate doar. Nu a spus toată lumea să plecăm în vacanță? Să ne relaxăm? Și Lydia s-a relaxat cu bună știință.

Pentru prima oară, nu au mai deranjat-o glumele private ale familie Plant, limbajul lor codificat, tachinările lui Frannie, care erau la ordinea zilei, caracterul protector al lui Joe, seriozitatea lui Cathy. Lydia s-a relaxat de parcă i s-ar fi prescris treaba asta. Trei ore întinsă pe șezlong la soare, de două ori pe zi. O carte de citit. O partidă de înot. Zece ore de somn.

În timp ce alege un topping pentru clătite și încearcă să-l distragă pe Paul cu mânerile gheridonului de servit micul-dejun, vede două umbre în pragul ușii. Bărbați cu caschete și cu arme la centură. Se oprește doar pentru o secundă ca să se uite la ei, simțind cum o mantie întunecată de groază o apasă pe umeri.

— Hai să stăm de vorbă cu acei oameni drăguți, îi spune ea lui Paul, rugându-se în sinea ei ca aceștia să nu fie bărbații care i-au dat un avertisment lui Joe noaptea trecută și rugându-se ca ei să nu se fi întâlnit de curând cu el.

— Drăguți? repetă el, cu un rânjel știrb, înfigându-și un deget exact în mijlocul pieptului său.

— Ești drăguț, da, râde ea.

— Eu, drăguț!

Propoziția completă care izbucnește instantaneu din pieptul lui o ia prin surprindere, provocându-i furnicături de plăcere.

— Nimeni nu este la fel de drăguț ca tine, îi mărturisește ea. Îl ridică în brațe, inspiră mirosul de biscuiți de lavandă din faldurile gâtului lui, abandonează farfuria caldă cu clătite și se apropie de polițiști.

— Este totul în regulă? spune ea, fără să încerce măcar să vorbească în italiană.

— Poftim? i se adresează unul dintre carabinieri. Are pomeți înalți, ochi mari, pleoape grele. Își ține părul negru

îndesat sub caschetă. Fața lui este inexpressivă. Nu este nici amabil, nici răuvoitor.

— Eu... doar mă întrebam... de ce sunteți aici, îi explică ea, încercând să vorbească clar și răspicat. Nu îi găsesc pe cei cu care locuiesc, spune ea, râzând ușor. Mă întrebam doar... dacă sunt în regulă.

— Numele lor? o întreabă polițistul într-o engleză perfectă, aproape fără accent.

— Plant. Soțul meu... Joe Plant.

— Joe Plant, repetă încet și rar polițistul.

Lydia s-a îndrăgostit mai întâi de numele lui. Un nume simplu pentru un băiat care numai simplu nu era. Se sărbătorea Paștele și ea avea șaisprezece ani. El avea optsprezece ani. Își petrecea timpul doar cu surorile lui în pânzele de prânz la școală. Odată, l-a auzit spunând că toți ceilalți elevi sunt niște *dobitoci*, că voia să fie veterinar pentru că îi plăceau animalele și ura oamenii, un punct de vedere cu care Lydia putea fi de acord.

Îi plăceau științele și purta pantofi sport, deși codul vestimentar al școlii specifica pantofi. Într-o seară, ea și-a luat telefonul Nokia 3210 și a urcat în dormitorul ei, s-a așezat pe pat și i-a trimis un mesaj. El i-a răspuns... despre teme... cam superficial, iar ea i-a mulțumit și totul s-a oprit aici. Lydia a stat, cu picioarele încrucișate și dezamăgită, pe ultimul ei pat din ultimul ei cămin, până când el i-a trimis un alt mesaj. Atunci a fost momentul, după cum crede Lydia, în care ea s-a îndrăgostit. Când acel nume robust și simplu a apărut pe ecranul telefonului ei pe neașteptate. Joe Plant.

Și astfel, Lydia l-a iubit pe Joe mai mult de jumătate din viața ei. Pe când el avea douăzeci de ani, iar ea optsprezece, în cele din urmă a invitat-o să iasă la un burger cu el. Nu a fost în stare să se abțină atunci când chelnerița l-a întrebat dacă ar dori o masă... „Mda, de fapt asta era și ideea...”, dar nu a vorbit pe un ton caustic cu Lydia. Acea a fost ziua în care a pătruns în sanctuarul lui interior și l-a descoperit pe adevăratul Joe. Joe care se îndrăgostește de câinii aflați pe moarte, Joe

care nu rezistă remarcilor sarcastice, dar apoi se autointitulează „idiot” în drum spre casă, venind de la petreceri, Joe care bea uneori prea mult, Joe care se enervează pe oamenii care nu își permit să plătească pentru tratamentele animalelor de companie, ca apoi să le opereze orișicum, gratuit.

— Și altcineva? o întreabă acum bărbatul pe Lydia.

— Frannie, Joe, Cathy. Întreaga familie Plant. Sunt aici cu ei – cu toată familia. Cu toți cei trei frați.

— Bine. Mulțumesc. Nu vă faceți griji. Pun pariu că sunt în regulă... voi verifica.

Se apleacă spre celălalt polițist în timp ce ea se îndepărtează de ei, cu un sentiment de ușurare, și îi șoptește ceva ce ea nu poate auzi. Lydia ezită doar o secundă înainte de a pleca mai departe.

11.

Joe

— Unde ai fost? îl întreabă Lydia pe Joe când aceasta se întoarce în camera lor. Îl ține în brațe pe Paul fiind, în mod evident, intrigată.

— Mmm...

Joe își usucă cu prosopul părul proaspăt spălat, trăgând de timp. Avea o poveste pusă la punct în minte, dar a uitat-o. Are senzația că mintea îi este împrăștiată, toate gândurile, sentimentele și substanțele chimice din ea parcă au fost trecute printr-o centrifugă, fragmentându-se în bucăți disperate.

Lydia are fulgi de croasant pe tricou. Doar doi. Sunt minusculi. Joe nu își poate lua ochii de la ei. Câte fragmente minuscule de dovezi au lăsat acolo, jos? Simte cum se naște și crește ceva în interiorul ființei lui. O pornire exagerată și irezistibilă de a se repezi înapoi la locul crimei și de a

mușamaliza totul și mai mult, astfel încât nimeni să nu poată descoperi vreodată ceea ce s-a întâmplat cu adevărat acolo. De a detona o bombă, ca să dea foc întregii păduri. De a provoca un asemenea dezastru, încât fapta lor să fie eclipsată.

— Te-ai luat la harță cu careva?

— Nu, spune Joe pe un ton iritat, deranjat de o asemenea bănuială.

Aproape că îi spune, chiar aici și acum: „Ar trebui să-ți faci griji pentru Frannie, nu pentru mine”. Își dă părul pe spate și se uită la ea.

— Îmi cer scuze, am plecat mai devreme azi, spune el.

— La micul-dejun? Unde este Frannie?

— A fost și ea cu mine. Da. Nu puteam dormi. N-am vrut să te trezesc.

— Ei bine, îl *vrea* pe Paul înapoi sau nu?

Joe se holbează prostește la Lydia, gândindu-se la sângele pe care Frannie îl curăța probabil de pe corpul ei.

— Sunt sigur că da. Uite... îi trimit un mesaj.

Își flutură telefonul. Nu contează dacă Lydia este supărată pe el, se gândește în sinea lui. El o protejează de ceea ce ea ar prefera să nu știe, dacă ar avea de ales. Mai bine să aibă parte de un soț rece și impasibil decât să fie implicată într-o crimă.

— În regulă, spune Lydia încet.

Astăzi, aici, sub soarele italian, arată exact ca aceeași Lydia cu care fusese la liceu. Aproape că nu a îmbătrânit deloc. Are acel gen de față familiară pe care o vede uneori în diverse locuri... la știri, la prietenii prietenilor. Ochi mari și depărtați. Pomeți înalți. Nas cârn. Genul de față pe care oamenii cred că o cunosc prea bine. Așa a simțit când s-a îndrăgostit de Lydia: o prezență familiară, caldă, ca și cum te-ai întoarce de pe o parte pe alta când stai la plajă. În fiecare zi când este la serviciu, el așteaptă cu nerăbdare să se întoarcă acasă la ea. Lydia ajunge întotdeauna înaintea lui și o găsește făcând mereu tot felul de lucruri trăsnite. Ba punând o grămadă de

plante pe care le-a cumpărat dintr-un capriciu în ghivece, ba gătind într-o pijama aiurită, cu botoși. Cu doar câteva săptămâni în urmă, a încercat să-și facă singură pedichiura cu gel și și-a lipit degetele de la picioare între ele.

— Uite ce e, avem o problemă, l-a anunțat ea când a venit de la serviciu și a intrat în casă.

El a folosit un bisturiu de rezervă pentru a îndepărta gelul întărit, în timp ce chicoteau amândoi.

Se uită lung la mâinile lui. A făcut duș ca să le curețe de mizerie. A durat mai bine de o jumătate de oră, dar murdăria încă mai este acolo, în șanțurile unghiilor, pe sub unghii. Au rămas dăre uscate de noroi, subțiri cât firul de păr. Imposibil de îndepărtat. Își îndeasă mâinile în buzunarele pantalonilor scurți. Hainele sale murdare sunt într-o geantă de voiaj în valiza lui. Intenționează să le arunce, cumva, undeva.

— Trimite-i un mesaj, atunci, îl îndeamnă Lydia.

Nu poate face față acestui lucru, nu sub privirea intensă a Lydiei. Sunt atât de multe de lucruri la care trebuie să se gândească. Pe care trebuie să le rezolve.

— Au venit doi polițiști când eram jos, la micul-dejun... nu știu sigur de ce. Am fost îngrijorată, adaugă ea.

Joe se așază pe pat, sprijinindu-se cu palmele în afară. Este mai jos decât credea și se dezechilibrează ușor în timp ce o face.

— Ce polițiști? o întreabă, dregându-și glasul.

Tușește. Lydia îl privește în mod ciudat. Cum naiba au apărut polițiștii atât de curând? William nici măcar nu este mort de douăsprezece ore. A fost deja dat dispărut? Sau... mai rău... a fost găsit?

Joe vrea să se privească în oglindă. Paranoia a intrat în duș odată cu el și acum nu-l va lăsa să plece cu una, cu două. Dar dacă mai are sânge uscat pe frunte? Sau la rădăcina părului? Ar fi putut trece ușor neobservat.

Intră în baie. O să se epileze.

În timp ce ochii lui căprui îi întâlnesc reflexia în oglindă, își spune că nu a făcut nimic rău. A curățat mizeria altcuiva, atâta tot. Și-a ajutat sora mai mică. *El* nu a ucis pe nimeni. Se uită la imaginea lui din oglindă. Nas coroiat. Ochii mari. Față curată. Fără nicio urmă de sânge. Fără nicio urmă de pământ. Fără nimic la vedere. El ține în mână cutia albastră metalică cu ceară.

Este un erou sau un infractor? Și-a *protejat* sora de rău sau a orchestrat alte fărădelegi? Își îndepărtează ochii de la propria privire pătrunzătoare. Nu știe, nu poate decide.

— Ce polițiști? o întreabă din nou pe Lydia, cu un ton impregnat de ceea ce speră el că este o simplă curiozitate.

— Din aceia cu caschete, spune ea. Caschete negre și uniforme negre cu vipușcă roșie în părțile laterale.

— Ah, bine, încearcă să spună Joe cu dezinvoltură, frecându-și ceara prin păr.

Dar dacă William a spus cuiva exact încotro se îndrepta? Ar fi atât de ușor să găsești mormântul dacă ai ști...

Lydia îi întâlnește privirea în oglindă. Are pistrii bruni și palizi pe nas, pe care cu greu îi sesizezi dacă nu ești foarte aproape de ea.

— Le-am spus că nu știu sigur unde ești.

— Ce le-ai spus? o descoase Joe. Se întoarce cu fața spre ea, marginea rece a chiuvetei intrându-i în spatele coapselor.

— Nu știam unde erai, repetă Lydia. Se apleacă după un anticearcăn cu care începe să își dea pe sub ochi. Sunt obosită și bătrână, geme ea. Așa și arăt de altfel. Ca o babă stafidită. Cu ovare stafidite.

Joe încearcă să-și domolească respirația. Trebuie să se comporte normal. Aceasta este viața lui de acum. Cenzurarea fiecărei acțiuni, a fiecărui cuvânt. Stă cu ochii pironiți pe chiuveta curată. Robinetele strălucesc. Lydia trebuie să le fi șters. Este foarte gospodină. I se pare ceva reconfortant. Ea nu ar putea fi niciodată implicată în ceva atât de urât precum omuciderea. Ceva atât de urât precum cadavrele.

Ce i-ar spune el în mod normal? I s-ar părea amuzantă subaprecierea ei.

— Ești frumoasă, îi zice pe un ton rigid, știind că trebuie să spună ceva.

Lydia s-ar putea să facă mișto de replica asta, dar îi și sare țandăra la fel de repede. Îi place și asta la ea, dar uneori, Dumnezeuule, chiar îi este frică de ea.

Fără niciun avertisment, miasmele grele ale amintirii îl copleșesc. Pământul. Izul metalic, acid al sângelui. Cadavrul, pielea, în primele stadii de descompunere. O împinge ușor pe Lydia la o parte și își sprijină mâinile pe coapse, icnind în vasul de toaletă.

— Ți-e rău? Nu te simți bine?

— Trebuie să fie de la vreun cânat stricat, probabil, spune Joe, deși singurul lucru pe care îl vomită este acidul din stomac.

Câteva minute mai târziu, simte din nou acel miros acid grețos care dispare încet, în timp ce se spală pe dinți. Dacă ei nu vor ca poliția să găsească cadavrul, poliția trebuie să creadă că William este încă în viață. Dar a dispărut. Ancheta unei persoane care a fost dată dispărută. Fals, totuși. A cărei dispariție a fost înscenată.

12.

Cathy

Cathy s-a hotărât să-i ceară lui Frannie să spună exact ce s-a întâmplat aseară. Vrea o relatare minut cu minut din partea surorii ei evazive. Pentru a o acoperi, trebuie să înțeleagă, consideră Cathy.

Stau în bucătăria lor, care este pe cât de rustică, pe atât de minimalistă. În partea de sus a ferestrei sunt atârinate câteva tigăi din cupru, care acoperă perdelele roșii cu pătrățele, de modă veche.

Joe stă lângă ușa ca un gardian, în caz că apare Lydia. Cathy își ține privirea ațintită asupra peretelui de deasupra lui, unde se află atârnat un Iisus din bronz răstignit pe o cruce din lemn întunecat la culoare.

Proprietarii care au transformat mănăstirea în vile de locuit nu au aruncat crucifixe, nici nu le-au luat cu ei, spunând că ar putea aduce ghinion. Așa că au rămas cu ele, moștenind atât crucifixe, cât și superstiția. Frannie a încercat să dea jos câteva dintre ele de pe pereți, dar Cathy a oprit-o de fiecare dată. „Mai bine să fim sub oblăduirea lor decât să regretăm mai târziu”, a spus ea. „Da, pentru că Dumnezeu ne va blestema”, a replicat Frannie râzând. Dacă există un Dumnezeu, se pomenește Cathy gândind, nu se vor mai întâlni niciodată cu el de-acum încolo. Cu siguranță.

Cathy se uită la Frannie. După ce-și sprijinise capul în mâini, aceasta și-a întins brațele pe masă, capul ei atârând deasupra lor, precum al unei studente care a ațipit în timpul orelor de curs. Ungھیile lăcuite cu oja roz începuseră să-i crească, dezvăluind mici semiluni în dreptul cuticulelor.

Luminile sunt aprinse în bucătăria răcoroasă și întunecată, draperiile trase obstrucționând vederea dinspre piscină, acolo unde stă Lydia. Becurile de deasupra lor pâlpâie, așa cum se întâmplă în majoritatea serilor de vacanță, aici, în zona rurală a Veronei, dar de data aceasta par a fi de rău augur, un semn de la Dumnezeu. Cathy se uită la armăturile învechite ale candelabrelor. De fiecare dată când vin aici în iulie, ei spun că vor face renovări, dar nu le fac niciodată, preferând să bea cocteiluri și să citească stând la piscină.

— Trebuie să facem un plan, spune Joe încet.

Frannie nici măcar nu își întoarce capul.

— Ești trează, cel puțin? o întreabă Joe sec, iar Cathy chiar se bucură când îl aude vorbind așa, de data asta.

— Desigur că sunt *trează*, spune Frannie. N-am mai dormit deloc de atunci încolo, fir-ar să fie!

Cathy clipește, surprinsă de irascibilitatea surorii ei. Ea este de obicei atât de plină de gânduri pozitive. Când dă fuga după

serviciu să se vadă cu vreuna dintre multele ei prietene. Când încearcă să decidă dacă un tricou cu fundă la spate este destul de chic pentru a-l cumpăra.

„Este o decizie importantă, Cathy”, a spus ea zâmbind, cu degetul ezitând deasupra butonului de comandă. Frannie este atât o vânătoare de chilipiruri, cât și o mână spartă, găsind mereu reduceri care îi permit să cumpere lucrurile dorite din salariul primit.

— Bine ai venit în club, zice Joe.

— Poliția a fost în vila principală în această dimineață, spune Frannie.

— Este prea devreme pentru un pahar? întreabă Joe.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care le fac împreună acasă. În fiecare vineri, indiferent ce s-ar întâmpla, beau o sticlă de vin împreună, în bucătăria deschisă a lui Frannie. Adesea la masa ei mare din stejar, dar, de cele mai multe ori, deschid ușile pliante... chiar și pe frig... și stau acolo, pe trepte, trei frați așezați la rând, cu picioarele întinse în fața lor spre terasă, bând și stând de vorbă împreună. Le place casa lui Frannie pentru că este caldă și primitoare, are aerul unui cămin și este plină de lucruri interesante. Ea are două ceainice din cupru, o giruetă care arată ca un glob de zăpadă, un ceas cu cuc care cântă din oră în oră. Lui Cathy îi place tare mult acolo.

— De unde știi? întreabă Cathy, remarcând faptul că Joe nu pare deloc surprins.

— Lydia mi-a spus, răspunde Joe încet.

„Și tu i-ai spus lui Frannie?” se întreabă Cathy în sinea ei. Ceva din treaba asta o pune puțin pe gânduri. Fratele și sora ei sunt atât de apropiați unul de celălalt. Ea stă afară în frig, și nu ar trebui să stea acolo. E nevoie să rămână uniți pentru a supraviețui.

Cathy se uită la fratele ei. Nu poate să spună la ce se gândește. Ar părea nebună, paranoică.

— Presupun că Lydia nu știe, nu-i așa? întreabă ea, în

schimb.

Lydia nu face parte din familia Plant. Ea nu ar pricepe.

— Nu, spune el scurt. Nu, nu știe. Și nici nu va ști. E supărată fiindcă a trebuit să aibă atât de mult timp grijă de Paul.

— Paul nu este un copil care să îți facă probleme, protestează Frannie, iar fața ei se luminează, doar pentru o secundă sau două, în timp ce îi rostește numele.

Joe este pe cale de a urzi un plan. Cathy își dă seama de asta. Știe toate indiciile pe care i le transmite corpul fratelui ei. Echilibrat, cumva, ca un alergător în blocstarturi, ținându-și respirația, stând cu sprâncenele arcuite, pe punctul de a spune ceva.

Sunt atât de multe întrebări de pus înainte de a te putea apuca măcar de vreun plan!

— Uite ce e, începe Cathy.

Își trage un scaun din lemn, încă având pe el perna mov croșetată, lăsată moștenire de la foștii proprietari, și se așază vizavi de Frannie.

— Cred că ne-ar ajuta să înțelegem corect, continuă ea. Dacă am putea vorbi pur și simplu despre... despre ce s-a întâmplat mai exact?

Cathy nu detectează nimic în reacția lui Frannie. Nicio tresărire, nicio tensiune. Își cuprinde fața în mâini și își ridică privirea spre Cathy.

— Am cotit pe partea stângă, nu pe partea dreaptă, spune Frannie.

Afară, vechiul orologiu care se află în centrul mănăstirii bate ora zece. Se opresc, ca și cum ar păstra un moment de reculegere, apoi Frannie își reia relatarea:

— L-am lovit înainte... înainte să-mi dau seama măcar că eram pe partea greșită a drumului. Am cotit... și iată-l apărând brusc în fața mea.

— De ce n-ai putut... Ai spus că nu te-ai putut opri? o

întreabă Cathy, încercând să nu pară că o interoghează ca un ofițer de poliție.

S-ar putea ca Frannie să nu observe ce insinuează ea, dar Joe va pricepe cu siguranță. El poate să se transforme cu ușurință în apărătorul ei și amândoi să îi întoarcă spatele.

— Nu a fost ca și cum nu m-aș fi putut opri, spune Frannie, cu o expresie deschisă și serioasă, trecându-și vârful unghiei de-a lungul unei striatii de pe blatul din lemn de pin al mesei de bucătărie. Doar că nu știam unde era. Dă ușor la o parte cu mâna perdeaua cadrilată, ca să vadă ce face Paul.

— William?

Frannie dă din cap. Întinde mâna să-și dezlege părul întunecat, strâns într-un concii gros în creștetul capului. I se revarsă în jurul umerilor ca o reclamă la Șampon.

— Nu m-am putut opri imediat. Evident. Și când m-am oprit, a trebuit să-l caut. Impactul... Se oprește din relatare o secundă doar. L-a propulsat. Și nu mi-am putut da seama ce distanță am mai parcurs după impact. Era atât de întuneric... Știți cum e pe aici. A durat o veșnicie. Să găsesc o... o persoană în... pe marginea drumului.

Cathy nu spune nimic, încercând să se gândească bine la toate detaliile. Are sens, deoarece viața reală este adesea mai complicată decât situațiile ipotetice. Cathy a intrat odată în spatele unui taxi și, pradă unui atac de panică, a virat la dreapta în loc de stânga, ca să oprească la marginea drumului. Nimeni nu ar crede treaba asta dacă ar spune-o în apărarea ei, și totuși era adevărat.

Ochii lui Frannie sunt limpezi atunci când Cathy îi întâlnește privirea. Neclintiți. De felul ei senină și încrezătoare, ea este echilibrul alcalin pentru aciditatea lui Joe. „Nu m-am putut opri imediat”. Cuvintele ei răsună în mintea lui Cathy.

— Și apoi, continuă ea, lăsându-și privirea în pământ, cu o voce joasă, exact aceeași voce pe care o folosește când Paul doarme și nu vrea să-l trezească, v-am sunat pe voi doi pentru

că... Voiam să fiți acolo. Cu mine...

Cathy își poate da seama că încearcă să-și înghită lacrimile. S-a dus haosul din noaptea trecută, când storceau tricouri îmbibate cu sânge și strigau unii la alții.

— Într-un moment în care mă simțeam speriată și aveam nevoie de voi, voiam să fiți acolo, spune ea. Știu că ar fi trebuit să chem o ambulanță.

— Da, șoptește Cathy, uitându-se la sora ei. Da.

O înțelege pe deplin. Ei nu au uitat nicio clipă că Frannie e mezina. Cathy îi pregătește prânzul lui Frannie în majoritatea zilelor și i-l aduce la cabinet. Nu pentru că Frannie nu poate, ci pentru că este... ei bine, ea e cea cocoloșită.

Se uită la Joe, la chipul lui tras, la ochii care sunt ațintiți asupra ei. Îi susține privirea o clipă mai mult decât ar face-o de obicei.

El își drege glasul, pleacă de la locul lui din pragul ușii și vine să se așeze lângă Frannie. Își trage scaunul puțin mai aproape de ea.

— Trebuie să facem ceva pentru ca poliția să creadă că este în viață, spune Joe. Trebuie să înscenăm ancheta unei persoane dispărute.

Cathy se oprește o secundă, digerând propunerea.

— Ne facem speranțe deșarte, spune ea încet.

Își dă părul pe după urechi, fără să mai spună nimic, gândindu-se. Gândindu-se că nu pot face așa ceva, că sunt niște monștri. Dacă Frannie este mezina familiei lor, atunci Cathy este glasul conștiinței lor. Nu depinde de ea să oprească toată treaba asta?

— E... e ceva rău de tot, spune ea încet.

— Atunci ce sugerezi? Să o lăsăm să se predea? întrebă Joe, fără să gesticuleze sau să se uite la Frannie. Răul a fost făcut, adaugă el. Nu putem da înapoi. Nu putem decât să mergem înainte.

— Încotro?

— Trebuie s-o facem, susține Frannie.

Joe se uită la Cathy.

— Mai ai portofelul lui?

Este o afirmație de o importanță covârșitoare, Cathy e sigură de asta. Momentul în care trec de la panică la planificare. De la un accident la un comportament de ucigași. Se scutură de acel sentiment, cu siguranță eronat – cum ar putea ea să prezică viitorul? – Și întâlnește privirea fratelui ei.

— Da, spune ea. Îl am.

13.

Acum

Biroul lui Jason, spre sfârșitul lunii februarie, ora 17.00

Jason are o farfurie cu biscuiți cu cremă pe birou.

— Au rămas de la o întâlnire cu echipa, spune el vag, arătând cu mâna spre ei în timp ce traversez biroul și mă așez pe scaun. Te rog.

Mă întind și iau unul.

— În mod clar nu ești dispusă să vorbești despre ce ai făcut, îmi spune el fără menajamente. Desface un biscuit în două, își duce partea cu cremă la gură, apoi pare să se răzgândească și îl înfulecă pe tot odată. Corect?

— Corect, îi confirm eu. Adică, nu ai proceda și tu la fel?

Jason stă cu capul în profil, studiind biblioteca. Nu îi pot citi expresia de pe chip.

— Sigur că da, mă aprobă, și cred că o spune la modul serios.

El nu este de părere că sunt un monstru.

— Bine. Permite-mi să te întreb un singur lucru: poți identifica momentul în care ți-ai dat seama că nu vei scăpa?

— Da, spun eu. În mod absolut și categoric.

— Ei bine, atunci... ce-ar fi ca astăzi să începem de la acel moment? răspunde el și îmi pasează farfuria.

Mai iau doi biscuiți. Îi mâncăm fără să scoatem un cuvânt, uitându-ne unul la altul. În timp ce el îmi susține privirea, își înclină capul spre stânga, ca o pasăre atentă la zgomotele din jur.

— Stăteam la recepție, spun eu. Era târziu. Destul de târziu. Închisesem deja. Încă nu se întunecase, dar era o zi mohorâtă.

— Bine, zice Jason.

Tot fără pix și hârtie. Doar biscuiți cu cremă și mintea lui ascuțită.

— Ce făceai?

— Completam documentația de rutină... chestii de genul ăsta.

— Bun. Deci asta s-a întâmplat... când ai revenit în Marea Britanie.

— Oh, da... desigur. Când am revenit la muncă, încercam cu toții să ne prefacem că viața decurgea normal. Că totul era în regulă.

— Cât de convingător, ai putea spune?

— Destul de neconvingător...

Îmi aruncă un zâmbet slab care vrea să însemne: „Evident”. Îmi rotesc privirea prin biroul lui. Un loc în care nu m-am gândit niciodată că voi ajunge.

— Așa că, în continuare... mă îndeamnă el.

— M-am conectat la computer.

Jason își înmoaie un biscuit în ceai cu aceeași dezinvoltură de care dă mereu dovadă, dar privirea lui este la fel de ascuțită ca un bisturiu, nedezipindu-se nicio secundă de a mea.

— Și atunci am văzut. Atunci am știut, continui eu.

— Ce-ai știut? întreabă, privindu-mă drept în față.

Ridic din umeri.

— Că nu aveam de ales.

14.

Atunci

Joe

Vila este plină de reprezentări ale divinității. Pe pereți sunt mici statuete din metal înfățișându-l pe Iisus cu stigmatul lui minuscule, dar vizibile de pe mâini. O inimă sacră din ceramică de mărimea unei palme este bătută în cuie deasupra șemineului, cu o cruce țâșnind din partea de sus precum o sabie. Prezența lor nu a fost niciodată percepută drept semnificativă, până acum, când Joe se simte urmărit și judecat la fiecare pas. El nici măcar nu crede în Dumnezeu. Și totuși.

Își masează ceafa. Este obosit și, după o noapte nedormită și o zi de activitate fizică, începe să se resimtă. Se tot gândește la cadavru, la sângele care se strângea încet în scobiturile și culele palmelor lui, afară, chiar acolo, nu departe de ei. „L-ați îngropat”. Acest fapt singular îi tot revine lui Joe în minte ca și cum, dacă creierul lui ar insista suficient de mult să îi reitereze cele întâmplate în moduri diferite, cât mai șocante, s-ar putea să se obișnuiască încet cu ideea și să o accepte. „Sora ta l-a ucis pe acel bărbat. Ați hăcuit rădăcinile unui copac cu cazmalele, pufnind pe nări de parcă ar fi fost doar un simplu inconvenient, ca să-l îngropați. Cathy i-a închis ochii”.

— Așa e. Nu știm nimic despre el, admite Joe. Cu excepția faptului că era pe jumătate britanic.

— Exact, confirmă Frannie.

— Și locuia prin apropiere?

— Presupun că da.

— Deci, este foarte probabil... dacă stă doar temporar pe aici sau locuiește permanent prin împrejurimi... ca poliția să ne ceară să dăm declarații.

— Da, așa este, îi întărește Cathy spusele.

— Și dacă găsesc cadavrul, intervine Joe, atunci vor găsi ADN-urile noastre.

— Da, îl aprobă Frannie.

— Deci trebuie să distrugem toate dovezile pe cât posibil, conchide Joe. Și să facem să pară că s-a întâmplat altceva. O cu totul altă... narațiune.

Ia pixul și începe să noteze dovezile pe spatele meniului de la o pizzerie italiană, pe care îl va arde mai târziu.

Mașina închiriată.

Unde se aflau ei.

Locul crimei.

Începe să se joace cu dispozitivul mecanic încorporat al pixului, tot închizându-l și deschizându-l cu un țăcănit metalic, iar și iar.

— E o nebunie, comentează Frannie. Este o adevărată nebunie.

— Trebuie să fim meticuloși.

Joe își dă seama că și-a încordat maxilarul. Își dorește ca sora lui să fie pe aceeași lungime de undă cu el. La urma urmei, el încearcă să curețe mizeria făcută de ea.

— Parcă ai fi mama, remarcă Frannie încet.

Mama lor ar spune așa ceva, recunoaște Joe în sinea lui. De fapt, ea nu a reușit niciodată să lase din mână frâiele cabinetului, verificând în mod constant registrele, intervenind în activitatea lor.

— „Nu radiografiați buzunarele clienților”, repetă Cathy sloganul numărul unu al mamei lor.

Joe zâmbește slab.

— „Tratează fiecare animal așa cum se cuvine”, continuă el. „Indiferent de veniturile proprietarului său”.

Cathy îi zâmbește peste masă.

— Tocmai mi-a trecut prin minte treaba asta. „Tu chiar așa faci”, spune ea. „Joseph, Catherine, Francesca... oricine ai fi tu!” spune ea, reușind o imitație fidelă a incapacității haotice a tatălui lor de a discerne cu care dintre copiii lui vorbește.

— Doamne, Dumnezeuule, izbucnește Frannie, dându-și capul pe spate. Suntem nebuni dacă putem râde acum.

— Sunt glume vechi și răsuflate, spune Joe zâmbind pe jumătate. Despre părinții noștri trăsniți.

Părinții lor au fost la fel ca ei, ambii adepți ai muncii asidue, pline de devotament. Owen, tatăl lor, a crescut într-un cartier din Birmingham. La vârsta de douăzeci și cinci de ani, după ce a măturat podelele fabricii timp de un deceniu, a ajuns să lucreze în serviciul administrativ. După spusele lui Owen, el știa cine muncea din greu și cine nu, și unde funcționa bine sistemul și unde nu, așa că le-a făcut administratorilor o ofertă. Aceștia au acceptat-o, el a luat un împrumut bancar și a trecut de pe postul de om de serviciu pe cel de director executiv. Acum deține paisprezece fabrici. Dar, în timp ce mama lor a rămas aceeași femeie harnică și neobosită, de când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu Rosie, tatăl lor s-a retras în sine, căzând în melancolie.

— O voi lua ca pe un compliment, spune Joe pe un ton lejer.

Zis și tăcut. Acum și aici, în situație de criză, el poate fi patriarhul, salvatorul care nu a fost niciodată.

— Așa să faci, îl îndeamnă Frannie râzând ușor.

El pune cafetiera Moka pe foc după ce băjbâie pe la butoanele plitei de aragaz. Se bea cafea tradițională aici, în Italia, picurată încet prin filtru precum o operă de artă. Aroma ei bogată cu tentă de alune prăjite umple bucătăria.

— Trebuie să mă duc numai puțin să văd ce face Paul, îi anunță Frannie.

Când se reunesc în jurul mesei, Frannie se strecoară prin lateral, lângă Joe. Cathy își trage scaunul mai aproape, împreună, parcurg lista, cu capetele aplecate asupra ei, cu șuvițele lor negre de păr amestecându-se unele într-altele. Ceva din toate astea, intimitatea lor, cafeaua, o glumă spusă mai devreme despre tatăl lor, o scurtă pauză în conversație ca urmare a panicii, îl relaxează pe Joe. Este bucuros că se află aici, în siguranță, alături de surorile lui. Ar face-o din nou, crede el, aruncându-i o privire piezișă lui Frannie, sora care îl poate face să râdă cu lacrimi când îi imită pe părinții lor, din ce în ce mai veridic odată cu trecerea anilor, pe măsură ce mama și tatăl lor au început să se transforme în propriile lor caricaturi. Cealaltă variantă... cu Frannie arestată aseară și, începând de astăzi, în detenție pe durată nedeterminată într-o închisoare italiană, plus anunțarea părinților... este de neconceput.

— Mașina are tabla înfundată rău de tot, spune Frannie, care își îndepărtează părul de pe fruntea ei netedă și bronzată, răspândind în aer un iz de șampon de portocale.

— Am parcat-o în locul obișnuit, m-am gândit că... orice altceva ar părea suspect.

— Am un plan pentru mașină, spune Joe. Lăsați pe mine.

— Bine, consimte Cathy.

I se pare firesc să aibă deplină încredere unul într-altul. O fac tot timpul la serviciu, la operații care necesită doi veterinari, sau când el o cheamă la o consultație dificilă căreia nu-i poate da de cap.

— În regulă. Iată cum stă treaba. Nu putem raporta dispariția lui. Ar fi și mai suspect. Deci trebuie să... trebuie să facem să pară că el este în viață. Cred că ar trebui să folosim cardul lui de debit, propune Joe.

Fără voia lui, în timp ce își expune planul, simte cum crește ceva în el. Mândrie, oare? Un fel de încredere masculină, un instinct animalic protector.

Dacă Joe nu ar cunoaște-o pe Cathy, ar putea crede că sora

lui nu l-a auzit. Privirea îi rămâne pironită pe ceașca de cafea, iar corpul ei stă absolut nemișcat. Dar apoi își ridică ochii spre el. Nu este de acord, după cum își poate Joe da seama, dar știe la fel de bine că trebuie să o facă.

— Tu chiar vorbești serios, constată ea cu răceală.

— Tu nu? îi întoarce el vorba.

— Nu-mi surâde deloc ideea de a face familia să creadă că un mort este în viață.

— Nici mie. Spune-mi dacă tu crezi că avem vreo altă opțiune, răspunde el cu glas rigid. Din moment ce nu crezi în învierea din morți.

O spune pentru a provoca o reacție din partea lui Cathy. Ca de fiecare dată, nu primește niciun răspuns. Ea își întoarce privirea de la el, indiferent de sentimentele pe care le-a îngropat adânc și le-a sigilat.

— Nu avem nevoie de glumele tale sarcastice, Joe, spune Frannie pe un ton plictisit.

— Avem nevoie de un plan. De o direcție, rostește Joe cu toată convingerea.

Cathy oftează, o expirație prelungă, ce pare să nu se mai termine.

— Bine, consimte ea.

— Bine?

— Mă voi ocupa eu de cardul de debit, rostește Cathy încet, cu fața încă întoarsă într-o parte. Tu să te ocupi de mașină.

Joe i se adresează lui Frannie acum:

— Tu vei veni cu o versiune a evenimentelor pentru noaptea trecută pe care o vom susține cu toții, în caz că vom fi întrebați.

Frannie dă aprobator din cap.

— Bine, spune ea cu o voce firavă, aceeași voce pe care o avusese atunci când aflase că era însărcinată, aceeași voce pe

care o avusese atunci când abandonase Școala veterinară și decisese să se ocupe de recepție. Speriată, dar prefăcându-se că nu este. Bine.

15.

Cathy

Cathy stă lângă mașina închiriată. Soarele îi pârlește pielea încetul cu încetul. O căldură necruțătoare, uscată, intensă, de parcă ușa unui cuptor ar fi rămas deschisă undeva în univers. Inima i se încordează să pompeze sângele, din cauza presiunii pe care o simte acumulată în piept. Vrea să o elibereze, să strige de pe un vârful de stâncă, să apuce un străin de revere și să-i spună: „Suntem niște ucigași!” Cathy își imaginează adesea cum ar fi să spună exact ceea ce simte... că este supărată pe vreun stăpân care își lasă câinele să fie invadat de purici, sau că se simte atât de singură, încât uneori ia cina în fața unei oglinzi... dar acum e cu totul altceva. De data asta e mult mai grav.

— Arată destul de rău, îi spune ea lui Joe.

— Am s-o duc înapoi mai devreme.

Cathy își trece o mână peste bara de protecție din față, care e înfundată. Frannie a curățat temeinic mașina, ceea ce este surprinzător din partea ei. Frannie este o dezordonată. Pe biroul de recepție de la cabinet sunt tot timpul îngrămădite lucrurile ei... unele dintre ele chiar de folos, cum ar fi lampa pe care o aprind dacă are loc o eutanasiere, astfel încât oamenii să știe că trebuie să păstreze tăcerea în chip de respect. Dar în cea mai mare parte a timpului domnește haosul. Uneori sunt acolo și livrările ei de la ASOS^[1], haine pe care le încearcă în camera personalului în timp ce Cathy își dă cu părerea.

— Nu va părea și mai suspect? îl întreabă ea pe Joe. Trebuie să o returnăm abia peste două zile.

— Mai bine așa, decât să ne inspecteze poliția mașina, nu crezi? spune Joe, care ridică din umeri, uitându-se la Cathy.

— Nu se vor uita la mașină, zice Cathy, doar ca să îl liniștească.

Ea se gândește la propriul comportament la locul de muncă, la felul în care face o expertiză criminalistică minuțioasă a fiecărei posibilități atunci când un animal este bolnav, eliminând de pe listă, rând pe rând, diagnosticele mai puțin plauzibile și neavând de fapt intenția de a se opri cu adevărat. Da, dacă ar lipsi cineva, ea ar verifica poveștile tuturor, mașinile tuturor, gândește ea. Ar intervieva fiecare pereche de ochi din vecinătate. Se cutremură la acest gând.

— Poftim, spune Joe, întinzându-i portofelul.

Sunt în siguranță aici, pe alea asta întortocheată, ce dă în drumul pe care s-a întâmplat accidentul. Ambele sunt mărginite de tufe și ierburi mari și încâlcite, iar drumul este neîngrijit și neumblat, din fericire. Ia portofelul, simțindu-se ca o hoată. Pielea caldă și moale ca o cârpă uzată i se imprimă pe degete. Este un portofel negru simplu, cu trei despărțituri grosiere pe fiecare parte, alcătuind buzunarele, și conține doar cărți de credit.

— Bine, spune.

Joe stă în fața ei, cu mâinile în șolduri. Cadrul este prea idilic pentru conversația pe care o poartă: cupola uriașă a cerului care se întinde în fața lor, iarba de un galben uscat, buruienile înflorite care au crescut pe marginea drumului.

— Cred că ar trebui să-l folosești într-un magazin, îi spune el. Pentru o plată contactless. Alege unul fără camere de supraveghere sau... dacă nu poți... unul aglomerat, astfel încât să te pierzi în mulțime. Cumpără ceva... o sticlă de apă, nu știu ce să zic. Ceva banal.

Cathy dă repede din cap, urmând logica lui. Se uită fix la el preț de o secundă sau două.

— La ce te uiți? o întreabă, curios.

— Ah, la nimic anume, răspunde, întorcându-și ușor privirea de la el, și bagă portofelul în geantă. O să iau autobuzul, zice apoi. Vom spune că am fost să vizitez

obiectivele turistice.

— Puțin probabil ca tu să te oprești din treabă suficient de mult pentru a vizita obiectivele turistice.

— Ei bine, totul este puțin probabil.

— Bine. Îi voi spune lui Frannie. Ea poate să adauge asta la... la chestia noastră. Joe flutură din mână, cu intenția de a substitui cuvintele și, dintr-odată, pare atât de sleit de puteri, încât lui Cathy îi vine să întindă mâna ca să-l aline.

— Da.

Cathy o pornește pe drum, îndreptându-se spre locul unde așteptase autobuzul zilele trecute, pe vremea când era o persoană complet diferită.

•

O dubă de televiziune este parcată în imediata apropiere a stației de autobuz. În jurul ei stau adunați reporteri italieni entuziasmați, fumând, dând apeluri telefonice și tastând pe celularele lor. Cathy își coboară privirea în pământ și se holbează la picioarele ei în timp ce așteaptă autobuzul, dorindu-și să nu roșească atât de ușor.

Autobuzul are aerul condiționat pornit și înăuntru e la fel de rece ca în frigider, iar Cathy nu se poate abține să nu se întrebe cum îi este lui William. Cât de frig este la doi metri și jumătate sub pământ, în mijlocul zilei? Nu suportă să se gândească la asta. La el, în acest fel, la omul sănătos, viu, de la piață.

Cathy văzuse din celălalt capăt al pieței că se petrecea ceva suspect. Bărbatul pe care îl cunoșteau acum drept William... care purta o geacă de blugi și ținea o țigară în mână... stătea prea aproape de Frannie, care gesticula cu un ananas pe care tocmai îl cumpăraseră. Paul stătea atârnat pe șteagul ei.

Cathy a auzit vocea surorii ei peste zumzetul pieței.

Proprietarul tarabei i-a întins aparatul POS lui Cathy, care a plătit pentru un stilou de care nu avea nevoie.

Ea a refuzat chitanța și i-a zis vânzătorului: „Sora mea”, în

engleză, deși știa că el nu înțelege ce-i spune. Și-a croit drum prin piață spre Frannie, care stătea singură cu Paul lângă o grămadă de portocale.

— Ce se întâmplă? a vrut să știe Cathy.

— Bărbatul ăla – a spus Frannie, arătând cu degetul peste tarabele aflate vizavi de ele către bărbatul cu părul negru care trăgea în continuare din țigară, aplecându-se apoi pe sub o copertină și dispărând din raza lor vizuală – Și-a aprins țigara și a suflat fum peste... tot. A făcut un semn scurt din mână către Paul. Peste el.

Nu era indignată, la drept vorbind. Nu-i stătea în fire lui Frannie așa ceva. Era doar nedumerită. De-a dreptul șocată că putea cineva să fie atât de nepoliticos.

— Oh, a făcut Cathy, dând repede din cap. Ei bine... atunci...

Frannie ținea în mână o sacoșă din pânză pe care o umpluse cu fructe.

— Paul a inspirat o grămadă de fum, iar perele astea – arătă spre sacoșă – put acum. Nu pot să înțeleg. De ce să... Și-a dat o șuviță de păr pe după ureche, cu mâna tremurând.

Privirea lui Cathy a zăbovit asupra ei, asupra acelei ferestre mici deschise spre vulnerabilitatea lui Frannie, pe care numai ea o putea vedea.

— Hai să plecăm odată de-aici, a îndemnat-o Cathy, mereu dornică să evite conflictele. Simt cum dau în clocot de atâta căldură. Îi aruncă o privire piezișă surorii ei. Unde este Joe?

— Pe acolo pe undeva, i-a răspuns Frannie, făcând un semn cu mâna către un stand unde se vindea espresso.

Frannie a scos-o pe Cathy din piață și au rămas afară, în bătaia soarelui. În jurul lor pluteau miasmele Veronei: usturoi, căldură uscată, pubele de gunoi încinse. Nu se simțea nicio adiere. Cathy ar fi fost aproape bucuroasă să se întoarcă acasă, înapoi la blânda vară britanică. Frannie stătea lângă Cathy, uitându-se după fumătorul acela, dar individul ajunsese mult prea departe acum. Spinarea lui Frannie era roșie și arsă de

soare. Cathy a vrut instinctiv să îi pună o mână pe spate pentru a vedea cât de fierbinte e, pentru a-și alina sora mai mică. Dar ceva din felul cum stătea, cu umerii gârboviți și cu vertebrele ieșindu-i prin piele, a făcut-o să tresară.

Joe a apărut cu pahar de carton plin cu cafea. Se ținea de mână cu Lydia.

— Ce faceți? a întrebat el.

— De când bei tu espresso? l-a tachinat Frannie cu un râs care părea oarecum forțat. Cine ești tu... vreun cap mafiot?

— Sunt în vacanță, i-a dat replica Joe.

— Am terminat aici, a spus Cathy.

— Am plecat pentru că un tip a suflat fum de țigară peste tot pe Paul, i-a explicat Frannie, îndesându-i copilului și mai tare pălăriuța albă pe cap.

El a întins mâna instinctiv să și-o potrivească la loc.

— Cum? a întrebat Joe cu glas tăios, sorbind încă o înghițitură de cafea cu umerii încordați.

Cathy i-a aruncat o privire și a simțit cum o cuprinde instantaneu un sentiment de neliniște.

— Uite ce e, hai să... a zis Cathy, întinzând mâna spre brațul lui Frannie.

— În ziua de azi nu poți să fumezi, pur și simplu, peste mâncare, a spus Frannie. Nici măcar aici.

— *Frannie*, a insistat Cathy.

A mai aruncat o privire înspre Joe, care se înfoiase, părând oarecum mai masiv, așa cum stătea cu picioarele depărtate și umerii rotunjiți.

— Nu, fir-ar el al dracului să fie, s-a burzului Joe, și vocea lui a acoperit zumzetul pieței.

— Joe! a strigat Frannie la el. Serios... nu.

— Ce?

— Nu te lua de el.

— Nu *mă iau* de el, îl iau direct la pumni pentru c-a pufăit fumul peste nepotul meu, a spus Joe. Unde e?

— Nu, s-a împotrivit Frannie, întinzându-se spre el și trăgându-l de braț.

Joe a împins-o cât colo, s-a răsucit pe călcâie, căutându-l pe bărbat din priviri, apoi a strigat în gura mare:

— Arată-te odată!

Un polițist aflat în trecere pe acolo s-a oprit, uitându-se la ei.

— Totul este în regulă aici? a vrut să știe.

Stătea în umbra unei uși de la intrarea într-o bancă, îmbrăcat în uniformă complet neagră. Cu vipuși roșii pe părțile laterale ale pantalonilor lui. Cathy îl mai văzuse prin preajmă. Ochii lui căprui căpătau în bătaia soarelui o nuanță ciudată de bronz. De la jumătate în jos, corpul lui era încă în umbră, fiind aproape invizibil în semiobscuritate.

— Da, a răspuns Cathy ezitant. Nu... totul e în regulă. Mulțumesc. Obrajii i-au luat foc sub privirea lui. Ne cerem scuze. Fratele meu este doar... Știți dumneavoastră. Doar...

Vocea i s-a stins; nu a fost în stare să termine propoziția. Cum să spună așa ceva? Fratele meu este „în mod ocazional violent”?

— Ei bine, în afară de oamenii care fumează... Oricum, a plecat, a intervenit Joe.

Polițistul și-a înclinat ușor capul într-o parte, uitându-se la Joe.

— Cine?

— Imbecilul ăla care a suflat fum de țigară peste sora mea.

— Chiar că era un imbecil, a zis Frannie, râzând scurt.

Polițistul nu a spus nimic timp de câteva secunde, uitându-se în depărtare, apoi din nou la Frannie.

— Cel mai bine ar fi să nu ne creați probleme cât timp sunteți aici, a rostit el cu glas domol.

Avea ochi cu pleoape grele și pomeții atât de bine definiți, de parcă i-ar fi scobit cineva cu lingura dedesubt.

— Și să nu mai strigați pe străzi.

— A suflat fum de țigară peste copilul meu, fir-ar el al dracului să fie! a răbufnit Frannie, într-un mod neobișnuit de grosolan pentru ea.

Lui Cathy i s-a părut fascinant felul cum se dezvoltase instinctul matern al lui Frannie. Chiar dacă mai înainte avusese o fire pasivă, acum devenea chiar feroce uneori. Se manifestase în nenumărate moduri, își amintește Cathy; în primele zile, Frannie zâmbea tot timpul, fiind incapabilă să își concentreze atenția în altă parte decât asupra lui Paul, nedezipindu-și nicio clipă privirea de el, răsând pe seama nopților nedormite. Asta e dragostea, presupune Cathy.

— Nu este frumos ca o tânără ca dumneata să hărțuiască bărbați, a spus polițistul. Sau să-i înjure pe oameni în timp ce eu încerc doar... să dau o mână de ajutor.

A pufnit în colțul gurii, un râs mic, disprețuitor, care i s-a părut lui Cathy că voia să spună: „N-ai idee cât de puternic sunt”.

Acesta a fost catalizatorul. Prima piesă de domino. Altercația inofensivă și stupidă de la piață care i-a dus acolo unde sunt acum.

Cathy stă cu ochii ațintiți asupra genții aflate la picioarele ei pe podeaua cenușie a autobuzului gol. După aceea, se duce la balconul Julietei. Merge acolo de fiecare dată când vizitează orașul. Chiar a intenționat să ajungă acolo, dar a lăsat acest lucru la urmă; acum, trebuie să se ducă în locul acela ca să acopere ceea ce face cu adevărat aici. Să-și acopere urmele.

Își sprijină capul de geam în timp ce autobuzul oprește lângă vechiul amfiteatru. Coboară din autobuz în plin soare și simte cum căldura acestuia o învăluie de la picioare, urcând încet și răspândindu-se în tot corpul.

S-a gândit că ar prefera să petreacă puțin timp singură, dar simte o apăsare în piept. Mintea îi zboară în continuare la

William. La părinții lui. Are vreo prietenă? Vreun copil? Portofelul pare să atârne mai greu decât înainte în geanta ei.

Verona arată exact la fel ca la începutul săptămânii. Cu turiștii plimbându-se pe aleile mici, pe jumătate umbrite, pe jumătate însorite, bând cafea, râzând, ferindu-și ochii de lumina orbitoare. Cathy intră în piața principală, dincolo de amfiteatru. Se uită de-a lungul unuia dintre tunelurile care duc spre centrul acestuia, vede covoare înroșite de sânge. Toată această istorie. Acele sacrificii. Spectacolele. Puterea. Își întoarce privirea de la el. Nu mai poate suporta.

Trebuie să ajungă la un chioșc de ziare, departe de artera principală. O ia în sus pe Via Carlo Cattaneo. Piatră cubică cenușie sub ea, azurul deasupra ei. Cathy este un punct în univers.

Clipește încet. Vor încerca să dea impresia familiei lui William... oricare ar fi ea... că el este încă în viață. Își surprinde reflexia într-o fereastră. Pantaloni scurți, tricou. Ochelari de soare. Arată ca o femeie normală, dar este un monstru. Nu există vreun dubiu. Oare familia ei valorează mult mai mult pentru ea decât a altuia? Și de ce?

Clădirile în culori pastel se îngrămădesc una într-alta. Parcă ar fi într-o barcă, a cărei punte se balansează sub ea. Se oprește o clipă lângă o fereastră acoperită cu gratii, ca o celulă, dar apoi trebuie să se urnească din loc. „Continuă să mergi tot înainte. Acoperă-ți urmele. Gândește-te la asta după aceea. Pune cât mai multă distanță între tine și crimă. Neagă, neagă, neagă!”, iar Cathy se descurcă excelent când vine vorba de negarea lucrurilor. Nu este prea greu să negi că s-a întâmplat ceva.

Trece pe lângă două mici scuaruri, o brutărie elegantă, un restaurant cu drapele italiene arborate, care fâlfâie în vânt, și un șir de motociclete Vespa.

Se uită în jur. Camere de supraveghere peste tot. Camere mici rotunde sau dreptunghiulare îndreptate în jos, ca niște păsări care își pândesc prada. Nu poate să o facă aici. Are nevoie de o mulțime de oameni. În secunda în care își va

folosi cardul, va fi înregistrată pe cameră.

Are nevoie de ceva cât se poate de obișnuit. Încercând să pară dezinvoltă, își scoate telefonul, apoi navighează prin oraș până la balconul Julietei. Trece pe lângă scuaruri curate, albe și luminoase, cu arbuști ornamentalii bine îngrijiți și pavaje din marmură lustruită, străbate alei înguste, trecând prin fața cafenelelor cu tăblițe negre scrise cu cretă, care fac reclamă în limba italiană unor articole pe care Cathy nu le poate înțelege. Rahat, rahat, rahat! Unde sunt chioșcurile de ziare? Tocmai când începe să creadă că nu mai are nicio șansă, dă cu ochii de un chioșc. O copertină verde, cu alb pe margine. Sunt ceva oameni atât în interior, cât și în exterior. S-ar putea amesteca printre ei. Își ridică privirea, încercând să se poarte firesc. Nicio cameră de supraveghere la vedere. Asta este. Asta este șansa lor.

În interior, magazinul este cald și întunecos. Miroase a ziare și a loțiune pentru protecție solară. Cathy se strecoară în spatele cuiva pentru a lua o sticlă de apă. Întregul corp îi este acoperit de sudoare, care se evaporă de pe ea în timp ce deschide frigiderul, provocându-i frisoane. Degetele ei umede lasă amprente în condensul de pe sticla de Evian. Amprente digitale. Se uită la ele cu ochii măriți de spaimă. Măinile îi alunecă pe sticla rece. Este aproape înghețată, o greutate solidă în mâinile ei.

Trebuie doar să ajungă la casă, își spune, mergând ca un robot, tot înainte.

Își afundă mâna în geantă pentru a atinge portofelul lui William.

Oricine o poate vedea aici, pe camera de supraveghere. Oricine ar putea să o întrebe la casă de ce folosește un card care, în mod clar, nu îi aparține. Vânzătorii ar putea fi de modă veche și să-i ceară o semnătură. Și apoi, ce? Nu. E o prostie. Pielea de pe piept i se încinge, se pătează de transpirație.

Nu poate să o facă.

Nu o va face. Cathy nu reușește să scape de spaima care o încearcă atunci când încalcă principiile moralității și ale

logicii. Totul este o varză în mintea ei.

Plătește apa cu propriul card și iese, respirând anevoios, simțindu-și mâinile ca niște pernițe cu ace.

Îl sună pe Joe.

— Cum a mers? o întreabă el, în loc să o salute.

— N-am putut, Joe, spune ea încet.

— Ce?

— Pur și simplu n-am putut să o fac.

Desface dopul de la sticla de apă și soarbe din ea, din această sticlă care trebuia... undeva, pe o planetă imorală... să fi fost cumpărată de un om mort.

Joe ezită.

— Ți e prea frică să o faci? întreabă.

Ea aruncă o privire în interiorul ei, întrebându-se dacă îi este frică, și poate că îi este, pe undeva. Dar nu poate folosi cardul unui mort, nu poate pretinde că este el. Dându-i astfel familiei lui o falsă speranță. Nu poate, nu poate. Știe că nu are niciun sens, având în vedere că încearcă să scape de ceva odios. Și mai știe că, refuzând să coboare pe acea pantă alunecoasă, refuză să-și ajute sora. Sora ei care se bazează pe ea, care s-a bazat întotdeauna pe ea, pe care Cathy o ținea strâns de mână în timp ce traversau drumul aglomerat din fața școlii lor. Și ce face ea acum? O lasă să traverseze singură. Aruncând-o în mijlocul traficului. Sentimentul de vinovăție există, indiferent de acțiunea pe care ar întreprinde-o.

O îneacă lacrimile. Ea nu plânge niciodată. Și le înghite înainte să apuce să îi șiroiască pe obraji și îi vorbește clar și răspicat lui Joe:

— E vorba doar... că mă simt ca o criminală. Mi s-a părut prea riscant.

— Vino acasă atunci, spune el, cu o voce neutră, un ton pe care ea nu îl poate descifra. Înapoi la vilă. Bine? adaugă.

— Bine, consimte ea.

Decide să meargă la balconul Julietei înainte de a pleca. Trebuie să pretindă că de aceea a venit la Verona în primul și în primul rând.

— Poți să mergi și să vezi gratuit balconul, asta dacă nu te deranjează aglomerația.

Își trece o mână de-a lungul peretelui cu graffiti, acoperit cu lacăte înlanțuite de sute de îndrăgostiți înaintea ei. Și-ar dori să aibă pe cineva căruia să-i povestească despre toate astea, cineva în care să aibă încredere, care să nu fie un membru al familiei; Și-ar dori, de asemenea, să nu îl dezamăgească, fiind în mod evident incapabilă să înțeleagă cea mai simplă dintre intimități. În cele din urmă, ajunge la balcon. Își ridică privirea spre el, spre acea cutie mică, de culoare crem, acoperită de iederă, și se gândește la Capuleți și Montagues. Toate sacrificiile pe care le-au făcut acei oameni dinaintea ei pentru dragoste. Pentru partenerii lor, pentru iubiții lor, pentru familiile lor.

PARTEA A II-A

Prejudicii de natură penală

16.

Joe

În mod nefiresc, Joe pune schimbătorul de viteze în poziția neutră, folosindu-se de mâna dreaptă, în timp ce se apropie de serviciul de închirieri auto. Un șir de furgonete aliniate în curte reflectă cioburi strălucitoare de lumină care rămân în câmpul lui vizual chiar și după ce închide ochii. Semnalizează la dreapta. A dat deja o tură de recunoaștere, sperând să nu fi atras atenția nimănui. Și acum este gata. Și-a stabilit ținta și este pregătit de asalt.

Trece prin bariera de la intrare, apoi își aliniază mașina și apasă pedala de accelerație până la podea. Mașina se propulsează direct în parapetele dispuse în linie curbă, și aude tabla scoțând un hârșăit satisfăcător. Își continuă drumul și intră cu mașina în barierele de protecție, înglobându-le complet în caroserie. Apoi se lasă liniștea. Joe nu se poate abține să nu se gândească la Frannie și la William. Așa s-a auzit? Cum s-a simțit ea? Cum s-a simțit ea singură, în liniștea deplină de după?

Joe așteaptă câteva secunde, după care iese afară, părând nedumerit. Sperând. Sperând din tot sufletul. Sperând că tabla s-a șifonat în același loc. În timp ce se apleacă să privească mașina, soarele îi încinge ceafa la fel de intens ca o lamă fierbinte care-i crestează pielea. Brusc, pe căldura asta, se gândește la Lydia, la zâmbitoarea Lydia, care, în ianuarie trecut, i-a spus: „Hai să mergem la plajă pentru o zi”. Zis și făcut. Își va aminti acea zi pentru totdeauna. Pește cu cartofi prăjiți dintr-o caserolă din polistiren pe care au împărțit-o între ei, mâncând cu furculițe din lemn, în aerul rece și cețos

care se contopea cu aburi salini scoși de ei pe gură și pe nas. Cu marea care dispărea încetul cu încetul, odată cu apusul soarelui, cufundându-se în întuneric. Fără să le pese de frigul care le intra în oase. Termosuri cu ceai în drum spre casă. Ea îl vărsase pe al ei peste tot, iar el îi spusese: „Cineva face pipi cu ceai fierbinte pe coapsele mele!”, în timp ce încerca să intre pe autostrada alunecoasă. Ea lărgise atât de mult orizontul vieții lor, iar acum el riscase totul, viața lor intensă și expansivă împreună, pentru treaba asta.

Inspectează mașina acum. Da. A reușit. A escamotat bușitura, punând-o pe seama unui al doilea accident, unul cu martori.

Un italian iese din birou afară în curtea asfaltată, venind până la parapetul lovit de Joe. Se întunecă la față în timp ce se uită la Joe și la mașina închiriată. Joe intră în rol.

— Îmi pare rău, spune el, îndreptându-se spre bărbat, îmi pare tare rău. Nu am văzut parapetul.

— Of! face bărbatul, trecându-și o mână prin părul întunecat la culoare. Ei bine, este în regulă.

— Presupun că va trebui să plătesc ceva în plus, se oferă Joe.

— Da... E înfundată destul de rău, nu-i așa? remarcă bărbatul, întâlnindu-i privirea lui Joe. El afișează un zâmbet. „Ups”, cum ați spune voi, britanicii.

„Că bine zici”, ar fi reacționat prompt Joe în mod normal, cu o falsă veselie. Dar trebuia să-și joace rolul până la capăt astăzi.

— Îmi pare rău, spune el sincer.

Este surprins să constate că vocea îi este impregnată de un sentiment autentic de părere de rău. Nu vrea să fie aici, să bușească mașini și să spună minciuni. Drept urmare, este ușor să-ți ceri scuze sincer. Încă ceva pentru care să își ceară scuze, atâta tot.

— Îmi pare tare, tare rău, spune Joe, cu vocea gătuită de atâta părere de rău.

Mașina este dusă la marginea lotului și Joe este lăsat pe pavaj în soare. Caută o bancă la umbră și își șterge fruntea de umărul tricoului. Cel puțin poate da impresia că este stresat. Toată lumea va crede, pur și simplu, că este îngrijorat din pricina mașinii.

Se uită cu atenție la o femeie care o inspectează. Este îmbrăcată într-un taior, cu o eșarfă la gât, ca o stewardesă. Trebuie să îi fie atât de cald, dar Joe nu poate detecta nicio picătură de transpirație pe ea. Părul ei este perfect aranjat.

Joe stă în continuare pe bancă, urmărind-o din priviri pe femeie și întrebându-se pe unde ar putea fi picăturile minuscule de sânge pe care Frannie le ratase cu siguranță. Când va veni poliția să bată la ușa lor. Ce le va spune sora lui autorităților, instanței judecătorești. Cum va sta ea în prima noapte în celulă, cu brațele și picioarele în unghiuri ascuțite, strâns ghemuită în singurătatea ei.

Își pune ochelarii de soare astfel încât nimeni să nu-i poată citi expresia de pe chip. Briza miroase a fierbinte și a verdeață, tipic pentru o zi caniculară de iulie. Se întreabă dacă verile îi vor aminti mereu de aceasta, sau dacă va uita vreodată, dacă va putea merge vreodată mai departe. Se întreabă când se vor mai întoarce în vilă. Se întreabă cum o vor putea vinde vreodată, știind ce zace sub pământul din apropiere.

Bărbatul iese pe ușa biroului aflat în spatele lui Joe, făcându-l să tresară.

— Trebuie să semnați aici, spune el, dându-i un document scris în italiană, marcat cu o cruce în creion lângă o casetă pentru semnătură.

Are degete de fumător, cu pete galbene în nuanța sodiului. Joe semnează fără să stea pe gânduri, dorindu-și cu ardoare o țigară. Orice este scris acolo în acei termeni și condiții nu poate fi la fel de rău precum ceea ce mușamalizează el. Îi dă înapoi pixul, îndoindu-și unghiile murdare în palme în mod nefiresc, defensiv.

După ce semnează, vine și femeia cu eșarfă.

— *Grazie*, spune Joe, accentuând cuvântul în mod deliberat.

— *Prego*, murmură bărbatul imediat.

— Pot să plec acum?

Joe se ridică, sperând că finalitatea gestului îl va scuti de orice alt act administrativ. Nu mai poate suporta. Îl doare pieptul din cauza efortului de a ține totul în el, de a gestiona totul.

Acest sentiment nu este străin de Joe. Chiar recent, în luna mai, a muncit optzeci de ore într-o săptămână, neputând să părăsească o femelă ogar pensionară... dar nu bătrână... pe nume Lucie, care trecuse prin mai multe intervenții chirurgicale complicate. S-a ocupat de absolut tot... operații, administrarea medicamentelor, îngrijirea ulterioară. Ture duble, triple. Inutil: are încredere în asistentele veterinare. Are încredere în Evan, care a îngrijit femela ogar împreună cu el. Dar n-a putut să plece, și-a petrecut fiecare pauză pe care o lua aplicându-și plasturi cu nicotină și veghind prin geamul despărțitor. „Oricum nu mă voi relaxa acasă”, spunea el oricui era dispus să-l asculte. Și acesta era adevărul, dar, ca în majoritatea cazurilor, există mai multe adevăruri: Joe era, de asemenea, prea îngrijorat, prea speriat că își va pierde controlul, ca să plece. Abia când a avut un atac de panică și Frannie la trimis acasă cu o sticlă de vin, a reușit să se relaxeze și, în cele din urmă, a adormit pe canapea, cuvintele ei răsunându-i în urechi: „Am constatat că, în general, cei care sunt inutili au o viață mult mai fericită”. A adormit, cu un surâs pe buze.

— Stați, stați, stați, spune bărbatul, cu brațul întins.

Inima lui Joe pompează fulgere în jurul corpului său.

— Trebuie să vedem dacă mașina este în regulă... da? În afară de accidentul dumneavoastră, pentru care ați fost de acord să plătiți suma asta, adaugă el bătând cu degetul pe hârtie.

Femeia și bărbatul pleacă să se uite la mașină. El a crezut că făcuseră asta deja. Îi urmărește din spatele ochelarilor de

soare, studiindu-le limbajul trupurilor, chipurile, în timp ce se apropie de bara de protecție din față. Cum o putea merge ea toată ziua pe tocurile alea?

— Acesta este a dumneavoastră? spune femeia, venind cu ceva vișiniu în mâini.

Joe se cutremură. Dar nu este altceva decât poșeta lui Frannie.

Se holbează la geanta din mâna întinsă a femeii. Este în regulă. Este în regulă. Asta nu reprezintă o dovadă. A fost atât de preocupat de exteriorul mașinii, încât a uitat să arunce o privire înăuntru. Ce altceva îi mai scăpase? Își arcuiește sprâncenele. Își scoate ochelarii de soare. Pavajul deschis la culoare este orbitor.

El îi întinde cheile, iar femeia le ia și, brusc, se clatină ușor pe tocuri, o mică fisură în armura ei perfectă.

— Ar fi bine să încercați să mergeți cu pantofi fără toc, spune Joe sec.

— Nu este permis, răspunde femeia zâmbind.

— Puneți-l și pe el să meargă pe tocuri, atunci, îi dă replica Joe, ridicând din sprâncene în direcția bărbatului.

Femeia râde și se întoarce cu spatele la el. Mașina este luată. El și-a făcut treaba lui. Va fi curățată acum, temeinic, profesional, și orice dovadă microscopică ce a mai rămas va fi ștearsă definitiv.

Trupul lui Joe se relaxează, cuprins de un sentiment de ușurare în timp ce formează numărul serviciului de taximetrie scris de mână pe un afiș pus în fereastra biroului. Apasă tasta de apelare și simte o bătaie pe umăr.

— Îmi pare rău... ați omis o semnătură, spune femeia.

Joe se uită îndeaproape la ea și vede trei broboane distincte de transpirație de-a lungul buzei ei superioare. Brusc, i se face milă de ea, văzând-o în taiorul ăsta pe așa o vreme, de parcă ar fi un animal suprasolicitat, un măgar de pe plaja Blackpool.

Joe a fost mereu așa. Simțind compasiune pentru toate

animalele, dar numai pentru unii oameni. Pe când avea nouă ani, a luat în grija lui o pisică fără stăpân, un motan roșcat cu șolduri descărnate și cu blana mățuită care se strecurase pe fereastra dormitorului său. L-a hrănit cu resturi timp de o săptămână înainte de a le spune părinților săi. Mama lui a vrut să pună un afiș la cabinet, dar Joe nu a lăsat-o. A păstrat motanul, botezându-l Peanut^[2]. A dormit pe perna lui Joe în fiecare noapte timp de un deceniu, fiind primul lui animal de companie. S-a uitat la el într-o noapte, la stomacul lui pestriț, mai rotunjit acum, la blana lucioasă și s-a gândit: vreau să fiu veterinar. Nu din cauza mamei lui, ci din cauza acelui micuț Peanut care dormea în patul lui.

— Avem nevoie de acordul dumneavoastră pentru a o remorca, spune măgarul din Blackpool.

Ea face un semn cu mâna spre Șosea. Vede o camionetă roșie venind spre ei. Umerii lui Joe se gârbovesc.

— Nu este deloc sigur să o conduci, adaugă ea zâmbind.

El stă în continuare cu privirea ațintită spre Șosea. În spatele camionetei se află o mașină de poliție. Își mijește ochii spre orizont, încercând să nu pară vinovat.

— Mai am și altceva de semnat? întreabă el.

Femeia clatină din cap și el se sprijină de mașina încinsă, cercetând interiorul din priviri iar și iar, dar este goală. E de-a dreptul paranoic.

Femeia bate cu degetul pe hârtie când el se întoarce cu fața la ea. Își semnează din nou numele, de data aceasta cu o mână mai tremurândă decât înainte. Se uită la cele două semnături, mângălite cu pix albastru, una lângă alta, urlând de panică, apoi își dezlipește privirea de la ele și se uită din nou la polițiști, care au parcat în fața clădirii. Acum stau în mașină, doi bărbați bruneți, nefăcând nimic altceva decât să vegheze lumea cu ochi vigilenți. Și să-l vegheze și pe el.

•

Joe se întoarce la vilă pentru a lua portofelul de la Cathy. O altă chestie de rezolvat. Nu asta îl deranjează. La fel ca în

cazul femeiei ogar pe nume Lucie, el nu are încredere în nimeni altcineva să o facă. El este capul acestei familii acum, la drept vorbind. Totul depinde de el.

— Nu pot să cred că ai bușit mașina, îi spune Cathy când sunt amândoi în camera ei.

El râde încet, cu un râs mic și sumbru.

— Ce metaforă grozavă poate fi un accident de mașină! constată el, și Cathy schițează un zâmbet. Iar acum trebuie să fac ceea ce trebuia să faci tu, adaugă el, cu blândețe însă.

Înțelege de ce nu a folosit cardul lui William.

Ea îi pune portofelul în palma întinsă. Momentul îi amintește de ceva din copilăria lor. De o tranzacție care a avut loc cândva. Un pact, un secret, ale cărui detalii se pierd în trecut.

— Ești sigur că facem ce trebuie? întreabă ea.

El face o pauză și răspunde:

— Cred că da. Trebuie să... trebuie să-i îndrumăm pe o pistă greșită.

Se înfioară în timp ce rostește aceste cuvinte. Chipul lui Cathy este inexpresiv când iese din cameră, dar, când o aude traversând coridorul cu pardoseală din piatră, are impresia că distinge și un suspin adânc, încărcat de tristețe.

În Verona, Joe intră pe o alee înfundată ca să arunce o privire în portofelul din mâinile lui. Pe partea interioară îi atrage atenția capătul ondulat al unei bucăți de hârtie care iese ușor dintr-un buzunar ce nu pare să fi fost folosit în mod frecvent. O trage afară încet. Pe ea sunt scrise, cu pixul, patru cifre:

8305.

Un COD PIN.

Joe râsuflă ușurat. Are un COD PIN. Va merge la un bancomat, unul fără camere de supraveghere, și îl va folosi. Va retrage 100 de euro, ca să pară că William se duce undeva. E mai puțin riscant. Sunt mai puține riscuri ca o persoană să-l

întrebe ce face. Sunt mai puține riscuri să fie prins.

•

Lui Joe i-a trebuit o jumătate de oră până să găsească un bancomat fără camere de supraveghere. A cumpărat o înghețată și a făcut multe fotografii la întâmplare, încercând să arate ca un turist rătăcind fără vreo țintă anume. În împrejurări normale, nu ar fi niciodată această persoană, nu îl interesează nicidecum nenorocitele alea de grupuri statuare reprezentând nuduri, nici ruinele, nu acum când dețin vila de câțiva ani. Pentru el, sunt deja răsuflăte toate chestiile astea turistice.

Se oprește din drum să scaneze partea de jos a clădirilor. Nu se vede niciun bancomat. Un câine din rasa Jack Russell care este tras de lesă mult prea repede de un stăpân tembel îi atrage atenția. Se uită lung la el. Are în mod evident – pentru Joe – rotula dislocată. Un șchiopătat revelator al membrelor posterioare, care îl face să tropăie de parcă ar fi un iepure, nu un câine. Probabil că are nevoie de o operație la genunchi. Joe îl mai urmărește cu privirea încă vreo câteva secunde, gândindu-se să-i spună ceva stăpânului său, dar se oprește când dă cu ochii de un bancomat în depărtare, fără nicio cameră de supraveghere înjur și având cuvântul BANCOMAT scris cu litere albastre deasupra. Este momentul să se concentreze, nu să atragă atenția asupra lui.

Se grăbește într-acolo și introduce cardul lui William în fanta de intrare, acesta fiind înghițit cu un hârșăit de plastic, spre satisfacția lui. Aparatul îi solicită codul PIN în italiană. 8305, tastează el cu toată atenția, apoi așteaptă. PIN ERRATO, îi dă de știre aparatul, cu trei bipuri înfiorătoare. Umerii lui Joe se înalță instantaneu până la urechi. Capul îi cade în piept.

— Rahat! Rahat, rahat, rahat, rahat, la dracu', *rahat*.

Aparatul spune ceva în italiană. El vede pe ecran BANCO.

Luați legătura, nu-i așa? Luați legătura cu banca dumneavoastră?

Joe are senzația că în trupul lui zumzăie un roi de albine.

Genunchii îi zbârnâie. Abia dacă mai poate sta drept. Se îndepărtează de bancomat clătinându-se pe picioare, trece pe lângă câinele cu rotula dislocată și se întoarce la stația de autobuz, simțind că portofelul din buzunarul lui a devenit radioactiv.

PIN-ul era probabil pentru un alt card, sau pentru unul mai vechi. Cum de a putut fi atât de tâmpit? De ce a presupus că era tocmai al acestui card de debit?

E terminat, se gândește el. A dat de dracu'. Ei nu își pot permite să facă vreo greșeală, și totuși el a comis-o. Face semn cu mâna autobuzului să oprească, simțindu-și dintr-odată brațul lipsit de vlagă, și se prăbușește pe o banchetă în bătaia aerului condiționat, cu capul îngropat în mâini. După câteva secunde, se autocenzurează. Trebuie să se poarte normal. Se îndreaptă de spate, privind în jur, apoi vede camera de supraveghere, un ochi care nu clipește deloc, aflat în fața autobuzului, îndreptat chiar asupra lui. Pentru o clipă... o clipă doar... este sigur că va vedea această secvență. Difuzată, undeva, ca probă, la procesul lui Frannie.

17.

Acum

Biroul lui Jason, sfârșit de februarie, ora 17.00

Încă o zi de marți dintr-un februarie nesfârșit de lung.

Aștept întrevederea cu Jason. Este ora cinci și aștept în anticamera lui. Ambele aeroterme sunt pornite, suflând un aer înțepător de fierbinte pe genunchii mei. Mă bucur de treaba asta. Chiar și de aici, pot simți mirosul biroului său. Cărți vechi, cafea.

Verific Facebook-ul pentru a afla noutăți despre familia mea. Nu o fac prea des – este un soi de masochism, cred –, dar astăzi nu pot rezista tentației. A trecut atât de multă vreme de când m-am văzut cu vreunul din ei: de când mi s-a permis să mă văd cu vreunul din ei.

În timp ce aștept, dau drumul la aeroterme, îmi pun picioarele îmbrăcate în colanți pe ele... Jason nu se va supăra... Și navighez pe internet.

Pe pagina lui Joe, în primul rând. Nu a postat niciodată prea multe chestii, mai ales în ultima vreme, dar mai găsesc câte ceva pe ici, pe colo. A semnat o petiție pentru Câinii Însotitori în urmă cu ceva timp, care a rămas pe profilul lui de când l-am verificat ultima dată. Are în continuare aceeași fotografie de profil, făcută cu câteva săptămâni înainte de vacanță. Aceiași ochelari de soare pe care i-a purtat a doua zi după mușamalizare. Pun pariu că s-a descotorosit de ei deja. A scos numele cabinetului, Vets 24, iar la rubrica „ocupația actuală” e listat doar ca veterinar, cu locație necunoscută.

Paul a încetat să mai întrebe de Joe. Obișnuia să se intereseze de el tot timpul, în felul acela fără sens al copiilor mici. La fel de des cum mă întreabă dacă este ziua lui. Paul este un culegător obsesiv de informații. Într-o zi, după tot ceea ce s-a întâmplat, el mi-a spus, punctând perfect: „Joe nu va mai vrea să ne vadă mult timp”. O imitație fidelă a mea.

Jason mă întâmpină, cu un carnet într-o mână, cu o jumătate de baton Mars în cealaltă.

— Ai avut o săptămână bună? mă întreabă, ca de fiecare dată.

Astăzi nu poartă pantofi. Îmi arunc privirea în jos, atenția fiindu-mi atrasă de șosetele lui roz.

— Îmi cer scuze, spune, râzând scurt. Mi s-au udat pantofii, pe vremea asta pișăcioasă. Sper că nu te deranjează.

Se așază și stă cu picioarele încrucișate, așa cum face de obicei, și se uită la mine, balansându-și în sus și în jos un picior încălțat în roz.

— Ce-ar fi să trecem direct la subiect, în loc să ne mai învârtim în jurul cozii? îmi propune el, privindu-mă drept în ochi.

— Te referi la Verona? întreb.

— Desigur.

Îmi susține privirea preț de două, trei, patru secunde, apoi ridică din umeri în mod deliberat și dezarmant.

— Bine.

Respir adânc. Știam că asta se va întâmpla. Unele dintre întâlnirile noastre au fost conduse de mine, vorbind despre emoții sau despre alte lucruri care mă apăsau. Dar acum cred că a sosit timpul să apuc taurul de coarne.

Jason își deschide pixul cu un declic, pregătit, în cele din urmă, să noteze ceva. Desigur. Carnetul. A avut de la bun început intenția să discutăm în mod oficial astăzi.

Nu spun nimic timp de câteva minute, iar el lasă tăcerea să se prelungească. Pe strada de dedesubt se aude zgomotul unui utilaj de dezăpezire înaintând prin zloată.

Închid ochii. Trebuia să se întâmple. Chiar se întâmplă. Și trebuie să fiu gata să vorbesc despre asta. Să spun exact așa cum s-a întâmplat. Jason, avocatul, trebuie să-mi ia declarația. A fost atât de răbdător, până acum... mi-a spus odată că mi-a acordat mult mai mult timp decât altor clienți deoarece i-a părut rău pentru mine, dar iată-ne ajunși și aici.

— S-a întâmplat acum optsprezece luni, încep, cu glas șovăitor. Sunt optsprezece luni de când familia mea s-a schimbat, și a trecut mai mult de un an de când i-am văzut ultima oară. Totul a început în vacanță.

18.

Atunci

Lydia

— Nu pot s-o fac, îi spune Lydia cu lacrimi în ochi lui Joe în dormitorul lor, în clipa în care acesta intră pe ușă.

A dus înapoi mașina închiriată, pentru a economisi bani, ceea ce a iritat-o pe Lydia. Vacanțele nu sunt făcute pentru a economisi bani. Vacanțele înseamnă să nu știi, de fapt, cât înseamnă 50 de euro, cu exactitate, în lire sterline, și să

cheltuiești oricum acești bani.

— Ce este? întreabă Joe, încremenind, de parcă ar fi auzit o împușcătură.

— Un alt test negativ, răspunde ea, lovind în pat cu picioarele. Atâta tot, adaugă, cu o voce slabă, reacția lui exagerată făcând ca infertilitatea ei să pară absolut banală, deși știe că este ceva irațional.

Ea urăște faptul că toată preocuparea asta îi distruge vacanța. Că o lasă să i-o distrugă.

Infertilitatea ei. Așa a început să gândească Lydia despre treaba asta. În primele luni, își tot spunea că se va întâmpla în curând. Iar dacă nu, vor face teste de fertilitate, fertilizare in vitro chiar. A notat toate acestea pe telefonul ei: o listă cu toate motivele pentru care lucrurile vor merge bine, de ce se vor rezolva cu bine. Și aceste lucruri *se întâmplă*, își spune ea cu toată convingerea acum. Recurg la tot ce e posibil. Dar, la fel ca în cazul unui pacient în comă care nu a răspuns niciodată la vreun stimul, zăcând acolo zi de zi în timp ce se încearcă lucruri noi, este greu să-și păstreze speranța vie. Să-și gestioneze îngrijorarea în mod rațional sau să se mintă singură. Nu știe sigur care din acestea două. Minte ei vrea să alunge această îngrijorare aparte, gândindu-se, și gândindu-se, și iar gândindu-se la asta. Totul e în zadar.

Pe fața lui Joe se citește instantaneu compasiunea.

— E vorba de mine, spune el imediat. Pun pariu că eu sunt de vină.

— Nu ești tu de vină, fir-ar a naibii de treabă să fie! zice ea, întorcându-se cu spatele la el.

Sinceritatea lui brutală, anxietatea lui sunt atât de egoiste uneori.

— Nici nu se pune problema, adaugă ea. Nu este de vină niciunul din noi.

— Nu-i nimic, acceptă el imediat, spre meritul său. Se va întâmpla. Nimic nu rămâne vreodată la fel.

Are dreptate. Oamenii concep copii tot timpul, nu-i așa?, chiar și după ce s-au străduit din răputeri. Oameni care pleacă în vacanță. Oameni care au programat un prim interviu pentru adopție. Oameni care au avut o aventură de o noapte. Oameni disperați. Oameni relaxați. Li se mai poate întâmpla și lor. Lydia ridică privirea spre fereastra dormitorului. Va fi mamă, știe asta, și abia așteaptă să-și cunoască copiii. Deși este sigură că vor fi niște delincvenți, crescuți de o mamă care este... deja... obsedată de înțărirea naturală condusă de copil și de metoda de antrenament a somnului fără plâns.

Joe se apropie de ea și o sărută chiar pe vârful nasului.

— Este Lydia mea tristă? o întreabă.

— Este tristă, îi dă replica Lydia, sprijinindu-se de el.

— Vârful nasului tău este umed acum, spune Joe, sărutându-l în continuare. Ca al unui câine drăgălaș.

Lydia izbucnește în râs. Doamne, el o poate face oricând să zâmbească. Este la fel de nebun ca ea.

Se întreabă cum este pentru el. Infertilitatea. L-a tras de limbă o dată, iar el și-a lipit capul de tocul ușii ca un adolescent și a spus că e în regulă.

Chestia este că el îl are pe Paul. El este compensația lui Joe, dar Lydia nu are parte de așa ceva, nu vorbește cu absolut nimeni din familia ei. La scurt timp după ce a făcut cunoștință cu cei din familia Plant, totul a mers prost acasă pentru Lydia. O profesoară indiscretă de la școală, întrebându-se cum se face că Lydia părea uneori atât de tristă. O vânătaie ascunsă care fusese totuși descoperită. Un secret dezvăluit în mod accidental, apoi tot restul. Asistenții sociali. Cursurile de management al furiei pe care tatăl ei nu le-a urmat, iar mama ei le-a luat în batjocură. *Relocarea temporară*, despre care un asistent social i-a spus că va avea loc pe când o lua de la școală într-o zi de joi, în noiembrie. Cum a constatat Lydia că tot ce fusese numit temporar devenise permanent, pe măsură ce copacii și-au pierdut și și-au recăpătat frunzele, deși nimeni nu a catadicsit să-i spună măcar atâta lucru. Un Crăciun într-o familie de plasament care avea tradiții diferite,

care făcea cadouri *după* prânz.

Chiar și acum, când se pomenește socializând cu membrii familiei Plant, cu acești veterinari frumoși și plini de farmec, pe care i-ar fi admirat pe vremuri doar de la distanță, își permite un mic zâmbet. Pentru ei, și pentru părinții lor normali, dar și pentru ea și pentru cât de departe a ajuns. Nu mai este acolo, înapoi în copilăria ei, în acea casă în care mama ei nu trăgea niciodată la o parte draperiile, unde tatăl ei fuma atât de mult, încât întreaga încăpere avea un aspect cenușiu și îi mulțumesc fir-ar să fie lui Dumnezeu pentru asta! Ea este aici, pe cale să aibă propriul copil și să îndrepte unele greșeli din trecut.

Dar nu este chiar la fel. Oricât de adorabil, Paul nu este al ei. Nu are pe nimeni de care să se ancoreze.

Se întinde pe pat și își verifică telefonul. Ar putea să tragă un pui de somn. Căldura de aici este mult prea mare la ora prânzului.

— Lyds, spune Joe. Se uită la ea, afișând o expresie familiară. Nu putem rezolva totul, știi? E o situație asemănătoare cu cea a Șoimului din duș.

Lydia simte cum i se lățește un zâmbet pe chip. Încă din primele zile în care Joe a început să lucreze la cabinet, el și-a creat un model de comportament pe care nu l-a încălcat până acum. Lydia încă își mai amintește de acea primă dată. Trecuseră doar câteva săptămâni de când începuse să lucreze în ture de noapte. S-a trezit dimineața, cu Joe dormind lângă ea după ce venise acasă undeva după ora șase. Era o dimineață mohorâtă de iarnă, cu sistemul de încălzire trosnind și pâ râind din toate încheieturile, fără niciun pic de lumină de afară. Lydia a intrat pe băjbâite în baie, întinzând mâna după prosop în semiîntuneric. Tot ce își amintește este că a aprins lumina din baie ca să dea peste un șoim rănit, ce stătea în cada de duș, privind-o la fel de surprins. Ea a țipat, iar Joe a dat buzna în baie și a zis: „Ah, da, este un șoim acolo”, și amândoi s-au cocoșat de râs. „A avut și zile mai bune”, a adăugat Joe, arătând spre piciorul lui. Nu l-am putut lăsa singur.

După aceea, Joe s-a întors și i-a arătat un afiș scris de mână pe care îl lipise pe ușa băii: *Atenție!!! Este un Șoim aici!*

„Nu e nici pe departe o explicație adecvată”, a rostit Lydia pe un ton sec, iar Joe a îngenunchat ca să verifice piciorul păsării, comentând apoi: „Nu da cu piciorul într-un Șoim când este la pământ”.

Au urmat și alte necuvântătoare... cea mai memorabilă fiind o bufniță de un calm imperturbabil, care stătea cocoțată pe brațul canapelei lor și fusese descoperită de Lydia când luase un pahar cu apă... dar *Șoimul din duș* a devenit o sintagmă conjugală pentru acele dăți când încercau să rezolve prea multe probleme deodată.

— Știu, spune ea, aruncându-i un mic zâmbet. Nu am mai avut vreunul de ceva vreme.

— Ți voi aduce în curând acasă un Șoim cu adevărat drăguț, îi spune Joe mai în glumă, mai în serios, mutând niște haine de pe unul din scaune.

Telefonul ei scoate un bip de avertizare, cel pentru Știrile de ultimă oră de pe canalul BBC.

— Uau, ai auzit chestia asta? spune, arătându-i ecranul.

Joe se oprește, în sfârșit, din făcut ordine și se uită la ea.

— Se desfășoară o vastă operațiune de căutare pe dealurile din imediata apropiere a Veronei, Italia, deoarece un cetățean britanic, William McGovern, în vârstă de treizeci și unu de ani, este dat dispărut, îi relatează Lydia.

— Oh! Patul se scufundă sub greutatea lui Joe în timp ce acesta se așază lângă ea.

Lydia continuă să citească.

— Locuia aproape de noi, spune ea, ridicând privirea spre Joe. Se pare că era polițist. Un polițist italian, dar pe jumătate britanic.

Joe stă complet nemișcat lângă ea, de parcă nici nu i-ar fi vorbit, și probabil că nici măcar nu a ascultat-o.

Poate că testul a fost greșit. Era prea devreme. Probabil că încă nu avea suficienți hormoni în organismul ei. Ea calculează. Este posibil. Este doar o posibilitate. Speranța se aprinde în sufletul Lydiei. Da. Încă nu i-a venit ciclul... care ar trebui să îi vână cândva în decursul zilei de azi, dar nu i-a venit deocamdată. Încă mai poate fi mamă. S-ar putea să fie *deja* mamă, se gândește, întrebându-se dacă spermatozoizii s-au întâlnit cu ovulul, în cele din urmă.

— Crezi că ar trebui să mai fac un test... mâine? întreabă Lydia, lăsând telefonul jos. Știu că par nebună, adaugă ea, așteptându-se ca el să râdă, să o răsfete, așa cum face de obicei.

— Nu știu ce să zic, spune Joe cu glas sugrumat.

Întinde mâna după telefonul ei și citește articolul de știri. Tipic pentru Joe. Nu poate aborda alte subiecte dificile decât despre animale și despre afurisitele lui de surori.

„Nu, sunt doar geloasă”, își spune Lydia în sinea ei. „Nu mai fi meschină. Nu se pune problema că ei ar merita, mai mult decât tine, o strânsă și minunată familie unită. Este doar o chestie de noroc, numai că e un noroc rupt în fund”.

— Încă nu mi-a venit ciclul, spune ea, dar asta nu îl face pe el decât să se uite și mai atent la ecranul telefonul ei.

— Nu-mi vine să cred despre polițistul ăla, declară el.

— Știu.

— Este prea cald aici, remarcă Joe, deschizând o fereastră.

Se apleacă deasupra Lydiei ca să ajungă la geam, iar ea îi inspiră aroma. Dar, pentru o secundă doar, îl vede pe acel Joe pe care îl vede restul lumii. Caustic, *dificil*. Nu pe Joe al ei, Joe care pe dinăuntru e moale ca untul. De obicei.

19.

Joe

Joe o aude pe Cathy pufnind.

— A venit un polițist, îi anunță ea.

În panica lor, s-au închis toți trei în baia principală, ascunzându-se de Lydia.

Baia este de-a dreptul hidoasă, suficient de urâtă încât să îți provoace coșmaruri, dar nu destul de demoralizantă încât să te facă să o renovezi când este cald afară. O cadă albă monstruoasă, cu trei trepte care urcă până la ea. Genul acela de baie în care ai face o orgie. Plăci din piatră bej peste tot, până sus pe pereți, pe treptele ce duc la cadă, pe întregul tavan...

— N-ar trebui să aibă vreo însemnătate treaba asta, cugetă Frannie de pe treapta de jos a căzii.

Se joacă absentă cu capacul unei sticle scumpe cu ulei de baie tot scoțându-l și punându-l la loc. Joe își dorește să nu mai facă chestia asta, se simte ca un profesor în prezența unui elev agitat. De fiecare dată când o face, încăperea se umple cu o aromă dulceagă și grețoasă de trandafiri. Frannie privește în gol undeva între ei în tot acest răstimp, iar el își dorește ca ea să se concentreze asupra a ceea ce au de făcut.

Lydia nu este însărcinată. Lydia nu este însărcinată. S-a retras în toaletă, de unde a ieșit apoi palidă și trasă la față. I-a venit ciclul. E uimitor cât de mult îl deranjează acest fapt, chiar și într-un asemenea context aberant, suprarrealist și criminal.

El și surorile lui stau în baie, discutând despre faptul că William era polițist și punându-se de acord în privința versiunii lor comune. Conform Știrilor de ultimă oră, „poliția locală din Verona va începe să audieze toți potențialii martori oculari în această după-amiază”. Joe s-a întrebat cum de s-a petrecut totul atât de repede, iar acum știe: nu au ucis un civil. Au ucis un nenorocit de polițist.

— Mai ai hârtia aia? îl întreabă Cathy pe Joe.

— Cu PIN-ul incorect?

— Nu, spune Cathy, cu o voce doar ușor mai ascutită decât de obicei, singura variație a tonului pe care Joe a putut să o

detecteze la ea de când i-a povestit despre încercarea lui eșuată de a retrage numerar de la bancomat.

— Acea foaie, mai ții minte, peticele alea de hârtie din buzunarul lui cu... stropite cu sânge.

— O! Scuze. Scuze, creierul meu nu funcționează la fel de repede ca al tău, răspunde Joe.

— Al niciunuia, de altfel, intră Frannie în vorbă. Cathy este iepurele de câmp, iar noi suntem țestoasele.

— Vai, mulțumesc, spune Cathy.

— Un iepure frumos, o asigură ea pe Cathy. Și o țestoasă frumoasă, îl complimentează ea pe Joe, făcându-l să zâmbească.

— Pot țestoasele să fie...

— Hârtia? îi cere în mod imperios Cathy.

— Da. Scuze.

Descuie baia cât se poate de încet și se strecoară pe holul cu pardoseală din piatră până în dormitorul lui, scoțând portofelul și foaia făcută bucăți dintr-un buzunar aflat în căptușeala valizei.

Odată întors în baie, i-o dă lui Cathy. Ea se așază lângă Frannie... care, în modul ei tipic, nu le este de niciun ajutor... Și o despăturește pe treapta dintre ei, uitându-se lung la ea. Picioarele lor bronzate stau întinse în față. Amândouă sunt îmbrăcate în pantaloni scurți din denim, Frannie cu o helancă pe gât care îi scoate la iveală prea multe coaste, Cathy într-o cămașă din denim pal care îi scoate în evidență brațele bronzate.

— Hai să căutăm pe Google și gata, propune Frannie.

— Nu putem traduce textul online, ai uitat? se răstește Joe la ea. Asta în caz că... în caz că se uită cineva vreodată la istoric.

— A, da, îl aprobă Frannie. Îmi pare rău. Am uitat.

— Din nou.

— Uite ce e... mă străduiesc, bine? Îmi pare rău. Începe să caute în telefonul ei.

— Sper că n-ai suflat vreo vorbă cavaleriei, spune Joe, referindu-se, așa cum o face de obicei, la mulțimea ei de prietene și de cunoștințe. Frannie este singura tipă de treizeci și ceva de ani care are un cont de TikTok, după știința lui.

— Bineînțeles că nu, ripostează ea, simțindu-se ofensată.

— Nu-l băga în seamă, i se adresează Cathy, cu blândețe în glas. Știți ceva, asta nu înseamnă că nu îl putem descifra într-un fel sau altul. Era ofițer de poliție. Înțelegeți voi?

Joe se uită fix la ea, așteptând.

— Avem informații noi, spune Cathy cu răbdare în glas.

Joe se simte ușor rușinat fiindcă ea este întotdeauna cu trei pași înaintea lui.

— Trebuie să fi venit la piață în afara orelor de serviciu, presupune Frannie. Scoate din nou capacul sticlei cu ulei de baie și Cathy i-o ia din mâini.

— Care-i treaba? se miră ea.

— Nu te mai juca acum cu lucrurile! Cu absolut orice. Telefonul tău moare toată ziua, bună ziua.

Ca la un semn, acesta scoate o avertizare sonoră, iar Frannie privește ecranul cu obraji îmbujorați.

— E mama, zice ea. Pe grupul de WhatsApp.

Joe își scoate telefonul și se uită pe ecran.

Ați văzut știrea despre bărbatul dispărut care era vecin cu voi? scrisese ea.

Se holbează unul la altul, fără să spună nimic.

— Dacă ar ști ea, rostește Frannie încet.

— Știu, zice Cathy.

Joe își pune telefonul deoparte, ignorând-o pe mama lui îngrijorată, și se uită la foaia de hârtie. Este ilizibilă. Chiar dacă ar fi scrisă în engleză, tot nu ar putea desluși mare lucru.

Este ruptă în patru, având marginile moi și zdrențuite, ca un șervețel uzat. Sângele scurs peste ele și-a schimbat deja culoarea și a devenit maro-închis, alcătuind niște pete deconcertante de cerneală amestecată cu sânge pe orice document o fi fost acesta cândva.

— *È stato mandato*, spune Cathy.

— Poftim? întreabă Joe.

— Asta e tot ce pot să descifrez, uitați chiar aici..., le arată Cathy.

Ridică bucățile de hârtie la vedere. Sângele uscat se scutură de pe ele sub forma unui nisip granular de culoare vișinie și toți trei îl privesc, făcând ochii mari de spaimă.

Obrajii lui Frannie se îmbujorează. Se ridică în picioare și îmbibă niște hârtie igienică cu apă ca să-l șteargă cu grijă de pe gresie. Nimeni nu se uită îndeaproape la pata roșie care s-a întins pe hârtia igienică, sânge uscat revigorat.

Joe privește cu atenție peticele de hârtie.

— Nu știu la ce mă uit, declară. Am mai încercat deja treaba asta o dată. Hai s-o lăsăm baltă.

— Joe, îi atrage atenția Cathy, în timp ce Frannie se spală pe mâini.

Ea înclină capul într-o parte o secundă, ciulind urechile. Joe tresare. E cineva de pe scări?

— Uite ce scrie aici, îi spune ea încet. Nu ești greu de cap, nu-ți face griji.

— N-am spus că sunt, pretinde Joe, deși exact asta crezuse.

Cathy urmărește cu degetul cuvintele ținând foaia în fața lui, se uită în jos la hârtie și apoi în sus la el, pentru a se asigura că a înțeles despre ce este vorba.

— Da, bine... Și ce-i cu asta? întreabă el.

— Nici eu nu înțeleg, spune Frannie cu toată convingerea.

— Bine. Cathy se ridică și se duce la fereastră, ținând

bucățile de hârtie în lumină.

Frannie surprinde privirea lui Joe și își dă ochii peste cap. Joe îi aruncă un zâmbet șters aliatei sale.

— Joe? se aude vocea Lydiei de afară, de pe coridor.

— La naiba! schițează Joe vorbele fără glas. Cobor imediat, strigă el. Tăcere de cealaltă parte a ușii. Lydia nu-i răspunde și nici nu se urnește din loc. Coboară... vin și eu imediat.

Doamne, aceasta e ultimul lucru de care are nevoie Lydia, o răbufnire din partea celei mai apropiate ființe, care-i ține loc și de familie, de când a devenit adultă. Ea îi vorbește de obicei cu dezinvoltură despre copilăria ei, dar când a fost împreună cu ea, acum câteva săptămâni, la petrecerea estivală organizată de firma ei și un avocat oarecare a întrebat-o unde a crescut, Lydia a devenit dintr-odată evazivă și rigidă. S-a întors cu fața spre el, cu ochii triști și cu umerii lăsați, și a răspuns: „Nu există nicio modalitate de a deschide discuția despre abuz domestic la o petrecere estivală fără să le provoci tuturor amărăciune”. Dar apoi a privit-o cum și-a impus să se calmeze, și-a mai luat ceva de băut, și-a scos pantofii și a dansat cu el, Lydia lui. O floare frumoasă, care a răsărit printr-o crăpătură din beton.

— Unde au dispărut toți? întreabă ea.

Îl aude pe Paul spunând ceva nedeslușit. Privirea lui Frannie se transformă, din indolentă, în alertă, concentrându-și toată atenția asupra ușii.

— Nu știu sigur.

— Bine, atunci, zice ea, și se aude după pași cum se retrage în sfârșit.

— Știu ce este, le spune Cathy lui Frannie și lui Joe. Se întoarce spre ei, întinzându-le peticele de hârtie. Este un document emis de poliție.

— Atunci mă găsești lângă piscină, împreună cu Paul, răsună glasul Lydiei de undeva de departe.

— Bine, strigă Joe panicat, deși se simte vinovat că a lăsat-o să plece.

Paul plângea de obicei în timpul plimbărilor lui cu Joe, dar numai dacă ieșeau noaptea. Nu reușea să o scoată la capăt cu el. În timpul zilei, părea să-i placă să fie plimbat pe drumurile de țară, dar noaptea, efectiv urla. Joe a încercat diferite rute, haine mai călduroase. Până când, într-o seară, a urmărit privirea lui Paul și și-a dat seama: era îngrozit de lună. Fir-ar ea a dracului de lună să fie! Joe îi cumpăraseră lui Paul o carte despre lună și i-o citise, așa că, în cele din urmă, a bătut din palme când a văzut-o, iar pieptul lui Joe s-a transformat într-o explozie intermitentă de lumină, luna reflectându-și razele înapoi asupra lui Paul, nepotul său.

Frannie se uită la ușa cu ochii mari și umezi. Se întoarce cu fața către Joe.

— Va trebui să-i spui Lydiei. Ea... o să-și dea seama că se întâmplă ceva.

— Frannie! se răstește Joe la ea.

— Ce este? întreabă Frannie, uitându-se la el cu ochi rotunzi și îndurerați.

— Nimic, doar că... încercăm acum să rezolvăm această mizerie, spune el încordat. Nu mai pune paie pe foc.

— Nu pun.

— Maturizează-te odată, îi șuieră el printre dinți.

— Pardon? ripostează Frannie.

Joe o ignoră.

— Ia ascultați, intervine Cathy, vocea ei căpătând ton imperios, ceea ce era rarisim. Întinde bucățile de hârtie în fața ei. Uitați-vă ce scrie pe peticul ăsta. *È stato mandato*, nu? Marginea unui sigiliu, aici sus, în colț, poate fi al unui birou de poliție locală sau așa ceva? Și aici jos, pe partea asta... tu ce crezi că este?

I-l dă lui Joe.

Parcă ar da un examen. Acesta citește încet și cu atenție.

Apoi din nou. Apoi citește și a treia oară.

— Scrie „Plant”, spune el, la fel de confuz, de parcă lui Cathy i-ar fi crescut un alt cap chiar acolo, în baia aia hidoasă. „Plant”?

— Ce? se miră Frannie, ridicându-se și ea în picioare.

— Scrie „Plant” și se poate vedea doar 03/07, sub sigiliu, 3 iulie, le explică Cathy. Este un mandat. Este un mandat.

— Ce?! se miră și Joe.

Privirea lui Cathy se rotește spre Frannie.

— Polițistul ăla avea un mandat de arestare pe numele familiei noastre.

20.

Joe

— Pe cine anume să aresteze? întreabă Frannie încruntându-se, iar Joe simte o satisfacție când vede că și ea este la fel de confuză ca el, că poate nu este chiar atât de greu de cap pe cât are impresia.

— Nu știu. Nu pot desluși nimic altceva în afară pe „Plant”.

— Poate că nu este un mandat de arestare. Poate că e doar un ordin de anchetă, își dă cu presupusul Joe. Nu știu ce să zic, avem mulți oaspeți cazați în vilă de-a lungul anului... poate că unul dintre ei a făcut ceva.

— Corect.

— L-ai întâlnit pentru prima dată la piață? o întreabă Cathy pe Frannie.

— Da.

— Are un mandat datat cu trei zile înainte de asta.

Cuvintele lui Cathy plutesc în jurul lor. Ea îi privește pe amândoi, pe rând, cu ochii mari.

Adevărul infam începe să se limpezească în mintea lui Joe. Au îngropat un polițist care avea un mandat pentru unul dintre ei.

— Frannie, pe cine ai ucis? o întreabă el cu glas răgușit.

Dar Cathy este cea care ajunge în miezul problemei.

— Mandatele nu sunt emise în vid, susține ea. Poliția va ști. Vor ști că ne căuta pe noi... indiferent din ce motiv.

— Ce rahat! răbufnește Joe expirând zgomotos.

Jos se aude zarvă. Nu e doar Lydia. Mai este cineva acolo. Se aud bătăi în ușă.

*

Joe se oprește în mijlocul holului. Este atât de conștient de fiecare parte a corpului său. Ce fac mâinile lui, umerii lui, cum i se schimbă expresia feței. Se va da de gol; nu este actor. Nu este făcut pentru așa ceva.

A venit poliția, *carabinieri*. Joe poate vedea prin ferestruica din ușa grea de lemn. Caschetă neagră, uniformă neagră, pantaloni cu vipuști roșii. Imaginea este înspăimântător de oficială. Fastul ostentativ, date fiind împrejurările, aerul militaros. Se bucură doar că nu este tipul din Polizia di Stato. Că nu este polițistul care l-a amenințat în afara barului, în acea primă seară.

— *Ciao*, îl salută polițistul. Poate că îl știți... din întâmplare? Îl căutăm pe William McGovern. Joe percepe accentul italian melodios al polițistului. Îi audiem pe toți cei aflați în vecinătate, pentru a vedea dacă ne pot furniza informații utile.

Ochii lui reci și întunecați cercetează cu atenție chipul lui Joe. Cathy vine în spatele lui Joe, oprindu-se pe penultima treaptă, ca să-și aștepte rândul. Frannie a rămas la etaj.

Joe încearcă să nu lase niciun pic de tensiune să i se instaleze în corp, își descleștează pumnii și își lasă umerii în jos.

— Numele meu este Mario, adaugă polițistul. Aș putea să

stau de vorbă cu dumneata mai întâi, la secția de poliție? i se adresează lui Joe.

— Desigur, spune Joe, Vin chiar acum, dacă pot ajuta cu ceva.

Polițistul îi ține portiera deschisă, lăsând-o pe Cathy în urmă.

— Dumneata vii după aceea, îi spune Mano peste umăr.

Ea dă aprobator din cap. E foarte palidă. Niciunul dintre ei nu a apucat să doarmă încă. Dar aproape că s-a terminat, speră Joe, urcând în mașina de poliție, pe bancheta din spate, ca un criminalul ce este. S-au descotorosit de cadavru și vor fi audiați de poliție, iar apoi, în câteva ore, se va termina totul. Cu siguranță așa va fi. Trebuie să-și spună că așa va fi.

21.

Acum

Biroul lui Jason, început de martie, ora 17.00

— Ei bine, și acum, trecând peste crimă, ce-ar fi să-mi spui despre pașii pe care i-ați făcut pentru a liniști apele.

— Știu că te referi la greșeala de la bancomat, spun eu imediat. Chestia e că niciunul dintre noi n-a vrut s-o facă. Joe, pur și simplu... a simțit că trebuie, cred. Acum știu asta.

— Da, înțeleg.

Aud bila din vârful pixului lui Jason rotindu-se în sus și în jos pe blocnotesul lui.

— Săvârșind alte infracțiuni. După... după prima, mă bâlbâi eu.

— Nu-ți face probleme, mă liniștește Jason. Amintește-ți că toate astea sunt lucruri pe care le știm deja.

Își verifică discret ceasul. Este aproape șase fără zece, sfârșitul zilei de lucru.

— Vreau doar să finalizăm.

Se uită afară pe fereastră. E început de martie și se întunecă mai târziu de fiecare dată când ne vedem.

— Trebuie să arătăm care e logica gândirii voastre.

Râd, un hohot scurt, sardonice.

— Ăă, niciuna?

El îmi aruncă un zâmbet ironic.

— Hm, niciuna?

Dacă ar putea să se întâlnească cu familia mea, să-i întrebe și pe ei. Dar eu nu am vorbit cu ei de mai bine de un an, așa că, în mod cert, nu are cum.

— Unde *te duci*, după aceste întrevederi? îl întreb eu pe nepusă masă.

— Toată lumea mă întreabă, în cele din urmă.

Ceva din limbajul trupului lui Jason denotă o latură copilăroasă, atunci când piciorul lui lovește partea de dedesubt a scaunului doar o singură dată. Îmi amintește imediat de Paul.

Sunt asaltată de o altă amintire. O zi de plajă în decembrie, anul trecut. Paul a vrut să intre în apă, deși eu îi tot arătam cât era de rece, înmuindu-i mânuțele dolofane în ea în mod repetat, dar el nu făcea altceva decât să strâmbe din nas și să râdă.

În cele din urmă, mi-am scos pantofii și șosetele, nisipul umed cedând sub picioarele mele ca niște budinci de ciocolată. Apoi mi-am suflecat blugii și am intrat în apă, ținându-l în brațe în timp ce el striga de bucurie acolo sus, în aerul ceva mai cald. A fost o zi foarte asemănătoare cu cea de azi. În martie este aproape ca în decembrie în Birmingham, de parcă lumea se oprește în loc timp de trei luni și doar plouă și iar plouă.

Jason stă cu un picior ridicat pe scaunul de lângă el acum și se freacă la ochi, în timp ce cascade fără să-și acopere gura. Îmi place chestia asta la el, această intimitate, această naturalețe. Parcă nu-i pasă cât de bine ajung să-l cunosc. Nu are limite.

Majoritatea oamenilor mă tratează ca pe o leproasă, așa că e ceva plăcut. Atâta tot.

— De ce n-ai mărturisit mai devreme? spune el, schimbând subiectul și punându-mi prima întrebare cu adevărat dificilă. Se pare că au fost o mulțime de prilejuri.

— Pur și simplu pentru c-am simțit că o pot face... Doar atunci am ajuns într-un punct fără de întoarcere.

— Și anume? Jason închide pixul.

— În magazie. În fundul grădinii noastre.

PARTEA A III-A

Inducerea în eroare a organelor judiciare

22.

Atunci

Joe

Sediul Poliției din Verona este o clădire din piatră maronie aflată chiar în centrul orașului. Când se apropie, Joe vede o mașină albastră, cu sigla *Polizia*, parcată în față.

În interiorul secției sunt mochete verde-marin pe jos și miroase a țigări și cafea, chiar și în grupul sanitar, unde se află în prezent Joe, cuprins de panică. Audierea este condusă de un procuror, nu de un polițist. Acest lucru l-a bulversat pe Joe, care a cerut voie să meargă la toaletă.

Se uită la reflexia lui într-o oglindă crăpată, agățată deasupra unei chiuvete din ceramică gri. Nu-i așa că ai parte de șapte ani de ghinion dacă spargi o oglindă?

Dacă se gândește la Frannie, poate vedea trăsăturile ei metamorfozându-se sub ale lui, ca și cum ar fi fost suprapuse și copiate una după cealaltă. Obișnuiau să folosească la comun baia și să se pregătească împreună pentru ieșirile de sâmbăta seara. Vorbeau despre alegerile vestimentare, despre felul în care își aranjau părul, stând cu chipurile alăturate în oglindă. Îl numiseră „spectacolul de sâmbătă”. Lui Cathy i se părea ridicol.

Joe întinde mâna ca să-și treacă un deget de-a curmezișul crăpăturii. Este colțuroasă, oglinda spartă și ciobită fiind ca un teren accidentat sub atingerea lui. Cândva, se gândește el, uitându-se la imaginea lui în oglindă și arătând-o cu degetul, va uita de ziua de astăzi. De chiuveta asta. De crăpătura asta. Cu siguranță, într-un an, poate doi, cu toții vor uita, cu toții se

vor relaxa.

Își vede ochii în oglindă, apoi își ferește privirea. Lasă în urma lui oglinda, crăpătura, ghinionul.

— Așadar, i se adresează procurorul Matteo – Matt – lui Joe. Puteți să ne răspundeți la niște întrebări?

Încăperea este de modă veche. O sală de ședințe care arată mai degrabă ca un departament de lucru. Un birou din lemn de culoare închisă într-un colț, cu o tăblie din pâslă roșie. O masă în centru, cu două scaune ieftine din plastic. Un magnetofon care bâzâie lângă ei. Acest om este avocatul statului. Joe ar trebui să-și ia propriul avocat? Sau asta ar spune mai mult decât orice despre vinovăția lui?

Îi întâlnește privirea lui Matt. Ochii procurorului sunt deschiși la culoare, un soi de maro-cenușiu deschis, în nuanța lemnului plutitor. Are o față pătrată, un nas cârn ca de copil. Probabil că are puțin peste patruzeci de ani.

— Desigur, spune Joe. Cu plăcere. Dar nu știu cât de mult vă pot fi de ajutor.

— Sunteți aici în vacanță, da? începe Matt, în timp ce își răstoarnă pixul cu susul în jos și îl deschide apăsându-l de masă cu un declic ușor, dar fără să se uite la el. În schimb îl fixează pe Joe, stând cu cealaltă mână la gură, ca să-și mascheze expresia facială.

— Da, cu surorile mele, așa e.

— V-ați distrat bine?

— Desigur.

— Desigur... OK, spune Matt.

— Ca de obicei.

— Corect, da, da. Și ce vreți să spuneți prin „desigur” și „ca de obicei”? întreabă Matt, abordând un fals accent britanic, în timp ce rostește aceste cuvinte.

Joe își dă seama că Matt nu este o persoană cumsecade, dar, la urma urmei, are aceeași părere despre majoritatea

oamenilor. Clipește des în mod deliberat, ca și cum i s-ar fi spus să facă așa, asemenea cuiva care imită o ființă umană, își ține mâinile făcute căuș în jurul ceștii cu cafea care se odihnește pe o farfurioară albă. Joe are în mână un pahar de plastic cu apă, în care se topesc trei cuburi de gheață.

— Am avut o vacanță frumoasă și relaxantă, răspunde Joe încordat, minciuna odată ieșită pe gură plutind prin încăpere ca un abur.

Respirația lui este precipitată. Se agață cu toată puterea de povestea pe care au născocit-o, nădăjduind că este suficientă, ca și cum ar pune un tablou fals pe perete, sperând să îi păcălească pe oameni, făcându-i să creadă că este originalul.

— Am aici o fotografie a lui Will, spune Matt, împingând către Joe o foaie de hârtie A4 laminată peste masă.

Matt are mâini mari, cu pielea tăbăcită, care par a fi mai bătrâne decât fața lui. Mâini care, făcute pumn, te-ar putea lovi cu toată puterea, fără nicio îndoială, și te-ar putea răni. Joe se uită la propriile mâini, mâini de chirurg, mâini fine, și crede că, chiar dacă ar vrea, nu ar putea scăpa de aici.

Încearcă să disimuleze reacția fizică pe care o are atunci când îl vede pe Will viu, tânăr, în uniformă de *carabinieri*, minus cascheta. Un zâmbet luminos, cu dinți albi strălucitori, un zâmbet american. Ochi ușor oblici pe margini. Obraji roz. Joe înghite în sec, dar gâtul lui pare să nu funcționeze, este mult prea uscat. Ia o înghițitură de apă pentru a-și masca o tuse.

Așteaptă o clipă. Ar trebui să și-l amintească pe acest om de la piață, știe că ar trebui, dar pur și simplu și-l șterge din memorie. El nu poate recunoaște treaba asta. Nu acum când este aici, în această cămăruță îmbâcsită, cu acest *avocat* care așteaptă ca el să calce strâmb. La naiba! Va spune că nu a fost la piață.

Se uită la procuror și se gândește în sinea lui: „Lasă-le pe Cathy și pe Frannie să spună că și-l amintesc de acolo, iar eu am să ies din această ecuație. Dacă Frannie va ajunge să cedeze vreodată, să nu fie Joe... să nu fie Joe implicat deloc”,

închide ochii, urându-se pe sine. Știe că este dezonorant ce face. Dar mai știe că mulți oameni ar proceda la fel.

— Nu l-am văzut în viața mea, susține el, încercând să-i arunce lui Matt un zâmbet alb și strălucitor ca al lui Will, îmi pare rău.

Matt nu spune nimic, chipul lui fiind absolut inexpresiv. Singurele mișcări percepute în încăperea sunt păcănitul ritmic al pixului său și ticăitul unui ceas pe perete. Joe numără secunde. Trei. Patru. Cinci.

— Nu-l recunoașteți? insistă Matt, împingând hârtia și mai aproape de Joe.

— Nu, declară Joe, după ce se preface că stă pe gânduri timp de trei secunde.

— Și ce-ați făcut... în frumoasa Verona? întreabă Matt pe un ton degajat.

— Păi, știți cum e. Relaxare la piscina vilei și în oraș, spune Joe cu sinceritate.

Este plăcut să spui adevărul; ai aceeași senzație ca atunci când îți pui la bătaie atuul într-un joc de cărți. „Vezi tu”, parcă ar spune el. „Nu sunt tot timpul mincinos”. Clatină din cap. Trebuie să-și scoată din minte faptul că Matt știe că îl minte. Habar nu are. Este doar o chestie de rutină pentru Matt. O audiere dintre multe altele. Joe nu pomenește nimic despre bar. Despre prima seară. El va spune că nu i s-a părut relevant, dacă vor afla vreodată. Doamne, nu-i vine să creadă că Frannie l-a pus în această situație! Că ieșirile lui necontrolate din trecut față de imbecilii cu căști Vespa ar putea căpăta o asemenea amploare...

— Ce-ați făcut în ultimele, să zicem, douăsprezece ore? îl chestionează Matt. Ați vizitat obiective turistice? Ați fost la o băută?

— Noi am...

— Ați ieșit devreme, nu? În dimineața asta? Pe la unsprezece?

— Eu... Joe ezită.

— Am bătut la uşă, spune Matt, privindu-l pe Joe direct în ochi. Azi-dimineaţă, devreme.

Joe îşi umflă obrazii. Matt nu-l va lăsa să termine ce are de spus.

— Da, răspunde el, prea tare. Trage aer în piept şi îşi domoleşte glasul. Eram... am dus maşina înapoi.

Nu poate să mintă. Sunt camere de supraveghere peste tot la serviciul de închirieri auto, documente. Asta e o chestie cam delicată. Pur şi simplu nu era sigur dacă va ieşi la iveală. Sau, cel puţin, nu atât de curând.

— Da, spune Matt, fixându-l cu privirea în continuare. Şi veţi pleca acasă în curând?

— Poimâine. Ca să evităm cozile.

— Cozile la intrarea în aeroport, spune Matt pe un ton lejer.

Îşi pune pixul jos în mod deliberat şi se uită atent la Joe. Sprâncenele lui strâns unite exprimă mai degrabă îndoială decât suspiciune. Joe nu este bun la aşa ceva, nu-şi dă seama dacă Matt blufează sau este pur şi simplu nedumerit. Cathy ar şti. Joe spune întotdeauna exact ceea ce crede şi nu îi poate citi pe cei care nu fac la fel ca el.

Soarele după-amiezii târzii pătrunde pieziş pe fereastră. Joe îşi întoarce faţa spre geam, încercând să pară indiferent. Ar putea îi la fel de bine o secţie de poliţie plină de igrasie din Marea Britanie. Avizierele sunt în italiană şi cafeaua... care nu i s-a oferit, *grazie*... miroase mai bine, dar atât.

— Da, la intrarea în aeroport, repetă Joe, întorcându-şi privirea spre Matt. Dar nu este întotdeauna mai bine să ne putem lipsi de ceva, cum ar fi o maşină? Să economisim nişte bani... dacă tot nu am mai avut nevoie de ea în ultimele zile?

— Care vasăzică, veţi lua un taxi până la aeroport, mai târziu? spune Matt.

Tonul lui este neutru, chipul, impasibil, dar cuvintele, incisive, ca o strângere de mână fermă, acaparatoare, care

parcă nu mai vrea să îți dea drumul. Joe se poticnește în propria logică. Bineînțeles că, în mod normal, ei nu ar fi dus înapoi mașina închiriată.

— Exact, spune Joe.

— Pentru a economisi bani? subliniază procurorul cu un zâmbet ironic.

— Da.

— Și aseară, înainte de a duce mașina înapoi? întreabă Matt. Răstoarnă din nou pixul cu susul în jos.

Joe încearcă să se concentreze asupra poveștii pe care a convenit-o cu Frannie, dar nu se descurcă deloc când se află sub presiune. De aceea preferă mai degrabă operația decât consultația. Operația, pentru el, este fără stres. Pacient inconștient, care nu se uită la el, fără stăpâni stând în așteptare. Este singur. El este eroul, figura paternă, Dumnezeuul.

— Da, eu... începe Joe.

Păcănitul pixului lui Matt. Ticăitul ceasului. Întinde mâna după paharul cu apă și soarbe din el în tip ce cuburile de gheață i se lovesc de buze.

Fie Matt știe, fie toată lumea este suspectă, cugetă Joe, în timp ce se uită la trăsăturile regulate ale lui Matt. Ochi mari. Frunte înaltă. Părul dat pe spate ca într-o reclamă la Gillette. Dar nu are cum să știe. Nu l-ar aresta dacă ar ști?

Începe să transpire pe sub tricou, la baza gâtului. Mijește ochii când îi întâlnește pe ai lui Matt.

— Aseară? repetă el, trăgând de timp.

— Da... ce ați... făcut?

— Chestii obișnuite, știți cum e, ca în vacanță, bate câmpii Joe.

Doamne, de ce nu poate gândi limpede? Grătar. Au spus că au făcut un grătar. Dar Joe nu se poate gândi la altceva decât la faptul că simte cum se sufocă. Parcă nu mai are deloc aer. La ce oră au început să facă grătarul? Nu își mai amintește, iar

Matt îl va întreba. Minte lui este goală.

Matt lasă să îi scape un hohot din colțul gurii. Disprețuitor.

— Puteți fi un pic mai explicit? îi cere el.

— Eram cu familia mea.

— Da...

Pentru o fracțiune de secundă, Joe nu mai poate respira. Are un nod în gât de fiecare dată când încearcă. E suficient aer în această cameră? Ochii lui țâșnesc spre fereastra închisă, apoi spre ușa pe care e atârnată o jachetă albastră. Respiră cu mare greutate, trage ușor de decolteul tricoului. Ochii morți ai lui Will. Mâinile lui cenușii chircite. Mirosul pământului. Frannie, Frannie, Frannie. Sora lui cea mai mică, care i-a cumpărat o statuie din piatră înfățișându-l pe bătrânul lui motan, Peanut, ce tronează acum în curtea din spate. Care cumpără exact vinul care-i place lui pentru băutele împreună de vineri seara, care îi trimite o fotografie cu sticla, de la casa de marcat de la Sainsbury's, când face cumpărături joia.

— Nu avem toată ziua la dispoziție... îi spune Matt. Maxilarul lui Joe zvâcnește.

— În mod surprinzător, nici eu, de altfel, spune, încordat. Anxietatea se transformă atât de ușor în furie, în cazul lui.

— Ce-ar fi să răspundeți la întrebare, atunci?

— Da, spune Joe cu glas sugrumat. Am făcut un grătar cu surorile mele. Destul de târziu.

Încearcă să-și șteargă transpirația de pe buza superioară pe ascuns, folosindu-se de un deget. Tuleiele îi zgârie pielea. Dar dacă Matt știe totul despre documentul pe care William îl avea asupra lui? Așteaptă ca Joe să mărturisească?

— Un grătar, spune Matt. Fără soție? Sau iubită?

— Ea a preferat să se retragă devreme.

— Și unde ați făcut grătarul respectiv?

— La mică distanță de vilă.

— Înțeleg. Mâncare bună? Vin?

— Da, toate astea.

— Ați văzut și pe altcineva prin preajmă?

— Nu. Am mâncat o salată, pe la cinci, cu copilul surorii mele, Paul. Apoi...

— E vorba de Catherine sau de Francesca?

Joe încremenește. Așadar cunoaște numele surorilor lui.

— Frannie, spune Joe.

Și acum este rândul lui să roșească. Iată! A rostit numele ucigașei.

— Aștept cu interes să o audiez. Deci... ați făcut grătarul după cină, da? O a doua masă?

Are din nou acea expresie impenetrabilă, în timp ce scoate la iveală minciunile lui Joe la fel de ușor de parcă ar trage de un fir ieșit dintr-o țesătură: „Oh, chiar vă credeți al naibii de deștepți...!”

— Da. Am mâncat doar câțiva... am făcut câțiva cârnați mai târziu... Niciunul dintre noi nu putea dormi.

— Înțeleg. Deci... v-ați trimis mesaje între voi?

— Nu! Tocmai... băuserăm ceva și apoi ne-am hotărât să facem un grătar.

— Înțeleg. Deci, nici gând să vă duceți la culcare, totuși.

— Oh, știți ceva? răbufnește Joe. Împinge brusc masa înspre Matteo, apoi se abține, se abține să-i spună acestui procuror să se ducă dracului.

Matt își lasă capul să atârne într-o parte.

— Ce?

— Nu eram obosiți, spune Joe, dând înapoi, încercând să recupereze terenul pierdut.

Doamne, cât de prost poate să mintă!

— Deci nimeni altcineva nu a participat la grătarul vostru, și nici nu ați văzut ceva neobișnuit?

— Nu. Nimic.

— Până la ce oră ați stat?

— Până la primele ore ale dimineții.

— Unu? Două?

— Ceva de genul ăsta. Am băut multă bere, spune Joe, afișând un zâmbet forțat.

Matt așteaptă, Joe nu știe sigur ce anume, apoi își hârșăie scaunul pe podea dându-l în spate, aruncă pixul pe masă ca și cum ar fi dezamăgit și se întinde să-i strângă mâna lui Joe în palma lui uriașă.

— Repet, spune el, dacă vă vine în minte ceva ce s-ar putea să fi omis, dacă auziți ceva despre Will, ne veți anunța, da?

— Sigur că da, promite Joe. Am terminat acum?

Își proptește vârfurile degetelor în marginea mesei, gata de plecare. Este sigur că vede cum privirea lui Matt alunecă peste unghiile lui rupte și murdare, doar o fracțiune de secundă, dar se poate să fi clipit numai. Ar fi putut fi orice.

— Da, gata, spune Matt.

În timp ce se ridică de pe scaun, Joe constată că este masiv. Un chip demn de un bust roman, atât de perfect proporționat, dar un stomac protuberant, când îl vezi stând în picioare. Matt îi surprinde ochii iscoditori și îi evită privirea preț de o secundă.

Îi cere numărul de telefon lui Joe, iar acesta i-l dă.

În timp ce e cu mâna pe ușă, pe care în Marea Britanie ar scrie PUSH, dar aici scrie SPINGERE, Matt îi vorbește din nou:

— Mai spuneți-mi o dată, de unde ați închiriat mașina?

Joe încremenește. Acel „mai spuneți-mi o dată” este o minciună. Deloc întâmplătoare.

— Holiday Rent Now, zice el, fără să se uite înapoi la Matt, fără să aibă încredere în el.

— Bine, spune Matt.

Joe pleacă. Afară, își ridică privirea spre cer. Vede doi nori care plutesc unul lângă altul. Sunt rotunzi, ca și cum cineva ar fi aruncat niște inele de fum pe cer. Minte i se învârt, se învârt, se învârt. În timp ce pleacă, liber, să cumpere un pachet de țigări... în sfârșit... încă se simte ca și cum ar fi acolo, înăuntru. În continuare captiv și claustrofob. Încă sub supraveghere.

23.

Cathy

Cathy stă pe treapta de jos, acolo unde a lăsat-o Joe, gândindu-se la milioanele de piste pe care ar fi putut și ar fi trebuit să le urmeze noaptea trecută. Ar fi putut da vina pe o altă mașină, neidentificabilă. Să spună că William era beat și mergea pe drum împleticindu-se. Poate că polițiștii nu și-ar fi amintit de incidentul cu Frannie din piață. Poate că au făcut totul prea în pripă, constrânsi de cinismul lui Joe și de teama lui Frannie. Și acum e prea târziu, e prea târziu, e prea târziu.

S-a tot gândit și ea la motivul pentru care un polițist italian mergea singur pe un drum din Verona, spre vila lor, având asupra lui un mandat, pe numele lor de familie. Pentru prima oară, Cathy vede lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Dar dacă e vorba de mult mai mult decât pare la prima vedere? Dar dacă William venea după ei? Dar dacă știa ceva despre vreun membru al familiei ei? Despre Joe? Despre Frannie? Despre Lydia? Despre Cathy însăși?

Dar, chiar în timp ce se gândește la toate astea, perspectiva se estompează și dispare, fără să o mai poată prinde din urmă, indiferent cât de mult s-ar strădui.

•

Secția de poliție nu seamănă nici pe departe cu vreuna din Marea Britanie. Peste tot există dovezi că Italia este conservatoare, de școală veche. Din exterior, pare o ruină

antică. Plăci dreptunghiulare din piatră maronie. Înnegrită de vreme în acel mod fermecător al clădirilor de odinioară, care se degradează treptat, după secole la rând în care oamenii au locuit în ele. Piatra de culoarea căprioarei este pătată de apă, o pată uriașă care se întinde deasupra ușii, arămie ca sângele vechi și uscat.

La recepție o întâmpină un bărbat îmbrăcat într-o vestă neagră, pe care scrie POLIZIA. Este condusă într-o încăpere unde miroase a ziare și a cafea. În timp ce se uită la o pungă de dovezi aflată în colțul camerei, se gândește la pielea lui Will, albăstruie în lumina lunii. La unghiile lui pline de murdărie când l-au băgat în pământ. La felul în care, în cele din urmă, din cauza adâncimii gropii, au fost nevoiți să-l azvârle înăuntru ca pe o păpușă de cârpă.

Un procuror stă în fața ei. Este proaspăt bărbierit, nu e tocmai frumos, dar, probabil, interesant de privit.

— Luăm declarații de la toate persoanele care ne-ar putea da informații despre Will, îi spune el într-o engleză perfectă.

Numele lui este Matt.

— În intervalul de timp cuprins între seara trecută, începând cu ora unsprezece, până astăzi la prânz.

— În regulă, spune ea, încercând să pară degajată.

Will. O simplă informație, dar cât de semnificativă. El a preferat mai degrabă să îi spună „Will” decât „William”. La fel cum prefera și ea versiunea prescurtată a numelui ei. Poate că părinții lui erau... ca și ai ei... scorțoși și conservatori. Catherine, Francesca, și Joseph, și Rosemary. Totul era atât de formal.

— La ora unsprezece? spune ea, trăgând de timp.

Probabil era ora la care fusese văzut ultima dată de cineva. Cu excepția lor, desigur.

Procurorul ține în mână un pix, strângându-l lejer. Își verifică ceasul și scrie ora în partea de sus a blocnotesului său liniat. Cathy se pricepe să citească oamenii și, în opinia ei, nimic nu îi dă de înțeles că acest bărbat ar ști despre ce este

vorba, de fapt. După ea, Matt pare să parcurgă o listă de întrebări absolut de rutină.

— Așadar, ați stat cu fratele și sora dumneavoastră... până târziu?

— Da, așa este... Am stat până mai târziu să bem câteva pahare afară.

— Și de la băutură ați ajuns la grătar?

Tonul îi este blând, dar ochii lui căprui sunt vigilenți, măsurând-o cu privirea precum un scanner. Zăbovește asupra ochilor ei, apoi asupra mâinilor, asupra vârfurilor degetelor ei, asupra picioarelor care îi bătaie ritmic pe sub masă. O face să se înfioare ușor, și ea știe că el remarcat treaba asta. Obstrucționează o anchetă în curs de desfășurare, se gândește ea. Chiar acum, chiar în această secundă, ea comite o altă infracțiune.

Pentru scurt timp... doar pentru scurt timp... își imaginează cum ar fi să spună adevărul. Să o demaște pentru a-și salva propria piele. Dar nu ar putea să o facă niciodată. O iubește prea mult. Frannie nu i-ar face niciodată așa ceva. Nu-i așa? Cathy speră să aibă dreptate, dar uneori se gândește că poziția pe care o ocupă ea în familie este foarte delicată, având în vedere ce s-a întâmplat cu Rosie.

— Da.

Matt nu a mai scris nimic altceva pe blocnotes. Așteaptă doar ca ea să-i furnizeze mai multe detalii. Fiindcă nu o face, el o întreabă:

— Unde ați fost mai exact?

Se întrerupe ca să soarbă înghițitură din cafeaua lui neagră.

— La ceva distanță de vilă. N-am vrut să o trezim pe soția lui Joe.

— Lydia.

— Da.

— Ați mai făcut și altceva? Vreo plimbare?

Ea face o pauză de o secundă. Dar dacă poliția le-a interceptat telefoanele? Le-a monitorizat deplasările, cel mai probabil, și pe cea în pădure. Trebuie să existe vreo înregistrare, pe undeva, a apelului lui Frannie către Cathy, chiar dacă și-au șters istoricul din jurnalele lor de apeluri.

— Nu, nu cred, spune ea. Ăăă... lucrurile sunt puțin neclare. Am băut.

Încearcă să nu se simtă rușinată. Încearcă să trăiască în mod firesc cu minciuna, apropiindu-se atât de mult de aceasta, încât să devină una cu ea, cum ar fi să adopte accentul sau să-și însușească limbajul corporal al altcuiva. Este în regulă să bei în vacanță. Să stai până noaptea târziu. Nu era niciun cadavru. Niciun accident. Doar alcool, fratele și sora ei, greierii, lumina lunii. Acele elemente pe care ea alege să le păstreze.

— Exact așa a spus și fratele dumneavoastră, îi zice Matt, iar Cathy percepe imediat substratul, ca un pistol înfipt în spatele ei. Nu aveți idee despre nimic altceva? adaugă.

— Hm! Nu prea am dormit.

Nu gândește atât de strategic pe cât ar trebui să o facă. Nu au pus suficient de bine la punct toate detaliile. Certitudinea că au făcut o greșeală îi zguduie tot corpul. Axilele i se umezesc. Ia o înghițitură de apă din paharul alb de plastic, dar mâna îi tremură. Totul este atât de evident.

— Bine, spune Matt, pe un ton sceptic. Și apoi... și apoi ce?

— Și apoi ne-am culcat, spune ea.

— La...

Ea sesizează înțelesul propoziției rămase în suspensie. Cuvântul „două” îi stă pe limbă, „d”-ul e gata să-i țâșnească pe gură, ca apoi să-i pună punct cu un ușor plescăit al limbii.

— Nu știu sigur.

— La fel ca Joseph, remarcă el.

„Nu reacționa la replica lui”, își zice Cathy. „Nu gândi ca o

persoană vinovată. Nu te situa în defensivă”.

— Ați băut... mult, nu-i așa? spune el, înclinându-și capul într-o parte.

O şuviță din părul întunecat îi cade pe față, țeapănă de la atâta gel.

— Da.

— Orice se poate întâmpla, rostește el încet.

Cathy își ridică ochii spre el privindu-l cu asprime, dar încearcă să-și păstreze chipul impasibil.

Nu mai spune nimic. Este acea Cathy care nu a răspuns nicidecum la acel apel telefonic. O persoană complet diferită.

— Vă simțiți bine? o întreabă Matt fără urmă de compasiune. Aruncă o privire spre bluza ei pătată de transpirație la subraț. Vă este cald?

— Mi-e bine.

— Și în acea noapte în care ați băut... n-ați văzut nimic, n-ați auzit nimic? Nimic neobișnuit?

— Nu.

— Îl cunoașteți pe acest om... pe bărbatul dat dispărut? o întreabă Matt.

Ridică o foaie tipărită care conține o fotografie a bărbatului pe care l-a îngropat Cathy noaptea trecută. Nu arată exact așa cum și-l amintește ea de la piață. Este mai masiv aici, are niște obraji roșii care îi sar în ochi. Două cercuri rotunde, perfecte, ca ale unui băiat din desenele animate.

— L-ați văzut pe undeva?

Cathy ia foaia tipărită între degete și se uită în ochii lui Will. „De ce ai avut un mandat pe numele nostru de familie?” îl întreabă ea în gând. Îi aruncă o privire lui Matt, întrebându-se dacă el știe răspunsul.

Își coboară din nou privirea spre Will. Trebuie să fie sinceră cu privire la incidentul din piață. Vor fi imagini surprinse de camerele de supraveghere, martori. Trebuie să

Șteargă doar uciderea din istoricul lui.

— S-ar putea, rostește ea cu precauție. E posibil ca sora mea să fi stat de vorbă cu el.

— Sora dumneavoastră?

— Într-o piață. El fuma... ea i-a cerut să stingă țigara. Unul dintre colegii dumneavoastră a fost și el acolo, spune ea. Adică, un polițist.

Matt dă din cap. Fața lui rămâne impenetrabilă. Dacă ar fi pusă să ghicească, Cathy ar spune că el avea deja această informație. Nici măcar fața unui jucător de poker nu este atât de inexpresivă. Dintr-odată, nu îi mai este îngrozitor de cald, îi este cumplit de frig.

El își ridică pixul de pe birou.

— Când a fost asta?

— Ieri, declară ea. Pe la două.

— În regulă, deci acest bărbat fuma... o îndeamnă el să continue, iar Cathy îi explică ce s-a întâmplat, în timp ce Matt ia notițe.

— S-ar putea să nu fie el, nu știu. Seamănă puțin cu el, adaugă ea. Ne-am dus acasă după aceea.

— Împreună cu Frannie.

— Și cu Joe.

— Înțeleg, spune Matt, cu fața din nou golită de orice expresie. Ați fost cu toții acolo, dumneavoastră, fratele, sora.

— Așa e.

Matt nu spune nimic preț de o secundă.

— Și dumneavoastră... împreună cu familia, plecați poimâine acasă? întreabă, în cele din urmă.

— Da, confirmă ea, ridicând capul și întâlnindu-i privirea.

— V-a plăcut Verona, da?

— Categorie, spune Cathy, și umerii încep să i se relaxeze.

Își dă scaunul în spate, doar puțin.

— Presupun că veți duce mașina închiriată înapoi, în drum spre aeroport. Trupul lui este complet imobil, ca și cum ar fi cineva care urmărește cu calm ceva ce se petrece în depărtare.

— A fost deja dusă înapoi, spune ea.

— Deja? De către... cineva din familie?

— Da.

— Dar aeroportul și serviciul de închirieri auto sunt unul lângă celălalt, remarcă Matt.

Expresia lui nu e bănuitoare. Este deschis la minte, de parcă ar aștepta ca ea să clarifice situația, fiind sigur că o va face.

Cathy ridică din umeri. Nu mai poate spune sau face nimic altceva decât să spere.

— Bine, spune Matt, ca un profesor dezamăgit. Puteți pleca.

Când se întoarce, îi găsește pe Frannie și pe Paul lângă piscină. Se oferă să stea cu Paul în timp ce Frannie se duce la audiere, de parcă ar fi o echipă implicată într-o ștafetă grotescă.

Stă cu Paul pe șezlong și își sprijină capul pe creștetul lui, inspirându-i aroma de biscuiți și sperând că el nu va trebui să treacă niciodată prin așa ceva.

Paul se întoarce spre ea și se privesc ochi în ochi.

— Nu vei ști niciodată ce-am făcut pentru tine, îi spune Cathy, conștientă fiind că nu va pricepe, că nu va interioriza pe deplin înțelesul cuvintelor ei. Am făcut-o pentru că te iubim.

Paul prinde ultimele două cuvinte din zbor și faptul că le recunoaște îi aprinde luminițe în ochi.

— Și eu la fel, strigă el, ceea ce o face pe Cathy să râdă printre lacrimi.

Joe

Noaptea trecută, Joe a visat că a fost arestat. Unul dintre agenții de poliție care l-au arestat l-a privit cu compătimire și i-a spus pe un ton confidențial că și el ar fi făcut același lucru pentru sora lui. Cătușele reci îi tăiau încheieturile. O celulă din piatră cu o fereastră sub forma unei fante verticale lăsa să pătrundă înăuntru un fascicul de raze de soare, care îl orbeau dacă nu se tot mișca de colo-colo prin celulă, pentru a le evita.

În timpul nopții i s-a părut că aude două bătăi în ușă, s-a uitat de două ori afară pe fereastră, trezind-o pe Lydia, dar nu era nimeni acolo. Nimeni care să bântuie prin preajmă, oricum.

Căldura verii este omniprezentă de fiecare dată când Joe deschide ușa. Nu dispăre niciodată, nici măcar peste noapte. Își simte picioarele arzând în timp ce se îndreaptă spre sala pentru micul-dejun. Este din nou dimineață și au trecut aproape treizeci și șase de ore de la incident.

Sala este mare, cu plafon înalt, cu ferestre din podea până în tavan decorate cu intarsii, care au căpătat o tentă modernă datorită ramelor negre pe care toată lumea pare să le aleagă în ultima vreme. Două uși din lemn sunt larg deschise de o parte și de cealaltă, lăsând să pătrundă razele soarelui înăuntru. Pe podeaua din piatră se plimbă de colo colo un câine, un ciobănesc german, care este ușor supraponderal. O scară în spirală aflată în colțul sălii spațioase, luminate de soare, duce spre spațiile de locuit. Miroase a unt prăjit, a croasante, a cafea și a loțiune de soare.

Lydia ia un suc, aducându-i și lui Joe unul, deși el are nevoie de ceva calmant, nu acidulat. Ea se duce să arunce o privire în bufet. El își trece o mână prin păr. E al naibii de obosit. S-a tot gândit la lucrurile pe care le-au omis aseară, dar, până la urmă, s-a încurcat în propriile gânduri. Erau mult prea multe, suprapunându-se și încâlcindu-se unele într-altele, iar el era prea agitat pentru a nota ceva, pentru a ține o evidență a lor. A curățat Frannie absolut toate picăturile de sânge? A

spălat lopețile? Va putea o echipă de criminalistică să detecteze celulele epiteliale ale lui Will? Focul pe care l-au făcut nu este, mai degrabă, un semnal de avertizare pentru poliție, precum lumina roșie a unui semafor sclipind în noapte? „Aici se ascunde ceva”, trebuie să-și fi spus ei fără să vrea. Ce vor face cu portofelul lui Will și cu mandatul dinăuntru? Dovada care face legătura între el și ei; trebuie să o păstreze ascunsă, dar nu pot trece cu ea de securitatea aeroportului, nu-i așa? Joe începe să transpire din nou gândindu-se la toate astea, în timp ce soarbe câteva înghițituri din sucul lui de portocale mult prea dulce.

— Poliția, îi șoptește Cathy în barbă.

Joe își ațintește privirea spre ferestre. Polizia di Stato și *carabinieri* forfotesc prin dreptul lor, cu siluetele distorsionate din pricina sticlei neuniforme. Sunt cinci la număr. Dau târcoale clădirii. Frannie începe să tremure lângă el, iar Joe îi aruncă o privire.

Se servesc singuri la micul-dejun.

— Poartă-te pur și simplu normal, o sfătuiește Joe pe Cathy.

— Tu ești lac de transpirație, nu eu.

Joe ia un mic-dejun englezesc complet în fiecare dimineață, și așa face și astăzi. Își ia trei cârnați și își pune o lingură de fasole dintr-un castron argintiu aburind. Simte farfuria caldă în mâinile lui. Este servit cu cafea în timp ce stă la masă alături de Cathy, cu Frannie în fața lui, și Paul cocoțat într-un scaun înalt lângă ea. Paul a răsturnat un puzzle de lemn alcătuit din patru piese pe tava scaunului său și studiază cu atenție una dintre piese. Joe întinde mâna spre ea, iar Paul o înșfacă imediat, ca un câine care păzește o minge, spunând: „A mea” și bătându-se cu pumnul în piept. Joe nu poate să nu simtă dragostea lui crescândă pentru Paul, care înghesuie două piese de puzzle una într-alta, nepăsător și inocent. „Tot ce facem este pentru tine, totul este pentru tine, totul este pentru tine”, îi spune Joe în sinea lui.

Lydia li se alătură după câteva secunde. El se uită la ea, la

nasul ei cărn pe care îl iubește de aproape două decenii. Se întreabă cum ar reacționa dacă i-ar spune. Ei s-au identificat întotdeauna drept supra-gânditori. Lydia a spus odată: „Suntem nebuni de legat, ca Pălărierul” când și-au petrecut toată seara îngrijorându-se deopotrivă pentru ovulația ei și, respectiv, pentru o erupție cutanată a unui bulldog francez. Au chicotit apoi pe tot parcursul cinei. A doua zi, un set minuscule de păpuși Quitapesares^[3] a sosit la cabinet, cu un bilet de la Lydia, via Amazon Prime: „*Pentru îngrijorările tale și ale mele*”, era scris pe el. Dar acele păpuși nu-l pot ajuta acum, și nici ea nu poate. Acum nu e vorba doar despre o simplă îngrijorare. E vorba despre o problemă reală.

— Sunt obosit, spune Joe, masându-se pe cap în încercarea de a-și motiva comportamentul.

Cathy îl privește cu ochi arzători.

— Te-ai tot foit de pe o parte pe alta în pat azi-noapte, spune Lydia, cu gura plină de fructe. Ca un lunatic.

— Știu. Îmi era foarte cald.

În timp ce mestecă un cârnăt, intestinele par să i se lichefieze. Cu greu îi vine să creadă că ziua de ieri s-a încheiat și cea de azi a început. Că o asemenea lume poate exista.

Cathy acceptă o ceașcă de ceai dintr-un ceainic. Joe se uită la ceaiul care curge în cană sub forma unui jet nu tocmai cilindric.

— Eu am dormit bine, spune Cathy.

Chipul ei este senin. Este o actriță grozavă. Joe nu se poate abține să nu o studieze. Oare e ușor pentru ea?

— Eu vreau clătite, îi spune Joe, accentuând cuvintele cu subînțeles. Vrei și tu?

— Sigur că da, spune ea, hârșâind scaunul de podea când îl dă în spate.

Se îndreaptă amândoi spre bufet și stau la câțiva metri de ceilalți. Joe toarnă un polonic din aluatul pentru clătite pe plită și stă în așteptare, cu o mutră posacă. Îi aruncă o privire lui

Paul. Încă se mai agață cu toată puterea de piesele lui de puzzle. Îi place să țină cât mai multe lucruri în pumnii strânși.

— Cum de pari atât de bine-mersi? o descoase Joe pe Cathy.

— Nu sunt deloc bine-mersi.

Joe a analizat întotdeauna prea mult lucrurile, întorcându-le pe toate părțile, chiar dacă încearcă să nu facă asta. În urmă cu trei săptămâni, la cabinet, l-a făcut pe Evan „dobitoc” mormăind în barbă, și s-a tot gândit la treaba asta aproape în fiecare zi de atunci încoace. Evan făcuse o radiografie inutilă, scoțând astfel niște bani care îi permiteau să-și atingă ținta financiară, ceea ce nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru Joe, care știusese dintotdeauna despre el că este un risipitor. Întreaga lui personalitate se modelase în jurul faptului că, într-o bună zi, își va cumpăra un Maserati, când, de fapt, în urma divorțului rămăsese lefter. Spune „eu însumi” când se referă la propria persoană. Așadar, este un dobitoc. Și totuși...

Își dorește să poată fi pragmatic, precum Cathy.

— N-am putut să dorm, spune ea cu o voce scăzută și cu ochii îndreptați spre bufet, uitându-se, după toate aparențele, la aluatul de clătite care se învâрте într-o cuvă. Înțelegi, da? Am dormit îngrozitor de prost.

— Ai visat? o întreabă Joe.

— Da, spune Cathy.

Zâmbește cu tristețe și, în timp ce privirile li se întâlnesc, Joe e copleșit de senzația ciudată că amândoi au visat același lucru.

— Dar tu?

— Da, arestări în cea mai mare parte, răspunde Joe și împunge o clătită, dorindu-și să aibă păpușile Quitapesares la îndemână totuși, chiar dacă numai pentru a se confesa lor.

E atât de ciudat că cerul este încă la fel de albastru, că lui Paul încă îi mai place să țină lucrurile strâns în pumnii lui minusculi și grăsuți, că în continuare clătitele se coc, în

această viață de după.

— Ale mele erau despre el.

Cathy își mușcă buza și se uită în stânga ei.

— Ce anume despre el? vrea să știe Joe.

Dar Cathy nu spune mai mult. Ridică din umeri, rozându-și o pieleță desprinsă la marginea unghiei degetului mare, și nu răspunde.

El aruncă o privire înspre Paul în timp ce stă pe gânduri, întrebându-se dacă, atunci când va ieși, în sfârșit, totul la iveală, Lydia va privi înapoi la această vacanță și va putea identifica ziua. Ziua în care el a încetat să mai doarmă. Ziua în care totul s-a schimbat. L-ar putea ierta? Pentru ce a făcut și apoi pentru faptul că a ținut totul secret? Ridică un colț al gurii în timp ce cugetă la asta. Da și nu, decide el. Lydia este riguroasă atât în plan fizic, cât și în plan mental. Dacă oamenii o enervează, îi scoate din viața ei. Ar putea ierta o crimă, dar nu și o minciună. Nu numai că s-a înstrăinat de toată familia ei, ci și de multe dintre prietenele ei, o consecință directă a copilăriei sale.

Limbajul corporal al lui Cathy se modifică. Întepenește ca o statuie.

— Sunt opt polițiști acum, în foaier, îl anunță, ochii ei căprui privind cercetător peste umărul lui Joe. Nu te uita.

— Cum aș putea să nu mă uit? ripostează Joe, dorindu-și să se întoarcă.

— Le-ai spus despre piață, nu-i așa? îi zice Cathy încet.

Tot am vrut să te întreb. Ea întoarce clătitele. Absolut totul din limbajul corpului ei denotă o nonșalanță studiată, așa cum stă acum într-o rână, dar Joe o cunoaște suficient de bine pentru a-și da seama unde anume postura sa nu este suficient de șlefuită. Umerii îi sunt cu un milimetru mai sus decât ar trebui să fie în mod normal.

— Nu, răspunde Joe șocat. Nu le-am spus.

Se face roșu de rușine, e deja o mică trădare. Dar cine nu ar

încerca să se protejeze dacă s-ar afla în situația lui?

— Cum? se burzuluiește ea. Nu le-ai spus polițiștilor despre incidentul din piață? Că Frannie l-a văzut pe Will?

— Nu, spune Joe din nou, fără a oferi vreo explicație.

— De ce nu?

— M-am gândit că ar fi mai bine să omit totul.

— Dar eu am spus că erai acolo, Joe.

Joe încremenește.

— Nu m-am gândit. Ce facem? Lămurim situația?

— Nu, Șuieră Cathy, bățând darabana cu degetele peste buze. În regulă... De fapt, tu nu l-ai văzut la piață, nu-i așa? spune ea. Decât... de la distanță?

— Nu, era destul de aproape de mine.

— *Joe.*

— Așa e... am înțeles. Bine. Nu. Nu, nu l-am văzut.

— Deci, dacă ei te întreabă... ceea ce nu vor face – îl privește tăios – noi susținem treaba asta.

Joe are din nou senzația copleșitoare că îl strânge tricoul. A mințit poliția, iar acum a ascuns adevăratul motiv față de sora lui, în timp ce ea, altruista Cathy, încearcă să-l scoată din beleaua asta.

Cathy se uită la el, fără să spună nimic. Se întreabă dacă ea știe, dacă ea știe că el a încercat să scape basma curată în camera de audieri. Ea are atât de multă putere asupra lui. Ar putea să sune la poliție chiar acum și să spună: „Fratele meu a mințit”. Vulnerabilitatea fiecăruia dintre ei îl lovește drept în față. Adrenalina începe să-i pompeze prin vene. Ce naiba se întâmplă cu el?

A început să își piardă mințile. Nu mai are aer. Înghite în sec. Respiră, crede că respiră, dar are senzația că se sufocă. Ce dracu', ce dracu', ce dracu'? Se apleacă înainte, sprijinindu-se cu mâinile de masă. Clătitele sunt două cercuri rotunde în fața lui, umplându-i întregul câmp vizual. Clătite și panică.

— Nu pot să respir, îi spune lui Cathy.

Ea se uită la el cu blândețe.

— Dar respiri, spune ea cu o voce joasă.

— Nu pot. Am să mor, susține el. Simte o apăsare în piept. Chiar nu poate respira. De fapt, nici nu respiră.

— În regulă, haide, hai să ieșim de aici, îl îndeamnă Cathy calm.

Îl conduce afară din zona de servit masa pe ușa de ieșire în caz de incendiu din spate, lăsată deschisă astfel încât să pătrundă înăuntru un dreptunghi de lumină. Joe ridică o mână către Lydia, spunându-i că se va întoarce în curând. Stau acolo afară unul lângă altul.

— Inspiră cinci secunde, îl instruiește Cathy pe Joe, privindu-l drept în ochi.

Respiră oare? De unde să știe? Se va mai simți vreodată normal?

— Expiră șapte secunde, continuă ea.

— Nu pot atâta.

— O să-ți treacă, spune ea cu amabilitate. Bine?

— Nu, de data asta e diferit.

— Așa spui tot timpul.

— Am uci...

— Stop. Respiră.

Joe simte că adrenalina a început deja să se risipească, precum un ceainic care fierbe până când se evaporă toată apa și se stinge singur. Nu mai este nimic în el. Își simte mâinile și picioarele lipsite de vlagă.

Atacuri de panică. Le-a mai avut și înainte. Cu sutele. Cathy este persoana cea mai indicată să-l calmeze, nu pentru că le ia în serios, ci pentru că nu le dă crezare, nu se teme de ele, spre deosebire de el.

— Inspiră cinci secunde, spune ea foarte calm, cu un mic

zâmbet jucăuș luminându-i trăsăturile. Unele lucruri nu se schimbă, adaugă ea. Își sprijină o mână de bara ușii de incendiu și aruncă o privire peste umărul lui, înăuntru. Clătitele s-au ars.

O portieră de mașină se aude trântindu-se după colț, pe partea laterală a clădirii unde se află intrarea principală. Este o construcție din piatră albă, aproape prea strălucitoare pentru a putea fi privită cu ochiul liber. Fulgi de zăpadă dansează în fața ochilor lui Joe când încearcă să privească într-acolo. Paleta de culori a zilei este alcătuită dintr-un albastru regal și un alb curat, intens. E binevenit contrastul dintre aceste culori și combinația de maroniu cu roșu de alaltăieri noapte.

O altă portieră de mașină. Un zgomot sec, metalic. Joe se întoarce instinctiv spre zgomot. Nu poate vedea nimic, așa că se uită la Cathy, așteptând un indiciu. Ea aruncă din nou o privire peste umărul lui. În bătaia soarelui, pielea ei are culoarea piersicii, părul ei este caramel, ochii ei au o nuanță strălucitoare de stejar. Dar ceea ce îi atrage în mod deosebit atenția este expresia ei, de care nu își poate dezlipi privirea. Sprâncenele strâns împreunate. Colțurile gurii lăsate.

— Nu te uita, îi cere ea în șoaptă.

El se răsuște pe călcâie oricum. Mușchii îi sunt încordați, gata pregătiți.

— Ce este? Poliția? spune el, uitându-se înapoi la Cathy.

Ea își duce o mână la gură.

— Nu.

— Atunci, ce?

Joe face un pas înapoi și i se alătură. Stau acolo împreună, unul lângă altul, privind încremeniți.

— Cane corso, spune Cathy.

O rasă de câini aduvmecători.

Joe

Sunt zeci, zeci de asemenea câini antrenați pentru găsirea cadavrelor. Fiecare ținut în lesă de câte un agent de poliție, fiecare tremurând de nerăbdare să plece pe teren. Sunt niște câini mari, negri, semănând cu cei din rasa Staffordshire bull terrier, dar cu picioare mai înalte. Joe a tratat unul, anul trecut, adus la cabinet de un spaniol care locuia în Kings Heath. Înfulecase învelișul din pâslă al unei mingi de tenis, *dintr-o singură înghițitură*, după spusele bărbatului. Câinele avea nevoie de o intervenție chirurgicală de amploare. Se recuperase bine. Îl simțea de departe pe Joe venind în camera de pregătire preoperatorie din secția canină. Întotdeauna își ridica privirea înspre el când ajungea în secție, cu nările fremătând.

Joe nu se poate abține să nu se holbeze la ei. Lydia probabil că se întreabă unde sunt, dar lui nu-i pasă. Este fascinat de spectacolul pe care-l fac câinii, ca o turmă care se adună. Mai sunt și alți câini scoși din alte mașini de poliție. Trebuie să fie vreo douăzeci.

Joe se întoarce să se uite la Cathy. Împreună, ocolesc clădirea ca să ajungă în fața ei. Se comportă suspect, dar nu se pot abține. Se opresc lângă un portocal care este perfect și atât de rotund, încât pare fals, cu portocalele atârând în el ca niște felinare. Joe își aprinde o țigară rulată.

El încearcă să se comporte firesc, în timp ce poliția trece prin dreptul lor. Apoi urmează mass-media, reporterii de știri cu microfoanele lor pufoase, vânând orice sunet făcut de câini, vânând orice suspect. Toată această mascaradă. Va trebui să o țină tot așa la nesfârșit. Abia dacă suportă gândul.

— Am vrut asta, îi spune el lui Cathy cu voce joasă după ce au plecat cu toții.

— Știu.

Chipul lui Cathy a căpătat acum o tentă cenușie în lumina strălucitoare a soarelui. Pocnește din degete, iar el îi întinde țigara pe care a rulat-o, deși ea nu fumează. El i-o aprinde în timp ce ea o ține între buze, amândoi încercând să se descurce

pe cât de bine pot cu mâinile lor tremurânde. Ochii li se întâlnesc, fața lui fiind foarte aproape de a ei, dar niciunul nu scoate o vorbă.

— Regreți c-ai răspuns? o întreabă el.

Ea știe exact ce vrea Joe să spună. Întotdeauna știe. Dar dacă ea i se va confesa lui sau nu este o cu totul altă chestiune.

— Nu, spune ea. Nu. Ridică din umeri. Doar e vorba de Frannie.

Polițiștii dau drumul câinilor din lesă, lăsându-i să se risipească în depărtare. Cozile lor sunt ridicate în aer. Acestea blochează lumina soarelui, alcătuind jocuri de lumini și umbre, apoi alte lumini și alte umbre, în timp ce se îndreaptă spre orizont.

— Nu pot mirosi mai jos de doi metri sub pământ, spune Cathy încet, când polițiștii nu îi mai pot auzi și sunt din nou singuri. Ne-am gândit bine.

— Sângele, mormăie el, cu țigara în gură.

— Nu putem decât să sperăm că l-a curățat bine.

Cathy își ține țigara între degetul mijlociu și inelar, aproape de încheieturi, ca un fumător experimentat. Când pufăie fumul, are mâna chiar lângă față.

— Arăți ca un cap mafiot, constată Joe, izbucnind într-un râs scurt, născut dintr-un soi de anxietate maniacală față de situația în care se află, mai degrabă decât dintr-un oarecare motiv amuzant.

Cathy îi aruncă un zâmbet anemic.

Joe își termină țigara și strivește chiștocul în țărână cu talpa pantofului. Își simte picioarele atârând grele ca și cum ar fi făcut exerciții fizice intens și mușchii tremurându-i de spaimă.

— E imposibil să mai avem mirosul lui pe noi. De pe drum... de pe hainele noastre, spune Joe, gândind cu voce tare. Nu-i așa că acei câini pot detecta un miros de la un kilometru distanță? Am operat odată unul, și știa exact unde mă aflam în

orice moment.

— Am spălat toate hainele, îl asigură Cathy. Nu-ți face griji. M-am ocupat eu de toate. Sunt antrenați să miroasă un cadavru în descompunere. El a fost... tocmai a murit. Cred că mirosul este diferit.

Joe dă din cap. E cuprins de un val de ușurare. Cathy are situația sub control. Ea o va rezolva.

— Ești atât de al dracului de deșteaptă, îi spune el lui Cathy. Nu pot să-mi dau seama cum de n-ai găsit niciodată pe cineva.

Este uimit când Cathy face un pas înapoi, îndepărtându-se efectiv de el.

— Ce? spune ea, cu o voce abia șoptită.

El roșește. Și-a permis să se relaxeze din cauza cunoștințelor ei solide, a stăpânirii ei de sine, și-l luase gura pe dinainte.

— Știi, se bâlbâie el, mă refeream la știi tu, la un bărbat cumsecade cu care să-ți împarți viața.

— Nu se pune problema că *nu am găsit* pe nimeni, subliniază ea, punând ghilimele în aer.

— Îmi cer scuze, spune Joe, dar cuvintele lui sunt de prisos. Nu mă băga în seamă.

Cathy așa și face. Amândoi se uită în depărtare, spre zarea ușor încețoșată și pâlpâitoare din pricina căldurii, căzuți pe gânduri.

Poate că Will a trecut pe aici înainte fără să știe, fără să-i treacă prin cap măcar că se îndrepta spre propria moarte. Ce căuta el, târziu în noapte, mergând pe acel drum spre vila lor? Bărbatul pe care sora lui îl ucisese înainte ca misterul să fie rezolvat, un bărbat care murise cu propriile secrete intacte, ca o cutie nedeschisă aruncată în largul mării.

Cathy expiră fumul de țigară în aerul de vară, formând un nor de zahăr pudră, apoi se întoarce să se uite la el.

— Va fi bine.

— Am senzația că avem nevoie de mai mult decât de un simplu plan, spune el. Se gândește preț de o secundă. Ce-ar face tatăl lui? Ce-ar vrea tatăl lui ca el să facă? Există o linie telefonică alocată pentru asemenea cazuri, nu-i așa? zice Joe. Unde poți trimite și mesaje.

— 7070. Au spus la știri. De ce?

— Dacă am spune că l-am văzut?

Cathy înțelege imediat logica din spatele cuvintelor lui.

— Dar nu noi, se opune ea.

— De la un telefon cu cartelă. Doar un mesaj. În care să spunem că l-am văzut astăzi.

Cathy pare să tremure ușor în lumina soarelui, umerii ei ridicându-se în timp ce își întoarce fața de la el și expiră fumul prin colțul gurii.

— E decizia ta, afirmă ea. Eu așa simt, că poate ar trebui să o lăsăm moartă deocamdată.

— De ce?

— Mă gândesc că pur și simplu... la chestia de la bancomat... Știi, nu? Am scăpat ca prin urechile acului acolo.

— Da. Poate. Să nu ne mai jucăm cu focul, conchide Joe cu glas scăzut, uitându-se la vârful chihlimbării al țigării, care se transforma încet în cenușă, devenind din portocaliu gri, ca într-o incinerare rapidă.

— Exact. Și... nu știu. Cathy râcăie pământul cu vârful pantofului sport. Doar că... nu știu cum să zic. Totul este un pic cam sordid, nu crezi?

— Da, cred că, la drept vorbind, am traversat Rubiconul cu sordidul ăsta, constată Joe pe un ton sec.

— Poate, își dă Cathy cu presupusul.

Rămân în tăcere câteva minute.

— Ea a spus că nu s-a putut opri, rostește Cathy atât de încet, încât el trebuie să își încordeze auzul.

— Știu.

Nu-și mai spun nimic, lăsând cuvintele și suspiciunea să plutească în aer între ei.

— Cath, spune el în șoaptă acum.

— Da?

Se întoarce spre el, privindu-l cu niște ochi rotunzi și căprui plini de îngrijorare.

— Ai fi făcut la fel pentru mine?

Cathy face o mică pauză înainte să răspundă, uitându-se la el în continuare.

— Desigur, spune ea. După o secundă de gândire, adaugă: Desigur că aș face-o. O fac și acum.

Nu îl întreabă și pe el același lucru.

— Da?

— Păstrez secretul în privința nelegiuirilor tale, răspunde ea simplu.

Joe scoate o altă țigară pentru el, apoi îi oferă una lui Cathy.

Ea o ia, neaprinsă, și o ține în mână până ce o termină pe cea anterioară. Joe le aprinde pe amândouă, apoi se joacă încet cu bricheta, trăgând iar și iar de roțiță, cu ochii la flacăra mică, solitară, care țâșnește afară și se stinge cu ușurință, iar și iar.

Ea păstrează secretul nelegiuirilor lor. Nu mai contează care a fost prima, asta din pricina celor pe care le-au comis pe parcurs, ca un tren care merge fără oprire în noapte, învârtindu-se în cerc, fără de început sau de sfârșit, ca să nu-și amintească nimeni de unde a pornit.

— Este vorba despre Paul, se repede să spună Cathy. O facem pentru Frannie.

— Știu, spune Joe, cu un zâmbet pe jumătate trist, în timp ce se gândește la felul în care Paul este îngrozit de propria reflexie în oglindă.

Joe abia așteaptă ca băiețelul să-și dea seama că este el însuși, și ca acel zâmbet larg și știrb al lui să iasă la iveală.

— Este vorba și despre Rosie. Nu-i așa? întreabă el, dorind să vorbească despre acest lucru, deși este un loc în care aproape că nu pătrund niciodată.

— Categorie e vorba și despre Rosie, admite Cathy, luându-l prin surprindere.

26.

Acum

Biroul lui Jason, început de martie, ora 17.00

— Domnișoară Plant, mă salută Jason cu o înclinare a capului când ajung la întrevvedere noastră.

Nu spun nimic, așezându-mă doar în fața lui. Știu că am evitat acest lucru destul de mult timp deja. Îmi încrucisez gleznele.

Jason este îmbrăcat într-o pereche blugi și un pulover astăzi, o ținută lejeră, fără nicio explicație. Se freacă la ochiul stâng cu degetul arătător, în timp ce se uită în jos la niște hârtii.

— Și cum te mai simți? mă întreabă el, un pic cam abătut, după părerea mea.

— Știi cum e, spun eu. Cu sușuri și coborâșuri.

Afară se aude șuieratul unui autobuz care pleacă de pe loc. Suntem în martie, deși vremea încă nu dă semne de încălzire. Cumva, se pare că amândoi ne-am concentrat gândurile asupra trecerii din februarie în martie.

— Ei bine, trebuie să ajungem și la treaba asta, spune Jason cu glas răspicat.

— Știu, răspund eu. Îmi cufund fața în palme. Știu. Am vorbit despre asta de săptămâni întregi, știu.

— Uite care-i treaba, îmi spune el cu blândețe.

Stau în continuare cu mâinile la ochi și îl simt cum începe să se miște prin cameră, făcând ordine; o tactică de diversiune evidentă, dar pentru care îi sunt recunoscătoare.

— Ar ajuta cu ceva să ascult versiunile tuturor oamenilor cu care ai trecut prin experiența asta? Ești pe mâini sigure, promit.

— Este vreunul dintre ei în închisoare? Întreb cu tristețe în glas.

Pune hârtiile pe raft și scoate un blocnotes nou, gol, un gest deliberat, poate. Se așază și se apleacă înainte, și mă privește stând sprijinit cu coatele pe genunchi.

— Să treci prin toate asta... este un rău necesar, bine? E... ca la dentist. Și, da, unii dintre ei sunt în închisoare.

Scot un râs sardonice.

— Dumnezeu!

— Uite, spune el, am majoritatea informațiilor, iar acum trebuie doar să... să le pun cap la cap.

— Sub forma unei pledoarii, rostesc eu cu tristețe.

Se apleacă în față să ia dosarul numărul unu. Are patru de-acum. Au tendința să se înmulțească la fiecare întrevedere a noastră. Patru teancuri verzi-albăstrui, cu panglici roz înfășurate în jurul lor, legate cu funde înnodate neglijent de către Jason însuși, care pare să nu aibă nicio secretară, niciun asistent.

— Cred că strategia noastră ar trebui să fie să spunem, pur și simplu, instanței, la proces, propria ta versiune a evenimentelor, propune el, arătând cu mâna spre blocnotesul unde se va afla declarația mea. Să jucăm cât mai direct posibil. Exact ce s-a întâmplat, de la început până la sfârșit. Bine? Fără jocuri riscante, fără povești. Fără minciuni.

— Corect, îl aprob eu. Da, înțeleg ideea.

Crima. Impactul. Tot ceea ce a urmat. Tot ceea ce s-a întâmplat după aceea.

— Procesul are termen peste două săptămâni, mă anunță el. Așadar, trebuie să ne punem pe treabă.

27.

Atunci

Cathy

Este miezul nopții. Cathy stă cu spatele lipit de tăblia patului lui Frannie și lucrează pe telefon, făcând lucruri pe care nu trebuie neapărat să le facă.

Sunt luminate doar de știrile italiene care rulează pe ecran. Picioarele lor au exact aceeași lungime, tălpile desculțe fiind exact la același nivel una cu cealaltă. Pielea li se luminează intermitent cu un roșu aprins provenind din imaginile de la televizor.

— Nu sunt sigură că voi mai putea dormi vreodată, declară Frannie, frecându-se pe frunte.

Poartă un tricou pe care scrie „Revolte, nu diete”. Se joacă cu monitorul pentru bebeluși din mâinile ei, coborându-și periodic privirea spre silueta adormită a lui Paul.

— Asta îmi amintește de noi după orele de școală, spune ea, lăsându-și capul pe spate și sprijinindu-se de perete.

Cathy, Joe, Frannie și Rosie obișnuiau să ajungă acasă pe la patru, în fiecare după-amiază. Se întorceau de la școală împreună, mergând de-a lungul râului, apoi tăind-o pe câmpuri și urcând dealul până acasă. Frannie întârzia mereu. Joe mergea prea repede. Se plâneau unul altuia de aceleași lucruri, în majoritatea zilelor. „Pentru numele lui Dumnezeu, mergi mai încet”, îi spunea Frannie gâfâind lui Joe, care se întorcea și mergea cu spatele, râzând de ea. În unele privințe, nu s-a schimbat mare lucru. Cu câteva săptămâni în urmă doar, au stat de vorbă în bucătăria lui Frannie până la unu și jumătate dimineața. Cathy și Frannie și-au dat unghiile cu oă. Joe a băut șase beri.

— Da, numai că nu ne uitam la Știri italiene, comentează Frannie râzând.

Soarbe o înghițitură de cafea neagră. Frannie este o mare băutoare de cafea, în orice moment al zilei. Nu pare să o afecteze deloc.

Cathy se uită la profilul surorii ei, la trăsăturile ei perfecte, la nasul ei drept, la ochii ei cu colțuri ușor alungite. Până și degetele ei sunt plăcute la vedere, subțiri, dar nu osoase. Seamănă cu Rosie.

Rosie a fost copilul aparte al familiei, fiind cu doi ani mai mică decât Frannie. A murit pe când avea opt ani. Sindromul morții subite infantile. Un caz foarte rar întâlnit la un copil care nu mai e bebeluș.

Din păcate, cugetă Cathy, uitându-se la curbura delicată a nasului lui Frannie. Un eveniment rarism. Ghinion pur. Devastarea totală și completă a familiei lor și a vieții pe care o știuseră până atunci.

În lumea post-Rosie, părinții lor au devenit ciudați și dificili. Mama lor mereu evaluând riscurile... le interzisese odată să se joace în castele gonflabile... tatăl lor retrăgându-se în sine. Camera lui Rosie a rămas exact la fel, cu fotografiile ei pe perete în ordine cronologică, oprindu-se la vârsta de opt ani. În prima lună de după moartea ei, au venit de la dezvoltat niște fotografii recente cu ea care au ajuns să fie înrămate și agățate pe perete lângă celelalte.

În urma acestui eveniment, frații rămași au început să-și croiască drumul mai departe, singuri, trei frați care și-au dorit să fie împreună, orice s-ar întâmpla.

— Nu-mi vine să cred cât de puțin dorm, adaugă Frannie.

Cathy crede uneori că Frannie este norocoasă. Avea zece ani când a murit Rosie și abia dacă își mai amintește de ea. Aproape că nici nu-și dă seama ce au pierdut cu toții. Cathy, care avea treisprezece ani, și Joe, care avea cincisprezece ani, își amintesc aproape totul.

— Hai să oprim televizorul, propune Cathy. O să tot vedem

diverse chestii despre el de-acum încolo.

Deja fuseseră difuzate de două ori filmările cu câinii adulmecători, având în fundal o mare de oameni bronzăți în uniforme negre, însoțiți de o echipă de criminaliști înalți de statură, cu niște fețe albe și ciudate, umblând de colo-colo printre câini.

Frannie dezactivează sunetul, dar nu întrerupe imaginea. Își termină cafeaua și își așază cana pe pat între gambe. Telefonul ei este pus la încărcat pe pervaz, iar Cathy îl vede luminându-se, chiar și la această oră. Cum de sunt toate prietenele ei treze?

— De ce crezi că avea mandatul ăla? o întreabă Cathy, în loc să o întrebe despre prietenele ei... Și despre cum a ajuns să își facă atât de multe prietene, și atât de ușor.

— Ei bine, spune Frannie, întinzând din nou mâna după cană și trecând-o dintr-o mână în cealaltă în timp ce se gândește, era un ofițer de poliție.

— Da, exact.

— Ar fi putut să fie vorba despre *orice*, nu-i așa? O inspecție privind siguranța vilei noastre? O chestie legată de închirierea mașinii? Nu avem de unde să știm.

Cathy își schimbă poziția pe pat, încrucișându-și picioarele sub ea. Frannie își sprijină inconștient un cot pe genunchiul lui Cathy. În ciuda realității sumbre, Cathy încă reușește să-și repereze vechile anxietăți și contrapunctele lor. Că Frannie este mai apropiată de Joe decât de ea. Că o găsește pe Cathy de neînțeles, plictisitoare, *ciudată*. Cotul acela însă îi spune ceva diferit, iar Cathy i-l mângâie.

— Dar dacă investiga pe cineva? întreabă Frannie.

— Pe cine?

— Ei bine, nu pe tine sau pe mine.

— Nu?

— Pe Joe? Sau pe *Lydia*? Dar dacă Joe s-a dus după Will și... doar știi și tu prea bine cum poate fi el...

— Știu, spune Cathy. Poate că Joe a avut probleme mult mai mari aseară cu Lydia și cu acel bărbat decât a fost el dispus să recunoască.

— Da. Am putea să-l întrebăm. Unde este documentul? vrea să afle Frannie, întinzând o mână spre Cathy.

— În camera mea.

— Hai să ne uităm din nou la el. Măine. Împreună cu Joe, după ce tragem un pui de somn cu toții. Du-te să vezi ce face.

Se uită drept înainte, la televizor, dar chipul ei pare tulburat. Cathy își dă seama că sora ei se gândește dacă nu cumva Joe este implicat mai mult decât a dat de înțeles. Pare stoarsă de vlagă în seara asta. Orbitale ei sunt bine definite, incongruente cu bronzul de vacanță, iar luminile și umbrele de pe chipul ei sunt accentuate de strălucirea monocromă a televizorului.

Joe este la dușul din capătul holului. Nici el nu poate dormi. Ele aud cum jetul de apă i se izbește de trup, adunându-se și curgând șiroaie.

— Ia uite, spune deodată Frannie, stând cu ochii lipiți de televizor.

Cathy își mută privirea de la pomeții lui Frannie, îndreptându-și atenția asupra ecranului.

Omicidio. Trupul lui Cathy reacționează la cuvânt înainte ca mintea ei să apuce să-l traducă. Se apleacă în față, urmărind cu atenție subtitrarea în engleză. Scrisul se derulează, agonizant de încet, ca la știrile despre fotbal de pe teletext, pe care le urmăreau uneori împreună după școală.

Poliția a deschis o anchetă pentru omucidere ca urmare a unei tranzacții suspecte cu numerar.

Cathy simte că venele din craniu îi pulsează cu putere, își ia capul în mâini în timp ce camera se scufundă și se învâрте în jurul ei.

— Ce este? șoptește Frannie. Ridică doar privirea înspre ecran, ținând capul în continuare în jos, și se uită la subtitrare, în timp ce pe ecran vorbește un ofițer de poliție italian. Se dă

jos din pat și stă în picioare în colțul camerei întunecate. Cathy abia o vede pe întuneric.

Avem motive să credem că Will McGovern a murit în circumstanțe suspecte, deși nu a fost găsit încă niciun cadavru, scrie în subtitlarea cu litere albe, care se derulează pe ecran. Persoana care știe unde se află domnul McGovern a depus mari eforturi pentru a face să pară că acesta este dispărut, nu mort. O încercare eșuată la un bancomat a ieșit la iveală ca urmare a acțiunilor rapide întreprinse de HSBC Bank. Câinii adulmecători au detectat mirosul unui cadavru în apropiere. Acum credem că asasinul său încearcă să dea impresia că domnul McGovern este în viață.

Cathy își simte întregul corp uscat ca un deșert. Gura ei. Ochii ei. Ca și cum cineva ar fi absorbit toată umezeala din ea, lăsând doar o carcasă goală în loc. Ușa dormitorului lui Frannie se deschide și amândouă se încordează. Este Joe, cu un prosop roz înfășurat în jurul taliei.

•

— Pot să mă schimb aici? întreabă el, ținând în brațe o pereche de pantaloni de trening și un tricou gri. Lydia a adormit. Și m-am saturat dracului de atâtea întrebări.

— Sigur că da, spune Frannie încet, mergând să se așeze din nou pe pat fără să își ia ochii de la televizor.

Cathy se uită la ea. În timp ce ochii ei se adaptează la întuneric, vede că Frannie și-a răsfirat degetele și și-a dat pe spate părul de pe frunte, ținându-l acum strâns în coadă de cal. Își ține coatele în lateral, trupul ei fiind în rest complet rigid.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Joe imediat.

Cathy și Frannie fac un schimb de priviri.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el din nou.

— Uite, zice ea, arătând spre televizor. Câinii adulmecători... bancomatul...

Cathy se duce lângă pervaz, privind afară pe fereastră. După câteva secunde, în timp ce se întoarce să se uite la Joe,

respiră profund și vede crucifixul chiar deasupra creștetului său. O cruce de culoarea stejarului. Un alt Iisus din argint. Cu două pete roșii pe mâini. Nu își poate lua ochii de la el.

Joe își trage tricoul pe el. I se lipește de porțiunile umede ale pielii, pe materialul gri apărând pete negre ca de cerneală.

Cathy inspiră adânc. Cu o voce scăzută, spune:

— Au aflat că e mort.

— Am dat de dracu', șoptește Joe, cu ochii pironiți pe știrile de ultimă oră.

E încă în prosopul roz și în tricou. Aruncă o privire peste umăr către ușa care stă întredeschisă, ca să se asigure că nu este nimeni acolo.

— Avem nevoie de un nou plan.

— Nu, nu, se opune Cathy cu fermitate. Trebuie să ne oprim. Pur și simplu, să ne oprim.

— Dar...

— Știi ceva... haide doar să... Traversează camera spre el, punându-i o mână pe brațul umed. Trebuie să ne oprim. Inspiră adânc. E cazul să ne oprim.

Se întoarce să o privească pe Frannie, care se uită în continuare la televizor, albul ochilor ei strălucind exact ca în acea noapte, cu sclipiri animalice. Joe o privește și el. Cathy se uită în gol la pervaz, gânditoare. În timp ce face asta, telefonul lui Frannie, care e pus la încărcat acolo, se aprinde din nou în fața ei. Frannie este în contact aproape permanent cu cea mai bună prietenă a ei, Deb, drept urmare Cathy nu este surprinsă să vadă un mesaj în așteptare.

Frannie a cunoscut-o pe Deb când aveau douăzeci și unu de ani, atunci când aceasta din urmă și-a adus câinele Manchester terrier la o consultație. Cathy a observat în timp real cât de ușor și-a făcut o prietenă sora ei mai mică. O întrebare sau două, o comunicare deschisă, ca apoi să chicotească amândouă în timp ce încercau să cântărească animalul. Au făcut schimb de numere de telefon și uite așa și-a făcut apariția cea mai

bună prietenă; ceva ce Cathy nu a avut niciodată. Deb vine la Frannie în majoritatea zilelor de marți... „de departe cea mai proastă zi a săptămânii”, după cum declară Frannie... Și adesea, până să adoarmă seara la ea acasă, Cathy le aude hohotele de râs prin pereți sau prin ferestrele deschise.

Dar nu este de la Deb. Este un mesaj cu un logo oficial. *Vă mulțumim că ați contactat Jason Granger Law...* apare în previzualizarea de pe ecranul lui Frannie.

Cathy clipește nedumerită. „Jason Granger Law?” își mută privirea de la telefonul lui Frannie, își scoate propriul telefon, apoi caută pe Google.

Jason Granger, asta scrie pe website-ul său. *Avocat penal din Birmingham*. Cathy îl privește îndelung.

De ce a primit sora ei un mesaj de răspuns de la un avocat? Este avocatul ei? Înainte de a se putea convinge de contrariu, Cathy adaugă numărul lui Jason la contactele ei, ca să-l poată ține sub observație, simțindu-se vinovată de încă un lucru: ar încremeni de rușine dacă Frannie s-ar uita pe telefonul ei, la mesajul ei către un bărbat cu care a fost la o întâlnire, în urmă cu două săptămâni, și care, după cum știe prea bine acum, nu vrea să o mai vadă, după ce Cathy i-a trimis mesaje fără să primească vreun răspuns (de două ori). Știe și de ce: i-a răspuns la întrebări într-un mod prea stângaci, pe când erau amândoi la pub, probabil că l-a plictisit de moarte cu animalele ei, poate că a vorbit prea mult despre Macca, bulldogul salvat de ea.

Cathy face ochii mari în timp ce Frannie și Joe se ceartă. Stă nemișcată, gândindu-se doar la acest secret, acest secret pe care Frannie a ales să-l ascundă de ei.

Nu poate să nu simtă, în lumina slabă din casă, că se întorc unul împotriva celuilalt, încet, atât de încet, încât s-ar putea să nici nu bage de seamă, ca trei nave de război care au început să meargă înainte și acum s-au întors în sens invers, fără ca vreunul dintre cei de la bord să simtă această manevră.

— Dacă n-au găsit cadavrul, de unde știu că e mort? întreabă Joe, uitându-se la ea. Chiar și după un duș, încă mai

miroase a țigări; a adus mirosul în cameră cu el.

— Nu știu nici eu, răspunde ea.

Dacă are de gând să o întrebe pe Frannie despre treaba asta, ar trebui să o facă acum. Dar ceva o oprește. Cărțile au fost împărțite și nu-i rămâne decât să le joace, ținându-le cât mai aproape de pieptul ei.

— O să-l găsească? întreabă Frannie.

Cathy își rotește privirea spre ea.

— Nici asta nu știu, spune Cathy, frecându-se cu mâna pe frunte.

Face o pauză, căzând pe gânduri.

— N-ai trimis mesajul acela, nu-i așa? i se adresează ea lui Joe.

— Ce mesaj?

— La linia telefonică deschisă pentru el. Spune-mi că n-ai trimis acel mesaj.

Joe se încordează, întorcându-și doar capul către ea.

— Ce? izbucnește Frannie. Este un „ce” ascuțit, astringent, ca o lămâie.

— Bineînțeles că nu, răspunde el pe un ton arțăgos. Am spus doar că nu am de gând s-o fac.

Lydia apare în prag îmbrăcată în pijama, cu părul strâns în vârful capului.

— Ce mesaj? vrea să știe ea.

28.

Lydia

Lydia se trezește în toiul nopții într-un murmur de voci și experimentează o senzație familiară: singurătatea în mijlocul mulțimii. Așa i se întâmplă uneori cu familia Plant, mai ales

în vacanță. Nici măcar nu au intenția să o marginalizeze, dar o fac.

Partea patului pe care doarme Joe este goală. Se uită la ceas.

1.32 a.m. își încordează auzul. Îi aude pe toți trei, vorbind animat.

Luna călătoare pe cer luminează patul cu două pătrate în mișcare, de un alb strălucitor.

Se ridică din pat, își îmbracă halatul și iese din dormitor. Unde o fi? E târziu, chiar și pentru el. A făcut același lucru și noaptea trecută. Și ieri, când era în baie, evident, cu surorile lui, discutând ceva, și a trimis-o la plimbare de parcă ar fi fost un copil agasant. L-a întrebat de patru ori ce s-a întâmplat și a primit tot felul de baliverne în chip de răspuns. O situație de criză la cabinet, fără să-i dea detalii însă, apoi ceva legat de mama lui...

Lydia a trebuit să învețe, pe parcursul vieții, cum să își apere singură interesele. Nimeni altcineva nu o va face, și-a dat seama foarte târziu, în timp ce – cu ajutorul terapeutului – a renunțat treptat la prietenele dificile și toxice care îi spuneau lucruri de genul: „Te deranjează faptul că te-ai îngrășat?” Lydia nu avea de unde să știe ce o aștepta atunci când s-a împrietenit cu ele.

Drept urmare Lydia se hotărăște, în timp ce își rearanjează părul în creștetul capului, că trebuie să tragă o linie aici, acum, în seara asta. Este și ea în această vacanță. Merită să fie tratată ca atare.

Aude voci în timp ce înaintează pe coridor. Podeaua din piatră este rece sub tălpile ei, ca o criptă. Fiind desculță, îi poate simți imperfecțiunile; unele părți sunt aspre, altele, ondulate și inegale. Miroase ca într-o biserică veche în vila asta. Lydia uită acest lucru de fiecare dată până la următoarea vacanță când se întoarce aici. Chiar și imediat după ce fac curățenie, mirosul persistă. Lemn, morminte vechi, tămâie ancestrală.

Cathy este cea care vorbește, constată Lydia, tonul scăzut și calm al vocii acesteia combinându-se cu cel ridicat al lui Joe, în camera lui Frannie. Se oprește, picioarele răcindu-i-se din ce în ce mai tare în timp ce stă nemișcată pe podea. Știe că nu ar trebui să tragă cu urechea, dar ocazia a venit de la sine, iar Lydia a fost fascinată de familia Plant încă de la vârsta de paisprezece ani. Chiar dacă acum face și ea parte din familie, interesul pe care îl manifestă față de ei nu a scăzut aproape deloc. Părul lucios, întunecat la culoare, alura athletică, apropierea lor.

Maria și Owen... părinții lor... luau un mic-dejun englezesc complet în zilele lucrătoare, înainte de școală, cu suc de portocale strălucitor pus în carafe din sticlă. Covorul lor roz de pe treptele scării interioare era tot timpul aspirat, rămânând în urmă dungi perfect uniforme. Lydia obișnuia să se ducă cu gândul la casa ei, cu ramele ferestrelor mușcate și cu o atmosferă imprevizibilă, și se crispa. Și acum iată-i aici, acea familie perfectă, dezinhibată, neștiind că ar trage cineva cu urechea la spusele lor. Lydia are o senzație foarte stranie, de parcă ar fi un voyeur sau vreun pervers ciudat.

— Da, ei pot, îl aude pe Joe spunând în camera lui Frannie.

Carafele cu suc de portocale dispar din mintea Lydiei ca niște baloane care se sparg. Această familie, după cum a aflat ea în ultimii câțiva ani, nu este perfectă. Frannie este de părere că Joe și Cathy sunt, din nefericire pentru ei, foarte ambițioși... Joe și Frannie sunt de părere că sora lor, Cathy, este blocată emoțional. Cathy și Frannie sunt de părere că Joe este prea iute la mânie și prea dur. Ei alcătuiesc un mozaic în continuă schimbare, interacționând în diferite moduri și descumpănind-o pe Lydia, care cândva credea că dragostea este doar în alb și negru.

Lydia stă pe coridor, ascunsă în conul de umbră. Ușa este întredeschisă. Joe vorbește cu glas scăzut. Abia îl aude. Dar dincolo de orice ar spune el în șoaptă, ea poate auzi murmurul anost al știrilor. Bărbat dispărut. Se bucură că persoana dispărută nu este o femeie, cel puțin, nu aici, nu în vacanța ei.

— Spune-mi că nu ai trimis acel mesaj, zice Cathy cu voce

tare.

Lydia face încă un pas înainte, aproape intrând în conul de lumină. Cathy nu țipă niciodată. Nu ridică niciodată glasul. Nu este niciodată altfel decât calmă, stăpână pe sine, cumpătată. Înainte ca oricare dintre ei să mai apuce să spună ceva, Lydia face un pas înainte. Ezită, doar o singură dată, în dreptul ușii. Degetele ei sunt în lumină, dar restul trupului e învăluit de întuneric. Instinctul îi spune cumva Lydiei că nu se va putea întoarce niciodată în timp la acest moment, cu vârfurile degetelor ei străpungând lumina, trecând un prag fără întoarcere.

— Bineînțeles că nu, spune Joe și, fără să vrea, Lydia simte cum răsuflă ușurată. Am spus doar că n-aveam de gând să o fac.

— Ce mesaj? spune ea pășind în lumină. Se uită la soțul ei, sesizând totodată și atmosfera tensionată dintre el și surorile lui.

Cathy are umerii ridicați. O surprinde pe Lydia privind-o și își încrucișează brațele la piept. Se uită o clipă la Joe, apoi pare să ia o decizie. Imediat după aceea, se îndreaptă cu pași mari spre ușă, îi aruncă o privire scurtă Lydiei și trece pe lângă ea. Timpul pare să încetinească pe măsură ce ea face acest lucru, ca și cum ar fi doi dansatori într-o sală de bal, cu fețele una lângă alta, dar cu trupurile îndreptându-se în direcții diferite. Cathy... regina subînțeleșurilor... îi comunică ceva Lydiei.

— Îmi pare rău, mormăie Cathy.

Undeva între „îmi cer scuze” și o justificare.

Lydia se dă deoparte ca să îi facă loc să treacă.

— Ce mesaj? îl întreabă ea din nou pe Joe.

El se învârte într-un cerc minuscul, fără rost, cu mâinile înfipite în păr. Face o pauză, apoi vorbește din nou.

— Hai să... începe el, dar nu își termină propoziția până ce o conduce afară, pe coridor, și înapoi în camera lor mică, curată și ordonată, scăldată de lumina lunii pe care ea tocmai a

lăsat-o în urmă, atunci când totul părea diferit. Nu știu de unde să încep, mărturisește, rămânând în picioare lângă patul lor.

— Cum adică?

Ochii Lydiei se îngustează în timp ce îl privește, intrigată. Joe poartă un prosop roz și un tricou, o combinație absurdă. Ce face? Își trece mâinile prin păr, gestul trăgându-i tricoul în sus.

— S-a întâmplat ceva, îi destăinuie el.

Se așază pe patul înalt, bălăbănindu-și picioarele goale în aer. Apoi se ridică din nou, își scoate prosopul și își trage pe el o pereche de pantaloni de jogging.

Lydia îl urmărește din priviri în acel mod lipsit de pasiune și intim al unui cuplu căsătorit. E ciudat de calmă. Nu a crezut niciodată că va fi, în cazul în care cel mai rău coșmar al ei s-ar adevăra – o trădare din partea lui Joe, chiar dacă nu e prea sigură de treaba asta încă –, dar este absolut calmă.

— Ce s-a întâmplat? vrea ea să știe.

Joe își încleștează mâinile în poală.

— Am vrut să trimit acel mesaj, spune el, mușcându-și buza.

În spatele lui se află un ceainic și un set de căni, nefolosite și prăfuite, și trei cruci albe pe perete. Își plimbă privirea în stânga și în dreapta. Lydia încearcă să îl facă să o privească drept în ochi, dar nu reușește. Este ca și cum ai încerca să ancorezi o barcă în aer.

— Ce mesaj?

— Către Evan.

— De la cabinet? întreabă Lydia surprinsă.

— Da... el...

— El se ocupă de cabinet acum, nu-i așa?

Lydia se uită lung la Joe. Este atât de evident că el improvizează. Ea își ridică mâinile în aer, cu palmele îndreptate spre Joe.

— N-am ce discuta cu mincinoșii, declară ea. Spune-mi ce se întâmplă cu adevărat.

— Nu, nu, se împotrivesc Joe, cu chipul cuprins de panică, lăsându-și colțurile gurii în jos și unindu-și strâns sprâncenele ca și cum ar fi personajul principal din propriul său desen animat.

Lydia îl șocase. Mai demult, el îi spusese că este o femeie fără scrupule, iar ea nu uitase asta niciodată. „Am fost nevoită să devin o femeie lipsită de scrupule în situația mea”, îi dăduse ea replica pe un ton glacial. Când ești forțată să rupi orice legătură cu părinții, nicio altă separare ulterioară nu este la fel de dificilă. Peste tot în jurul ei, Lydia vede cum oamenii îndură tot felul de lucruri, își întemeiază o familie, trăiesc alături de oameni care îi fac să se simtă nefericiți, și a jurat că nu va accepta niciodată așa ceva.

— Cum poți să-mi spui tu mie una ca asta? îi reproșează el.

Lydia simte un junghi de vinovăție. Trebuie să recunoască faptul că Joe este aliatul ei pe viață, că nu i-a dat niciodată motive să se îndoiască de el. Nu are parolă pusă pe telefon; oricum, acesta conține doar albume foto pline de câini și pisici... El face câte o fotografie fiecărui animal pe care îl vindecă, adăugându-l la un album denumit *Homeward Bound*^[4].

— Pe cuvântul meu, spune el acum. Era vorba despre Evan. Își freacă fruntea cu mâna. Îmi pare rău. La cabinet este... n-am vrut să-ți faci griji.

Lydia stă sprijinită de perne, așteptând explicația.

— Sunt ceva probleme... Evan a făcut... a dat-o în bară. Tocmai ne hotărâm cum să procedăm în această privință.

— Ce-a făcut?

— O procedură inutilă, din nou, spune Joe.

— Aha! Ce-a făcut, de fapt?

— O ecografie, pentru că știa că proprietarii sunt bogați.

— Înțeleg.

— Mda, vreau să spun că nu ar fi trebuit să o facă. E complet falit. Și nu am de gând să îl fac partener, spune Joe, cu un mic zâmbet disprețuitor strecurându-se pe buzele lui.

— De ce este falit? întreabă ea.

— Din pricina divorțului, spune Joe.

Se apropie ușor și, Dumnezeu, nu-i poate rezista acestui bărbat! Miroase a mosc și a soare, și o acceptă exact... *exact...* așa cum e, golește coșul din baie în fiecare săptămână de numeroasele ei teste de sarcină, zâmbind ironic doar, fără să scoată o vorbă. Lydia se simte extrem de ușurată că mesajul nu conținea nimic îngrijorător. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest „nimic”!

— De fapt, și-a luat și o a doua slujbă, șofer de livrare. Cred că soția lui l-a jecmănit cu pensia alimentară.

— Oh, uau! îi zâmbește, dându-se mai aproape de el.

Și atunci el o comite: își înclină ecranul telefonului astfel încât Lydia să nu-l poată vedea. O mișcare infimă pe care, în mod normal, ea nu ar fi remarcat-o.

— Pot să-ți văd telefonul, te rog? întreabă ea.

Încearcă să respire adânc, să nu se lase acaparată cu totul de acest bărbat care iubește animalele și o iubește pe ea.

— Ce să vezi?

— Telefonul tău. Îi întinde o palmă deschisă, așteptând.

Joe arată exact asemenea cuiva care nu vrea să-i dea telefonul soției sale. Trupul i se îndepărtează din nou de ea, chircindu-se de parcă ar avea o durere puternică de stomac.

— Joe, spune ea încet.

El își duce o mână la buzunar, dar este doar un simplu gest. Care va însoți explicația lui despre motivul pentru care nu îi poate da telefonul. Nu există fum fără foc, pentru Lydia, așa că ea spune pur și simplu:

— Bine, și se întoarce cu spatele la el, intrând în baie pentru a-și lua un pahar cu apă.

— Lyds.

— Ți-ai exprimat cât se poate de clar poziția, îi spune ea când se întoarce. Este ceva pe el...

Arată spre buzunarul lui, la forma dreptunghiulară ieșită în relief.

— Ceva ce nu vrei să văd.

— Am șters mesajul lui Evan. A fost o prostie. Fiindcă mi-a dat atâtea motive de îngrijorare.

— Arată-mi telefonul, și dacă nu, să te ia naiba!

O umbră trece în zbor peste chipul lui, dar Lydia nu își poate da seama despre ce anume este vorba. Ceva pentru care nu poate găsi cuvântul potrivit. Ceva asemănător cu angosta. Ochii lui se încrețesc pe la colțuri. El își dezvălește dinții.

— Nu, o refuză el.

În 1995, mama Lydiei a avut de ales. Să plece cu Lydia pentru ca aceasta din urmă să fie în siguranță, sau să rămână. Și a rămas. Drept urmare, Lydia nu va rămâne niciodată. Nu cu cineva care o rănește. Conviețuiește cu impulsivitatea lui Joe pe considerentul că nu este niciodată ea ținta atacurilor lui. S-ar putea să fie nepoliticos cu stăpânii câinilor și cu oamenii care îi taie calea în trafic. S-ar putea să spună că urăște felul în care Evan se simte obligat să repete cuvintele „mărețul, atotputernicul York”, ori de câte ori vorbește despre orașul lui natal, dar Joe nu o ridiculizează niciodată pe Lydia.

— Bine atunci. Este alegerea ta, spune ea.

Joe începe să se spele pe dinți. Lydia se uită la el prin oglindă timp de câteva secunde, întrebându-se ce vor să însemne toate astea.

În timp ce se pregătesc de culcare în tăcere, ea se uită la trupul lui Joe pe sub gene. Pare adus de spate. Fără să vrea, Lydia simte un val de compasiune pentru el, ca un tunet cutremurător care îi răscolește trupul. „Nu”, își spune ea. „Nu. Nu simțim simpatie pentru oamenii care ne provoacă durere”. Se bagă în pat și se întoarce cu spatele, îndepărtându-se în

mod deliberat de el.

•

Lydia se trezește, pentru că Joe nu doarme. Este imposibil să dormi lângă cineva care se tot întoarce de pe o parte pe alta, mototolind așternutul, evident frustrat. Ca și cum ai încerca să adormi în urma unei dispute aprinse pe care doar Joe pare să o aibă cu el însuși.

Ea se întoarce pe partea cealaltă și deschide ochii, uitându-se la spinarea lui Joe. Probabil că simte, deoarece se întoarce și el cu fața spre ea. Se uită unul la altul câteva secunde, pe întuneric.

Albul ochilor lui pare albăstrui în lumina schimbătoare a lunii, cu umbrele ei tremurânde pe patul lor, ca și cum cerul nopții s-ar foi de pe o parte pe alta, la fel ca el.

— Ce se întâmplă, Joe? Șoptește ea.

O poate spune doar aici, stând ochi în ochi pe timp de noapte, fără să distingă niciun indiciu din limbajul trupului său.

— Nimic, răspunde el, dar se apropie mai mult de ea. O mână caldă aterizează într-a ei pe sub pătură, iar ea închide ochii. Îți dau cuvântul meu că nu se întâmplă nimic despre care ar trebui să știi, adaugă, dar cuvintele lui sunt triste, înlăcrimate, învăluite în ceață. Vreau să ai încredere în mine.

— N-am încredere în tine, ripostează Lydia imediat. Nu când te comporti așa. Se întinde pe spate și cade pe gânduri, retrăgându-și mâna dintr-a lui. Ce vrei să spui prin „nimic despre care ar trebui să știu”?

Joe se apropie de ea, își sprijină capul de pieptul ei și își înlănțuie picioarele de ale ei. Inspiră și expiră profund, ca și cum ar ofta. Este singurul sunet care se face auzit în camera lor, chiar dacă fereastra este deschisă.

— Vreau să spun că... ei bine. S-a întâmplat ceva care... dacă ai ști despre asta... ți-ar complica existența.

— Despre ecografia lui Evan?

Urmează doar o infimă ezitare din partea lui.

— Nu.

— Ei bine, cred că ar fi cazul să știi despre ce este vorba, insistă Lydia, ridicându-se în capul oaselor și îndepărtându-l de lângă ea.

— Nu vrei, spune Joe.

— Sunt eu... *Joe*.

— Uite ce e. S-a întâmplat ceva. Cu afacerea noastră. Și, dacă îți spun, atunci...

— Este ilegal?

— Da.

— Mă afectează?

O secundă de tăcere.

— Nu.

— Nu poți...

— N-am de gând să-ți spun, Lyds, o refuză Joe cu blândețe, stând întins pe pat și sprijinindu-se într-un cot.

Ea nu poate distinge nimic altceva în afară de conturul vag al siluetei lui, umărul și ochii lui.

— Ce *anume* s-a întâmplat? Ar trebui să știi, nu-i așa? Chiar dacă este ilegal.

— Nu vrei să știi. Este pentru... Privirea lui Joe se îndreaptă spre fereastră, apoi se întoarce din nou la ea. Este pentru binele tău. Îți jur, spune el. Când ți-am dat eu vreun motiv să îți pierzi încrederea în mine? Așteaptă ca ea să-i răspundă, apoi, când îi surprinde expresia, adaugă: Nu mă refer la ei, nu la familia ta. Își pune o mână pe piept, în semn că o spune cu toată onestitatea. La mine. La mine.

— Nu este nevoie să faci asta, spune ea.

— Ce?

— Nu trebuie să o spui așa.

— Îmi pare rău, zice el imediat, cu toată convingerea. Greșeala mea.

— Nu mi-ai dat... Șoptește ea. Nu mi-ai dat niciodată vreun motiv să îmi pierd încrederea în tine.

— Și atunci? rostește el cuvintele, ca și cum ar fi o propoziție completă.

— Ajuți pe cineva? îl întreabă. E o situație asemănătoare cu cea a Șoimului din duș?

El zâmbește la replica asta.

— Da, îi răspunde. Fâlfâie fără niciun rost o mână în aerul nopții, apoi o lasă să cadă înapoi pe pat. S-ar putea spune și așa.

•

Este lumină, dar încă foarte devreme, când Lydia se trezește. Joe a plecat din nou. Ea stă la fereastră. Cerul este pestriț, cu nori violeți, rozalii pe margini, ca într-un desen mâzgălit de un copil. Ea se întreabă unde s-a dus. Îl vede undeva în depărtare, din nou împreună cu Cathy, la marginea terenului vilei lor. Are mâinile în șaolduri. Poziția lui este defensivă. Ea o cunoaște prea bine. Îi privește cu atenție pe amândoi.

Va sta cu ochii pe ei, decide Lydia. Cu urechile ciulite.

Cu cât se uită mai mult, cu atât vede mai mult.

29.

Joe

Joe a trimis, de fapt, acel mesaj.

S-a întors în oraș. A călătorit cu un autobuz de seară, cerul era colorat intens în nuanța piersicii coapte, dincolo de ferestrele murdare. A rămas în picioare pe toată durata călătoriei, deși autobuzul era gol, dorind să se elibereze de o parte din tensiunea nervoasă, degetele lui transpirate alunecând

pe stâlpul de plastic din centrul autobuzului.

Un bărbat care stătea în spatele unei case de marcat demodate, de culoare cenușie, l-a salutat cu o frază lungă în italiană, iar Joe a ridicat din umeri scuzându-se și l-a salutat în engleză. Vânzătorul a băgat mâna într-unul dintre dulăpioare, de unde a scos un Nokia. Negru. Încăpea cu ușurință în palma lui. L-a luat și a plătit pentru el.

— Un al doilea telefon pentru o a doua femeie! a exclamat bărbatul. Foarte discret. Avea un zâmbet atoateștiutor.

Joe, cu gluga trasă pe cap în raza de acțiune a camerelor de supraveghere, a plecat în grabă cuprins de panică, ieșind în apusul de un portocaliu aprins.

Era, a argumentat în sinea lui, mai bine să-și asume acest risc și să le diminueze șansele de a fi prinși. Mai bine să recurgi la x decât la y . Mai bine să riști a -ul decât b -ul. Viața lui Joe s-a transformat într-o serie de situații disperate, pline de obstacole insurmontabile, și s-a săturat până peste cap de toate astea. Era atât de sătul de toate, încât ar fi fost în stare să se așeze pe jos chiar acolo, în mijlocul străzii, și să plângă. Aproape că ar fi fost în stare să meargă direct la secția de poliție și să se predea. Să-și predea toată familia. Să cumpere o armă de la un magazin similar cu acesta și să se împuște în cap.

În schimb, Joe a intrat pe o alee lăturalnică mizeră, cu telefonul lui cu tot, și l-a pornit. Bun. Avea zece euro credit. Cu greu se putea descurca cu el. Era atât de vechi, încât tastele scoteau bipuri în timp ce le apăsa, un sunet electronic retro, ca în jocul Tetris. A tastat mesajul în Google Translate, apoi l-a verificat. Doamne, ce mult își dorea să fi venit Cathy cu el!

L-am servit pe bărbatul dispărut azi-dimineață. Lucrez într-un bar din Padova.

Ho servita l'uomo scomparso questa mattina. Lavoro in un bar a Padova.

Înainte să aibă timp să se răzgândească, a apăsat pe butonul de trimitere.

La întoarcere, a cumpărat trei produse de patiserie italiene. Ori de câte ori este stresat, mănâncă, dintotdeauna a fost așa. De obicei, el atenuează efectele numărând kaloriile într-o aplicație despre care îi este prea jenă să spună că o folosește. Dar a sfidat de data asta toate cele o mie de calorii ale lor, de parcă untul și zahărul l-ar putea umple până la saturație, i-ar putea ascunde secretele, le-ar putea strivi cu totul și le-ar putea sufoca de-a binelea.

30.

Cathy

Cathy nu este străină de episoadele de tristețe udate cu lacrimi, chiar dacă nimeni nu știe asta. Stă la masa din bucătărie, singură, așa cum face adesea în Anglia, doar că, de data aceasta, cu o altă marcă de ceai. Manuel. Ceai italian. Nu are același gust.

Se gândește la chipul răvășit al Lydiei și se întreabă ce fel de soț este fratele ei în acest moment. Cum trebuie să se simtă Lydia. Fiind complet în ceață. Știind, desigur, că se întâmplă ceva, dar nu și ce anume. I se pare foarte straniu să se gândească la fratele ei astfel. Ca la un soț, și nu ca la un frate.

Stătea exact la fel ca acum la ea acasă, la începutul primăverii, bând o cană de ceai Tetley. Avusese o întâlnire cu proprietarul unui iepure de casă uriaș, pe nume Leonard. La al doilea consult, când l-a diagnosticat cu dacriocistită (canale lacrimale blocate), proprietarul i-a cerut numărul de telefon.

„Pentru un consult?”, l-a întrebat ea.

„Pentru o cafea”.

„Ah”.

„Oh... nu”, a spus el după ce a privit pentru o secundă expresia de pe chipul ei.

Era uriaș, acest Pete Green căruia îi plăceau iepurii uriași și consultațiile în timpul zilei. Un munte de om.

„E-n regulă. Nu-ți face griji”.

„Oh, eu doar... îmi pare rău”, a spus Cathy. „Nu refuz o cafea”.

A așteptat cu nerăbdare toată săptămâna. A exersat în fața oglinzii, încercând să adopte limbajul relaxat al trupului lui Frannie. A întocmit pe telefonul ei o listă cu subiecte despre care să vorbească, în caz că i-ar fi pierit inspirația. Pentru că asta i se întâmplă întotdeauna lui Cathy. Nu se poate gândi la nimic interesant de spus. Ce problemă idioată poate să aibă, gândește ea adesea, totuși este o problemă.

S-au întâlnit seara într-un local care era ceva între un bar și o cafenea. Era una dintre acele seri mohorâte și ploioase de primăvară în care aveai impresia că ar putea fi, la fel de bine, toamnă. Grinzile din lemn întunecat la culoare se profilau în tavan, luminile suspendate erau agățate ca stelele pe cer.

„E atât de întuneric aici, încât nu pot să văd dracului nimic”, a bombănit Pete, ceea ce a făcut-o să zâmbească.

Ploaia împroșca ferestrele lungi până în podea și spăla strada din fața localului.

Au băut cafea și au împărțit o prăjitură cu morcovi, apoi au comandat un ceainic cu ceai, care le-a fost adus de o chelneriță atât de țâfnoasă, încât s-au cutremurat de râs. Au privit cum se întuneca cerul afară. Cathy își amintește detalii ciudate despre acea întâlnire: cum ținea cana fierbinte cuibărită în podul palmelor. Cum vedea ochii unui bărbat practic necunoscut la lumina lumânărilor. Cum s-au despărțit într-o noapte rece de primăvară.

Ea a crezut că lucrurile au decurs bine. Au râs, nu-i așa? Nu au fost atâtea tăceri incomode ca de obicei, nu? Nu a intrat în panică în toaletă din pricina discuțiilor mărunte și nici nu a roșit atât de mult, încât să vrea să dea bir cu fugiții.

Cathy și-a făcut o ceașcă de ceai când a ajuns acasă și s-a așezat la masa din bucătărie, exact ca acum. S-a îngropat în hârtii și, mai târziu, a apărut un mesaj de la el. Meritul lui, a jucat cinstit. *O seară minunată, dar ne-ar fi mult mai bine ca prietenii.* Și-a luat capul în mâini, apoi s-a uitat la Macca,

simțindu-și în mod acut singurătatea. Macca nu putea vorbi. Nu o putea alina. Uneori era atât de apăsătoare singurătatea, încât îi venea să sune la vreun soi de linie telefonică pentru ajutor specializat. Să angajeze un asistent, un robot, care să stea vizavi de ea la masă și pur și simplu să o privească cum bea această ceașcă de ceai. Altfel, practic vorbind, este ca și cum nu s-ar fi întâmplat, nu s-ar fi întâmplat, nu s-ar fi întâmplat.

În Verona, se duce la culcare, în cele din urmă, pe la patru sau cinci dimineața. Este trezită la nouă de o bătaie în ușa. Coboară, îmbrăcată în pijama și îngrijorată, ca să vadă două siluete mișunând prin dreptul ferestrei. Este din nou poliția. *Carabinieri*. Uniforme negre și roșii, un semnal de avertizare, de parcă ar fi niște insecte otrăvitoare. Stomacul i se prăbușește de pe o stâncă. Ei știu. Ei știu. Au văzut-o. L-au văzut pe Joe. Și acum a sosit momentul. Tot ce au putut să facă a fost să continue să alerge de atâta vreme încoace, ca și cum ar fi încercat să se ferească din calea unui tsunami.

Cathy deschide ușa cu mâini tremurânde.

— Bună dimineața, îi întâmpină ea.

— Catherine, i se adresează un agent de poliție, unul pe care nu-l mai văzuse până atunci, un bărbat blond și înalt.

Ea îi întâlnește privirea și încearcă să nu pară îngrozită, așteptând ca el să vorbească, să o aresteze, să îi dea un avertisment în italiană, să întrebe de Frannie. Au găsit cadavrul. Au găsit filmările de pe camera de supraveghere. Au găsit sângele. Compania de închirieri auto i-a raportat la poliție. Ea își ține respirația, în timp ce el deschide gura să vorbească.

— Am venit să vă informăm, începe el.

Cathy are o senzație de apăsare în piept.

Dar, pe măsură ce răscolește în adâncurile ființei ei, descoperă acolo, pripășită lângă frică și rușine, o fărâmă de ușurare. Că s-a terminat. Că s-a întâmplat ce era mai rău.

— Am vrut doar să vă anunțăm că, așa cum stau lucrurile

în momentul de față, puteți pleca astăzi, continuă el. Dar dacă vom considera că avem nevoie de voi mai mult timp, pentru a ajuta poliția la ancheta în curs, nu vă veți putea imbarca. Vă mulțumim pentru ajutorul acordat în anchetă. S-ar putea să luăm din nou legătura. Dar, deocamdată, adaugă, cu o expresie impenetrabilă pe chip, în cazul în care vă întrebați, sunteți liberi să plecați.

Cathy spune ceva, nu știe sigur ce... niște vorbe de complezență... și închide ușa. Întregul ei corp este acoperit de sudoare, iar umerii îi sunt ridicați până în dreptul urechilor. Nu se poate ca ei să nu fi remarcat.

Se așază din nou la masa din bucătărie unde era acum câteva ore sau zile, nu mai știe sigur, și se gândește la acea ușurare. Acum, în schimb, se pomenește că e măcinată de dezamăgire. O combinație deloc neobișnuită pentru ea, dar se întreabă dacă, de data aceasta, va fi momentul saltului decisiv. Și anume, faptul că într-o bună zi ar putea mărturisi.

Își apasă o mână pe stomac, acolo unde sălășluiește vinovăția, și încearcă să o strivească, dar nu reușește, nimic nu-i reușește. Doar mărturisirea ar putea funcționa. Ridică privirea spre statueta lui Iisus de deasupra ușii și îi mărturisește lui, cu voce tare, fiind prima persoană căreia îi spune.

•

Astăzi se întorc acasă cu avionul, dar Frannie este în continuare lângă piscină. Cathy s-a gândit mult la ea. La explicațiile ei pentru rănilor lui Will și pentru faptul că nu a chemat o ambulanță. La felul cum a spus că nu s-a putut opri, după ce l-a lovit, dar și-a schimbat declarația, doar puțin, atunci când a fost strânsă cu ușa, ca un manipulator media. „Nu m-am putut opri”, a spus ea inițial. Și apoi a susținut că, de fapt, a vrut să spună că nu s-a putut opri „imediat”. Cât de repede mergea totuși? De ce și-a luat un avocat?

Se ridică să meargă să-și împacheteze bagajele și, în timp ce face asta, se uită pe deasupra piscinei la Frannie. Un lămâi perfect stă în spatele ei. Ea arată de parcă ar fi la o ședință

foto pentru o revistă. Aproape că sunt mai multe lămâi decât frunze, atârând cu vârful în jos, ca niște lacrimi, gata să cadă. Frannie se uită și ea la Cathy. Pielea de pe umerii lui Cathy se face de găină, cu toate că nu știe sigur de ce. În cele din urmă. Frannie își pune ochelarii de soare, acoperindu-și ochii. Cathy îi face semn cu mâna arătând în sus, dornică să detensioneze atmosfera. Când Frannie își ridică privirea, tot nu-i poate vedea ochii, dar este sigură că sunt ațintiți asupra ei, urmărindu-i fiecare mișcare.

31.

Lydia

Lydia se preface că împachetează, dar, de fapt, scotocește prin lucrurile lui Joe, făcând ceva la care nu a recurs niciodată în întreaga lor relație. Dar îi ascunde ceva. Nu este o idioată, așa că iat-o aici, cu iPad-ul lui, în vila cufundată în liniște.

Are și toate hainele lui murdare aici. Își începe căutarea metodic. În primul rând, hainele. Face o pauză, cu pantalonii lui scurți în mână. Dacă se uită, nu mai poate da înapoi. În caz că găsește ceva.

Ce caută? Îl cunoaște pe Joe. Îl cunoaște bine. El nu ar... ce? Înșela-o? Aici în Verona? Gândul este absolut ridicol. Pune jos pantalonii scurți. Dar apoi își amintește expresia întipărită pe chipul lui. Și – mai rău chiar – de cea a lui Cathy. Păreau vinovați. Cu toții păreau. Poate este vorba de o chestiune financiară. Jocuri de noroc. Convenții generale amiabile cu creditorii. Datorii ale cabinetului. Garanții personale acordate. Lydia nu-și poate stăpâni avalanșa de gânduri ce i se învârt prin minte.

Nu este nimic în pantalonii scurți. O rețetă anulată, cu doza prescrisă mâzgălită la repezeală. Un șervețel folosit. Trei euro și un tichet de parcare tipărit în italiană.

Trece mai departe, la iPad. Nu are o parolă. Navighează pe e-mailurile lui, pe rețelele sociale, pe istoricul căutărilor. Toate

la vedere și nimic sinistru în ele. Joe a căutat pe Google cazuri veterinare recente, lucruri de făcut în Verona și – îl va ierta pentru asta, dacă e vorba de atât și nimic mai mult – „Megan Fox hot”^[5]. Tensiunea îi scade cu cât găsește mai puțin. Poate că nu e nimic. Traumele vechi reapar la suprafață, o presimțire ce pare a fi nefondată, totuși. Poate că Joe al ei este bun, bărbatul care s-a uitat la mesajul de eroare apărut la un test de sarcină recent și i-a spus: „Da, ești nebună de legat”. Poate că este încă al ei.

Apoi navighează pe WhatsApp-ul lui. Are aplicația pe iPad. Există acolo grupul de familie. A fost adăugată și ea abia anul trecut, după ce a cerut în mod expres. Joe i-a minimalizat importanța... „E plictisitor, sincer, plin de fotografii cu Paul și întrebări din domeniul veterinar...” dar, anul trecut, chiar înainte de Crăciun, când au organizat un Secret Santa, Lydia a fost, în sfârșit, adăugată. A simțit un fior de bucurie la gândul apropierei ei de o familie adevărată, cu toată complexitatea și simplitatea ei, deopotrivă. Frannie își dorea un buget mai mare... *Ce poți să primești de douăzeci de lire?* a întrebat ea, iar Joe a replicat: *O recepționară mai bună la cabinetul veterinar?* Lydiei îi făcea plăcere să citească înțepăturile și tachinările jucăușe ale unei familii funcționale.

Se uită peste restul mesajelor lui. Un schimb de glume cu doi prieteni. Chestiuni profesionale cu Evan. Își lasă umerii să cadă.

Dar... ceva o frământă. Face o pauză, întrebându-se ce poate fi, înainte să-și dea seama. „Uită-te după ce lipsește, dar vezi și la ce este acolo”, i-a spus odată unul dintre avocații de la serviciu pe când îl ajuta la un dosar de dezvăluiri publice. Ce lipsește?

Surorile lui. Nu a trimis niciuneia dintre ele vreun mesaj – conform telefonului său – de trei zile. Dar... i-a trimis un mesaj lui Frannie. A doua zi după ce ea a stat cu Paul. Nu-i așa?

Nu are cum să fie adevărat. Se uită la șirurile de conversații din Mesaje și de pe WhatsApp, dar nu dă de numele niciuneia dintre ele. Intră în fișierele șterse ale ambelor. Nimic. Se

întinde pe spate, ținând iPad-ul lejer în poală, și se gândește. Se întreabă ce să facă în continuare.

Și se simte ușurată că măcar nu e vorba de vreo aventură. Dar ce este? Ceva ce are de-a face cu ei trei.

Și ceva care – crede el – nu o privește pe ea. Dar trebuie ca el să-și acopere urmele.

Va trebui să-l întrebe, decide, în cele din urmă. Va trebui să-l întrebe și să nu accepte un „nu” drept răspuns, până când el o va privi drept în ochi și îi va spune adevărul. Sunt căsătoriți. Împart un pat, dorm în pielea goală, fac și duș împreună, uneori. Salvează animale împreună, râd împreună, vor să întemeieze o familie împreună. I se pare corect ca el să-i spună adevărul.

32.

Cathy

Cathy o aude pe Lydia făcând bagajele alături. A decis să ardă portofelul și mandatul și speră că Lydia nu va veni să își bage nasul în treaba ei și să pună întrebări.

Câteva chibrituri aprinse într-un castron vechi lângă o fereastră deschisă sunt suficiente ca pielea portofelului să ia foc și să se contorsioneze, emanând un miros înțepător. Are la îndemână un ulcior cu apă, dar, din fericire, fumegă, și arde, și începe să se transforme în cenușă până când nu mai rămâne nimic din el.

Urmează mandatul. Este ascuns în buzunarul lateral al valizei și, în timp ce îl scoate, încă se mai se gândește la Frannie și la Jason Granger. Despăturește și întinde bucățile rupte pe pat și se apleacă asupra lor, cu mâinile de o parte și de alta a acestora. S-au uscat după noaptea aceea în care au fost mânjite cu sânge, și cu lacrimile lui Frannie, și cu transpirația de pe palmele lor cuprinse de panică. Unele părți sunt mai greu de descifrat, dar altele sunt mai ușor de citit, din cauza sângelui care s-a diluat, pälind la culoare.

Dar stai puțin, ce-i asta? Ochii ei cercetează cu atenție, încercând să mai deslușească și alte cuvinte. Un „s” poate. Un „o”. Un „p”...

Se îndreaptă de spate și ridică una dintre bucățile de hârtie în lumină ca și cum ar fi o radiografie. E ceva acolo, jos, chiar înainte de acea ruptură.

Letterele au fost sfâșiate orizontal chiar prin centrul lor, iar acea bucată lipsă s-a rătăcit pe cine știe unde, drept urmare, părțile rămase nu se mai potrivesc. Dar Cathy recunoaște ceea ce este scris pe jumătate acolo. La fel de ușor pe cât și-ar recunoaște propriul nume. *Joseph Plant*.

*

Cathy stă în aeroport lângă Joe, întrebându-se cine este el cu adevărat. Ce știe fratele ei? Îl cunoștea pe Will dinainte de accident? Se gândește la minciuna pe care a trântit-o polițiștilor, că nu l-a văzut niciodată pe Will, și la Frannie, care a angajat un avocat, și nu poate să nu se întrebe dacă ei joacă un soi de joc ale cărui reguli ea nu le cunoaște.

— Unde facem check-in-ul? întreabă Frannie, ținându-l în brațe pe Paul, la douăzeci de minute după ce toți ceilalți l-au făcut, în vreme ce ea era în duty-free.

Cathy încearcă să se abțină și să nu se enerveze pe ea când Joe îi arată unde.

— Nu pot să cred că l-ați făcut fără mine! îi spune Frannie lui Joe în timp ce amândoi se îndepărtează. Și când te gândești că ne uitam la Saturday Show^[6] împreună.

Sunt cu toții agitați. Dar, până acum, nimeni nu le-a spus că vreunul dintre ei se află sub interdicția de a părăsi țara. Nimeni nu le-a spus că vor fi percheziționați, iar Cathy are încă un motiv de mulțumire, pentru că, înainte de a arde portofelul și mandatul, le-a făcut o fotografie pe care a stocat-o într-un spațiu privat și criptat pe telefonul ei. Știe că și-a asumat un risc, dar nu a putut să se despartă definitiv de ele. Nu putea lăsa misterul în urmă. S-ar putea să aibă nevoie de ele într-o zi, pentru a se izbăvi. Sau pentru a rezolva misterul:

cine a fost acel bărbat și ce-a avut de-a face cu ei.

Și totuși, Cathy știe că toți se așteaptă la câini adulmecători, și la poliție înarmată, și la un anunț făcut în ultima clipă prin portavoce în avion.

Lydia a fost tăcută în tot acest timp. Acum se uită la parfumurile din duty-free, dar în felul cuiva care nu caută ceva anume, de fapt. Cathy este îngrijorată în sinea ei.

Lydiei nu-i scapă nimic, niciun detaliu. Și este imposibil să te porți normal când ai fost complice la îngroparea unui cadavru, cu șaptezeci și două de ore mai devreme.

— Un Toblerone gigant? o îmbie Joe, apropiindu-se de Cathy în timp ce ridică la vedere ciocolata.

Cathy se uită la el, la complicatul, tandrul, fragilul său frate. Cum poate să se comporte atât de normal? Va trebui să discute chestiunea asta cu el.

Împreună, se îndreaptă spre zona cu produse cosmetice pentru machiaj. Ochii lor se reflectă peste tot în jur într-o sută de oglinzi, ricoșând din spoturile albe strălucitoare montate pe ele.

— Joe, i se adresează ea.

El o privește fără să rostească vreun cuvânt.

— De ce este numele tău pe documentul pe care îl avea Will?

— Ce? spune Joe. Rămâne cu gura căscată din pricina șocului, mijește ochii, de parcă ar studia ceva atât de aproape, încât nu-l poate desluși ca lumea.

— De ce este numele tău pe mandat?

— Nu aici, spune Joe, iar Cathy simte o mică străfulgerare de ușurare, de speranță că el ar putea să-i dea o explicație.

Cathy îl conduce pe Joe afară din magazin, departe de multiplele oglinzi cu suprafețe reflectante din standurile cu cosmetice și de camerele de supraveghere.

Ies printr-una dintre ușile automate din fața pistei, care

duce la o zonă pentru fumat. Un avion, care tocmai a decolat, se înclină într-o parte și face un looping în aer sub privirile lor.

— Despre ce vorbești? vrea să se dumirească el.

— Numele tău era pe mandatul acela, Joe. Chiar în partea de jos. De-a lungul unei rupturi.

— Ce? se miră el.

— Nu știi de ce scria acolo „Joseph Plant”?

— Habar n-am, declară Joe. Face o scurtă pauză, după care spune: Ce fel de conversație e asta?

A devenit un laitmotiv al familiei această propoziție. Frannie l-a inițiat. A trecut printr-o fază în care a băut, a fumat, a chiulit de la școală. Obișnuia să încerce să domine certurile în familie, ca și cum ar fi fost un director executiv sau cam așa ceva. „Ce fel de conversație e asta?” a spus ea, plină de tupeu, stând pe hol, după ce că venise acasă cu o oră mai târziu decât i se permisesse, într-o rochie foarte mulată pe corp, mirosind a țigări. Joe i-a surprins privirea lui Cathy și amândoi au început să chicotească necontrolat, spre indignarea părinților lor.

— Nu știu, răspunde Cathy încet.

Amândoi se îndepărtează de ușă. O rafală de aer aduce cu ea un miros de motoare fierbinți și de benzină. Îi biciuiește părul lui Cathy peste toată fața. Ea și-l dă enervată pe după urechi și îi întinde cu grijă telefonul lui Joe, ținându-l înclinat cât mai aproape de ei.

Joe se holbează la telefonul cuibărit în mâinile lui. Își apleacă tot corpul peste el și își lasă capul în jos. Stă cu toată greutatea lăsată pe un picior, cu degetul mare al celuilalt picior sprijinit în spatele lui. O postură pe cât de ciudată, pe atât de relaxată. Arată absolut firesc, se gândește Cathy în timp ce îl evaluează.

— Habar n-am, declară Joe în cele din urmă, pe un ton intrigat.

Dacă minte, a convins-o.

Mai rămân acolo, la soare, pentru câteva secunde, iar Cathy se simte ca un ofițer de poliție care speră că el va umple tăcerea. Dar Joe nu îi oferă alte informații.

— Ar putea fi... Știi tu, lovitura de pumn despre care ne-ai spus? La bar?

— Cum adică, „ar putea fi”?

— Bine, bine, se repliază Cathy, studiindu-l în continuare cu atenție.

„Ce fel de conversație este asta?”

— Nu știi ce să fac în privința asta, mărturisește Joe.

Un alt avion scoate un zgomot asurzitor de-a lungul pistei și ei se îndepărtează instinctiv de el, deși nu sunt nicidecum în apropierea lui.

— Ar trebui să... Vreau să spun...

— Ei bine, nu poți spune nimănui.

Acum, la umbra clădirii fiind, Joe se întoarce către Cathy, cu ochii întunecați și cu chipul palid.

— Ar trebui să folosim un computer imposibil de urmărit, când ne întoarcem acasă, sugerează el. Să putem ascunde cât mai bine posibil acest document. Un internet café sau ceva de genul ăsta.

— Da, poate, spune Cathy, deși este inutil.

Doar patru cuvinte sunt lizibile. *Stato, Mandato, Joseph și Plant.*

El îi dă telefonul înapoi în timp ce intră în sala de îmbarcare și se așază, așteptând să fie chemați. Cathy stă cu ochii pe personalul aeroportului. Pe oamenii care scanează bagajele. Pe echipajele de cabină. Pe vameși. Și, bineînțeles, pe polițiștii de lângă poarta de îmbarcare. Au doi ciobănești germani cu ei, câini adulmecători, diferiți de cei dinainte. Joe îi urmărește și el cu privirea, în timp ce stau acolo ca niște santinele.

Ea închide ochii ca să nu mai vadă câinii adulmecători, și aeroportul, și poliția italiană, și își dorește, mai mult decât și-

a dorit vreodată ceva, ca familia ei, în zece ani, să fi scăpat de treaba asta și să fi uitat de această vacanță, să nu facă referire niciodată la ea, ca și cum ar fi un eveniment care nu s-a întâmplat deloc cu adevărat. Își dorește și iar își dorește acest lucru cu ardoare, în lumea întunecată de sub ochii ei închiși. Rămâne acolo, în lumea ei întunecată, și se întreabă dacă se vor întoarce vreodată la Verona.

— Nu vom putea vinde vila niciodată, îi murmură ea lui Joe, cu ochii încă închiși.

— Știu.

— Și nici nu ne mai putem întoarce vreodată.

— Dar dacă este pe noi? întreabă Joe.

Cathy deschide ochii. El stă întors cu fața spre ea, cu coatele pe genunchi și cu spatele îndoit pe scaunul de plastic.

— Pe noi? repetă Cathy.

— Mirosul lui.

E ceva în expresia lui Joe ce o neliniștește pe Cathy. Ea clipește, încercând să alunge sentimentul. Joe nu a făcut-o niciodată să se simtă neliniștită.

— Sunt câini adulmecători de aeroport. Caută droguri.

— Cred că ar ridica o sprânceană la un cadavru, spune Joe pe șleau.

— Cine știe! Ne-am spălat cât am putut, zice ea.

O mică încurajare deșartă. Un scenariu alternativ se desfășoară în fața ei. Unul în care el ar face o glumă. „Câinii chiar pot să ridice din sprâncene?”, ar spune el, iar zâmbetul lui Cathy s-ar transforma într-un hohot de râs.

Zborul lor are numărul 1573A, cu destinația Birmingham International. Cathy se va simți ușurată când va fi în patul ei, departe de toate astea. Înapoi la ceea ce a fost înainte, speră ea, și departe de fratele și de sora ei; undeva unde nu și-a dorit niciodată până acum să fie.

Își trece geanta prin scanner. Un angajat plictisit se uită la

ecran cu ochi obosiți, cu pleoape grele, cu capul înclinat ușor pe spate. „Nu am nimic în geantă”, repetă în sinea ei. Nu se uită la Joe. Întregul corp i se încordează când scannerul se oprește, apoi pornește din nou, de parcă Dumnezeu însuși, Iisus din crucifixe de la Verona, s-ar juca în clipa aceea cu ea.

Intră, la rândul ei, în scannerul corporal. Acesta scoate un bip. Inima i-o ia la goană. Un bărbat flutură un detector peste corpul ei. Ea constată că își ține respirația. Bagheta scanner trece între brațele și părțile laterale ale corpului ei. Îi ajunge între picioare. Se întoarce înapoi în sus și în jos pe toată lungimea brațului și, exact în timp ce face asta, ea îi întâlnește privirea, doar pentru o clipă. Ochi de un căprui-închis, gene lungi, un moment efemer de contact vizual. Și, în timp ce se uită la el, Cathy se gândește: „Am îngropat un cadavru cu doar câteva zile în urmă. S-a declanșat o vânătoare de oameni pentru el și trebuie să scap”.

Lucrătorul aeroportului nu-i poate citi gândurile, desigur, iar Cathy trece fără incidente. Dar gândurile încă îi ard în interiorul creierului. De parcă ar fi toate acolo, stând la coadă în capul ei, așteptând ca ea să spună cuiva. Așteptând să li se dea glas.

•

În Birmingham, Frannie, Joe și Lydia se duc la mașină, în timp ce Cathy încă mai așteaptă în aeroport. Lucrează pe telefonul ei, verificând scanări și rețete. Bagajul ei lipsește. Doar al ei și al unui străin, un bărbat înalt și zvelt, care stă lângă ea. E tuns la zero, bronzat și stă cu o mână sprijinită în sold. Poartă un tricou alb cu trei picături purpurii distincte pe partea din față, despre care Cathy crede, pentru o secundă, că sunt de sânge.

El o surprinde privindu-l.

— Vinul din avion, se justifică ridicând din umeri. Urăsc zborul.

Cathy îl aprobă cu o înclinare din cap. Există ceva în limbajul lui corporal care o face să vrea să îl studieze în

continuare. Toată greutatea lăsată pe un Țold. Felul în care talia lui este subțire în comparație cu lățimea umerilor. Părul lui blond de pe antebrațe.

Se forțează să-și dezlipească privirea de el. E obosită și îi este frig la picioare în Țlapi. A dispărut aerul condiționat din Italia, setat la temperatura unui frigider, dar la fel și căldura de acolo. Chiar și aici, înăuntru, în sala de recuperare a bagajelor, se simte vântul, de parcă o ușă ar fi deschisă undeva.

— Și ale dumneavoastră s-au pierdut? o întreabă bărbatul.

Nu pare să îl deranjeze prea tare treaba asta. Se așază, chiar acolo, pe banda rulantă pentru bagaje. Cathy se uită la gleznelor lui subțiri și la picioarele goale încălțate cu adidași și simte un gol în stomac.

— Se pare că da, spune ea cu glas rigid, întrebându-se de ce îi este atât de greu să stea alături de un bărbat atrăgător, singur, care așteaptă la fel ca ea și, în mod evident, pare dispus să stea de vorbă ca să treacă timpul mai repede. Timiditatea lui Cathy este dublată de stânjeneala ei. De ce nu și-a învățat lecția după întâlnirea cu Pete, proprietarul iepurelor? De ce nu poate să fie și ea ca toți ceilalți?

— Probabil că le-au aruncat pe undeva.

El se lasă pe spate, sprijinindu-se în palme, și se uită la ea. Fața lui este destinsă, zâmbetul larg de un alb strălucitor fiind îndreptat direct spre ea. Chiar acolo unde tricoul lui se întâlnește cu pantalonii scurți se vede o dungă subțire de piele bronzată, lată de doar un milimetru. Cathy nu se poate abține să nu se holbeze într-acolo. Întrezărește o umbră de păr întunecat la culoare și cârlionțat. Obrajii i se îmbujorează împotriva voinței ei, în ciuda faptului că ar trebui să știe prea bine că nu e cazul să se lase atrasă de nimeni în acest moment, nu în împrejurările date.

Bagajele lor aterizează pe banda care începe să se miște, făcându-l pe bărbat să sară ca ars în picioare. El izbucnește în râs, uitându-se la ea. Cathy clipește, privind drept în față, ia valiza ei care se apropie. Când bagajele ajung în dreptul lor, înghesuie unul în celălalt, el întinde mâna după valiza lui

Cathy, mai întâi, o ia de pe bandă și o lasă să cadă la picioarele ei.

— Pe curând, îi spune el.

Apoi se întoarce cu spatele și pleacă, iar ea îi surprinde mirosul. Ca de vară. Acel miros pe care îl simți când intri într-o seră încălzită de soare. Dintr-odată, Cathy simte mirosul din acea noapte pe ea, pe brațele ei, și îl adulmecă, și iar îl adulmecă, până când dispare cu totul.

33.

Joe

Joe s-a întors acasă și a reînceput lucrul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se află în camera personalului, care se întinde pe toată lățimea clădirii, în spatele sălilor de consultație cu ieșire direct în aceasta, centrifugând sânge, făcându-și cafea și având grijă să nu le amestece pe cele două. Și-a ținut respirația în această dimineață în timp ce a recoltat sânge. Mirosul metalic al acestuia. Ascuțit și dezgustător. Aproape că i s-a făcut rău.

— Mm, sânge și cafea, mormăie Frannie și trece parcă plutind pe lângă el. Este desculță și are o cutie de cola în mână.

— S-ar putea să centrifughez cafeaua în vederea depistării bolilor, spune el și o aude pe Frannie hohotind în timp ce se îndreaptă spre recepție.

A făcut analize de sânge ca primă experiență de muncă, spre dezamăgirea lui. El voia să trateze animale și, în schimb, a procesat rezultatele analizelor vreme de două săptămâni. Și-l amintește și acum pe acel Joe, în vârstă de șaptesprezece ani, căruia încă nu îi crescuse nasul de tot, uitându-se cu vădit interes prin geamul ușii de la sala de tratament, în speranța că va zări vreo pisică sau vreun câine.

Evan iese pe ușa din spate a Sălii de consultații numărul 1.

Spinarea lui Joe se îmbătoșează. Nu suportă să fie deranjat de Evan nici în cele mai bune momente ale lui, darămite astăzi. Își picură mohorât lapte în cafea și încearcă să-l ignore. Evan se pricepe foarte bine să lucreze cu clientela, îi spune Cathy tot timpul. Nu trebuie să trimită aproape niciodată o înștiințare de plată, nu primește niciodată plângeri.

„Asta pentru că este un prefăcut”, a spus Joe cu câteva săptămâni în urmă, pe un ton sec, iar Frannie s-a prăpădit de râs.

„Nu este un prefăcut”, l-a contrazis ea printre hohote. „Este complet sincer în prostia lui”.

Evan este un veterinar îngrozitor de prost. Acesta e adevărul. E bun la operații, are mâini sigure și poate vorbi în mod convingător cu proprietarii animalelor de companie, dând impresia că e foarte priceput în meseria lui, dar cam atât.

„Nu putem teroriza singurul non-Plant din cabinet”, a conchis Cathy oftând.

Joe se duce în cealaltă parte a încăperii, departe de sângele care se învâрте în centrifugă și de cafeaua proaspăt făcută, și începe să scrie o rețetă pentru deparazitarea unui cockapoo. Ceva în legătură cu recipientul steril al dezinfectantului cu aromă de lămâie, cu cafeaua, cu lista de probleme cât se poate de banale: vaccinări pentru pisici și câini, conjunctivite, labradori care au îngurgitat bikini... toate aceste lucruri îi aduc alinare după sângele și grozăvenia de la Verona.

Cathy este în Sala de consultații numărul 3, chiar în spatele lui. Frannie se află în față, la recepție. Este ziua liberă a mamei lor, dar probabil că va veni pe aici la un moment dat; aproape întotdeauna trece pe la cabinet. Câinele lui Cathy, Macca, doarme într-un colț.

Evan pornește ceainicul electric, iar apa ajunge din nou la punctul de fierbere aproape imediat.

— Cum a fost la Verona?

— Hm, bine. Foarte cald.

Joe se gândește la mesajul trimis poliției și la afurisitul de

bancomat și se întreabă cât de mult timp mai are la dispoziție. Cât va mai dura până când îl vor găsi? Va mai avea parte de câteva săptămâni, luni? Această cutie de medicamente pentru deparazitare expiră anul viitor. E sigur că nu va mai apuca acea zi în libertate.

— Ai fost în locul acela despre care ți-am povestit? Evan își încrucișează picioarele, atingând podeaua cu vârful unuia din pantofi. Unde se duc localnicii?

— Da, da, ne-am dus la acel restaurant și am zis: „Evan este atât de *cool* și de autentic”, spune Joe. „Doar el știe locurile mai puțin frecventate de turiști, unde mănâncă localnicii”.

— Înțeleg că nu, conchide Evan, deloc impresionat. Nu știu ce să fac cu pacientul meu, adaugă el, smucindu-și degetul mare peste umăr și arătând spre sala de consultație. Ca să nu mai spun că sunt frânt de oboseală.

— Întotdeauna spui același lucru după vacanța noastră, constată Joe.

Părinții lui Evan sunt avocați și el a spus odată în glumă că îi va convinge să dea cabinetul în judecată pentru stres la locul de muncă.

— Asta pentru că de fiecare dată este un coșmar, îi dă Evan replica pe un ton blând. Vreau să spun... cum se numește un veterinar care este atât de ocupat, încât, pur și simplu, eliberează rețete fără să stea să stea pe gânduri?

— Medic, zice Joe, cu un chip lipsit de orice expresie.

Evan se ține efectiv cu mâinile de burtă de atâta râs.

Joe verifică de două ori dacă doza prescrisă corespunde greutateii corporale a cockapoo-ului și întinde mâna după cafea. Este prea fierbinte.

— Ei bine, nu am cu ce să te ajut în privința oboselii, spune el, savurând în liniște acest moment de... de ce? De superioritate, presupune el. El este partenerul, iar Evan, angajatul. „Doamne”, se gândește Joe. „Trebuie să-și găsească ceva mai bun de făcut în viață din moment ce a ajuns să se

preteze la astfel de lucruri”.

— Da. Evan se freacă de frunte. Am lucrat aseară.

— Aici?

— Nu... La Deliveroo. M-a deșelat.

— Nu sunt în stare să leg o propoziție cap-coadă după ce plec de aici, mărturisește Joe pe un ton înțelegător.

— Corect, spune Evan cam înțepat, evident stânjenit.

Evan este o combinație ciudată între dorința de a fi văzut ca un mare mahăr și victimă, în același timp.

— Cât de rău este? întreabă Joe. În privința banilor...

— Îi plătesc lui Ali peste trei mii pe lună, amice.

— Uau! Atunci, fasole pe pâine prăjită scrie pe tine la cină, glumește el, dar, în sinea lui, se întreabă dacă ar putea face ceva pentru el. Să-i mărească salariul, poate.

— Nici măcar atât, îi dă Evan replica, scoțând un hohot de râs scurt și trist.

— Sunt încă acolo? întreabă Joe, dând din cap spre ușa sălii de consultații.

— Da. O cățea de doi ani... un pudel de jucărie. Are un istoric ciudat în privința rezultatelor la teste. Simptome ciudate, care se manifestă cu intermitențe.

— O cățelușă, îl corectează Joe.

Evan parcă apasă pe un buton, activându-și șarmul cuceritor, de față cu pacienții, dar nu catadicsește să facă asta niciodată în camera din spate.

— Câți ani are, mai exact? Joe se reazemă de teighea, mai relaxat decât înainte.

Situația financiară a lui Evan l-a făcut să se simtă mai bine în legătură cu propria lui criză. *Schadenfreude*^[7] se numește, nu-i așa? Nu-i poate fi atât de rău, dacă există un cuvânt pentru asta, speră Joe.

— Doi și jumătate, luna viitoare. Evan își scoate ochelarii

rotunzi și se freacă la ochi. *Cățeluș*a este bine, într-un fel. Pierde în greutate uneori. Nu mănâncă întotdeauna. Vărsături intermitente, dar în niciun caz dese. Pare puțin stresată. Glicemie ușor scăzută. Ultimul test a arătat valori crescute ale parametrilor renali, dar este atât de tânără... Partea ciudată este că i s-a făcut mai rău de când a venit la cabinet.

— Poate fi vorba de o falsă glicemie pe motiv de eroare de testare în laborator?

— Nu. Probă a fost testată la noi în clinică.

— Pentru ce altceva ai mai testat-o?

— Pentru paraziți. Am făcut un test pentru alergie alimentară. Am făcut și unul pentru parazitologie fecală. Am testat-o pentru infecție urinară. I-am făcut o radiografie abdominală pentru detectarea de corpi străini, un test al nivelurilor de lipază și amilază pentru pancreatită. Toate negative. Tot așa a fost și rezultatul de la rinichi, îi dă raportul Evan. Își freacă scalpul cu mâna. Are un tatuaj la încheietura mâinii pe care scrie „Iubește-ți viața”. Idiot, idiot, de-a dreptul idiot.

— E complicat, spune Joe. De ce i s-a făcut mai rău după ce a venit la cabinet?

Aude zgomotul ghearelor care răcâie linoleumul în sala de consultație a lui Evan și ridică din sprâncene.

— Nu știu. Am spus că trebuie să mă gândesc la asta, îi explică Evan, pe jumătate scuzându-se. Fără ca ei să mă bombardeze cu întrebări și fără ca nenorocitul ăla de câine să încerce să își bage nasul peste tot. Trebuie să fie ceva gastro, având în vedere toată gama asta de reacții.

— Are diaree?

— Uneori. Uite, răspunde el și scoate rezultatele analizelor de sânge.

Joe se întoarce instinctiv cu spatele la ele. Descompunerea a tot ceea ce conține sângele: anticorpi, plasmă, globule roșii. La fel ca oamenii. La fel ca Will. Îi simte mirosul.

Își maschează reacția sorbind din cafea. Este încă prea fierbinte și îi arde buzele ca o reacție alergică. Se uită fix la peretele din fața lui. Ceva îl sâcăie. Învârte cafeaua în ceașcă și mai bea o înghițitură fierbinte.

Stres.

— Fă un test de cortizol bazal, îi sugerează Joe. Sau, și mai bine, un test de stimulare cu ACTH. Mă gândesc la un Addison atipic. La rasele de jucărie este diferit. Se spune că nu pot face față stresului.

— Dumnezeu! spune Evan. Ai dreptate. Chiar așa să fie?

— Vom vedea. Încearcă.

Mulțumit într-un fel, Joe se duce la recepție să o vadă pe Frannie. De obicei, ea se pricepe grozav de bine să îi ridice moralul. Pe biroul recepției, ține pisici chinezești care își flutură lăbuța și are gustări pentru câini și pernițe Dreamies pentru pisici, pe care le dă proprietarilor împreună cu chitanțele. Ea face din acest cabinet un loc plăcut și primitor.

— Ei bine, o anunță el, sprijinindu-și coatele pe tejgheaua biroului. Tocmai a venit Evan în spate, smiorcăindu-se.

— Oh, fii amabil cu Evan, îl roagă ea.

— Parcă ai fi Cathy, adepta convingerilor etice.

— Nu chiar, spune Frannie, strâmbându-se.

Joe se întinde după un Twix de pe biroul ei, iar ea face un gest de desconsiderare înspre el.

— Ia-l tu, eu nu pot să mănânc, spune ea.

— Eu nu mă pot opri din mâncat.

Evan își face apariția în recepție împreună cu acea cățelușă și cu stăpânii ei.

— Mulțumesc, amice, rânjește el, în timp ce aceștia plătesc. Le-am spus că a fost ideea mea.

— Bineînțeles c-ai făcut asta, îi dă replica Joe. Își termină Twixul și întinde din nou mâna. Frannie îi dă o pungă de chipsuri ondulate Quavers.

— Am spus că mi-a venit o idee strălucită în camera din spate, îi relatează Evan râzând. Îmi pare rău, ba nu îmi pare rău. Mănânci pentru doi, sau ce?

Joe se îmbăţosează.

— Eşti un idiot, spune el.

Evan crede că Joe glumeşte şi râde zgomotos.

— Arăţi superb ca întotdeauna, îi spune lui Frannie, după ce şi-a condus pacienta cu stăpâni cu tot până la ieşire.

Nu poate rezista niciodată să nu flirteze cu ea.

— Şterge-o de aici, Evan, spune ea nepăsătoare.

Joe îşi termină chipsurile, apoi se întoarce la centrifugarea sângelui.

•

Întrucât lucrează până târziu, Joe primeşte un mesaj de la Frannie. Sticla lui de vin – un merlot Yellow Tail – stă acolo, pe banda de la casa de marcat, lângă – pufneşte pe nări – un pachet de ţigări şi un tort cu brânză dulce uriaş.

— Perfect, îi răspunde el, iar ea îi trimite un zâmbet.

Joe se gândeşte acum, în timp ce lucrează, la toate animalele pe care le-a tratat până în momentul de faţă şi le-a salvat. La fericirea pe care o aduce proprietarilor lor. La grija şi atenţia cu care le tratează. Se întreabă dacă treaba asta va compensa vreodată tot restul.

34.

Cathy

Cathy este într-o consultaţie cu o femeie al cărei doberman nu mai mănâncă.

— Încercaţi pastă cu vitamine timp de două zile, îi recomandă Cathy, cu mâna pe capul dobermanului. Câinele este bine. Are ochii strălucitori. Dă din coadă. Stomacul se simte relaxat şi nu este sensibil la atingere. Respectaţi o dietă

ușoară, hrăniți-l manual cu pui și orez făcut biluțe, dacă e nevoie. Puțin și des. Reveniți dacă schema nu funcționează, dar ar trebui să fie în regulă. Întâlnește ochii proprietarei – o femeie de șaizeci de ani. Nu am motive de îngrijorare, o asigură Cathy.

Mereu face această afirmație, dacă este adevărată. Ar vrea să i se spună și ei la fel, dacă Macca ar fi bolnav.

Femeia clipește la ea, zâmbind și îndreptându-și inconștient mâna spre câine. Animalele de companie înseamnă atât de mult pentru stăpânii lor. Cathy îi conduce pe doberman și pe proprietara acestuia afară, în recepție. Frannie, cu un pix care îi ține părul strâns în vârful capului, cu Facebook-ul deschis pe computerul de serviciu și având ambalaje de chipsuri și un baton de ciocolată împrăștiate pe birou, se pune imediat pe treabă și face nota de plată. Îi aruncă o privire lui Cathy.

— Ai timp pentru o paradă de modă rapidă?

Cathy ridică din sprâncene.

— Știi ceva... fac cumpărături când sunt stresată, se scuza Frannie, scoțând un colet de la ASOS, cu ambalajul său distinctiv negru cu alb, din sertarul de sus al biroului. Ce crezi despre asta? spune, deschizând pachetul și scoțând hainele. Ridică o bluză la vedere și i-o arată lui Cathy. Este roșie ca sângele.

— E prea mult, rostește Cathy încet. Roșul nu ți se potrivește.

Frannie continuă să cotrobăie prin pachet, nebăgând-o în seamă. Cathy numai că nu-i spune: „Cum te poți gândi la cumpărături tocmai acum?” Nu ar fi corect. Fiecare face față situației în felul lui. Frannie o târăște pe Cathy în sala de pregătire preoperatorie, încăperea cu cele mai bune lumini, unde încearcă o rochie cu imprimeu autumnal lungă până la podea, care îi este mult prea mare. În timp ce o scoate de pe ea, Cathy îi poate număra coastele.

— Poate, spune Cathy. Este o variantă.

Asta obișnuia să îi spună mereu lui Frannie când soseau haine la cabinet, numai că, de data asta, nu crede cu adevărat ceea ce spune. Totul s-a schimbat.

— Am s-o întreb pe Deb, zice Frannie, făcând rochia ghem și punând-o înapoi în folia de plastic transparentă.

Întoarsă în sala de consultații, Cathy șterge masa cu spray antiseptic și cu o rolă albastră pentru curățarea părului de animale.

O aude pe mama lor intrând în foaier. Cathy a fost întotdeauna tolerantă față de incapacitatea mamei ei de a renunța complet la controlul afacerii celor trei copii ai săi, dar nu poate da ochii cu ea astăzi. Ea va ști.

— Cum a fost în vacanță? o descoase Maria, băgându-și capul pe după ușă.

— Bine, răspunde Cathy.

— Arăți obosită. Cu toții arătați obosiți.

— Suntem bine, o asigură Cathy.

— Mănânci suficient?

— Mamă, ripostează Cathy, cu un semnal de avertizare în voce.

Are treizeci și cinci de ani. Nu vrea să fie dădăcită. Și, chiar dacă ar vrea, nu de asta are ea nevoie acum – de această anxietate pe care o afișează mama ei. Dacă Maria ține neapărat să o dădăcească, atunci ar putea, cel puțin, să discute despre elefantul din încăpere.

— Te întrebam doar, se apără Maria.

— Ai consultații? o întreabă Cathy. Azi?

— Nu. Dar Frannie mi-a spus că aveți un rottweiler cu epistaxis.

— Mda, este în spate, îi confirmă Cathy, întrebându-se dacă, atunci când va avea șaiszeci și cinci de ani, nu va putea rezista să nu treacă pe la cabinet. Doamne, speră să nu fie așa. Joe îi va face o tomografie, adaugă ea.

— Serios? Deja?

— Nu este doar un simplu acces de strănături, afirmă Cathy, oftând plină de frustrare că trebuie să-i explice raționamentul lor, că trebuie să repete o conversație pe care ei au avut-o deja. Ce bine ar fi dacă mama lor ar lucra cu normă întreagă sau dacă nu ar lucra deloc...

Maria a pornit deja pe ușa afară.

— Îl avem sub control, strigă Cathy după ea.

Își verifică telefonul înaintea următorului pacient, stând pe podea lângă Macca, buldogul salvat de ea, adus la cabinet în urmă cu trei ani, având un deget rupt, de către un proprietar care nu era dispus să plătească pentru a-l trata. „Ca să fiu sincer, mi-aș dori să nu-l fi avut niciodată”, a declarat bărbatul și, în acea secundă, ochii căprui ai lui Macca i-au întâlnit pe cei ai lui Cathy și a fost dragoste la prima vedere.

„Bineînțeles că este cineva aici care l-ar putea salva”, a spus ea mai în glumă, mai în serios.

„Oh, da... Dumnezeu! Mi-ar plăcea treaba asta. Pur și simplu, are mult prea multă energie”.

Cathy s-a uitat la el, făcând ochii mari și gândindu-se: „Cum de-ai putut?” Macca a plecat acasă cu ea săptămâna următoare și s-a săltat singur pe canapea. Degetul lui nici măcar nu avusese nevoie de vreun alt tratament în afară de odihnă.

Navighează acum pe telefonul ei, dar nu găsește noutăți. Sângele îi devine efervescent în timpul ăsta. Stă acolo singură, în camera din spate, cu fața îmbujorată, în spațiul de care odinioară era atât de mândră că îl deține parțial, dar în care se simte de data asta ca într-o închisoare. Nu îi este mai bine niciodată ajunsă aici, în Marea Britanie. Îi este mai rău, de fapt, pentru că sunt cu toții atât de departe de cadavru. Cathy habar nu are dacă l-au găsit. Chiar în acest moment, în timp ce se uită la manichiura ei de vacanță stând sprijinită pe blana lui Macca, cineva ar putea să-l dezgroape pe Will. Duhoarea lui, pielea lui putrezită. Ceea ce au făcut ei este *atât* de greșit, atât de vădit greșit. Sunt niște monștri. Ce ar crede mama lor?

Mama lor ar... ce-ar face? Cathy nu-și poate imagina. Ar fi distrusă. Asta s-ar întâmpla. Asta e ceea ce s-a mai întâmplat deja o dată.

Îl trage pe Macca lângă ea, ținându-l strâns. El mârâie, iar ea îi dă drumul. În mod normal, ar lucra. Ar consulta pacient după pacient, lăsând schemele de îngrijire ulterioară să se adune teancuri-teancuri, ar comanda hrană pentru câinii cu diferite afecțiuni medicale și butelii noi de oxigen pentru sala de operații, fiecare sarcină creând la rândul său altele. Ar ajunge acasă la ora zece seara, prea obosită ca să mai gândească. Dar nu face nimic din toate astea astăzi.

Îl roagă pe Evan – care mănâncă sandvișuri cu brânză de unul singur în cabinetul lui – să-i țină locul la următoarea consultație, deși știe că este frânt de oboseală și suprasolicitat. Cu toate acestea, găsește o scuză oarecare și iese prin recepție, urmărită îndeaproape de ochii măriți de uimire ai lui Frannie. Cabinetul lor este aproape în mijlocul pustiului, doar un șir de trei spații comerciale, cu apartamente deasupra, și cu câmpuri în spate. O farmacie, o cafenea privată și cabinetul lor veterinar. Chiria era ieftină aici, în sălbăcie, iar ei își făceau publicitate cu prețurile reduse pe care le practicau la cabinetul veterinar, spre supărarea mamei lor. Afacerea s-a pus repede pe roate. Pe oameni nu-i deranja să parcurgă o distanță mai mare pentru a beneficia de un chilipir și de un loc de parcare ușor de găsit.

Începuse să plouă de dimineață în timp ce venea la cabinet. Un adevărat potop biblic, despre care se vorbește la știri, precum și în buletinele meteo. A plouat într-o dimineață cât într-o lună, și încă mai toarnă cu găleata. Este o vreme atât de furtunoasă, încât cerul a început să se întunece și plafonul de nori atârână jos pe alocuri, având culoarea unei pensule cu vopsea neagră înmuiată în apă limpede. Afară miroase a iarbă udă și a trotuare fierbinți.

În cafeneaua de alături, comandă o cafea americană și îi adaugă puțin lapte luat de la o mică stație cu autoservire din lemn, aflată în partea din spate. Are nevoie să stea doar zece minute aici, singură, ca să-și limpezească mintea. Se așază și

își duce cana la buze, gândindu-se la Will. Poate că, dacă se gândește la el, aducându-i un omagiu, o va ajuta cumva.

În timp ce privește cum cafeneaua liniștită se umple treptat de oameni care își scutură umbrelele, dându-și la o parte părul ud de pe față cu gesturi deliberate, îl vede. Pe bărbatul din sala de preluare a bagajelor. Cathy clipește, uimită că el se află aici, la țară. Are o geantă maro cu el, o geantă pentru laptop. Astăzi poartă ochelari, dar cu siguranță este el. Este îmbrăcat cu un hanorac și cu o pereche de blugi închiși la culoare, suflecați la glezne și, în timp ce îl privește, dogoarea îi urcă din nou în obraji.

Încearcă să-i surprindă privirea și zărește cu coada ochiului că el se oprește din drum atunci când o recunoaște.

Se apropie de masa ei, ocolind teigheaua. Aduce cu el mirosul de peisaj rural bătut de ploi și, de dincolo de el, răzbate din nou acel miros fierbinte de vară. Ea își ridică privirea spre el în timp ce îi inspiră aroma.

— Fata de la banda rulantă pentru bagaje, spune el, cu un zâmbet lățindu-i-se pe chip.

Este mai în vârstă decât a crezut ea la început. Poate să aibă patruzeci și ceva de ani. Ochi întunecați, dar gene palide.

— Eu sunt, îl aprobă ea.

Ce amuzant! cugetă Cathy. Dacă nu i-ar fi dispărut bagajul, tot s-ar fi intersectat cu acest bărbat aici, în cafenea, dar nu l-ar fi cunoscut, ca și cum ar fi fost două piese de domino care se prăbușesc pe rând, prima trebuind să o încline pe a doua; ceva la care Cathy se gândește adeseori atunci când re trăiește clipa în care a sunat-o Frannie.

El se întoarce cu spatele la ea, cu un braț ridicat pe jumătate în chip de rămas-bun, iar Cathy simte cum o furnică ceva pe piele. Dezamăgire. Își dorește acea trăire care îi arde obraji în flăcări.

— S-a spart ceva? În bagajul tău? întreabă ea disperată.

El se întoarce din nou cu fața spre ea, și un zâmbet i se întinde mai întâi pe o jumătate a gurii lui, apoi pe cealaltă, un

rânjet strâmb mai mult sau mai puțin intenționat, după care răspunde:

— Nu. În al tău?

— Tom! strigă proprietarul cafenelei, privind spre masa lui Cathy. Ca de obicei?

— Da, te rog. La pachet, adaugă Tom, întorcându-se din nou cu spatele la ea.

Cathy se pomenește că își bea cafeaua americană în grabă. La urma urmei, trebuie să se întoarcă la muncă.

Își sincronizează ridicarea de la masă exact cu momentul în care el își atinge cardul contactless de POS. Și apoi ies împreună în ploaie. El ține în mână un pahar de unică folosință, stând iarăși proptit cu toată greutatea pe un șold. Uniforma ei de lucru se udă. Ce face acum, după ce și-a scurtat pauza de cafea ca să iasă odată cu el pe ușa? Ea este întotdeauna cea care urmărește prada. Dar poate simți căldura pe care o emană corpul lui, chiar și aici, în timp ce stau împreună afară, în ploaie.

— Lucrezi la cabinetul veterinar? întreabă el, făcând un semn cu mâna în care ține cafeaua către halatul ei tunică și ridicându-și gluga hanoracului cu cealaltă.

— Da. Cathy se uită dincolo de umărul lui, către cabinetul veterinar.

Joe și Frannie ies împreună. Cathy își verifică distrată ceasul. Joe ar trebui să fie la operația de după-amiază. Și Frannie ar trebui să fie la recepție. Unde se duc? Ea continuă să-i urmărească din priviri. Ceva din limbajul trupului lor denotă că sunt conștienți de sine, timizi poate. Merg împreună pe drum, dar unde anume, Cathy nu-și poate imagina.

— Ești medic veterinar sau... începe Tom.

— Îmi cer scuze, spune Cathy. Arată spre ei. Aceia sunt fratele și sora mea.

— Lucrați împreună?

— Îhm, spune ea, privindu-i în continuare.

Gândindu-se în continuare. Gândindu-se la avocatul lui Frannie, la numele lui Joe de pe mandat, la cât de singură se simte brusc în această familie, de parcă ar ține-o atârnată deasupra unei prăpăstii, iar ea ar trebui să se bazeze pe ei ca să nu îi dea drumul în hău.

— O vreme cam ploioasă pentru o plimbare, remarcă Tom, uitându-se și el la ei.

Ea își întoarce privirea spre el.

— Te-ai udat destul de tare. Se uită la blugii lui, care au deja pete întunecate pe alocuri din cauza ploii.

El ridică din umeri, cu un gest larg și stângaci, de parcă nu i-ar păsa de nimic, iar Cathy, căreia îi pasă al dracului de mult de orice, se mută după el ca o floare după soare.

— Da, sunt medic veterinar, spune Cathy, răspunzând la întrebarea lui cu obrazii în flăcări.

— Oh, minunat! exclamă Tom.

Ploaia îi biciuiește pe amândoi, iar Tom începe din nou să râdă.

— Iisuse Hristoase! zice el. Nu este Verona, nu-i așa? Dar rămâne în continuare pe loc, zâmbind în jos spre ea.

— Nu, nu este, spune Cathy.

— Ar trebui să... începe el.

Cathy așteaptă, întrebându-se dacă ar putea simți și el ce simte ea, cum stă acolo, ezitând, în timp ce picăturile îi alunecă pe gât, uitându-se la cafeaua lui. Ochii lor se întâlnesc.

— Vrei să mergem într-un loc mai uscat? propune Tom. Să împărțim cafeaua mea? Sau să-ți cumpăr alta?

El ridică din umeri, din nou cu un gest larg.

Cathy devenise timidă pe când avea doisprezece ani. Timiditatea ei debutase odată cu febra glandulară. Cu o zi înainte, jucase hochei, apoi se dusesse la o cafenea, apoi venise acasă și își făcuse ordine în cameră. Avea o energie debordantă, pe care și-o cheltuia după bunul-plac. Stătea până

seara târziu. Se săruta cu băieți. Își termina eseurile în al unsprezecelea ceas și făcea sport pentru a se detensiona după aceea.

Dar apoi, a urmat boala. A luat-o la școală, de la o colegă de clasă care și-a revenit în aproximativ o săptămână, într-un timp foarte scurt, așadar. Dar pe Cathy a lovit-o crunt. Mai întâi, căldura dogoritoare a febrei, intensitatea viselor provocate de febră. Apoi oboseala, ca și cum membrele ei ar fi stat sub apă. Nu își amintește prea multe despre săptămânile și lunile care au urmat, doar mici frânturi. Cum întindea mâna să-și strângă părul într-o coadă de cal, iar mișcarea brațelor ei o epuiza în mod neașteptat. Cum adormea cu o ceașcă de ceai cuibărită în mâini și cădea într-un somn atât de profund, încât atunci când se trezea, ceașca era exact în aceeași poziție, doar că ceaiul era rece.

S-a îmbolnăvit în noaptea de Revelion și abia în aprilie a fost în stare să-și pregătească singură gustarea de prânz. Se trezea la zece, se uita la televizor până la amiază. Mai trăgea un pui de somn. Se uita la televizor până seara, și era adesea în pat înainte de nouă. Doctorul spusese că sistemul ei imunitar intrase în „descoperire de cont” și că avea nevoie să-și petreacă o perioadă plătind ratele, explicație care avea sens pentru Cathy, ciudat de logică în haosul bolii în care se pomenise trăind.

Cathy a continuat să-și revină pe parcursul verii și al toamnei. Tot ceea ce nu fusese în stare să facă în timpul bolii căpătase apoi caracter experimental, uneori la scară mică, miniaturală chiar, în acea toamnă/iarnă. Făcea câte o prăjitură și se întindea în pat, până se cocea în cuptor. Făcea mici excursii, dar se odihnea pe bancheta din spate a mașinii, pe drum până acolo.

Și apoi, dintr-odată, în ianuarie următor, s-a simțit mult mai bine. Începuse să vorbească cu un băiat pe MSN-ul de pe laptopul ei, uneori, când era bolnavă și zăcea în pat. Era de la școala ei, cu un an mai mare, și stătuse acasă aproape la fel de mult ca ea, cu un femur rupt care nu se mai vindeca.

El a venit la ea în noaptea aceea, când ea avea grijă de

Rosie. Rosie avea opt ani, Cathy treisprezece, Joe cincisprezece. Toți ceilalți erau plecați la o petrecere de familie despre care Cathy spusese că nu o atrăgea deloc, când, de fapt, încă nu avea energia necesară pentru așa ceva. Nu a vrut să rețină pe toată lumea în casă, așa că s-a oferit să aibă grijă de Rosie.

Rosie dormea adânc. Cathy și băiatul s-au dus în bârlogul ei, au închis ușa și s-au uitat la un film.

Chiar și acum, cu tot ce s-a întâmplat după aceea, și de atunci încolo, Cathy își poate aminti detalii ciudate din acea seară. Trotuarele ca de sticlă din pricina gerului de afară. Faptul că a aprins trei lumânări, trei puncte portocalii în întunericul de pe șemineu. Niciodată nu ar mai putea să i se pară lui Cathy că era ceva absolut obișnuit într-o seară, nici măcar în cea mai banală dintre ele, petrecută cu suficientă energie, fără să doarmă, se gândea ea, în timp ce se ținea de mână cu un băiat pe nume Sean, pe care abia dacă îl cunoștea, dar dorea să-l cunoască mai bine. Nimic rău nu i s-ar mai putea întâmpla vreodată, se gândea ea, exact în acea seară. Avusese deja parte de doza ei de ghinion.

Au ieșit din bârlog după ce filmul s-a terminat.

S-a dus să verifice ce făcea Rosie și a găsit-o în patul ei.

Complet nemișcată.

Cathy s-a oprit în prag, alungând anxietatea pe care o resimțea. A traversat camera și a întins mâna s-o atingă pe Rosie, ca să verifice doar, și a simțit că era rece. Se răcea. Nu era prea rece, dar nici la temperatura corpului. Corpul lui Cathy a reacționat la șoc dând în clocot. Încă își mai amintește și acum de dogoarea aceea provocată de panică. Sindromul morții subite a sugarului, au spus ei. I se poate întâmpla oricărui copil. Nimeni nu știe ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi ascultat, dacă ar fi verificat-o mai des.

Cathy cu greu își mai amintește ce a urmat. Apelul la Urgențe, părinții ei întâlnindu-se cu ea la spital. Își amintește doar de acel ger năprasnic de afară, de acele trei lumânări, de ultimul sentiment de fericire îmbuteliat când a stat mână în

mână, adolescentă fiind, cu acel băiat, Sean, pe care nu l-a mai văzut de atunci. Singurul lucru pe care Cathy și-l amintește este ceea ce a auzit. De la mamă la tată, de la soție la soț, aflați în ceea ce credeau ei că era intimitatea liniștită a bucătăriei lor, Cathy i-a auzit.

„Ei bine, ea a făcut mereu ce-a vrut, fără să se gândească la consecințe”.

Cathy își poate da seama ca adult că aceasta este o evaluare nedreaptă... a fost o adolescentă normală; activă, da, și egoistă... Și totuși. Treaba asta a ajuns să-i definească vârsta adultă. Fiecare cuvânt aruncat la întâmplare la vreo întâlnire este pus la îndoială. Viața trăită în tonuri cenușii, o fire reținută, mereu la locul de muncă. Trebuie să fie autosabotaj, își dă seama acum; se pot întâmpla lucruri rele imediat după lucruri bune, imediat după ce te relaxezi.

Cathy își ridică privirea spre acest bărbat căruia nu pare să-i pese de nimic. Și vede cât de fericit este el, în timp ce îl udă ploaia și îi zâmbește ei. Trăindu-și viața în ploaie.

— Știi ce? spune Cathy, uitându-se la el, cu ploaia picurându-i pe frunte.

Ar putea încerca. Ar putea încerca să fie mai puțin timidă. Ar putea încerca să se exteriorizeze.

— Ce mama naibii! Hai să mergem.

35.

Acum

Biroul lui Jason, mijlocul lunii martie, ora 17.00

— În regulă, spune Jason. Avem ceea ce numim depoziția celeilalte părți.

— Oh! exclam.

Termenul îmi este vag familiar, așa cum este uneori jargonul legal. Procese, martori, inculpați, acuzați... Mă uit la mâinile mele care se odihnesc în poală, în timp ce stau așezată

vizavi de el.

— Așa că am studiat-o cu atenție, spune Jason, și îmi simt umerii relaxându-se de ușurare.

„Nu este treaba mea”, trebuie să-mi reamintesc eu uneori. „Este, de fapt, treaba lui, să termine odată cu asta, să mă ajute, să-i pună capăt”.

— Bine, răspund, cu o voce firavă.

Acum că mi-a spus, văd că depozitia este împrăștiată pe biroul lui în bibliorafturi având numele meu pe cotor. Trei, patru, cinci la număr. Am impresia că se tot adună. Atâta documentație despre ceva ce s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Pe biroul lui Jason sunt trei căni de cafea pe jumătate băute, iar părul lui este mai zbârlit decât de obicei.

— Și am corelat-o cu declarația pe care ai dat-o tu.

— Corect. E de rău?

— Nu, nu e de rău, spune Jason, dar lungește ultimul cuvânt, accentuându-l, ca și cum lumina strălucitoare a reflectoarelor ar fi îndreptată asupra lui.

— Dar nu este nici de bine?

Privirea lui Jason alunecă într-o parte.

— Vreau să spun... Uite, zice el, privindu-mă din nou drept în față, fără să mă slăbească din ochi.

Pentru o clipă, inima stă să îmi sară din piept și cred că urmează să-mi spună că nimic din toate astea nu este bine, că totul s-a terminat, că suntem terminați.

— Joe n-a fost de acord cu versiunea ta asupra evenimentelor.

Închid ochii. Este amuzant cum, chiar și după ce ne-am înstrăinat, încă mă simt apropiată de Joe. Chiar dacă nu mai locuim în acele căsuțe frumoase, mititele, cu ferestrele lor arcuite și cu podele din piatră, chiar dacă nu mai lucrăm împreună la cabinet și nu ne mai petrecem fiecare seară

împreună. Chiar dacă eu sunt aici, în biroul unui avocat, iar el este, poate, în biroul avocatului său, totuși... Simt că, dacă aș întinde mâna, aș putea să-l ating, pe fratele meu Joe.

— Cât de rău este?

Depozițiile au fost luate separat, așa cum se procedează de regulă. Poate, poate, poate sunt doar mici inadvertențe. Poate că amintirile noastre sunt doar puțin diferite. Poate că nu este nimic important.

Dar, la fel ca tot ce a urmat după Verona, scenariul cel mai bun, pur și simplu, nu se materializează. Doar o serie de ghinioane, ca și cum ai arunca un zar cu zarul de o sută de ori la rând.

— Este foarte diferit, rostește Jason clar și răspicat.

Întinde mâna spre dosarul marcat „R. vs Plant^[8] – Dosarul nr. 1” și, în timp ce afară lapovița cade sporadic în rafale, începe să-mi explice și ne apucăm de treabă. Să reparăm. Să reparăm dezastrul pe care l-am făcut cu toții. Mă uit afară pe geam cum lapovița se transformă ploaie, izbind sticla murdară a geamurilor din biroul lui Jason. Bineînțeles că suntem terminați, cred eu. A fost o prostie să sperăm altceva.

Clipesc în timp ce îmi ridic din nou privirea spre Jason, care subliniază o secțiune din depoziția lui Joe. Crima s-a înfăptuit, iar acum urmează pedeapsa.

36.

Atunci

Cathy

Imediat ce coboară din mașină, picioarele lui Cathy se scufundă în bălțile care o înconjoară. Merge până la ușa din față a lui Frannie în loc să se ducă la a ei. Abia dacă a văzut-o astăzi, la serviciu, și a decis să stea de vorbă cu ea după ce a zărit-o rătăcind pe drumurile de țară împreună cu Joe. Trebuie să lămurească lucrurile, iar cu Frannie se poate descurca mai

ușor decât cu Joe.

Cathy a făcut schimb de numere de telefon cu Tom, dar încă nu a primit niciun semn de la el. Când s-au despărțit, el a atins-o pe umăr, iar corpul lui Cathy s-a îndreptat spre al lui de parcă ar fi scăpat de sub control. În afară de asta însă, întâlnirea la o cafea s-a încheiat la fel ca multe altele dinaintea ei. O promisiune cu jumătate de inimă, un plan de viitor. Care va fi anulat de el, presupune ea, urmat de un alt plan, anulat la rândul său, potențialul murind în fașă precum zăpada care cade, dar nu se așterne.

Frannie răspunde la ușă, apărând în prag împreună cu părinții lor, care au hainele pe ei. Frannie poartă un batic colorat și îl ține în brațe pe Paul, care este înfășurat într-unul din acele prosoape cu glugă. Ochii lui căprui-închis sunt încadrați de gene drepte și umede. Miroase a lavandă, a biscuiți și a lapte. Paul tresare, surprins să o vadă, apoi își ascunde fața doar pentru o secundă, un joc pe care îl face adeseori.

— Sunteți bine? îi întreabă Frannie zâmbind.

— Tocmai am ieșit din tură acum, îi spune Owen lui Cathy, trăgând-o spre el pentru o îmbrățișare rapidă. Mă bucur să te văd chiar și în treacăt.

Ca de fiecare dată, când se uită la Paul, chipul lui se transformă. I-a dispărut stoicismul. A dispărut și anxietatea mamei sale. Părinții ei își ascund chipul cu palmele și merg cu spatele pe alee, ițindu-se pe după ele ca să-l facă pe Paul să râdă, o ghidușie pe care Cathy nu-și amintește să o fi făcut cu ea. Atât de mulți părinți sunt mai buni ca bunici.

Părul lui Frannie este îngrămadit în creștetul capului pe sub batic. Machiajul ei s-a estompat. Este atât de slabă. Are pomeții proeminenți, cu scobituri adânci dedesubt, de parcă ar suferi de o boală gravă. Se dă deoparte și o lasă pe Cathy să intre, așa cum face de fiecare dată.

— A venit și Joe cu tine? întreabă ea, iar Cathy simte o strângere de inimă.

Are impresia că Frannie ar prefera mai degrabă ca Joe să fie aici, nu ea.

— Nu. Ce mai faci? o întreabă Cathy.

— Știi tu, spune ea, cu spatele la Cathy. Când sus, când jos.

— Mda.

— Mă bucur că ne-am întors. Un ceai?

— Da, prefer să fiu astăzi, aici, decât acum câteva zile acolo, spune Cathy.

— Cum au fost mama și tata?

— Oh, la fel, spune Frannie sec. Bunici exemplari. Tata i-a cântat lui Paul. „You are My Sunshine.”^[9]

— Incredibil.

Frannie râde, culegând din mers un teanc de corespondență în timp ce traversează holul.

Casa ei are un miros diferit de cea a lui Cathy. Plastilină, rufe proaspete, iz stătut de mâncare gătită. Tot timpul face diverse lucruri cu și pentru Paul. Gustări ce pot fi mâncate cu mâna, experimente culinare, pastă de hârtie.

Frannie merge pe holul cu podea din lemn împreună cu băiețelul, știind că sora ei o va urma. Acasă la Frannie este locul unde se adună cu toții, niciodată la Cathy. Ea știe de ce, știe că este logic, dar tot o zgândărește treaba asta. I-ar putea găzdui la ea, chiar dacă măsuța ei mică de bucătărie este întotdeauna acoperită cu hârțoage, chiar dacă tavanele cu grinzi sunt atât de joase, încât are nevoie de lumini aprinse în timpul zilei. Casa ei poate părea o versiune mai sărăcăcioasă decât cea a lui Frannie, dar, cu toate astea, are câteva particularități interesante. Stive ordonate de bușteni lângă focul adevărat, deschis. Plăci de lambriuri din lemn în camera din față, pe care a zugrăvit-o în albastru-marin. O sonerie lângă ușă, pe care a păstrat-o de pe vremea când era un oficiu poștal victorian.

Cathy se duce să se așeze pe pragul ușilor pliante moderne ale lui Frannie, așa cum face aproape întotdeauna. Frannie

aduce două ceaiuri și stau amândouă acolo, cu picioarele atârând deasupra terasei, una lângă alta.

— Joe mi-a povestit că i-ai spus că numele lui figurează pe mandatul ăla, îi relatează Frannie lui Cathy pe un ton degajat, în timp ce îi oferă ceaiul.

Tonul ei nu este acuzator. Lumea, pentru Frannie, este destul de simplă și benignă, nu are niciuna dintre complexitățile pe care Cathy pare să le găsească în ea. Joe spusese odată pe un ton amenințător că avea de gând să ia la pumni un băiat care îi dăduse papucii lui Frannie pe când avea cincisprezece ani, iar Cathy încă își amintește că sora ei îi zisese lui Joe: „Dar nu mă deranjează deloc. Mi-a plăcut de el, dar nu atât de mult!”

— Ce? spune Cathy, pierdută în gânduri.

Ei alcătuiesc un triunghi, iar Cathy se află în vârful lui. Unghiul care, cel mai probabil, trebuie să suporte greul oricărui impact. Așa se simte, orișicum. Brusc, vrea să plece. Să se ducă să stea singură în casa ei, cu ușile și ferestrele închise pentru fratele și sora ei.

— Spune că tu l-ai întrebat despre asta, insistă Frannie.

Sora ei e învăluită într-o lumină verzuie, de la grădina din fața ei. Casa lui Frannie este de o eleganță rafinată prin simplitatea ei. Ea cumpără lucruri la care Cathy nu s-ar gândi niciodată... Covorașe din blană de oaie puse pe banchete, afișe cu filme de modă veche înrămate pe pereți. Cumpără aproape totul de pe eBay.

— L-am întrebat... pentru că numele lui este pe acel document, admite Cathy. Nu-i așa că e ciudat? Că scrie Joseph pe el?

Paul se îndreaptă spre ele nesigur pe picioare și Frannie culege din pumnii lui micuți niște fărâme galbene provenite de la ceva nedefinit.

— Buretele de baie, o lămurește ea, incapabilă să se abțină să nu-i zâmbească.

Mandatul ăla ar putea fi orice... nu-i așa? continuă ea. O

încălcare a vreunei reguli de circulație. A condus mult acolo. *Orice*. El crede că ești suspicioasă în privința lui.

— Ei bine, poate că sunt.

Frannie se îndreaptă de spate, iar Cathy îi surprinde instantaneu expresia. Deranjată, cumva.

— Îmi pare rău, adaugă repede Cathy. Doar că... trebuie să recunoști că este ciudat.

— Da, este ciudat, o aprobă Frannie, înseninându-se. Dar Joe spune orice îi trece prin cap. Nu ar putea să ascundă un secret față de noi, chiar dacă ar vrea.

— La fel ca tine, afirmă Cathy.

— Corect, spune Frannie râzând. Sunt prea toantă ca să vă torn minciuni. Joe este prin preajmă? Ar trebui să-i fac și lui un ceai?

— Nu știu, spune Cathy, dorind brusc, cu toată tăria, să rămână singură cu sora ei, dorindu-și ca Joe să nu fie tot timpul prin preajmă, locuind chiar în casa de alături. Poate că atunci i-ar povesti și despre Tom.

Părinții lor au fost șocați de sarcina lui Frannie. Le-a dat vestea tuturor la cină, dar era clar că Joe știa deja. Ceea ce a surprins-o cel mai mult pe Cathy a fost dorința lui Frannie de a păstra copilul, de a-l crește singură. Ea – fiind o persoană care anterior obișnuia să își cheltuiască salariul generos pe care i-l plăteau pe pantofi sport și bijuterii – a început să economisească imediat.

Intenționase să-și ia concediu de maternitate, dar s-a simțit singură în căsuța ei, așa că, în schimb, l-a adus pe Paul la cabinet în căruciorul lui în fiecare zi, cu Macca stând lângă el.

Frannie se ridică în picioare și începe să scoată câte ceva din frigider.

— Nu ne putem întoarce unul împotriva celuilalt, îi zice ea lui Cathy.

Se duce la unul dintre dulapurile de bucătărie, de unde dă jos un castron. Pune ceva în el și apasă un buton de pe

cuptorul cu microunde, întorcându-i spatele lui Cathy.

— Așa a spus, continuă ea.

— Mda, mormăie Cathy.

Paul aliniază cu grijă trei dinozauri pe scândurile din lemn. Cathy îl urmărește din priviri, cugetând în sinea ei.

Se uită la ploaia care împoașcă piscina gonflabilă a lui Paul, picăturile transformându-se în mici erupții, de parcă cineva ar sufla bule de sub suprafața apei. Grădina lui Frannie este sălbatică, plină de ierburi, flori și tufișuri, toate amestecate laolaltă. În momentul de față este o explozie de verde și violet, un tablou în mișcare în spatele casei.

— Nu crezi? o provoacă Frannie.

— Nu mă întorc împotriva nimănui, declară Cathy.

— Nu. Noi știm asta. Frannie își încrucișează la piept brațele acoperite cu pistrui, uitându-se la Cathy.

„Noi”.

— Las-o baltă, uită... *uită* c-am spus ceva, zice Cathy, cu vocea gătuită ca un pahar ținut prea strâns de picior.

— Oh, nu e nevoie să fii așa.

— Cum să fiu?

— Dificilă.

— Nu sunt dificilă. Tu se pare că ești așa... Iei totul... prea ușor.

— Ce? răbufnește Frannie, întorcându-se plină de surprindere către Cathy. Se încruntă, evident nedumerită.

— Nimic, spune Cathy, simțindu-se deja vinovată...

Un efect pe care numai mezina familiei lor îl poate avea asupra ei. S-a dezlănțuit doar pentru că s-a simțit izolată de ei, își spune apoi.

— Nu merge așa, ce-i cu tine? insistă Frannie.

Cathy se gândește la amănuntele legate de avocat, la

mandat, la sângele lui Will și la cât de mult a fost, și constată că nu prea știe de unde să înceapă.

— Mă întrebam doar cum te simți cu adevărat, dincolo de toate aparențele, spune Cathy.

— Mă simt chiar foarte bine, răspunde Frannie imediat.

— Vreau să zic... mai exact.

— Cum adică?

Cathy nu spune nimic. Frannie face ochii mari în timp ce se uită la ea.

— Oh, mă simt *prea* bine, nu-i așa? Tipic pentru tine.

— Tipic pentru mine?

— Autopedepsire draconică.

— Doamne, Fran! Eram îngrijorată doar, pretinde Cathy, dar este o minciună.

Ea nu era îngrijorată; era suspicioasă. Frannie pare să se simtă prea bine. Face cumpărături din duty-free și, chiar acum, poartă o pereche de cercei cu pene pe care trebuie să și-i fi pus în această dimineață. Cathy nu se poate imagina făcând așa ceva. Ea abia se târăște de pe o zi pe alta.

Frannie se ridică în picioare, scoate niște cartofi dintr-un sertar și îi aruncă unul lui Cathy.

— Decojește-l și nu mai fi așa de morocănoasă, spune ea. Pe locuri, fii gata, start!

Cathy prinde al doilea și al treilea cartof, în timp ce Paul scoate hohote ascuțite de râs. Încearcă să facă ceea ce i se spune, dar încă se mai frământă în sine ea. Ar putea să o întrebe de avocat. Frannie este deja scoasă din sărite. Cathy ar putea la fel de bine să profite de treaba asta.

Stă, privind afară spre grădină, cu un castron între genunchi, și învârte cuțitul pentru decojit cartofi în jurul texturii umede și cărnoase, căzută pe gânduri. Dorind să întrebe un milion de lucruri. Cât de des Frannie și Joe discută despre ea. Dacă au încredere în ea. Dorind să o întrebe pe

Frannie dacă îi pare rău. Dacă este recunoscătoare pentru ceea ce au făcut ei. Pentru ceea ce au făcut pentru ea. Sau dacă, poate, ea nici măcar nu se gândește la asta. Cathy aruncă o privire în cealaltă parte a bucătăriei către sora ei, care toacă un morcov. Este la fel de directă pe cât lasă să se înțeleagă? Sau franchețea ei este de fapt o acoperire, o deviere de la subiect, asemenea cuiva care se preface că este direct și sincer, când, de fapt, este un ghem de nervi, precum Cathy însăși?

— Ceea ce vreau să spun, începe Cathy, în timp ce curăță cartofii, este doar că...

Chipul lui Frannie se încordează. Așteaptă în tăcere ca sora ei să termine ce are de spus, ca un polițist care ascunde un as în mânecă.

— Doar că ce? rostește ea, în cele din urmă.

— Ți-am văzut telefonul în Verona. Știu că n-ar fi trebuit să mă uit. Dar l-am văzut pe acel avocat că te-a contactat înapoi.

Sprâncenele lui Frannie se arcuiesc.

— Așa, care vasăzică, spune ea cu răutate în glas.

— Nu fi supărată.

Frannie oftează și se sprijină de blatul mesei de bucătărie.

— Ca să fiu sinceră, m-am gândit că ar fi rezonabil să avem un avocat la îndemână... pentru noi toți. În condițiile actuale. Dacă cineva îmi umblă pe telefon și îi găsește toate detaliile, atunci probabil că oricum este prea târziu...

Lasă să îi scape un râs trist printre dinții ei dreți și albi. Și, în acel moment, Cathy o crede. Râsul acesta este marca Frannie.

— A fost *atât* de mult sânge, Fran. A fost atât de mult. Și să nu chemi ambulanța...

— Știu. Frannie își mută greutatea de pe un picior desculț pe altul.

— Aveai o viteză mai mare decât ne-ai spus?

— Nu. Nu aveam. Frannie o privește pe Cathy drept în

ochi.

Cathy menține contactul vizual cu ea o clipă, îmboldită de propria ei onestitate.

— Erai băută?

— *Nu.*

— Mă simt de parcă... tu și Joe... începe Cathy, dar chiar în acel moment îl aude intrând pe ușă și strigând-o pe Frannie. Vorbind de lup.

— Cum adică te simți de parcă eu și Joe...? o iscodește Frannie.

Joe ridică o mână salutându-le pe amândouă și își toarnă un pahar de cola din frigiderul lui Frannie. Stau acolo, amândoi în bucătăria lui Frannie, și se uită lung la Cathy, făcând front comun.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză Joe. E suficient să spun doar: un labrador și un glonț Nerf au intrat într-un bar...

— A supraviețuit careva? întreabă Frannie sec.

— Toată lumea.

Joe zâmbește. Este un veterinar grozav. Dintotdeauna, absolut dintotdeauna asta și-a dorit să fie. Cathy își amintește cum apăsa cu toată seriozitatea un stetoscop de jucărie pe pieptul motanului său, Peanut, într-o după-amiază după școală, și asculta cu atenție.

— Vrem și noi vinul pe care l-ai cumpărat! spune Joe.

Fără să scoată vreun alt cuvânt, își ia paharul de cola, traversează bucătăria lui Frannie și i se alătură lui Cathy, așezându-se cu picioarele încrucișate în pragul ușii deschise.

— A fost un soi de săptămână a vinurilor, continuă el și se întoarce să se uite la cele două surori ale sale.

Frannie ia o sticlă din frigider și scoate dopul cu un pocnet.

— Familia Ward a refuzat să plătească factura în seara asta. A procedat aproape la fel ca familia Woolworth.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Joe! se răstește Frannie la el, privindu-l cu înverșunare. Asta fost acum douăzeci de ani.

Cathy își maschează un zâmbet, deși înțelege de unde i se trage supărarea surorii mai mici. Istericalele ei la adresa clanului Woolworths pe când avea zece ani fac parte din folclorul familiei lor.

— Acum chiar ai nevoie de vin, decide Cathy.

— Să închinăm un pahar pentru chestia asta, spune Frannie posomorâtă.

— Am să comand pizza, le anunță Joe, deschizând o aplicație pe telefon.

— Nu, fac chipsuri sănătoase, de casă.

— Ghipsurile sănătoase sunt un oximoron, afirmă Joe.

Și, dintr-odată, este la fel ca în majoritatea serilor. Toți cei trei frați. Mâncare, băutură, glume, dar Cathy este circumspectă, în seara asta.

— Simte-te ca acasă, spune Frannie râzând.

Se apleacă asupra lui, adăugând și ciuperci, la care el protestează. Ea acoperă cartofii cu apă și îi pune în frigider.

Cathy se freacă pe frunte. Ce se petrece aici? Este ceva cât se poate de firesc între ei, și tocmai asta nu i se pare în regulă.

Sora ei pare să se simtă absolut în largul ei, după ce a ucis pe cineva săptămâna trecută. Este ceva neliniștitor în treaba asta, ceva pe care ea nu poate pune degetul. De obicei, se simte atât de confortabil să stea aici, în dreptul ușilor deschise ale lui Frannie. Fie că plouă, sau ninge, sau este o zi însorită. Dar nu și în seara asta.

— Tu ce vrei? o întreabă Joe pe Cathy, ridicând telefonul. Ceva anume?

— Nu, mi-e indiferent, răspunde Cathy, știind că vocea ei sună încordată.

— Hai, pe bune, răbufnește Frannie, privind-o pe Cathy

peste umăr. E vorba doar de o pizza. Will este la fel de mort, indiferent dacă mănânci una sau nu.

— Așa funcționează lucrurile pentru tine? se revoltă Cathy. Noi pur și simplu... ne vedem nestingheriți de treaba noastră?

— Cath, murmură Joe. Este doar o pizza, ce mama dracului!

— Bine, consimte Cathy, sorbind din vin și întrebându-se de ce este singura dintre ei cu conștiința încărcată.

Ei pălăvrălesc despre alte lucruri, în timp ce stau așezați, așteptând, pe pragul ușilor cu vedere la grădina lui Frannie. Afacerea lor, diferite tratamente curente... Joe și Cathy fac o abordare profundă a cazuisticii unui labrador cu giardia recurentă, până când Frannie le spune să înceteze. Nu vorbesc despre vacanță sau despre cadavru. Două pahare de vin mai târziu, Cathy trebuie să recunoască, fără să vrea, că vede viața în culori mai puțin mohorâte. Poate că Frannie are dreptate. Poate că insistând asupra acelui fapt nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Le sosește pizza, iar Frannie se duce să răspundă la ușă. Cathy aude vocea lui Evan înainte de a apuca măcar să-și dea seama dacă poate fi cu adevărat a lui.

Se uită la Joe, care deschide o altă sticlă de vin. El își înclină capul în semn de aprobare.

— El livrează, spune Joe.

— *Pe bune?* De ce?

— Bani, răspunde Joe laconic.

— Pentru ce?

Joe se joacă cu dopul de plută.

— Plătește o grămadă de bani pentru întreținerea copilului.

— Uau! Dumnezeuule! Acum chiar că mă simt prost.

— Eu nu, spune Joe încordat.

Ochii lui Cathy îi urmăresc degetele cum își fac în continuare de lucru cu dopul sticlei de vin și nu se poate

abține să nu se întrebe dacă știa că Evan era în tură în seara aceea.

— Poate ar trebui să-l plătim mai bine, sugerează ea.

— Câștigă un salariu bun. E treaba lui dacă vrea să-și părăsească soția și copilul.

— *Joe!* Ești atât de meschin uneori.

— Nu sunt meschin. Spun doar ceea ce gândim cu toții, susține Joe.

Cathy nu poate rezista tentației de a se duce pe hol să o ajute pe Frannie. Și să-l vadă pe Evan.

— ...dacă ai vrea, spune Evan. După aceea?

— Nu chiar, zice Frannie pe un ton degajat, printre chicoteli.

— Am înțeles, spune Evan, întinzându-i cutiile de pizza. În regulă, atunci. Ai făcut plata online, nu-i așa?

— Pentru pizza sau pentru invitație?

— Nu te umfla prea tare în pene, îi atrage atenția Evan, în timp ce Frannie ia cutiile, râzând în continuare.

— Tocmai ți-a dat întâlnire? o întreabă Cathy pe Frannie după ce aceasta închide ușa.

— Mda, din nou, răspunde ea disprețuitor, în felul acela în care doar oamenii frumoși își pot permite.

Cathy simte o împunsătură de gelozie. Cum de reușește? Frannie nu ar merge niciodată doar la o singură întâlnire. Ea nu ar fi niciodată abandonată din prima: bărbații și-ar dori întotdeauna mai mult.

— Evan? întreabă Joe, când intră amândouă în bucătărie și încep să aranjeze cutiile de pizza pe masa uriașă a lui Frannie. Ce-a mai făcut?

— Tocmai mi-a dat întâlnire, în timp ce ne livra o amărâtă de pizza, îl lămurește Frannie. „Uite, aici ai cutiile cu pizza, și, pe deasupra, ești dispusă să ți-o tragi?”

— Este dezgustător, afirmă Joe, dar râde în timp ce cotrobăie după maioneză prin frigiderul lui Frannie.

Cathy știe că asta caută, fără să fie nevoie ca el să o spună cu glas tare.

— Ar fi trebuit să comand un hotdog, adaugă el, cu capul pe jumătate băgat în frigider.

— Nu-mi vine să cred că are un al doilea loc de muncă, declară Cathy.

— S-ar putea să mă plâng că pizza e rece.

— Nu face asta, îl roagă Cathy, întinzând mâna spre brațul lui Joe. El e, în mod evident... nu știu cum să spun. Trece prin niște chestii.

— E un labagiu, spune Joe. Cine vrăjește femeile în propriile lor case când livrează pizza?

— Oamenii singuri, răspunde Cathy.

Mănâncă în tăcere, iar Cathy se simte mai relaxată cu fiecare minut care trece. Poate că vor învăța să uite. Poate că vor mânca pizza și vor bea vin așa cum o făceau înainte. Vor putea să își bată joc în continuare de colegul lor, în spatele ușilor închise, fiind cele mai proaste versiuni ale lor împreună. Poate, poate, poate.

Sunt în aceeași dispoziție ca la înmormântarea lui Rosie, acel amestec volatil de panică și umor macabru. Cathy își amintește prea bine. Priveghiul. Toți prietenii și familia. Mama lor într-un taier sobru din anii nouăzeci, tatăl lor într-un sacou negru atât de închis la culoare și atât de uzat, încât părea a fi cumva de un verde sticlos. După ce toată lumea a plecat, Cathy, Joe și Frannie au spălat vasele în bucătăria fermei, așa cum făceau adesea. Cathy le-a spălat, Joe le-a șters și Frannie le-a pus la loc, ceea ce a însemnat, de fapt, că Joe le-a pus la loc în majoritatea locurilor în care ea nu putea ajunge. Cathy a aruncat o privire spre tavan. Părinții lor stăteau de vorbă.

— Au spus ceva de o reducere de zece la sută, spunea mama lor.

Joe s-a uitat alarmat la Cathy. Mama lor a continuat:

— Și nu au aplicat-o. Uite... am plătit integral pentru tot, feliile de pizza, Și batoanele de cașcaval cu ananas...

— Uau! a exclamat Joe, evident incapabil să se abțină.

Frannie privea zâmbitoare de la Cathy la Joe.

— Ce este? a întrebat.

— Nimic, s-a repezit să-i răspundă Cathy. I-a aruncat o privire lui Joe. „Nu”, i-a spus ea, ridicând o mână, cu buzele tremurânde.

— Este vorba despre mâncarea pentru înmormântare, i-a explicat Joe. O reducere pentru... pentru mâncarea de la înmormântare.

— Vom ajunge în iad dacă râdem, a spus Cathy.

Dar Joe se ținea deja eu mâinile de burtă de atâta râs, iar Cathy Și Frannie i s-au alăturat curând.

— Dumnezeu! au început să devină strânși la pungă, a afirmat Cathy.

În anii următori, trăsăturile de caracter minore, dar pronunțate ale mamei lor – cumpătate, un fel de prețiozitate anxioasă – au crescut în intensitate, în timp ce tatăl lor părea să se ascundă cu totul în spatele nimicniciei, reprimării, liniștii Și lacrimilor în ziua de Crăciun Și în cea în care ar fi trebuit să fie ziua lui Rosie, pretinzând că, pur Și simplu, nu se simțea prea bine.

Joe, Cathy Și Frannie au reacționat în cele din urmă în singurul mod în care copiii adulți pot să o facă: prin negare.

Gândindu-se la cât de apropiați fuseseră, la cât de mult investiseră unul într-altul, Cathy o întreabă dintr-odată pe Frannie:

— I-ai spus lui Joe despre Jason?

În ochii lui Frannie se citește șocul, felia de pizza rămânând în aer deasupra maionezei lui Joe.

— Avocatul? întreabă Joe.

Cathy îl fixează din priviri.

— Ne-am gândit că ar fi bine să avem pe cineva în cazul în care vom avea vreodată nevoie de un avocat, spune el.

Prea multe explicații. Tonul lui e mult prea onest.

— Deci știi cine este.

— Da, îi confirmă Joe.

— Voi doi... dar nu și eu, spune ea.

O macină treaba asta. Vechea rivalitate între frați, sentimentul că a fost lăsată pe dinafară, dar și altceva, ceva ce ea a încercat să țină sub control: ranchiună. Amărăciune. Că Frannie i-a făcut una ca asta. Că ea este atât de adânc implicată, încât nu poate găsi o cale de ieșire.

Frannie și Joe nu-i răspund.

37.

Joe

Sâmbăta seara în vizită la părinții lor. Joe o așteaptă cu nerăbdare în fiecare săptămână, dar se întoarce întotdeauna la el acasă într-o stare de proastă dispoziție. Lydia nu a vrut să vină în seara asta, s-a purtat ciudat cu el toată săptămâna, în fiecare seară întrebându-l ce a făcut Evan, în fiecare seară devenind irascibilă când el refuza să-i spună.

Cathy l-a lăsat pe Macca acasă de data asta.

— Nu ar fi făcut altceva decât să cerșească brânză, le-a explicat, morocănoasă, evident și ea cu capsă pusă.

Părinții lor locuiesc într-o fermă veche la marginea comitatului Warwickshire – suficient de departe de casele lor, încât să trebuiască să sune ca să își anunțe vizita, ceea ce le convine de minune. Este o casă în formă de L, cu două anexe: una pe care o folosesc pe post de bar și una pentru depozitarea lemnului. Acum, ei stau în bar împreună cu doi labradori aurii bătrâni, cu ușa larg deschisă spre ploaia de

iulie, și toarnă cu găleata, împrôșcând stropi mari și grei pe podeaua din lemn. Este o cămăruță cu șase scaune în jurul unei insule micuțe, cu câteva sticle de vin și de bere, cu o tablă de darts într-un colț. Nu este un bar adevărat, așa cum subliniază adesea Joe. Mai degrabă o magazie.

Paul s-a dus la culcare, iar atmosfera s-a răcit oarecum de când a plecat el. Nu mai există nicio conductă prin care să își poată canaliza dragostea unul față de celălalt. Nu mai sunt izbucniri hilare pe tema dinozaurilor – *Stegosaurus!*, a strigat el peltic la ora cinei –, sau cuvântul *yes*, repetat la nesfârșit, învățat recent, dar cu accent american. Joe l-a auzit pe tatăl lui imitându-l mai devreme – *yayus* – și a fost atât de surprins de tonul său vesel.

— Oricum, mă bucur că a fost bine în Italia, le spune tatăl lor, cu atitudinea lui rigidă obișnuită.

Joe stă cu ochii ațintiți în jos, asupra halbei lui pe jumătate băută, astfel încât să nu fie nevoit să schimbe nicio privire cu surorile sale.

— A fost, consimte Joe stând cu ochii în poală. Se uită apoi la tatăl său, zâmbind binevoitor, și se simte de parcă ar avea din nou zece ani, dorindu-și atât de mult să-l impresioneze, dorind să aibă încredere în el și să-i mărturisească. Dorindu-și să fie încă la acea vârstă la care Peanut era în viață, abia așteptând să se ghemuiască pe perna lui. Când Frannie și Cathy se aflau încă în grija tatălui lor, și nu – mai mult sau mai puțin – într-a lui Joe.

— Verona este un oraș sigur? întreabă Maria.

— Pe bune?! comentează Joe.

Întrebarea îl irită mai mult decât de obicei, pentru că Verona, în mod evident, nu este un oraș sigur: sau nu a fost pentru Will, cel puțin.

— Este în regulă, adaugă el cu glas găuit. Serios vorbind. Doar este Italia, la urma urmelor. Nu ne-am dus în Irak.

Maria nu zâmbește. Tatăl lor ignoră schimbul de cuvinte, scoate săgețile din dulap și montează tabla pe perete.

— Facem un joc? i se adresează el plin de speranță lui Joe, dintotdeauna fiind diplomatul din umbră, pacificatorul.

În timp ce se joacă, mama lor întreabă despre rezultatul analizelor unui terrier cu o rotulă luxată, iar Joe se duce cu gândul la acel câine Jack Russell pe care l-a văzut șchiopătând prin Verona în ziua în care a folosit cardul lui Will la bancomat. Ieri, când o asistentă i-a cerut să canuleze aorta unui chihuahua cu probleme delicate de sănătate, îi venea mai degrabă să se ascundă sub birou decât să deschidă o venă și să simtă mirosul sângelui. Operația este de obicei un prilej de meditație pentru el. Cathy preferă să se ocupe de tratamente, găsind rezolvări pentru cubul Rubik. Știe pe de rost fiecare interacțiune medicamentoasă și poate detecta o cantitate anormală de proteine din urină în exact cinci secunde. Acesta este motivul pentru care au făcut întotdeauna o echipă atât de bună. Dar acum el este pierdut, și bănuiește că și ea este la fel.

— L-am operat. E bine... la odihnă în cușcă, spune Joe.

— Proprietarii nu vor fi de acord cu treaba asta, le atrage atenția ea. Ei sunt... știți voi.

— Trebuia să o facem, pledează Cathy.

— Nu știu sigur dacă...

— Te-ai pensionat sau încă mai te ocupi de management la scară redusă? o repede Joe, ca apoi să regrete imediat când vede cum mamei îi pică fața.

— Cu toții păreți de-a dreptul deprimați, remarcă ea, în loc să răspundă. Melancolia de după vacanță?

— Eu sunt bine, afirmă el.

— Nu mai fi așa arțăgos, îl sfătuiește mama sa, în timp ce el se foiește stingher sub privirea ei.

— Doar că... trebuie să îți explicăm ție toate deciziile noastre. Pentru că nu tu nu mai vrei să lucrezi, ceea ce înțeleg pe deplin. Dar încă vrei să fii implicată, se scuza cumva Joe.

— Îmi pare rău, spune mama lui, cu o voce mai ascutită

decât de obicei. Îmi ce scuze pentru că vreau să știu ce se întâmplă cu afacerea mea. Își desface brațele larg, apoi le lasă să cadă.

Joe scutură din cap iritat. Total lipsit de logică.

— Las-o baltă.

— Spuneți-ne mai multe despre Verona, le cere Maria. Ați auzit de bărbatul... englezul dispărut... când ați fost acolo?

Atmosfera se încordează ca un arc. Este greu de imaginat că ea nu știe sau nu își va da seama la un moment dat, gândeste Joe, în timp ce își termină berea. Doar este mama lor.

Dar ce înseamnă atmosfera, de fapt? Este doar limbajul trupului. Nimic mai mult sau mai puțin decât atât. Moleculele din aer nu se schimbă pentru că ei știu ceva ce părinții lor nu știu.

— Da, spune Joe. Ne-ai trimis deja mesaje.

— Știu. Nimeni nu mi-a răspuns la ele.

— Au dat târcoale câțiva polițiști prin preajmă, ne-au întrebat niște chestii. Joe aruncă o privire spre Frannie. N-a fost cine știe ce tevatură.

O vede pe Cathy îndepărtându-se de el și trecând de cealaltă parte a barului. Ea se uită în jos, la labradori, dar el știe că l-a auzit. Întinde o mână după cola ei. Este fermă.

— V-au băgat în sperieți? întreabă Maria.

Așa funcționează mintea ei: întotdeauna, dar întotdeauna, absolut întotdeauna își imaginează tot ce e mai rău. Joe s-a săturat până peste cap, chiar dacă, cu această ocazie, instinctul ei matern este corect. Uite unde au ajuns. Să își rezolve problemele singuri, în loc să le ceară ajutorul.

— Nu, spune Joe necăjit.

— Bietul de el, îl compătimește Owen, iar atmosfera devine apăsătoare și tristă instantaneu.

Părinții lor se gândesc la Rosie, dar surorile lui – Joe este

sigur de asta – se gândesc la William.

Ochii lui Frannie sunt umezi în timp ce se uită la el din cealaltă parte a încăperii, iar Joe își dorește ca ea să nu se piardă cu firea.

— Mda, spune cu glas îngroșat cea care odinioară fusese o soră îndurerată, acum însă fiind ea însăși cea care provocase durerea unei alte familii.

Cad în ceea ce părinții lor trebuie să creadă că este o tăcere în care se bucură de compania lor plăcută, în timp ce Joe, Frannie și Cathy stau acolo, simțindu-se ca niște monștri, ca niște ticăloși.

Joe simte un bâzâit în buzunar și își scoate telefonul. Trebuie să fie Lydia.

Este un prefix cu codul +39. Tot corpul i se răcește brusc. Se holbează la el, apoi i-l ridică lui Cathy la vedere.

— Un apel din Italia, spune, cu o voce nefirească și răgușită.

— Vrei să răspund eu? se oferă ea imediat.

— Nu, răspund eu, spune Joe. Simte ochii părinților îndreptați asupra lui.

— De ce nu vrei să răspunzi? întreabă Maria pe un ton strident.

El o ignoră și iese afară cu capul băgat între umeri, picăturile de apă din iarbă îmbibându-se în încălțăminte.

— Alo? spune el în telefon.

— Joe? întreabă o voce feminină italiană.

— La telefon, îi confirmă el.

Are impresia că inima îi pompează impulsuri electrice prin tot corpul.

— Sunt Carina, scuze... Am un număr nou, spune ea.

Carina locuiește cu câteva vile mai departe de ei. Se cunosc pentru că drumurile li s-au intersectat pe când preluau

corespondența, dar el nu ține minte să-l fi sunat vreodată.

— Cum stai cu rezervările pentru septembrie? îl întreabă ea.

— E totul ocupat, spune el. De ce?

— Oh... nu e nimic important. Avem aici un cuplu care a vrut să verifice dacă poate veni și familia lor... să stea în vila ta.

— Îmi pare rău, spune el, gândindu-se că se poate descurca și fără toate aceste rezervări, că vrea să-și îngrădească definitiv vila cu un gard înalt și că, în mod cert, el, unul, nu va mai sta niciodată în ea. Îmi pare rău, spune din nou, dorind doar să încheie cât mai repede convorbirea.

Cathy și Frannie trebuie să fie îngrijorate, stând înăuntru și prefăcându-se că totul este în regulă, când, de fapt, oricum numai în regulă nu e.

— Nu-ți face probleme. Ați auzit de planul de dezvoltare rurală? îl întreabă Carina cu dezinvoltură. Este în plină desfășurare chiar în timp ce vorbim.

— Ce dezvoltare? Joe își trece o mână prin păr.

— Pădurea din spatele vilei tale și de lângă a mea, spune ea. În sfârșit se sistematizează. Au primit avizul de începere a lucrărilor săptămâna trecută.

Joe crede că nu mai are mult până să leșine.

— Nu mi-a spus nimeni nimic, zice el, de parcă așa ar anula vestea asta care a căzut ca din senin pe capul lui. N-ar trebui să ne anunțe și pe noi?

— Sunt sigură că anticul sistem de dezvoltare rurală italian ți-a scris o scrisoare din care nu vei înțelege o iotă, râde Carina, apoi închide.

Joe rămâne acolo, în grădina părinților săi, dorindu-și, pentru o secundă doar, să nu aibă o mamă și un tată care să fi avut parte deja de prea multă tragedie. Astfel, ar fi putut apela la ei. Își întinde un braț în întuneric, imaginându-și că l-ar putea prinde cineva cu toată puterea, că l-ar putea ajuta. Stă

acolo pentru o secundă, cu brațul întins, ascultând ploaia.

— Ce faci aici? întreabă Cathy, ieșind prin cadrul luminat al ușii, cu chipul îngrijorat.

Ochii îi alunecă spre brațul lui întins și se încruntă și mai tare.

— Săpă pădurea. Sistematizare, spune Joe, conștient că vorbele lui nu au niciun sens.

— Ce?!

— O să-l găsească, spune el, exact în momentul când Frannie iese pe ușă.

O tăcere adâncă se lasă între ei.

— Trebuie să mergem, spune Joe.

— Știți ceva, îi anunță Cathy pe părinții lor, intrând înapoi în bar, ne cerem scuze, dar trebuie să ne ocupăm de ceva acasă la noi. Vorbește atât de repede și pe un ton atât de categoric, încât este inutil să mai comenteze cineva ceva. Trebuie să... Vecinii ne-au spus că Macca latră.

Este o minciună șubredă, dar pare să fie trecută cu vederea, deoarece Cathy nu minte niciodată. Își ia haina și îi împinge pe Joe și Frannie pe ușă afară. Părinții lor par să mai spună ceva, să ia rămas-bun sau să se întrebe ce se întâmplă, dar Joe parcă este pe altă planetă, reluând iar și iar în minte apelul telefonic, dorindu-și să fi apreciat mai mult săptămâna trecută, ziua de ieri, când lucrurile stăteau prost, dar nu chiar atât de prost.

Ca un părinte pus în situația de a gestiona o criză, Cathy îi scoate pe toți afară în ploaie și îi duce în mașina ei rece.

Pornește vechiul sistem de încălzire și conduce în tăcere pe șosea cam vreo jumătate de kilometru, apoi oprește mașina. Se întinde pentru a aprinde lumina interioară. Joe îi urmărește mișcările, deliberate și lente. El nu poate face față. El nu poate face față. Intră în panică.

— La naiba! spune ea.

Cathy oprește motorul.

— Ce ți-a spus, mai exact?

Joe repetă, cuvânt cu cuvânt, bucuros că îi pasează lui Cathy această problemă care atârna prea greu pe umerii lui.

Se uită direct în ceafa lui Frannie din locul unde stă el, pe bancheta din spate. Urechile îi ies și mai mult în evidență decât înainte. Stomacul i se face ghem de spaimă pentru ea. Își dorește ca ea să mănânce. Nu s-a atins nici de brânză, nici de biscuiți în seara asta, a băut doar apă. Spre deosebire de el. Care a înfulecat vreo șaiszeci de biscuiți. Și un kilogram de brânză.

— Cât de mare este pădurea? o întreabă Frannie pe Cathy.

Fetele lor sunt distorsionate din pricina luminii de deasupra capului, umbre groțesti formându-se în jurul nasurilor lor.

— Trebuie să cobor, spune Joe.

Mașina lui Cathy nu are uși pentru pasagerul din spate, iar el lovește nerăbdător în spătarul scaunului ei.

— Bine, bine, spune Cathy, ieșind și ținându-i portiera deschisă.

Stau acolo, pe marginea drumului, în strălucirea farurilor, exact așa cum au făcut în urmă cu o săptămână.

— Fir-ar ea a dracului de sistematizare! răbufnește el cu glas răgușit.

— S-ar putea să nu fie chiar acolo unde noi... unde l-am... pus noi.

— Bineînțeles că acolo va fi, spune el. Își sprijină mâinile pe capota mașinii. I se va face rău. Are un atac de panică. Bineînțeles că acolo va fi. Aceasta este... aceasta este... mâna destinului.

— Trebuie să te calmezi, îl îndeamnă Cathy.

— E mai bine așa, rostește Frannie cu glas pierit.

Sunt înconjurați de peisajul cufundat într-un întuneric adânc, stând pe drumul pe care obișnuiau să meargă acasă de

la Școală. Aceeași dinamică a fraților prinși în joc, dar într-o situație diferită de data asta, o situație inimaginabilă.

— Nu putem face nimic, afirmă Cathy. Trebuie doar să ne păstrăm cumpătul. Își scoate telefonul și tastează ceva. Priviți, spune, arătându-le un website. Pot trece ani de zile de la cererea de sistematizare până la prima construcție.

Joe îi ia telefonul din mână și citește articolul.

— Sau foarte puțin timp, remarcă el. Aici se spune că durata variază.

Brusc, îi vine să dea cu telefonul pe pământ. Nenorocitul ăla de individ din piață! Blestematul de drum târziu în noapte al lui Frannie, după o sticlă de vin! Cum de au ajuns în situația asta?

— Nu se întrevede nicio tergiversare birocratică, constată Joe. Nu e ca la noi.

— Va mai dura totuși ceva timp, susține Cathy.

— Și, după aceea?

— Nu știu.

— Trebuie să ne întoarcem și să-l mutăm de acolo.

Cathy scoate un hohot de râs batjocoritor.

— Cred că asta este cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată.

Rămân toți în tăcere câteva minute.

— Îl visați? întreabă Frannie.

— Da, eu îl visez, recunoaște Cathy cu glas domol.

— Nu, spune Joe cu toată sinceritatea. Mă visez pe mine. Arestat.

— Visez momentul acela, se confesează Frannie. Și felul în care l-am îngropat. Pământul acela... mirosul. Și știți voi, toată ploaia asta? Aseară am avut ușile deschise și mirosul acela de pământ fierbinte... Eram sigură că pot simți și mirosul de cadavre. Spune toate acestea cu voce joasă, privind

în depărtare. ADN-urile noastre sunt în mod sigur pe acel cadavru.

Joe se uită la Cathy în timp ce o spune.

— Nu ne-au prelevat probe de ADN.

— Dar ne-ar putea rechema pentru testare. Și dacă nu mergem vom părea...

— Hai să ne ocupăm de realități, nu de ipoteze, propune Cathy. Este ușor să stai aici și să-ți imaginezi tot timpul ce poate fi mai rău.

Își ridică privirea la el, străpungând întunericul cu ochii ei limpezi și inteligenți, iar el are încredere în ea. Trebuie să aibă.

Joe oftează, privind în pământ.

— Mi-aș dori să fie altfel, spune el.

— Știu, îl aprobă Cathy. L-am îngropat destul de adânc. Nu știu cât de adânc sunt săpate fundațiile. Poate nu chiar atât de adânc.

— Mai bine l-am fi lăsat acolo, mărturisește Joe. Am fi putut înscena o sinucidere.

Cathy tresare.

El aruncă o privire înapoi spre casa părinților lor.

— Ei sunt așa de... nu ați vrea să le putem spune? Frannie dă drumul năvalnic aerului din piept.

— În mod categoric nu, se opune ea. I-am distruge.

Joe pufnește pe nări.

— Adică... nu ai vrea ca ei să nu reacționeze așa?

— Oh, ba da. Numai că au rămas blocați în trecut. Cu Rosie. Asta spune Deb.

— Ce știe Deb? spune Joe cu răutate în glas.

— Cândva... nu au fost întotdeauna așa, susține Cathy, ignorându-l.

Nici el, nici Cathy nu au mulți prieteni. Prin natura meseriei lor. El știe că este gelos, dar nu se poate abține. Nu își poate imagina cum ar fi să îi spună vreunui prieten despre toate substraturile familiei lor.

Cathy continuă:

— Ei erau... îți amintești cum erau când am fost în Franța? În parcul de rulote Haven Holiday?

Joe dă repede din cap. Tatăl lor își pierduse ochelarii, beat fiind. Râseseră ore întregi, în timp ce el mergea pe pipăite prin camping ca o cârțiță, găsindu-i în cele din urmă într-un tufiș. Își amintește atât de multe despre acea vacanță. Cum se dăduseră pe toboganele cu apă, cum călăriseră. Picnicuri cu așa-zise produse franțuzești – chifle cu caise despre care credeau că erau pâinici normale și pe care erau nevoiți, vrând-nevrând, să le mănânce cu burgeri.

— Hamburgeri cu caise, spune el, zâmbindu-i lui Cathy, care îi zâmbește înapoi.

— Crezi că vor reuși vreodată... Nu știu. Să se relaxeze? întreabă el. Să ia ziua ei de naștere ca atare?

— Nu, spune Cathy tristă. Unele lucruri îți lasă cicatrici permanente. Își întoarce privirea de la el. Pur și simplu nu pot face față. De aceea se ascund în ei înșiși.

— Aș vrea să-mi pot aminti, mărturisește Frannie. Nu-mi amintesc de asta. Își duce mâinile la frunte. De această... această distracție.

— Părinții noștri au fost amuzanți, într-adevăr, recunoaște Joe, punându-și un braț pe după umerii surorii sale mai mici, toate trei siluetele lor profilându-se pe cer.

Își dorește pentru o secundă ca Rosie să fie încă aici, sau cel puțin ca părinții lor să fi putut face față pierderii ei, cumva. Cumva diferit de felul în care au făcut ei față. Pierderea surorii lui îl sufocă. Ar fi avut aproape treizeci de ani acum. Nu poate nici măcar să încerce să-și imagineze cum ar fi arătat. Cum ar fi fost dacă ar fi venit cu ei la Verona.

— Joe, spune Frannie.

Se simte o lejeritate în vocea ei. Joe bănuiește că ea deviază conversația de la Rosie și de la sentimentul de vinovăție al lui Cathy care atârnă între ei, nerostit.

— Ce este? întreabă el.

— Știi că ai plecat de la cabinet în prăpădiții ăștia de saboți?

Joe aruncă o privire în jos. Iisuse! I-a purtat toată seara fără să-și dea seama.

— La dracu'! bodogăne el. ăsta e semn de bătrânețe?

— Cu siguranță, spune Frannie.

Cathy, Frannie și Joe se întorc împreună în mașină și pleacă.

— Vezi să nu îți uiți și pipa aprinsă, îi spune Frannie când ajung pe drumul ce duce la căsuțele lor albe strălucind ca trei faruri în depărtare.

Joe închide ochii de plăcere. Nu li se poate întâmpla tocmai lor. Încă mai pot râde, încă se mai pot distra, încă se mai pot iubi unii pe alții, chiar și în întuneric.

38.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plant

— În regulă, atunci, îmi spune Jason, paisprezece zile mai târziu, deși nu am de unde să știu dacă așa și este.

Același cer gol, lipsit de profunzime. Aceiași copaci maronii și fusiformi. După cum s-a dovedit, sfârșitul lui martie poate fi foarte asemănător cu luna decembrie. A mai trecut încă o lună în zbor, încă o lună de înstrăinare de fiecare membru în parte al familiei mele. Până astăzi.

Suntem în fața Curții Regale de Justiție din Birmingham. Avocatul poartă un costum adecvat, chiar dacă în timp ce

veneam încoace am surprins o străfulgerare a șosetelor lui roz.

— Ești gata? mă întreabă. Nu lasă să se vadă, dar cred că este obosit, barba lui fiind acum mai grizonantă decât anul trecut, când ne-am întâlnit pentru prima oară.

Ușa tribunalului este dintr-un lemn închis la culoare, impozantă, exact la fel ca aceea a secției de poliție din Verona. Mă uit la el, la inculpații și la avocații care vin și pleacă. La jurați și la judecători.

— Ești programată la ora zece, îmi spune Jason. Respirația lui are un miros stătut de cafea. „Halena avocatului”, a glumit odată, în felul lui tipic.

— Să mă aștept la ceva îngrozitor? îl întreb cu glas scăzut.

Am încercat să mă comport ca o adultă în tot acest răstimp. Începând de la secția de poliție în miez de noapte și continuând cu tot restul. În absolut tot ce am făcut pas cu pas, din Verona și până în momentul de față. Dar nu mai pot, nu astăzi. Nu acum, când sabia atârna deasupra capetelor noastre.

— Da, spune Jason, și îmi place sinceritatea lui.

— La naiba! răbufnesc, într-o tentativă de umor de care se alege praful.

Jason se sprijină cu o mână de clădirea din piatră.

— Voi, avocații, faceți asta tot timpul, adaug.

— Nu am prea multe procese răsunătoare, sincer vorbind, îmi mărturisește. Se uită drept în ochii mei în timp ce își tot aprinde bricheta, un tic mărunț de-al lui.

— Ce-ai vrea să se întâmple? îl întreb.

Scapără din nou bricheta. Ca prin farmec, iese la iveală o mică minge de foc albăstrui-gălbui.

Jason nu pare surprins de întrebare. Poartă doar un costum, iară palton. Este bine croit, cu mânecile terminându-se exact la încheieturi.

— Să se facă dreptate, spune, în cele din urmă. Procuratura își joacă cartea. Apărarea și-o joacă pe-a ei. Și apoi se ajunge

undeva la mijloc... acolo unde se află judecătorul, jurații... Aceasta este partea care ține de justiție, nu-i așa? Este acea parte din mijloc.

— Deci nu vrei să câștigăm?

— Noi ne situăm undeva dincolo de învingători și învinși, corect? spune, privindu-mă drept în față.

Și-a bărbierit gâtul, dar nu și barba. Rezultatul e un aspect ciudat, de colaj, ca și cum și l-ar fi pictat pe un pulover cu guler rulat.

— Presupun că da, consimt, fără să-l slăbesc din priviri. Și are dreptate. Oricum ai da-o, Will tot mort e, familia mea tot distrusă e. Nu ne vom mai reveni. Nu putem să ne revenim.

Intrăm în tribunal și ne așezăm împreună în foaier. Am băut o jumătate din paharul cu ceai, luat de la distribuitorul automat, deși are gust de plastic. Emană o căldură aburindă și lipicioasă, dar, în mod cert, aproape că nu conține deloc ceai. Jason îmi atinge umărul ușor, doar o singură dată, și atunci îi văd.

Ochii mei îi urmăresc în timp ce se îndreaptă spre Sala de judecată numărul 1. Mama, tata. Joe. Dumnezeu, Joe! Este mult mai masiv acum, pieptul lui seamănă cu un butoi. Lydia nu îl însoțește, desigur. Părul i-a încărunțit la tâmpile, ca și cum cineva l-ar fi vopsit cu spray. Fruntea e brăzdată în lung de trei cute distincte, șanțuri adânci provocate de stres. Îmi amintesc cât de mult a încercat să țină familia unită. A fost prea greu, probabil. Cu toții ne-am străduit atât de mult să rămânem fermi pe poziții, încât am reușit să ne călcăm în picioare pe noi înșine, cei din familia noastră.

Mama și tata au mai îmbătrânit. Clipesc, incapabilă să cred că sunt ei cu adevărat. Se vede un început de cocoașă în partea de sus a spinării tatălui meu. Îi privesc cu detașare.

Nu mă pot preface că nu îi cunosc. Nu sunt sigură exact de ceea ce fac. O combinație între o ridicare a bărbiei în vânt, o fluturare a mâinii, o încercare de a le surprinde privirile. Doar mama se uită la mine, o singură dată, aruncându-mi o privire

rapidă și pătrunzătoare, așa cum cineva s-ar putea uita în mod accidental la soare, ca apoi să-și întoarcă ochii orbiți de durere în altă parte. Ceva mic și trist erupe în mine. Totul este de-a dreptul inutil.

Familia mea străbate foaierul, familia mea, într-o unitate de nezdruncinat, ca o navă care nu își poate devia cursul, chiar dacă ar vrea.

Mă întorc spre Jason. Colțurile gurii îi sunt lăsate în jos în semn de înțelegere și își înclină capul în fața mea, aproape în semn de respect.

— Îmi pare rău, spune încet. Mă atinge ușor pe umăr încă odată, și e ca și cum mi-ar fi dat un mic pumn.

— Și mie, zic, la rândul meu. Vreau să spun că... era normal să se întâmple așa, nu?

— Legea nu este deloc blândă cu familiile, admite el cu simplitate, în timp ce îi privim cum își văd mai departe de drum.

Ei intră și în urma lor ușile sălii de judecată continuă să se legene, și atunci îmi vine în minte bricheta lui Jason, cum se aprinde și se stinge iar și iar.

— Ești gata? mă întreabă cu amabilitate.

Statutul lui de avocat îmi dă o stare de bine. Face asta în fiecare zi. Nu este ceva înfricoșător pentru el. Nu este nimic în joc pentru el în afară de bani, și de atingerea obiectivelor financiare propuse, și de reputație. Nu este vorba de viață. Nici de moarte. Nu este vorba de familie, sau de dragoste, sau de onestitate, sau de adevăr, de nimic din toate astea, la drept vorbind. Nu și pentru avocați.

— Sunt gata.

— Doamna Plant să se prezinte în Sala de judecată numărul 1, se aude anunțul prin difuzor.

Eu și Jason intrăm pe aceeași ușă pe care a intrat familia mea, ADN-ul lor fiind, fără îndoială, impregnat pe mânerul ușii pe care tocmai l-am atins.

— Ar trebui să mă duc acum? îl întreb, arătând spre centrul sălii de judecată. În boxa acuzaților?

Este, fără urmă de îndoială, în centrul atenției. Locul în care mii de inculpați au spus ce au avut de spus înaintea mea, Și-au depus jurământul înaintea mea, Și-au distrus viețile înaintea mea.

— Nu, stai aici deocamdată, îmi spune Jason, făcând un semn cu mâna spre un scaun aflat lângă el. Așteptăm să fim chemați în fața instanței, să fie citite acuzațiile.

— Toată lumea în picioare, spune un aprod într-o robă uriașă, cu care mătură pe jos.

Sunt surprinsă pentru o secundă, deoarece, chiar dacă totul s-a schimbat în acea noapte la Verona, totul este pe cale să se schimbe din nou acum. O piesă în trei acte. Atunci. Acum. Și în viitor, orice ar aduce acesta.

Judecătorul intră, iar noi ne înclinăm capetele în fața lui, expunându-ne cele mai vulnerabile părți ale gâtului, după care judecata începe.

39.

Atunci

Lydia

În timp ce Lydia culisează schimbătorul de viteze în marșarier, cu gând să dea o fugă noaptea târziu la Tesco și să se răsfete cu ceva bun de mâncare, sistemul audio se pornește automat. Așteptându-se să fie radioul, întinde degetul arătător pentru a-l opri, dar vocea lui Joe se aude prin difuzoare. Afîșajul se aprinde cu un bip de apel, în timp ce Lydia îl privește, nedumerită.

— Ce este? întreabă cât se poate de clar o voce de femeie.

Lydia se uită lung la casă, cu mintea zbârnâind de tot felul de gânduri. Joe trebuie să fie într-un apel telefonic, care s-a transferat automat pe hands-free-ul mașinii când a pornit ea

motorul. Stă acolo și așteaptă, încremenită, în speranța că apelul va continua.

Joe își dă probabil seama, pentru că întrerupe convorbirea. Lydia se uită la afișaj, apoi își scoate telefonul și fotografiază numărul. El apelase o femeie. Sunase o femeie de îndată ce ea ieșise din casă. Lydia simte cum se înfierbântă și curg apele pe ea, și pelerina de ploaie i se lipește de piept și de brațele goale. Poate că Joe a șters de pe WhatsApp grupul cu Frannie și Cathy pentru că lor le spusese deja. Probabil că are de gând să o părăsească.

O năpădește un acces de furie imediat după aceea.

Va suna la acel număr, își zice în sinea ei, în timp ce bagă mașina în viteză. Pentru prima oară în viața ei, se bucură că nu este însărcinată. Că nu are o legătură atât de profundă cu acest bărbat care are secrete față de ea.

40.

Joe

E început de săptămână și s-a făcut târziu. Joe închide cabinetul, pentru că nu au pacienți peste noapte.

Stinge luminile din spate și rămâne acolo pe întuneric, clipind, fără să facă altceva decât să stea pe gânduri. Uneori, e capabil să facă față. Se bucură dacă e ocupat. Cel mai rău e dimineața, în intervalul de câteva secunde dintre trezire și aducere aminte. Creierul lui trece de la vidul uitării la „ceva nu e cum trebuie să fie”. Când doarme, e Joe cel de odinioară, dar când se trezește, trebuie să treacă prin durerosul proces de a deveni acel Joe de acum. Joe complicele. Joe criminalul.

Oftează în timp ce trece prin sala de pregătire preoperatorie, apoi prin sala de consultații a lui Cathy, meticolos îngrijită, și iese în recepție.

Frannie stă la birou în întuneric, jucând Solitaire pe computer.

— Fran? spune el, surprins. Unde este Paul?

— Cu mama și cu tata, răspunde ea. Trebuia să ies la cină, dar... Nu știu. N-am mai avut chef.

— Oh, zice el, oprindu-se și stând în întuneric lângă cântarele pentru câini. Întinde un deget de la picior pentru a le apăsa, și acestea prind viață, luminând camera cu un albastru intens despre care știe că va dura exact treizeci de secunde.

Cu cine?

— Cu Deb.

— Și cum se face că nu te-ai dus?

Umerii ei colțuroși se ridică și coboară imediat apoi, corpul său alcătuind un triunghi.

— Nu știu.

— Ți faci probleme? întreabă el.

Ea îl privește, cu o expresie absolut neutră.

— Sunt îngrijorată pentru Cathy, îi destăinuie.

— Pentru Cathy? De ce?

— Nu este în apele ei.

— Dar cine este Cathy, la urma urmelor? ripostează Joe mai în glumă, mai în serios.

— Știu, spune ea. Știu. Dar...

— Dar ce?

— E suspicioasă din pricina mandatului.

— Păi, nu suntem cu toții?

— E numele tău pe el, subliniază Frannie. Nu știu ce să zic. Sunt îngrijorată pentru că ea nu se simte...

— Cum adică, nu se simte? o descoase Joe.

Lumina cântarelor se stinge, lăsându-i aproape pe întuneric, camera fiind scăldată acum într-o lumină verde ca sticla datorită fundalului de la Solitaire.

Frannie nu spune nimic, mulțumindu-se doar să se uite la el în penumbră.

— Cred că ar trebui să ne purtăm mai frumos cu ea, declară aproape în șoaptă. Să o ținem... de partea noastră.

— Ce? Păi, ne purtăm frumos cu ea, spune Joe, șocat de manipularea fățișă din afirmația lui Frannie.

Nu au sugerat niciodată că vreunul dintre ei ar trebui să țină la un moment dat „partea cuiva”. Ca și cum acesta ar fi un joc în care doar o singură persoană poate câștiga.

Frannie ridică iar din umeri, pentru ca imediat după aceea să-i lase să cadă. Își cuprinde fața cu palmele.

— Eu, pur și simplu... Joe. Are atât de multă putere asupra noastră!

Joe își sprijină o mână de perete, încercând să priceapă logica ei.

— Ce vrei să spui? o întreabă, ridicând vocea.

— Hai să nu ne certăm, îi spune ea pe șleau. Eu sunt de partea ta.

Joe o ignoră.

— Tot nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nimic, de fapt. Doar că...

— Doar că... ce? Cathy deține toate atuurile? Ne-ar putea da pe mâna poliției?

— Poate că da.

— Am putea să o dăm noi pe ea pe mâna poliției?

Frannie se uită la el, cu ochii rotunzi, două „o”-uri ușor surprinse.

— Ce? Nu. Bineînțeles că n-am vrut să spun asta.

— Nici eu, se repede Joe să dea replica.

Merg acasă împreună. Casa lui Cathy este cufundată în întuneric. Joe o urmează fără cuvinte pe Frannie până înăuntru.

El deschide uşile şi se aşază acolo, pe podeaua bucătăriei, cu picioarele atârând deasupra terasei, fără să facă altceva în afară de a se gândi, de a se gândi profund la spusele ei. Întrebându-se de ce, atunci când a vrut să ştie dacă e totul în regulă, ea i-a răspuns că este îngrijorată din pricina lui Cathy.

Ea îi arată fără să scoată vreun cuvânt merlotul lui Yellow Tail care îl aşteaptă pe blatul mesei de bucătărie, ca un prieten loial.

— Întotdeauna îţi aminteşti să-l cumperi, remarcă el.

— Da. Îi toarnă un pahar, fără să întrebe unde este Cathy, fără să o invite la ea. Este prima dată când preferă să fie singuri. Ciocnesc paharele, apoi ea se aşază lângă el.

— Şi totuşi, eşti bine? insistă el.

— Nu-ţi face griji pentru mine, îl linişteşte ea.

— Sunt oarecum îngrijorat dacă *nu* eşti bine, afirmă el râzând.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic altceva decât... Vreau să spun... Am îngropat un cadavru, explică el, mulţumit de faptul că singura lor vecină este Cathy.

— Da... sunt perfect conştientă de asta, Joe.

— Pur şi simplu... nu ştiu ce să zic.

— Bea-ţi vinul, Joe, îl îndeamnă ea.

— Noroc, spune el încet.

Frannie îl priveşte cu coada ochiului, îşi lasă picioarele să îi alunece din pantofi şi soarbe din vin, fără să spună nimic. Îşi întorc amândoi privirea spre cer şi stau acolo în tăcere. Joe ştie că se gândesc la conversaţia avută mai devreme în recepţie.

După câteva minute, ea îşi ciocneşte paharul de al lui.

— Pentru viitor, închină ea.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plant

— Jur, încep să rostesc eu, că voi spune adevărul și nu voi ascunde nimic din ceea ce știu. Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Dar care este adevărul? La asta mă gândesc când intru în boxa martorilor, rotindu-mi ochii prin sala de judecată. Este mai banală decât mă așteptasem, având în vedere exteriorul grandios și ceea ce văzusem la televizor și în filme. Scaunele nu sunt altceva decât niște simple scaune umplute cu spumă poliuretanică, acoperită cu o stofă verzuie. În încăperea domnește atmosfera liniștită a unui birou într-o zi lucrătoare de ianuarie. Atmosferă de lucra, de reflecție, ușor mohorâtă.

În galeria publică, văd mâinile tatălui meu încleștate pe spătarul banchetei de lemn din fața lui. Există un soi de asertivitate în acel gest, de parcă am fi aici ca să rezolvăm un noian de aberații. Și poate că el chiar crede asta, nu știu ce să zic. Nu îmi răspunde la apeluri, de când s-a terminat totul, de când bomba a explodat în acea noapte de august.

Toate adevărurile sunt diferite, iar al meu este diferit de al lui Joe. Mă uit la picioarele mele încălțate în pantofii negri cei noi care mă strâng, trag aer în piept și dau ochii cu jurații, unul câte unul.

— Doamnă Plant, mi se adresează procurorul, exact așa cum a spus Jason că o va face. Dacă nu vă deranjează, ne puteți relata tot ceea ce s-a întâmplat în acea după-amiază când conduceați spre... locul incidentului?

— Da, îi confirm, vocea mea răsunând limpede în sala de judecată.

Jason îmi surprinde privirea și îmi atrage în felul acesta atenția, determinându-mă să mă concentrez asupra procesului, cred eu. Asupra motivului pentru care suntem aici. El este

avocatul meu, dar eu sunt interogată de un procuror, care este bătrân și, mai ales, bărbat. Cu mult peste vârsta de pensionare. Slăbuț, bronzat, cu urechi mari, cu un nas borcănat și cu sprâncene stufoase pe sub perucă.

— Vă rog, mă îndeamnă el cu amabilitate.

Ochii mei țâșnesc spre jurați, apoi spre judecător, și înapoi la el.

— Eram în vacanță, la Verona, încep eu. Am fost acolo de multe ori, mai ales vara. Avem o vilă în zonă.

— Și vila respectivă este pe numele tuturor celor trei frați?

— Da, am cumpărat-o împreună: eu, sora mea și fratele meu, Joe, declar, privind drept în față, fără a-mi lăsa privirea să alunece din nou spre ei. Între timp am vândut-o.

În vreme ce spun asta, mă uit la Joe, care își mută însă privirea în altă parte.

— Bun. Povestiți-mi, așadar, ce s-a întâmplat, atunci, în Verona.

— A fost o vacanță normală.

— Absolut normală?

— Până în acel moment, da. Noi doar... știți cum e. Ne-am bucurat de soare și am vizitat obiectivele turistice din apropiere. Am gătit împreună, am băut împreună. Mă opresc, dorindu-mi să îmi pot lua înapoi acele ultime cuvinte.

— Bun, și unde ați fost, mai exact, în după-amiaza dinaintea morții lui William McGovern?

— La piață, spun eu.

Nu pot să mă abțin să nu înghit în sec. Sistemul digestiv mă trădează, stomacul mi se încheștează împotriva voinței mele.

— Am făcut cumpărături împreună, continui, cu glas scăzut.

Și, pentru o clipă, mă întorc în timp. Doar eu, fratele meu și sora mea, în vacanță. Într-o fază a vieții noastre, o fază din trecutul nostru, când locuiam împreună într-un șir de căsuțe și

eram într-un continuu du-te-vino de la unul la altul, având grijă de Paul, ca o comunitate restrânsă. Lucram împreună la cabinetul veterinar. Totul s-a dus. Totul s-a dus pe apa sâmbetei. Lacrimile îmi urcă în gâtleej, purtate pe coama unui val de tristețe.

— Am fost la piață. Era o zi obișnuită, rostesc eu, cu glasul îngroșat.

Și acum ce? Căsuța mea e scoasă la vânzare. Cabinetul veterinar s-a desființat. Apeluri fără răspuns. Am fost șterși din listele de prieteni de pe Facebook. Înstrăinare.

Încerc să-mi distrag atenția. Sunt patru ferestre dreptunghiulare în partea de sus a sălii de judecată, genul de ferestre pe care le-ai putea vedea în holul unei școli vechi, iar eu fixează cu privirea acele patru mici paralelipiede de lumină. Soarele de martie pare să fi ieșit, în sfârșit, la iveală. Sunt complet albite de trecerea timpului.

Povestesc completului de judecată despre piață. Avocatul așteaptă plin de răbdare, apoi începe să îmi pună întrebări.

— Deci, atunci... după aceea, spune el, cântărindu-și cu grijă cuvintele, restul după-amiezii a decurs fără evenimente notabile, dar seara dumneavoastră nu a fost la fel, nu-i așa?

Își încrucișează brațele la piept, deranjându-și faldurile robei negre.

— Da. Era târziu. Mă înfior. Îmi cer scuze, spun, încercând să respir, încercând să mă adun. Încercând să-mi amintesc, aici, pentru acest complet de judecată, și să uit totul, în același timp. Mașina. Cadavrul. Sângele. Primul pas în necunoscut, departe de tot. Căsuțele noastre. Afacerea noastră. Dinamica noastră familială. Era disfuncțională, uneori, ca a tuturor, de altfel, dar era a noastră.

— Puteți să ne relați... vă rog? Ce s-a întâmplat minut cu minut?

— Bine, consimt eu, cu un firicel de glas.

Jason mi-a spus că exact așa va decurge audierea, dar acum, că sunt aici, îmi dă o senzație de ostilitate. Mă gândesc

că tot ceea ce voi spune va fi întâmpinat cu scepticism.

Mă uit la jurați. Doisprezece oameni, bărbați și femei, absolut obișnuiți. Unii în costume. Bărbatul din extremitatea stângă va fi cu siguranță primul jurat... Are ochelari mari cu rame aurii și un costum bleumarin cu vestă cu tot, ce pare scump. În rest, o masă amorfă. „Publicul larg”. Acești oameni care votează la alegeri și lucrează în birouri și își fac cumpărăturile în supermarketuri și se uită la telenovele. Un grup care își va exprima în unanimitate punctul de vedere... vinovată sau nevinovată... asupra evenimentelor de la Verona. Numai că habar nu am care dintre ele va fi. Habar nu am cum vor decurge lucrurile. Vor merge acasă și vor vorbi despre noi... despre familia mea, despre mine... ca și cum am fi niște răufăcători? Niște oameni corupți, egocentrici? Sau despre cum *a fost*? Acea disperare, acea panică? Mușamalizarea accidentală. Mușamalizarea care își are rădăcinile în ceva frumos, plin de bune intenții, plin de dragoste, dar care s-a acrit precum laptele bătut.

Clipesc și mă uit direct în ochii procurorului. Ce se va întâmpla cu mine? După ce toate acestea se vor fi terminat?

Închid ochii ca să nu mai văd pe nimeni și nimic, doar pentru o secundă. Aud pe cineva dregându-și glasul și știu că este Joe fără să fie măcar nevoie să mă uit la el. Știu asta din cauza intonației, a înălțimii sunetului, a celui „hm” accentuat și prelung înainte de „crm”.

Deschid ochii, dar mă uit în jos, la lemnul boxei martorilor, la paharul alb din plastic plin cu apă. Orice altceva în afară de a mă uita la el.

Jason stă în spatele procurorului, încurajându-mă din priviri. Fără să clipească, solemn, reconfortant.

— Puteți să ne relatați, acordând cât se poate de multă atenție detaliilor? mă îndeamnă procurorul.

Aruncă o privire înspre mine, apoi se uită din nou la notițele lui, dând semne că începe să își piardă răbdarea. Sunt sigură că e convins că am putea trece mai repede prin toate astea, mult mai eficient decât o facem noi acum.

Dau din cap, din nou.

— Da, răspund. Trag aer adânc în piept și apoi îi dau drumul încet. Bine, consimt pentru a doua oară.

— Să începem, de pildă, cu ora unu dimineața? Corect?

Este ca și cum s-a deschis în mine o trapă către iad. Este greu de descris, dacă nu ai trecut prin asta. Trauma, cred eu. Mi se face pielea de găină pe umeri. Încep să simt ceva în stomac, o pulsație constantă, ritmică, precum un generator care produce suficientă energie pentru a elibera ceva oribil. Înghit în sec de câteva ori, știind că ochii tuturor sunt ațintiți asupra mea în această sală de judecată cufundată în liniște. Tăcerea atârna greu acum, ca înaintea unei conferințe de presă importante sau a unui anunț solemn.

Ridic ochii spre procuror, dar nu spun nimic. Generatorul continuă să funcționeze, dar a început să creeze o stare de panică, care se năpustește asupra mea ca o furtună de nisip. Toate greșelile noastre. Tot ce am pierdut. Pereții arată ca și cum s-ar clătina, gata-gata să se prăvălească asupra noastră.

— Sunteți în regulă? mă întreabă. Doamna Plant?

— Da, da, sunt bine, îl asigur. „Gândește-te. Gândește-te”. La acea noapte. La ce a fost înainte de ea. Și apoi, la ceea ce a urmat: zilele ciudat de calme, de meticuloase care au urmat, momentele fericite chiar, până când totul s-a prăbușit.

Nu pot s-o fac. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât ochii juraților mă urmăresc cu atenție în timp ce mă întind să-mi dau părul pe după ureche.

— Aș putea... îmi cer scuze... aș putea să iau o pauză de cinci minute? spun, adresându-i această întrebare lui Jason.

El reacționează imediat, sărind în picioare, avocatul meu, protectorul meu.

— Domnule judecător, știu că s-ar putea să nu am dreptul să iau cuvântul, însă... începe el, dar judecătorul îi face un semn cu mâna.

— Ședința se suspendă, spune el cu glas domol. Domnilor

Și doamnelor jurați, vă rog să părăsiți sala. Facem o pauză de cinci minute, doamnă Plant.

Îi mulțumesc dând din cap, fără să spun nimic.

Jason vine după mine și mă conduce pe o bancă adiacentă peretelui sălii de judecată. Miroase bine aici. A încălzire centrală, a cafea, se simte și acel miros specific pe care oamenii îl poartă cu ei, imediat după ce au coborât iarna dintr-o mașină încălzită. Ger combinat cu mirosul sintetic al radiatoarelor îmbâcsite de praf. Lucruri reconfortante ale vieții normale de zi cu zi. Pot să stau pe bancă și să mă prefac că sunt aici din motive rele, dar nu oribile. O infracțiune rutieră. Un atac la persoană.

Familia mea nu a ieșit din sala de judecată. Au ales să rămână acolo până se reia audierea mea, o decizie care era de așteptat, una judicioasă, cred eu.

— Îmi cer scuze, spun. Îmi cer scuze.

Jason stă lângă mine, mai aproape decât alți avocați de clienții lor, îmi imaginez eu. Mă înec cu lacrimile.

— Îmi pare rău, spun din nou.

— În regulă, este în regulă, mă asigură el, pe un ton pe care trebuie să-l folosesc și eu uneori cu Paul când devine extrem de obosit și de agitat. Vocea lui este joasă. Din punct de vedere strict juridic, nu ar trebui să stăm de vorbă.

— De când te preocupă pe tine detaliile tehnice?

— Adevărat. M-am ocupat chiar și de conflicte de jurisdicție pentru tine... pentru a primi acordul ca procesul să se țină aici.

— Știam că va fi greu. Am crezut că eram...

— Ești pregătită, mă asigură Jason, rozându-și pielea de pe buzele uscate. Se uită în jos la podea, în loc să se uite la mine. Uite ce e. N-am de gând să te mint. Trebuie să fii pregătită.

Mă fixează cu privirea acum și îmi dau seama că, deși nu este o amenințare, sună ca un ordin. Brațele puternice ale sistemului de justiție sunt în momentul ăsta în jurul meu și nu

există nicio posibilitate de alegere în toată treaba asta, nicio libertate, de fapt.

— Bine, rostesc eu cu o voce mică și tristă. Cât timp mai am?

— Trebuie să facem ceva progrese înainte de ora prânzului, răspunde.

Scoate dosarul albastru, pe care e scris numele meu, și bate cu degetul pe el.

— Nu mai ajungi la întâlnirea ta astă-seară, spun, încercând să câștig timp, încercând să am parte de puțină normalitate, ca să-mi las pulsul să-și revină.

Jason își dă capul pe spate și râde copios, părul lui cărunț strălucind în luminile slabe ale tribunalului. Câțiva avocați se întorc să se uite la el, dar nu-i bagă în seamă.

— Vrei să știi despre ce este vorba, zice el, privindu-mă pieziș.

— Categorie.

— În regulă, dar asta numai pentru că ești în mijlocul procesului, spune el mai în glumă, mai în serios. Nu pot să am încredere în nimeni când e vorba de un asemenea nivel de secretizare a informațiilor.

— Bine, consimt eu încet. Mă uit la ușa sălii de judecată. Procurorul este bun? îl întreb.

— Nu-i rău, răspunde Jason. Este vorba de AA.

— Ce este AA?

— Acolo unde merg eu. Sunt alcoolic. O spune ca și cum ar fi făcut o remarcă despre vreme, apoi soarbe o înghițitură din cafeaua lui și se uită la mine.

— Oh!

— Deci, uite cum stai. Mă tem că ești reprezentată de un nebun.

Las să îmi scape un mic hohot de râs.

— Cu toți avem viciile noastre.

— N-am mai băut de zece ani.

— Și, te duci în fiecare zi?

— Alcoolul maschează problema.

— Și care este problema?

Jason își termină cafeaua.

— Oh, sunt o grămadă chiar. Ajungi să devii obsedat de anumite lucruri. Umplerea golurilor, știi tu. Așa cum spui – îmi aruncă o privire – cu toți avem viciile noastre. Oricum, sunt foarte bucuros să spun că sunt destul de echilibrat în această perioadă și mai mult decât capabil să fiu un bun avocat – cu sau fără detalii tehnice.

Simt cum mă cuprinde un val de speranță, chiar acolo, în tribunal, la jumătatea unui proces intentat pentru crimă. Că, atunci când se va termina, s-ar putea să mă regenerez și eu. O pasăre Phoenix renăscută din cenușă. Că există speranță pentru oamenii distruși, pentru oamenii care au făcut greșeli enorme, absolut enorme.

— Sunt alături de tine, adaugă el.

Asta este tot ce am nevoie să aud. O mică licărire de speranță. De sprijin, de cafea, de căldură. Nu pot vedea drumul până acolo, dar nu înseamnă că nu există. Jason îl poate vedea pentru mine. Mă ridic în picioare.

— Bine, spun, cele două silabe rostogolindu-se într-o singură respirație fierbinte. Bine.

Jason se ridică și el în picioare și mă urmează înăuntru, apoi mă conduce până la boxa martorilor, trecând pe lângă scaunele goale ale juraților, pe lângă scaunul gol al judecătorului. Sala de judecată se umple treptat, din nou.

— În regulă, doamnă Plant, spune procurorul pe un ton plictisit. Nu vom relua jurământul, dar vă rog să vă reconfirmați numele pentru a fi consemnat în stenogramă.

Dau din cap, fiind gata, de data asta. Mă întorc cu fața direct spre jurați.

— Catherine Plant, declar cu.

42.

Atunci

Cathy

Tom i-a tot trimis mesaje. Și acum, tam-nisam, a sunat-o.

— La serviciu, spune ea, ca răspuns la întrebarea legată de unde este.

— Muncești mult, consideră el. Adică... *prea mult*. Vrei să ieși cu mine, în schimb?

Ea închide ecranul computerului, unde a căutat planul italian de sistematizare. Se pare că nu poate găsi un răspuns referitor la cât timp mai au la dispoziție până când vor începe excavațiile. Săptămâni, luni, ani. Italia este mai puțin preocupată de birocrație și de termene-limită decât Anglia.

— Așa e slujba asta, spune ea, apoi șterge istoricul de pe computerul ei, îndreptându-și toată atenția asupra lui.

Cathy nu a mai fost niciodată la o a doua întâlnire în viața ei. Nu-i vine să creadă că el își dorește asta. Ar putea pleca de la serviciu, se gândește ea, aruncând o privire de jur-împrejurul camerei din spate. Ar putea lăsa pe mai târziu această rețetă. Ar putea lăsa acel ciobănesc german în grija asistentelor din tura de noapte...

— Știu, spune Tom acum, lungind cuvântul, într-un mod plăcut. Aș putea veni să te ajut. Sunt un asistent excelent pentru veterinari, pe cuvântul meu. Sunt un tip cu sânge rece.

Cathy lasă să-i scape un mic hohot de râs.

— Mi-ar prinde bine.

Intră în recepția goală, cu telefonul la ureche. Frannie a plecat acasă deja... Are program prelungit trei zile pe săptămână, când Paul merge la creșă și apoi la părinții lor, și program scurt în celelalte două zile.

Ploaia se scurge atât de rapid pe fațada din sticlă, încât dă impresia că tremură. Nu peste mult timp se va recolta grâul pe câmpul de vizavi. Toamna bate la ușă, iar această vară ciudată, îngrozitoare, va fi în curând de domeniul istoriei, aparținând sezonului trecut și apoi sezonului anterior acestuia.

Cine știe cât timp le mai rămâne la dispoziție până când va fi găsit cadavrul? Câte anotimpuri – două sau poate trei? Zilele le sunt numărate. Ceea ce o face să devină fatalistă.

— Vino să fii asistentul meu, îi propune ea lui Tom.

— Sunt deja pe drum, o anunță el, iar Cathy aude clinchetul cheilor din mâna lui.

Ea intră în camera personalului și, chiar acolo, pe masă, ca și cum ar fi un mesaj venit de sus, din ceruri, se află coletul de la ASOS al lui Frannie, care încă nu a fost rambursat. Ea ezită, apoi îl duce în cabina de toaletă, se dezbracă, despachetează rochia și o trage pe ea. Părul i s-a încărcat electrostatic pe unde s-a atins de rochie și îl netezește, privindu-se în oglindă. Acolo unde rochia era mult prea mare pentru Frannie, arată măgulitor pe Cathy. Mânele sunt vălurite, materialul închis i se învârtă în jurul picioarelor. Este o ținută de zi, dar șic, pe un fond întunecat, aproape negru, cu frunze de toamnă. Își strânge șnururile în nuanțe de ocru în jurul taliei și, ah! iat-o. O Cathy cu talia bine conturată iese la iveală din adâncuri. Își face un selfie și i-l trimite lui Frannie, cu textul: *Pot să o păstrez?* Frannie răspunde imediat: *Desigur! Fac eu cinste!* Îți vine uimitor de bine. Cathy se uită lung la acele mesaje, la acele mesaje ca între surori, la acele mesaje generoase și la ea însăși, îmbrăcată în rochie, și încearcă să se agațe de aceste relieve ale normalității și să le păstreze cât mai mult.

Tom își face apariția cu un zâmbet larg pe chip. Se balansează înapoi pe călcâie, și, după felul cum o privește, Cathy se gândește în sinea ei că, probabil, flirtează cu ea.

— În spate este un ciobănesc german sterilizat, îi explică ea, ignorându-i expresia. A avut piometrită.

— În regulă, Șefa, spune el. Frumoasă rochie. Ciudată vestimentație pentru un veterinar.

— M-am schimbat.

— Pentru mine?

— Trebuie să-l ținem sub observație.

— Bine, spune el râzând.

Poartă o cămașă din denim deschisă la culoare, cu mânecile suflecate până sub coate. Ea se oprește în dreptul ușii de la sala de recuperare. El rămâne în imediata ei apropiere și ea simte căldura pe care o emană corpului lui. Tom nu o sărută, dar își întinde mâna și o cuprinde de talie cu degetul arătător încovoiindu-se în jurul ei, pentru o secundă doar.

— Bine, zice el din nou.

Ea împinge ușa. Ciobănescul german încă mai este conectat la tubul de oxigen și stă întins pe o parte în cușcă.

— Arată mai rău decât îi este de fapt, îi spune Cathy peste umăr.

— Doamne! exclamă Tom, părând șocat pentru prima dată.

— Este foarte bine. Cathy îngenunchează și își pune o pereche de mănuși, scoțând tubul albastru din gura câinelui.

— Bun, și acum, Thomas, îi spune ea peste umăr, poți să-mi scoți, te rog, o seringă din – îi arată cu mâna – sertarul de acolo?

— Da, șefa, răspunde el pe un ton degajat, ridicându-se în picioare și dându-i-o. Și altceva?

— Asta e tot deocamdată, spune ea râzând. Aspiră soluția în seringă și injectează analgezicele și antiinflamatoarele. Câinele geme încet, iar Cathy îi ia capul în mâini cu blândețe. Bine, hai să-i acordăm câteva minute. Eu am de scris niște rețete acum. Tu... fii cu ochii pe Bella. Arată către câine.

— Categorie, dacă pentru câini scrie pe mine, se conformează Tom, așezându-se cu picioarele încrucișate în fața cuștii. Cea mai bună slujbă din lume.

Cathy verifică teancul de rețete din camera din spate, le ștampilează și le parafează una câte una, dar continuă să

arunce câte o privire pe furiș înspre Tom. Îl poate vedea prin ferestruică, văzându-și de treaba lui, sârguincios, mângâind din când în când capul câinelui. El nu își verifică telefonul, nu aruncă nicio privire în jur, nu își bagă deloc nasul prin lucrurile lor. Stă doar și mângâie câinele, exact așa cum i-a spus ea.

Se sprijină în mâini lăsându-se pe spate, la fel cum a făcut în sala de preluare a bagajelor, și inima lui Cathy face un salt acrobatic în pieptul ei.

Rețetele sunt aproape terminate, iar ea vrea să plece acum.

— Gata, spune prin ușa deschisă a sălii de recuperare.

— Bella este bine dispusă, o anunță Tom pe un ton degajat. Am stat de vorbă despre tot felul de lucruri. El face gropițe în obraji în timp ce se întoarce să se uite la ea.

— Bine, spune Cathy, zâmbindu-i înapoi. Își întinde mâinile spre el pentru a-l trage în sus și, dintr-odată, trupul lui se află chiar lângă al ei în întunericul sălii de recuperare. Ea se lasă ușor pe spate și își înclină capul înspre el, nedorindu-și nimic altceva decât să fie complet învăluită de mirosul lui, să simtă acele buzele pe ale ei.

— Cathy, i se adresează el, cu o notă de admonestare simulată în glas. Ce-o să zică Bella?

— Nu-mi pasă, răspunde Cathy, alungându-și din minte fiecare gând despre Verona, despre cum nu ar trebui să se apropie de cineva pe care abia l-a cunoscut.

— Bine, atunci, spune Tom și îi trage ușor trupul spre al lui, dar nu o sărută, nu încă, ci doar îi șoptește ceva.

De neînțeles, dar nostim, cuvintele trec din gura lui direct într-a ei, până când buzele li se întâlnesc.

— Stai, mai sunt două, spune Cathy, în timp ce intră în camera din spate să-și recupereze geanta și să îl ia pe Macca, după câteva minute. Două rețete ale lui Joe, adaugă ea. După aceea putem pleca.

El își sprijină coatele pe birou chiar lângă ea, urmărind-o

cu atenție în timp ce scrie.

— Pisicile cu tulburări tiroidiene ale lui Joe, îi explică ea. Două doze de metimazol. Una este sub formă de tablete, cealaltă este o cremă.

— O cremă?

— O ungi cu ea pe lobul urechii, îl lămurește Cathy.

— Grozav.

— Și sunt gata. Cathy introduce rețetele într-o pungă și le pune într-un coș galben din plastic. Tom este atât de aproape de ea! Hainele lui miros a ploaia de afară. Pielea lui miroase a iarbă proaspăt tunsă și a gumă de mestecat. În regulă? îl întreabă.

— Joe e fratele?

— Da.

— Cum este? se interesează Tom în timp ce traversează sala de pregătire preoperatorie. Trage de unul dintre tuburile de gaz care atârnă din tavan. La naiba, scuze, spune el, când acesta se mișcă mai mult decât se aștepta.

Cathy râde în timp ce stinge lumina principală, întregul ei corp se simte mai ușor de la sărutul lui Tom. Tot ce își dorește este să mai aibă parte de așa ceva.

— Probabil că Joe te-ar urî, zice ea. Nu este la fel de receptiv precum Macca, aici de față.

— Este ca frații aceia...

— Exact.

— Excesiv de protectori?

— Cam așa. Mai mult cu Frannie decât cu mine, recunoaște ea, și probabil o spune pe un ton cam posomorât, pentru că sprâncenele lui Tom se arcuiesc a nedumerire. Ar face absolut orice pentru ea, îi explică Cathy și, în același timp, gustă din plin adevărul cuvintelor ei.

El *chiar* ar face orice. Ar face orice pentru Frannie. Deci unde, mai exact, se situează Cathy în acest triunghi?

— Dar pentru tine? o întreabă Tom pe un ton incisiv.

— Nu sunt chiar atât de sigură de asta, răspunde Cathy cu sinceritate.

— Care vasăzică, ești sora marginalizată? constată el, sprijinindu-se de tocul ușii.

Sunt încă în întuneric. Macca oftează și se întinde la picioarele lor.

— Unul dintre prietenii mei se simte așa. Întotdeauna spune că nu i-ar alege pe frații sau pe surorile lui să-i fie prieteni.

Cuvintele lui sunt la fel de ușoare și de puternice ca zăpada care se așterne pe pământ. Cathy se gândește la diferitele conversații surprinse pe furiș, pe care fratele și sora ei par să le aibă fără ea, la secretele pe care le-ar putea păstra, și se înfioară. *S-ar împrieteni ea cu Frannie și cu Joe?*

— Dar mama ta?

Cathy este bucuroasă că el a schimbat cursul conversației. Se gândește ce să răspundă în timp ce stau acolo, pe întuneric.

— Este genul de veterinar tradițional. A făcut cursuri de specialitate. Noi am învățat văzând și făcând. Chiar și după atâția ani, excelează din punct de vedere teoretic, spune Cathy, gândindu-se că, deși mama ei este expertă în hemograme, nu are capacitatea să sesizeze simptome fizice minore.

— Este uimitor faptul că există tipuri diferite de veterinari, remarcă Tom, iar Cathy râde și ea.

A fi veterinar este la fel de normal ca a conduce o mașină, în familia ei, și este plăcut să vezi și perspectiva cuiva din afară.

— Bella va fi bine? se interesează Tom.

— Este o asistentă aici care are grijă de ea, îi spune Cathy.

— Ah, care vasăzică mi-ai dat de lucru doar ca să mă ții ocupat.

Cathy râde.

— Și nu ți-a plăcut? Sarcina ta?

— Ba da.

Ea nu aude decât animalele care se tot foiesc. Abia poate distinge aparatul cu raze X atașat de perete, în întuneric. Și bipăitul luminilor intermitente ale aparaturii medicale.

— Nu pare să te deranjeze nimic, îi spune lui Tom. Ești... așa, foarte dezinvolt. Totul ți se pare atât de firesc. Nu-ți pasă că sunt ciudată.

El își dă capul pe spate și izbucnește în râs, speriiind, fără îndoială, animalele.

— Nu ești ciudată. Eu sunt un mare pierde-vară, îi spune el cu seriozitate. Pe bune.

— În niciun caz.

— Ba da, cu siguranță.

— Cum așa?

— Vreau să spun că nu iau deloc în serios faptul că trebuie să-mi câștig traiul.

— Chiar așa?

— Da. Astăzi am predat o singură lecție de chitară. Sunt o persoană independentă extrem de leneșă, spune el cu nonșalanță. Chiar așa.

O mică autoevaluare, făcută fără pic de jenă.

— Și ce altceva mai faci? Când nu muncești prea mult?

— Păi, ei bine, sunt un asistent veterinar, pe deasupra, îi aruncă un zâmbet.

— La propriu vorbind, eu îmi iau munca în serios, afirmă ea.

— Am observat. Ar trebui să încerci cândva, spune el degajat. Să tragi chiulul. Să-ți umpli timpul cu altceva. Îți dă o senzație de bine.

— În niciun caz, se opune Cathy, iar el râde din nou.

— În regulă, spune el pe un ton în continuare amuzat. Și chestia asta e tare, continuă, vesel nevoie mare, în timp ce părăsesc sala de operație și ies afară în ploaie. Îi aruncă lui Cathy o privire peste umăr. Am putea merge să luăm cina, dacă vrei? Sau orice altceva.

În sinea ei, Cathy zâmbește, plină de încântare. „Sau orice altceva”.

43.

Joe

E ora șapte seara. Joe a operat aproape toată ziua și brațele îl dor din cauza efortului. Se află în camera din spate acum, ocupându-se de documentele administrative postoperatorii.

Mama lui trece pe acolo.

— Totul e-n regulă? îl întreabă.

Se oprește și se apleacă deasupra lui, răspândind un iz puternic de parfum în timp ce se uită la ceea ce face el.

— De ce este atât de ieftin?

— E o poveste lungă, răspunde Joe oftând.

Și chiar este. O negociere grea și complicată pentru a-i determina pe proprietari să fie de acord măcar cu atât. O operație la un preț extrem de redus pentru că Joe știe că, altfel, nu ar fi avut loc.

— Ar trebui să fie de două ori pe atât, remarcă ea.

— Știu. Își ridică privirea spre ea. Azi nici măcar nu lucrezi. Calmează-te, pur și simplu, nu te mai agita atât.

Joe este imediat asaltat de amintirea unei Marii complet diferite. Mama care îl aștepta, zâmbind, la baza unui tobogan atât de fierbinte, încât, vara, îi ardea coapsele. Mama care – e sigur de asta – obișnuia să îi spună să nu se facă niciodată veterinar, fiindcă programul lung de lucru e extenuant, munca e grea și mizerabilă, și ai parte tot timpul de un animal bolnav

după altul. Nu se poate abține să nu se uite plin de curiozitate la ea, așa cum și-o amintește, pe mama lui cea de odinioară și pe mama de după moartea lui Rosie.

— De ce ai vrut ca noi să practicăm meseria asta? vrea să știe el, acoperind factura cu o altă foaie de hârtie.

— Ce? spune Maria, dar nu pare a fi o întrebare.

— Eu doar... Sunt sigur că mi-ai spus odată să nu o fac, afirmă el. Când eram mic. Când l-am avut pe Peanut.

Aproape că îi vine să plângă rostind numele lui Peanut. Iisuse, ce dracu' e cu el? Plânge după un nenorocit de motan mort.

— A fost atât de greu când erați cu toții copii, spune Maria, și Joe presupune că așa a și fost.

O femeie de carieră în anii optzeci, căsătorită cu un bărbat de carieră, pe deasupra.

— Pun pariu că îți aduci aminte de vremurile din trecut cu drag, spune el, încercând să invite trecutul acolo, în cameră.

Dar pe cine anume, mai exact? Pe Rosie, cu siguranță, dar și pe Maria, așa cum a fost cândva. Băiatul care sălășluiește în el este mereu în căutarea acelor crâmpie de amintiri. El poate vedea cât de grav afectată a fost Cathy de moartea lui Rosie și presupune că își face griji că ar putea fi și el afectat în mod asemănător.

Mama lui își întoarce privirea de la el.

— Nu-i așa? insistă el.

Rosie ar fi împlinit treizeci de ani săptămâna viitoare. El știe ce se va întâmpla peste câteva zile: mama și tatăl lui nu vor mai răspunde la telefoane, vor apărea o săptămână mai târziu, pretinzând că au fost ocupați, că au avut un virus la stomac, sau un proiect de bricolaj dificil. Este la fel în fiecare an. Ziua ei de naștere este pe cât de trecută sub tăcere, pe atât de marcantă.

Când mama sa își ridică privirea spre el, ochii îi sunt umezi.

— Îmi aduc aminte de o mulțime de lucruri cu drag, spune ea, apoi pleacă, de parcă acea propoziție ar fi fost un adio.

Joe își coboară privirea asupra unor rețete pentru pisici, încercând să nu plângă. Doamne, o vrea pe mama lui înapoi! Pe acea mamă zâmbitoare de la tobogan, așa cum a fost ea cândva, așteptându-l cu brațele larg deschise, cu toate speranțele, temerile și problemele lui.

Rețetele. El doar le contrasemnează pentru a-și ocupa timpul, dar nu sunt întocmite corect. Pufnește.

— Acestea au dozajul greșit, spune el, intrând în recepție și fluturându-le înspre Cathy. Le-ai semnat ieri?

— Serios? se miră ea, dar nu se uită la el.

— Da, dozajul este de zece ori mai mare. Cath?

— Oh, îmi pare rău, se scuză ea. Trebuie să fi... nu știu.

Mi-am pierdut capul puțin. Îi zâmbeste, pentru o fracțiune de secundă doar. E suficient să clipești ca să-i ratezi zâmbetul. Așa e Cathy. Ce se întâmplă cu ea? Nu face niciodată greșeli. Și pare destul de nepăsătoare în privința asta.

„I-a spus cuiva”. Paranoia se insinuează ca un adevăr bătut în cuie în creierul lui Joe, așa cum își face apariția întotdeauna anxietatea. Pieptul i se contractă. Palmele încep să-i transpire.

— E greu pentru noi toți, nu-i așa? vrea el să știe, încercând să-și alunge starea de neliniște și să o facă să vorbească deschis.

— Este în regulă, zice ea.

— Bine, 0,1 miligrame, nu un miligram, spune Joe, scriind la repezeală dozajul și semnând rețeta el însuși. În regulă?

— Da. Scuze.

E amurg. Frannie și-a terminat ziua de lucru la patru, fiind una dintre zilele ei scurte, așa că sunt doar ei doi. Televizorul este dat pe canalul de știri, ca întotdeauna, dar acum situația asta evocă, desigur, ceva sinistru pentru toți.

Evan este în spate, pe undeva, terminând de cusut copcile fără tragere de inimă. Ar trebui să fie mai buni cu Evan, se gândește, undeva în străfundurile minții lui, și să nu-i mai dea de făcut sarcinile postoperatorii de tot rahatul. Joe a văzut un cupon pe biroul lui zilele trecute reprezentând o reducere de două lire sterline la Tesco, tăiat și împăturit cu grijă. Maria nu ar suporta ideea ca o persoană din afara familiei Plant să intre în parteneriat cu ei, dar Joe ar putea face ceva pentru el... ceva generos. Ceva bun.

— Îmi cer scuze, îi spune din nou Cathy lui Joe.

— Ai nevoie să îți iei câteva zile libere? o întreabă Joe. Nu putem ucide pisici... sau orice.

Cathy se uită la el. Amândoi aud și nerostitul „altceva”.

— Nu. Sunt bine. Pur și simplu nu am judecat corect, eram pe fugă ieri. Nu e din cauza... Cathy se întoarce cu spatele la el, îndreptând unele dintre pachetele cu hrană dietetică expuse pe rafturi. Nu e din cauza lui, îi spune ea peste umăr. Și apoi, pentru a schimba subiectul, presupune el, adaugă: Avem nevoie de mai multă hrană dietetică Hills.

Joe pune rețetele în sertar, fiind astfel gata pregătite pentru ca Frannie să le distribuie a doua zi și încearcă să nu se gândească la posibilitatea că mai sunt și altele pe care ar trebui să le verifice. Poate ar trebui să verifice totuși prin sondaj câteva dintre cele aflate în sistem, pentru orice eventualitate...

Se întoarce să o întrebe pe Cathy dacă ar fi cazul să o facă, și atunci vede știrea.

Aria de căutare a britanicului dispărut în pădurea din Verona s-a restrâns, se derulează știrea de la BBC Breaking News pe ecranul televizorului lor din recepție. Joe simte că are un pietroi care îi atârână greu în stomac. Corpul lui pare să încremenească locului și arată cu mâna spre ecranul televizorului, cu încetinitorul. Cathy nu a văzut-o încă, se uită la pachetele de mâncare și la o listă pe care o are pe un clipboard, iar el urmărește din priviri cum ea sesizează reacția lui bruscă, o vede clipind o dată, de două ori, totul fiind în mișcare precum nisipul care se scurge în clepsidră, încet,

grăunte cu grăunte, Și apoi o vede Și ea.

O trec transpirațiile în timp ce citește știrea. Joe vede efectiv cum i se formează broboane de transpirație pe piele, cum picăturile mici se scurg apoi pe clavicule de parcă ar fi depus efort fizic. Pe obraji ei înfloresc două pete roșii distincte care pălesc imediat după aceea, precum niște iubiți ale căror buze nu se întâlnesc niciodată.

— Ei Știu, Șoptește Joe.

Îi vine să strige în gura mare, dar nu poate. Nu poate să-și recapete suflul.

Adrenalina îi aleargă în sus Și în jos pe brațe, provocându-i frisoane, ca Și cum ar avea gripă.

— Încetează, îi spune Cathy cu blândețe, se uită în jos Și îl vede cum își freacă brațele cu putere.

— Ce dracu' o să ne facem? întreabă el. Este o chestiune de timp.

Ea se apropie de el.

— Nu Știu. Nimic, răspunde ea. Nu putem face nimic.

— M-am săturat deja de asta. Să nu fac nimic.

— Știu. Știu. Știu, spune ea, întinzând o mână spre el, iar el își amintește, își amintește de același gest pe care l-a făcut ea când Și-a încleștat palma de a lui.

În ziua înmormântării lui Rosie. Amândoi au aruncat câte un trandafir alb pe sicriul ei palid. Cathy ținea floarea în mână dreaptă, iar mâna stângă i s-a încleștat de a lui. El a învăluit-o imediat, ca pe o piatră înghițită complet de o apă încremenită, apoi a aruncat la rândul lui floarea. Au stat acolo, ținându-se de mână, Și au privit petalele plutind în jos, fără să spună nimic. El i-a strâns cu putere mâna atunci când aceasta a aterizat pe a lui.

— Am dat de dracu', spune el. Am dat de dracu', fir-ar să fie de treabă!

— Nu. Nu-i așa, îl contrazice ea. Nu ne-au prelevat probe

de ADN.

— Și, ce... o să dăm bir cu fugiții dacă ni le vor cere?

— Spun doar... că s-ar putea să nu fim suspecti, susține ea. Nu știm unde, ce și cum.

— Dar casa de marcat... Nu știu... Frannie a spus...

— Ce a spus Frannie?

— Nimic. Las-o baltă. Am băut ceva împreună aseară și ea părea, nu știu cum să zic, îngrijorată.

— Ați băut fără mine?

— N-o lua așa, o întoarce el. Joe face o pauză. Am trimis un mesaj la linia telefonică, să știi, adaugă el, pe de o parte pentru a-i distra atenția, pe de altă parte pentru a-i mărturisi, iar ea închide ochii, doar pentru scurt timp, arătând ca o insectă care bate din aripi.

— Nu.

— Ba da. S-ar putea să urmărească telefonul pe care l-am folosit. Să-i găsească pe toți cei care au cumpărat unul în acea zi. S-ar putea să aibă înregistrarea de pe camerele de supraveghere de la bancomat deja. Știi ceva? S-ar putea să știe și să vină la noi să ne preleveze probe, când vor găsi cadavrul.

— Trebuie să așteptăm, Joe, insistă ea.

Aud un zgomot venind dinspre colțul camerei. Cathy traversează recepția și deschide ușa celei mai îndepărtate săli de consultație. Și acolo dă de Evan, stând în picioare. Ascultând fiecare cuvânt al lor.

44.

Cathy

Cathy tresare în timp ce se uită la Evan îngrozită.

Atacul ei de panică este imediat întrerupt de soneria de la intrarea în cabinet, care sună de trei ori. Se întoarce și se uită

afară pe fereastră. Un bărbat ud learcă, îmbrăcat într-un hanorac bleumarin, ține în brațe un bulldog francez. E sânge peste tot. Cathy este vag conștientă de Joe, care stă cu mâinile sprijinite pe blatul recepției de parcă ar fi gata-gata să i se facă rău, dar se duce la ușă cu mișcări automate, pentru a-l lăsa pe bărbat să intre. Fără să se gândească la anchetă. Fără să se gândească la Evan. Fără să se gândească la felul cum s-a prăbușit totul într-o singură clipă. Chiar a doua zi după ce a primit tot ce și-a dorit.

— A fost călcat de mașină, spune bărbatul. Nu suntem... nu sunteți medicul nostru veterinar curant... dar vă rog să-l ajutați.

Este tânăr, probabil că are vreo douăzeci de ani, și este blond. Instinctul preia controlul asupra lui Cathy. Evaluează imediat câinele. Trebuie să îl opereze. Asta e clar.

— Aduceți-l înăuntru, spune ea.

•

Câinele este pregătit pentru operație, anesteziat, deschis, hemoragia internă este stopată, iar Cathy îl coase la loc până când simte că există și un spațiu în care să gândească, și nu doar să *execute* ceva. O să-și piardă un picior.

Trebuie să vorbească cu Evan, care monitorizează anestezia, deoarece toate asistentele au plecat acasă. Să îi explice.

— Ceea ce ai auzit... începe Cathy, în timp ce Evan monitorizează câinele și apoi reglează cadranul aparatului de anestezie. Mâna îi tremură.

— Hai să ne concentrăm doar pe asta, propune Evan cu glasul gătit.

Ce o să-i spună? Cathy nu se poate gândi la nimic altceva în afară de asta, în timp ce pune o copcă și verifică dacă firele sunt bine strânse, pune o altă copcă și iar verifică. Sala de operații miroase a rugină și a fier. Joe își ține privirea ațintită pe masa de operație. Pare la fel de pierdut ca ea. El nu face absolut nimic. A abdicat. Cathy continuă operația câtă vreme

el stă și se uită, nefiind de niciun folos.

— Vom vorbi despre treaba asta, totuși, spune Evan.

În mod accidental, Cathy strânge prea tare o copcă pe abdomenul câinelui, ceea ce o face să tresară.

Se uită la Joe, iar el ridică firul, lucrând în liniște alături de ea, mâinile lor interpretând un dans pe care și-l pot aminti pe de rost, ca niște pianiști, ca niște sportivi.

Cathy nu are habar ce va face Evan. Încearcă să se gândească la cum ar proceda ea dacă ar fi în locul lui, dar nu mai poate gândi astfel. Ea va fi pentru totdeauna acea Cathy care a răspuns la apelul surorii ei în miez de noapte, oricât de mult și-ar dori să nu fie.

Și acum aria de cercetare s-a restrâns. Au venit acasă doar de patru săptămâni. Iar răscrucea de drumuri pe care Cathy a evitat-o apare brusc acolo, chiar în fața ei. La fel de abominabilă și de morbidă și de fără speranță precum animalul pe care îl operează.

•

După aceea, rămân singuri cu Evan în sala de recuperare. Câinele își revine încet după anestezie, stăpânul lui fiind încă în fața, la recepție. Este absurd, se pomenește ea gândindu-se, în timp ce Evan își pune mâinile pe masă și se uită la ele. Nu au cum să nu îi spună. Nu-i așa? S-au angajat într-o conversație care ar fi trebuit să aibă loc în altă parte. Nu așa se întâmplă întotdeauna? Oamenii se complac din ce în ce mai mult în situația dată, până când ajung să se dea de gol.

Dar a fost și felul cum au reacționat ei la spusele lui. Ca și cum ar fi explodat o bombă cu ceas tăcută. Ar fi trebuit să-i alunge bănuielile, pur și simplu, cu o ridicare din umeri. Să inventeze ceva. Perioada scursă, în care nu a fost oferită nicio scuză, vrea să însemne că au acordat prea multă atenție faptului că el a tras cu urechea.

Evan își mijește ochii și se încruntă, de parcă ea ar fi în bătaia unui soare strălucitor, iar el în umbră.

— Evident că știți ceva despre bărbatul dat dispărut de la

știri. Corect? Ați fost în Verona. Ziceați că... Adică, spuneți-mi că sunt nebun, dar... Nu are cum să nu fie... așa.

Joe desprinde tuburile de oxigen, fără să se uite la niciunul dintre ele.

E mijlocul serii. Amândoi ar fi acasă în mod normal. Pleoapele îi sunt grele.

— Evan... începe ea, fără să aibă habar cum să încheie propoziția.

— Vreau să spun că... am dreptate, nu-i așa? spune el, vorbind în felul în care a făcut-o întotdeauna.

Joe spune despre el că își rostește replicile de parcă s-ar fi uitat la prea multe sitcom-uri.

— Eu... zice Cathy. A avut timp să se gândească pe tot parcursul operației, cu excepția faptului că nu a reușit, nu poate face față mai multor sarcini odată în acest fel, nu atunci când este în joc o viață. Imediat, se duce cu gândul la cum l-a resuscitat pe Will, la cât de tare s-a străduit, la situația în care a fost pusă vrând-nevrând. Și unde mama dracului este Frannie atunci când totul se prăbușește în jur?

— Nici pomeneală, spune Cathy absolut neconvingător. Ne uităm doar la știri.

— Cathy, intervine Evan. Mă crezi idiot?

Ochii lui Cathy se umplu de lacrimi. Se enervează, încercând să clipească repede ca să și le reprime, trădată fiind de corpul și de inima ei. Nu poate face asta, nu poate nega. E ca și cum ai spune că negrul este alb. Evan este prea inteligent pentru așa ceva.

— Vorbeați despre... omul acela, spune el. Și acum plângi.

Joe se întoarce cu fața spre ea și dă din cap, un asentiment mic și tăcut. Nu au de ales, vrea să însemne acel gest din cap. E prea târziu. Timpul a expirat. Este mai bine să treci la limitarea consecințelor decât să minți și să ridici noi suspiciuni.

Cathy inspiră mirosul de antiseptic, se uită la luminile

fluorescente de deasupra capetelor lor și deschide gura.

— Evan, i se adresează ea, fără să se uite la el.

— Știți unde este, spune acesta încet, iar ea plânge și mai tare.

O potecă duce la stânga și una la dreapta. Ea o face la dreapta.

— În vacanță, începe ea.

Nu simte nicio ușurare, în ciuda faptului că această mărturisire a clocotit în ea timp de săptămâni. Nu vrea să spună asta chiar oricui.

— Așa..., o îndeamnă Evan să continue.

— Frannie a ucis pe cineva, mărturisește Cathy.

Cinci cuvinte mici. Cinci cuvinte mari. Adevărul.

— Ce dracu'? izbucnește Evan. Ce mama dracului? Rămâne cu gura ușor căscată și face niște ochi mari și rotunzi care nu clipească deloc. Ce?! Se îndepărtează la o distanță de doi pași de ei, de parcă ar fi niște monștri.

Dar ei nu sunt monștri, se gândește ea cu tristețe, verificând respirația bulldogului francez. Totul este ireal pentru Cathy, stomacul ei este o groapă cu vipere veninoase care se zvârcolesc spasmodic.

— N-a fost ceva rău intenționat. Am făcut ceea ce trebuia să facem, încearcă ea să se apere.

Evan se holbează în continuare la ei, cu mâinile în exact aceeași poziție în care erau atunci când cuvintele i-au ieșit pe gură, înfipse în păr.

— A lovit un bărbat cu mașina ei. A fost un accident, spune Joe.

Cathy se bucură nespuse că fratele ei este alături de ea, pentru a încerca să transforme povestea, la fel de dură și de inflexibilă ca oțelul, în ceea ce a fost *cu adevărat*. În dragoste și loialitate și, oricum, în singura opțiune viabilă pe care o aveau. Nu a fost așa? Nu greșesc, nu?

Evan și-a coborât mâna din păr pentru a se șterge pe frunte, care acum este acoperită de sudoare.

— Vreau să spun... zice el. Nu m-am gândit...

Expresia de pe chip i se schimbă în timp ce o privește pe Cathy.

Ea nu vrea să audă continuarea pentru nimic în lume, momentan, deoarece nu i-o poate descifra. Tot ce știe este că fața lui s-a schimbat. Din ceva în altceva.

Brusc, se sperie. Sunt doar ea și Joe, singuri cu acest bărbat.

— Cum... cum ați putut? întreabă Evan.

— Nu înțelegi, spune Cathy.

Ar putea ea să-i explice vreodată cuiva? Apelul din miez de noapte. Sângele. Cum s-a temut pentru sora ei, mai mult decât s-a temut pentru ea însăși. Istoria lor lungă și comună, Rosie... Tot ce s-a întâmplat în viața lui Cathy a condus la acel moment, sau cel puțin așa simte ea.

Îi întâlnește privirea lui Evan.

— Tu doar... ce? Tu doar... ce-ai făcut, ai ascuns un cadavru?

Își direcționează întrebările către ea, iar Cathy poate înțelege de ce. Ea l-a șocat mai mult decât ar fi putut să o facă Joe vreodată.

— N-am avut de ales, se scuză ea. Eu doar...

— Nu poți spune nimănui, intervine Joe cu glas ridicat.

Evan nu mai scoate o vorbă acum. Și-a astupat gura cu o mână, frecându-se pe bărbie cu degetul mare.

— Frannie m-a sunat, se repede Cathy să-i explice. Era după ora unu dimineața. Lovise pe cineva. Era atât de speriată că va merge la închisoare... Era pe partea greșită a drumului, pur și simplu a uitat, pur și simplu a uitat că acolo se conduce pe partea dreaptă.

Evan dă din cap, cu mâinile tot încleștate peste gură, cu

pielea în tonuri de cenușiu.

— A avut nevoie de mine. Nu știam ce altceva să facem... Noi... Sângele... n-am avut de ales.

— Mda.

— Tu n-ai... n-ai face la fel? Dacă ar fi vorba de sora ta... de fratele tău?

Evan se uită lung la ea. Se văd broboane de transpirație formându-se în partea superioară a liniei părului său. Strălucesc în lumina plafonierelor.

— Sunt singur la părinți, afirmă, în cele din urmă.

— Vom merge cu toții la închisoare, spune Joe.

Cathy îi aruncă o privire. Nu îi va ajuta această atitudine agresivă, dar ea înțelege de ce Joe o adoptă.

Brusc, Cathy nu se mai bucură că el este acolo cu ea, la urma urmelor. Că ea este de *această* parte, și nu de partea lui Evan. Ei *sunt* niște monștri, trebuie să fie. Își dorește cu ardoare să nu se afle aici, încercând să facă dintr-o crimă, o înmormântare a cadavrului și tot restul un rău necesar, ci să fie acolo, cu Evan. În stare de șoc. Îngrozită. Să fie acea Cathy dinainte de telefon.

— Este... asta este... bălmăjește el.

— Știu, șoptește Cathy, încercând să respire adânc. Știu.

— Cum... începe să spună Evan, dar piesele de puzzle se potrivesc la locul lor, în mod cât se poate de clar.

Evan este un devorator de știri. El știe cu siguranță totul despre acest caz.

— Era un polițist, continuă Evan și, preț de o secundă, Cathy se simte aproape mândră că a reușit să-i provoace o reacție, să-l cunoască. Cine a decis să mușamalizați treaba asta?

— Vreau să spun că... Toată lumea. Nimeni.

Cathy privește în gol prin cameră, căzută pe gânduri, încercând să apeleze la abilitățile de care s-a folosit toată

viața: logică, raționament. Dar este imposibil, când e legat de propria persoană. Când ea însăși este implicată.

— Ce-ar trebui să fac cu această informație? spune el. Se uită la Cathy. El stă în profil pe întuneric, întors cu fața spre ea. Adică...

— Vom merge cu toții la închisoare, intervine din nou Joe. Vom merge cu toții la închisoare dacă spui ceva. Paul nu va mai avea o mamă. Deja nu are tată.

Evan nu spune nimic, gura lui schimonosindu-se într-o parte de parcă ar zâmbi ironic. Cathy se gândește la el livrând acele pizze și tresare. Cumva, situația în sine pare mai precară din cauza asta, din cauza a cine este el, din cauza a ceea ce știu ei despre el și a ceea ce l-au văzut făcând.

— Bun așa, spune Evan, cu o anumită insinuare în glas, pe care Cathy nu este sigură că a mai auzit-o vreodată la el până acum.

Joe nu l-a plăcut niciodată, dar pe Cathy nu o deranjează. Nu este deosebit de interesant pentru Cathy, nu o scoate deloc din sărite, spre deosebire de Joe, care se face foc și pară din cauza lui. Dar cuvântul „interesant” este supraevaluat. Interesant este să fi făcut sex doar de două ori până la vârsta de treizeci și cinci de ani.

— N-ai fost acolo, îi zice Joe.

— Nu, n-am fost! admite Evan. Cum aș putea să nu spun nimănui despre asta? Totul este... vreau să spun că... este, de fapt, o nebunie. Eu comit o infracțiune, nu-i așa, acoperindu-vă crima?

— Îmi pare rău, spune Cathy cu seriozitate. Dar... e pentru o persoană pe care o iubești. Dacă te-ar suna și... începe ea, dar nu are rost, chiar nu prea are rost deloc.

Nimeni nu înțelege situația până când nu se confruntă cu ea. Cathy nu ar înțelege-o.

— Să arunc pământ cu lopata peste o ființă umană? întreabă Evan surprins.

— Nu există nimeni pe lumea asta pentru care ai face-o?

Cathy sondează terenul, știind exact pentru cine ar face-o. Exact pentru acea persoană datorită căreia și-a luat o a doua slujbă. Exact pentru acea persoană căreia îi plătește pensie alimentară.

El își lasă ochii în jos, cugetând, în mod evident.

— Dumnezeuule, spune el, înțelegând probabil, în cele din urmă.

Evan pleacă la scurt timp după aceea. Pleacă și Joe, lăsând-o singură cu munca ei, la fel ca întotdeauna.

O năpădește o dorință teribilă de a-i pune capăt odată, în timp ce se ocupă de monitorizarea postoperatorie a bulldogului francez. De a-i pune capăt în cel mai simplu și ușor mod posibil, înainte ca toată treaba asta să-i termine pe ei, ea fiind persoana care ar avea cel mai puțin de pierdut dacă o ia în bot.

Ar putea să mărturisească, să spună că a fost ea. Să ia vina asupra ei.

L-ar pierde pe Tom, dar ce este între ei, de fapt? O aventură stupidă.

La urma urmei, se gândește Cathy, în întunericul în care este cufundat cabinetul noaptea, ce mai contează o altă viață salvată? Ar fi pedeapsa pe care ar fi trebuit să o primească Cathy acum douăzeci de ani. Dacă ar mărturisi spunând că ea a fost autoarea, atunci toată treaba asta s-ar termina, fără ca ea să piardă absolut nimic. Aproape nimic. Spre deosebire de toți ceilalți.

45.

Lydia

Lydia găsește fotografia pe care a făcut-o cu apelul primit de Joe și formează numărul. Este la serviciu, unde știe că nu va fi deranjată de nimeni. E un număr din Italia, iar ea recunoaște imediat tonul monoton de apel internațional. Se

află într-una dintre sălile de Ședințe din spate ale firmei de avocatură, în pauza de prânz. Aproape că închide telefonul, fiind un pachet de nervi, căci nu vrea să Știe de fapt, totuȘi nu închide.

— Sunt soția lui Joe, îi spune simplu femeii care răspunde la apel.

Este o tehnică pe care a văzut că o folosesc avocații aici, la firmă: o abordare directă, oferind cât mai puține informații posibil. De obicei, oamenii completează golurile cu presupunerile lor.

— Oh, bună ziua, îi spune femeia Lydiei.

Lydia nu-Și recunoaȘte vocea. Palmele îi sunt fierbinți Și umede de transpirație, nu numai din cauza a ceea ce ar putea afla, ci Și din pricina intruziunii ei. Joe flutură uneori disprețuitor din mână în loc să îi explice glumele surorilor lui. Ca Și cum ar fi convins că ea nu are cum să le priceapă.

— Am vorbit cu Joe aseară, adaugă femeia.

— Da... spune Lydia. Și sunteți în Verona?

— Exact.

O notă de nedumerire se strecoară în glasul femeii. Urmează o pauză, ca Și când ar aȘtepta o explicație din partea Lydiei.

— Mă întrebam dacă... îmi cer scuze... dar ați putea să-mi spuneți despre ce ați discutat? o iscodeȘte Lydia.

Gândul o duce iar Și iar la aventuri amoroase. Și la minciunile pe care le spun oamenii pentru a le acoperi.

— M-a întrebat despre locația noului plan de sistematizare... cel de lângă vilă, o lămureȘte femeia.

Lydia simte cum i se ridică o greutate de pe piept Și răsuflă ușurată, având senzația că un baraj s-ar fi spart undeva, lăsând să se reverse doar sentimentele bune.

— Oh, da, mi-a pomenit ceva despre asta... Îmi cer scuze, spune Lydia. Încercam să dau de altcineva.

Își îngroapă fața în mâini, lăsând să i se răspândească un zâmbet pe chip. Nu e vorba de o aventură. Nu e vorba de o ruptură. Doar de o femeie din Verona cu care Joe a vorbit pentru că era îngrijorat din pricina vilei lor.

— Nicio problemă, zice femeia. A vrut să știe când începem și cum arată zona, și cum va afecta valoarea vilei sale. Am vrut să-l sun înapoi... Lucrările s-au amânat din cauza anchetei poliției. Au în vizor o zonă aflată în imediata apropiere a drumului. Ei caută peste tot acolo... Cât efort, câtă durere... Nu există niciun centimetru din Verona nerăscolit, după cât se pare.

Lydia îi mulțumește și închide. Ei bine, nu-i poate spune lui Joe, nu-i așa? Va trebui, pur și simplu, să afle singur. Este vorba doar despre sistematizare. Nu e nimic sinistru în asta.

Își petrece restul zilei zâmbind.

46.

Joe

— Am avut o urgență, spune Joe, frecându-se pe frunte.

Chiar dacă s-a spălat pe mâini, încheietura lui încă mai emană un iz metalic de sânge. Cel puțin, așa crede el. Sângele din noaptea aceea, îi simte mirosul uneori. Este o amintire, o fantomă. Adulmecă din nou, doar ca să verifice.

— Da? spune Lydia, urmărind din priviri mișcarea brațului său.

Stă pe canapeaua lor albastră, cu șosete în picioarele care îi ies de sub o păturică albă. Are un aer degajat.

— Ce este? spune Joe.

Se așază lângă ea. Până și picioarele îl dor. Care e problema cu el?

„La naiba”, își spune în sinea lui. Anchetatorii caută într-o anumită zonă. Ce vrea să însemne asta? Evan știe acum. Nava

se scufundă, apa năvălind prea repede peste ei ca să o poată opri.

Joe își desclăștează maxilarul și o privește cu luare-aminte.

— Ce-i cu tine? o întreabă el.

— Îți datorez scuze.

— Da?

— Îmi pare rău că am fost bănuitoare. Știu care-i treaba cu Verona.

Lui Joe îi tresaltă inima în piept.

— Ce?

— Știu că ești îngrijorat doar din cauza planului de sistematizare. Și... ce-i cu asta? Ai încercat să-l stopezi? În vreun mod ilegal?

„Dumnezeule!”, se gândește Joe, trecându-și mâna prin păr.

Sentimentul de vinovăție. Dracu' să o ia de vinovăție! Nu-i poate face față. De fiecare dată când se împart cărțile, nu are cum *să joace corect*. Toți ceilalți au ași și popi, pe când el are o mână proastă.

Joe se apropie de ea pe canapea, o palidă compensație pentru faptul că a exclus-o.

— De unde știi despre chestia asta?

— Oh, de pe Google.

— Nu-mi datorezi scuze. Da, încercam, într-adevăr, să stopez sistematizarea.

— Sistematizarea pădurii? întreabă Lydia.

— Da.

— Ce-ai făcut?

— Am trimis doar niște scrisori... spune Joe, cu ezitare în glas.

— Și ai sunat o femeie. Nu-i așa?

— Nu.

— Știu că ai făcut-o, îl contrazice Lydia. Mă minți în continuare, Joe. Dar am crezut că a fost vorba doar...

— Ți-am zis că nu pot să-ți spun.

Și atunci ea se ridică și se îndepărtează de el ca un animal sperios. Urcă la etaj și trănțește ușa de la baie după ea. El aude cum începe să curgă robinetul de la cadă, o baie pe care probabil că ea nu și-o dorește. Lydia este țepoasă ca un arici când vine vorba de rolul ei în familie. Nu acceptă ideea că va fi întotdeauna cea marginalizată.

Joe se uită în sus la tavan, fix în locul unde probabil că stă ea de obicei, cocoțată pe marginea căzii, cu degetele de la picioare înfipite în covorașul de baie pe care îl spală cu religiozitate o dată pe săptămână, și se ia cu mâinile de cap, întrebându-se ce să facă. Întrebându-se dacă există o posibilă soluție la care s-ar putea gândi și care să nu facă rău nimănui. Care să o țină pe Frannie în siguranță. Care să o țină pe Lydia în siguranță, dar să nu o excludă. Dar nu există. Se așază din nou, cu ochii închiși, podidindu-l lacrimile, și ascultă zgomotul căzii care se umple, nivelul apei urcând și iar urcând, dar fără să se reverse încă.

Nu poate să-i spună. I-ar frânge inima. Fiindcă a făcut ceva ilegal, ceva legat de violență. Tatăl ei le-a bătut pe ea și pe mama ei. Prima dată, el a ținut-o atât de strâns de încheieturi, încât i-au rămas urme, îi povestise Lydia. A doua oară a fost un pumn în stomac. Lydia i-a spus unei profesoare abia după a douăzecea oară. A avut parte de atât de multă violență.

L-ar părăsi. El își ridică încet capul. Dar este oare acesta lucrul corect de făcut – să o priveze de o asemenea alegere? Sau este lucrul corect de făcut pentru a continua să o protejeze ținând-o în necunoștință de cauză?

Se urcă în pat lângă ea mai târziu în această seară. Lydia doarme, după cum își poate da el seama. Respirație profundă. Doarme pe burtă, așa cum o face întotdeauna. Este cald în dormitor, așa că și-a azvârlit pătura de pe ea, stând cu tălpile

goale la vedere. El stă, uitându-se la acele picioare, la acel poponeț, la mădularele soției sale pe care a promis că le va iubi pentru totdeauna, că le va venera, uitând de toate celelalte femei, de dragul ei. Deci, ce face el acum?

Dar nu este chiar atât de simplu. Nimic nu este. Frannie, în anumite privințe, înseamnă pentru el la fel de mult ca Lydia. Care este alegerea potrivită?

Lydia probabil simte că stă cu ochii pe ea, pentru că se foiește.

— În camera de oaspeți, mormăie ea în pernă.

Vede o mică pată umedă pe fața de pernă, o dâră de salivă. Joe adoră intimitatea căsătoriei, faptul că i se permite să vadă asemenea lucruri la o altă persoană. Dar nu pare să mai fie ceva ce i se permite. Trebuie să renunțe la asta, pentru a-și salva sora. Chiar e adevărat?

— Vreau să-ți vorbesc, îi spune el cu blândețe, nevrând să o facă să tresară, să o sperie.

Lydia se ridică în capul oaselor, fără să spună nimic. Este goală, dar își trage pătura în sus, acoperindu-și sânii.

— Hai să spunem că ajut pe cineva care a făcut ceva ilegal. Ceva cu adevărat ilegal.

— Cât de ilegal? vrea să știe Lydia imediat.

Joe își coboară privirea spre așternutul de pe pat, spre acea dâră de salivă de pe fața ei de pernă.

— Ar putea primi o condamnare la închisoare pe viață, îi destăinuie el cu glas scăzut.

Lydia clipește, privindu-l nedumerită.

— Cum? șoptește ea. Și apoi își retrage piciorul de lângă al lui, cu călcâiul acela al ei frumos și rotund, care arată exact ca o piersică, și îi pune o singură întrebare: De ce faci asta?

— Iubito, ripostează Joe.

Lydia se uită drept înainte și dă încet din cap, părând pierdută în gânduri. Și apoi i se adresează din nou:

— Și de ce îmi spui tocmai acum?

— Vreau ca tu să ai posibilitatea de a decide ce să faci.

— Atunci ar fi cazul să-mi spui toată povestea, zice ea, întorcându-se spre el, cu părul încă ciufulit de somn.

El se oprește o secundă, cugetând în sinea lui. Evan știe deja. Nu-i datorează asta și ei?

— Bine, rostește el încet, plin de durere.

Așadar, îi povestește. Despre absolut tot. Frannie, Verona, sângele, trupul.

La început se aprinde o scânteie de recunoaștere când el rostește numele surorii sale, dar, după aceea, chipul Lydiei pare să se estompeze, ca un mesaj scris în nisip care este șters încet, încet, încet de tot, de un val. Până la sfârșitul poveștii, nu a mai rămas nimic din el. Și atunci el știe. Lydia este ușor de citit, își trăiește viața după niște reguli pe care a trebuit să și le stabilească singură pentru a înțelege ceea ce s-a întâmplat cu ea. Și nenorocirea asta va încălca una dintre acele reguli, Joe o știe cu siguranță.

Cu toate acestea, având inima plină de speranță, se uită la ea și îi zice:

— Sper că am făcut ceea ce trebuie spunându-ți.

— Nu știu, șoptește ea, privindu-l cu ochi uriași și triști, cu ochi de ogar Basset. Joe. Cum ai putut să faci una ca asta? Totuși, ea nu ridică glasul.

— Nu... eu... ea... Ce puteam să fac?

Lydia își înfășoară pătura mai strâns în jurul ei și tremură.

— Joe.

— Ce este? întreabă el.

— Nimic, spune ea încet, privind dincolo de el, undeva, în altă cameră. Gândindu-se, presupune el, în felul acela cum o face ea.

— Tu ce crezi? o întreabă el pe șleau.

Ea îi întâlnește ochii și încearcă să își compună un zâmbet pe față, dar este doar o imitație jalnică.

— Am înțeles, spune ea cu o voce sugrumată, tristă. Mda. Înțeleg. Este o chestiune de familie, nu-i așa?

— Corect, o aprobă Joe încet, neștiind ce să creadă, ce să înțeleagă din expresia de pe chipul ei, din limbajul rigid al corpului ei, din felul cum se uită la el.

— Joe? spune ea, câteva minute mai târziu.

— Da?

— Cadavrul este în pădurea în care se fac lucrări de sistematizare?

•

Măinile lui Evan tremură în timpul operației de a doua zi, deși Joe consideră că ale lui ar trebui să tremure, de fapt. Poliția răscolește pădurea unde se află Will. Ei știu, ei știu, ei știu. Vor găsi cadavrul, cu ADN-ul lui și al surorilor lui împrăștiat pe el, dacă nu face ceva. Dar ce anume?

Lydia încă se mai purta ciudat de dimineață, de parcă ar fi fost mahmură sau ar fi avut grețuri matinale.

Făcând abstracție de el. Trăind mai degrabă în lumea ei interioară, făcând cafeaua în tăcere, durând o veșnicie până să-i răspundă. Joe s-a dus devreme la cabinet și i-a relatat lui Cathy ce i-a spus ea. Pielea lui Cathy a căpătat o nuanță lăptoasă.

Este ora unsprezece. Un efort comun pentru a face radiografia piciorului unui labrador. O procedură ușoară. Pe care în mod normal ar face-o automat, fără să stea pe gânduri.

Evan încearcă să-l țină pe labrador nemișcat, dar mâinile lui...

Joe îi urmărește cu foarte multă atenție toate mișcările. Degetele tremurătoare. Unghiile lui scurte, îngrijite și micuțe.

Joe este fascinat de ele. Oare lui Evan îi este frică de el? Sau este agitat? Sau ce altceva?

Gândurile continuă să-l asalteze. Îl va părăsi Lydia? Nu poate, pur și simplu nu poate să se gândească la așa ceva. I s-ar frânge inima.

Vor găsi cadavrul? I-ar putea suna telefonul în orice clipă? Ce dracu' ar trebui să facă? Să fugă?

Evan își ridică privirea spre Joe, sesizând inerția lui.

— Îl poziționez imediat, spune Joe. Îl face pe labrador să stea întins și nemișcat. Radiografiază-l cu mine cu tot aici, adaugă Joe.

— Oh, nu, protestează Evan. N-am de gând să te iradiez.

Joe se uită în gol la perete. Ce rost au procedurile de siguranță din moment ce este ca și condamnat? Dar ascultă de Evan, îi dă câinelui comanda „Culcat”, apoi dispare de acolo, în timp ce aparatul cu raze X face radiografiile. Îl răsplătește pe câine cu o bucățică de cârnat.

Evan nu spune nimic, în timp ce se îndepărtează de el. Oftează și oprește aparatul cu raze X, stând în continuare cu ochii pe Joe. Pufnește iarăși, fără să scoată însă vreun cuvânt.

Duce câinele în încăperea din față, apoi se întoarce și începe să curețe și să dezinfecteze masa de radiografie.

— Mai știe cineva? Maria?

— Nu.

— Ați mințit poliția? întreabă el, stând cu spatele la Joe.

— Da.

— Uau! Se întoarce cu fața spre el, având o expresie impenetrabilă. Cum a fost?

Joe ridică din umeri, nu atât în încercarea de a reda senzația, ci mai degrabă din dorința de a îndepărta o greutate stânjenitoare de pe umerii lui, de parcă un braț ar fi stat atârnat incomod peste ei.

— A fost oribil.

— Și tu... ai îngropat un cadavru, spune Evan pe un ton tranșant.

— Am încercat să-l resuscităm, se justifică Joe. Era mort, totuși am făcut manevrele de resuscitare. Vocea i se frânge când o spune.

— A fost...

— Cum? întreabă Evan, dar tonul lui este mai blând acum.

— Pur și simplu, el... Nu știu cum să zic.

— A fost îngrozitor?

— Da.

— Dintotdeauna am urât felul în care oamenii consideră ca fiind de la sine înțeles faptul că veterinarii trebuie să fie capabili să acorde primul-ajutor, spune Evan de parcă ar purta o conversație oarecare. Nu-mi pot imagina cum vine asta.

Joe se uită la el. Poate că totul va fi bine.

— Mda, mormăie el. Nu aveam adrenalină sau altceva, evident. A fost fără speranță.

— Sunt convins.

— În plus, părea să nu reacționeze atât de bine pe cât m-aș fi așteptat.

— Într-adevăr?

— Totul este în ceață, afirmă Joe. În ciuda voinței sale, în ciuda circumstanțelor, este plăcut să discute despre asta cu altcineva, cu o persoană care nu face parte din familia lui, care nu este interesată de dinamica lucrurilor. Probabil că am ajuns prea târziu. Frannie a trăgănat-o prea mult.

Evan rămâne cu gura căscată din pricina șocului.

„Oh, la dracu’!”, gândește Joe, privindu-l. L-a luat gura pe dinainte, așa cum i se întâmplă adeseori, ușurarea pe care a resimțit-o datorită atitudinii înțelegătoare a lui Evan făcându-l să se relaxeze și să lase să se scurgă informații. Iar mintea de formație științifică și criminalistică a lui Evan nu va putea lăsa lucrurile așa.

— De ce?

Joe nu spune nimic, ceea ce pare a fi cea mai bună și singura opțiune zilele astea.

— Cât timp a lăsat să treacă? Adică... ore întregi?

— Nu! Jumătate de oră.

— *O jumătate de oră*, spune el neîncrezător. Poți face multe într-o jumătate de oră.

— Știu, îi confirmă Joe. Dar nu-i poate explica. Panica, frica, șocul. Faptul că evenimentele nu sunt bine cimentate în mintea lui, nici măcar acum. Mirosul de sânge. Frannie iluminată de faruri. Este totul în ceață, repetă Joe. În altă ordine de idei, adaugă, vrei să examinezi tu radiografiile și apoi să suni familia?

— Sigur, răspunde Evan degajat. Sigur că da, Joe. Tu ești șeful.

47.

Cathy

— Pot să rămân la voi? întreabă Cathy.

— Bineînțeles că poți rămâne, îi răspunde tatăl ei în timp ce amândoi traversează gazonul umed. Patul este făcut.

E târziu. Vineri noaptea. Cathy își caută un refugiu în casa părinților. Vrea să sune la poliție. Să facă o mărturisire. Să pună capăt coșmarului pentru ei toți.

A venit aici, în schimb.

Tom a sunat-o de două ori, dar nu i-a răspuns nici prima, nici a doua oară.

— Ești în regulă, nu-i așa? o întreabă Owen.

Cathy, surprinsă de întrebare, se întoarce cu fața spre el în întuneric.

— Sunt bine, răspunde.

— Hm, face Owen, apoi întinde o mână ca să o apuce

strâns de umăr. Pari abătută.

Ea se uită la el. Cum ar putea să-i spună? Se gândește la zilele, săptămânile și lunile de după moartea lui Rosie. Nu au pomenit niciodată de rolul pe care l-a avut ea în această tragedie. Cathy se aștepta ca ei să spună ceva. Au venit acasă de la spital fără Rosie. Au făcut aranjamentele necesare pentru înmormântare. Subiectul a fost abandonat, un secret de familie radioactiv, pe care au încercat să-l îngroape, fără succes însă, deoarece pulsa viguros din adâncul pământului. Și comportamentul lor față de Cathy s-a schimbat, s-a răcit, a devenit ranchiunos chiar, în anumite privințe. A fost frapată de senzația fără echivoc că mama ei juca teatru când se afla în preajma ei.

La trei luni după moartea lui Rosie, a fost ziua de naștere a lui Cathy. I-au dat o felicitare și un voucher. Asta a fost tot. Cathy mai are și acum voucherul. Necheltuit, păstrat pentru totdeauna, o amintire înfiorătoare a ceea ce se întâmplă atunci când faci o greșeală.

— Ei bine, știi tu, îi șoptește tatălui ei, dorindu-și cu disperare să-l întrebe, așa, din senin, în urma greșelii făcute de sora ei, despre propria greșeală.

El îi susține privirea câteva secunde, fără să spună nimic.

— Nu ai impresia că, uneori, oamenii buni ajung, pur și simplu, să o dea în bară? îl întreabă ea cu o voce joasă.

— Bineînțeles că da. Ochii lui par să devină duri în aerul nopții din fața ei, și are brusc senzația că trece peste un punct fără de întoarcere, pentru care nu este pregătită.

— De ce? vrea să știe el.

— Întrebam și eu așa, spune ea încet, printre lacrimi. Este sigură că vede și ochii lui strălucind în noapte.

— S-a întâmplat ceva în vacanță? o descoase el.

Peste tot în jurul lor, Cathy poate auzi cum picăturile de ploaie se scurg de pe plante. E surprinsă de întrebarea lui directă. El este de obicei interiorizat, de cele mai multe ori preferând să nu spună nimic decât să spună ceva, indiferent ce.

Cathy își ridică privirea spre el.

— Una, alta. Ar fi unul dintre ultimii oameni căruia să-i spună, se gândește cu tristețe. Nu a fost acolo, alături de ea, într-o perioadă crucială a vieții ei, iar acum se simte distrusă pe vecie.

— Ei bine, sper să nu fi fost nimic grav. El o privește în ochi pentru o secundă, iar ea se întreabă dacă știe. Nu are cum. Dar e posibil ca unii părinți să poată, într-adevăr, intui anumite lucruri. De când te-ai întors, nu pari la fel... la fel de apropiată de noi. Și... știi tu. Este o săptămână grea pentru noi toți. Am vrut să mă asigur că ești bine.

Cathy aproape că face un pas înapoi. Este ziua lui Rosie. Cathy nu s-a mai uitat de atât de multă vreme la pozele cu sora ei decedată, astfel încât cu greu își mai poate aminti trăsăturile ei acum; are nevoie de fotografii, de toate pe care le-a văzut deja. Nu-și poate imagina adultul în care s-ar fi transformat. Poate că ar fi fost aliata lui Cathy, poate că triumphiul ar fi fost un pătrat, în schimb.

— Rosie, rostește Cathy.

Tatăl ei se oprește din mers și dă din cap.

— De obicei nu faci nimic în săptămâna când e ziua ei de naștere, adaugă ea încet.

— Mama ta nu face nimic, spune el simplu.

Ceva se potrivește cu un declic la locul său pentru Cathy. Poate că acum, datorită faptului că se întâlnește cu Tom, are o perspectivă diferită, o perspectivă relațională. Mama ei este cea care le induce comportamentul, anxietatea, reclusiunea, poate. Tatăl ei poartă o mască pentru a evita să dezvăluie treaba asta.

— Înțeleg, spune Cathy. Ei bine, noi toți... cu toții avem defecte, nu-i așa? spune ea, gândindu-se dacă merita acele cadouri pline de indiferență primite de zilele de naștere, lipsa de bucurie, lipsa de iubire. Gândindu-se dacă se poate face ceva acum pentru a repara trecutul.

— Avem, spune tatăl ei, iar degetele lui alunecă ușor pe

brațul ei pentru a-i lua mâna într-a lui. I-o strânge ușor. Mama ta le are pe ale ei. Eu, pe ale mele.

— Și ce zici de mine? vrea să știe ea.

— Tu ești perfectă, îi șoptește. Ochii lui țâșnesc spre casă. O apucă și mai strâns de mână pe Cathy și o trage la pieptul lui pentru o îmbrățișare. Anul acesta ar fi împlinit treizeci de ani, îi șoptește el lui Cathy la ureche.

— Știu, spune ea. Liniștea și întunericul grădinii, străpuns doar de reflexiile luminilor din casă, le ușurează conversația. Îmi pare atât de rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău, spune el. Nu trebuie deloc.

— Dar îmi pare tare rău, îi mărturisește ea. Noi niciodată... niciodată nu am discutat despre asta.

— Nu e nevoie să discutăm, o asigură el.

— Cred că tocmai am făcut-o, îi spune Cathy.

El își lasă colțurile gurii în jos în jos pentru a-i transmite ceva ce ar putea fi luat fie drept acord, fie drept ambivalență. Nu este perfect, totuși este mai mult decât nimic. Cathy dă din cap, își eliberează mâna dintr-a lui și se îndreaptă spre casă. Este cel mai bun lucru pe care îl va primi vreodată.

În timp ce se îndepărtează, îl aude strigând-o de jos.

— Aruncă o privire în cufăr, spune el.

Cathy știe exact la ce anume se referă. Urcă la etaj, singură. Owen și Maria au păstrat fiecare dintre dormitoarele copiilor lor aproape exact la fel cum erau când aceștia au plecat de acasă. Mai degrabă un imbold al mamei decât al tatălui ei. Ea face curat în camere în fiecare săptămână, indiferent dacă are oaspeți sau nu, ca într-un un muzeu bine întreținut.

Camera lui Cathy este ultima ușă de la capătul unui coridor lung, cu dușumeaua din lemn plină de denivelări. O deschide cu un scârțâit. Dormitorul păstrează răceala aceea a încăperilor nelocuite, iar ea se întinde peste pat pentru a porni vechiul radiator din alamă, simțind robinetul rece din metal sub degete. În copilărie, obișnuia să se înfofolească în pilotă și să

se întindă pe jos chiar acolo, lângă el, astfel încât picioarele i se coceau încet la căldură.

Cineva i-a lăsat o pijama împăturită pe cufăr. Cathy freacă între degete materialul moale. Este o pijama veche de-a ei. Probabil că a lăsat-o aici cu o groază de ani în urmă. O dă la o parte și deschide capacul așa-zisului cufăr, care scârțâie din încheieturi. Înăuntru se află o cutie. Pe ea este numele ei, scris caligrafic. O deschide și găsește toate rapoartele ei vechi primite de la școală, niște salopete de bebeluș, câteva fotografii cu toți patru și câteva doar cu ea. Într-una dintre ele, i-a scăpat o înghețată pe jos și are o expresie șocată pe față. Într-alta, ea și Rosie se bălăceau într-un lac – ceva ce mama lor nu ar mai fi lăsat-o nici în ruptul capului pe Cathy să facă după ce Rosie a murit. Închide cutia după câteva minute și are impresia că mamei ei îi pasă suficient de mult încât să păstreze măcar aceste lucruri, chiar dacă le-a pus acolo înainte de greșeala făcută de Cathy.

Intră în baia ei privată. Este minimală. Doar un duș, o toaletă și o chiuvetă, dar lui Cathy i-a plăcut întotdeauna. Uneori, în zilele proaste de după moartea lui Rosie, își imagina că această cameră era un apartament de sine stătător, unul în care nimeni nu putea veni să o deranjeze.

Se schimbă în pijama, punându-și hainele în coșul de rufe, așa cum obișnuiesc și acum să facă membrii familiei Plant. Rufele au trecut mereu de la unii la alții. Chiar dacă toți au plecat de acasă, niciunul nu s-a rupt cu totul, ca și cum ar fi niște plante adevărate, ale căror rădăcini încă se mai încălesc unele într-altele.

Și de ce nu au făcut-o? Cathy își șterge machiajul în oglindă, privindu-se drept în ochi. Seamănă atât de mult cu ai lui Frannie. Atât de mult cu ai lui Joe. Atât de mult cu ai lui Rosie. Forma, culoarea, dimensiunea. Toate sunt identice. Se gândește la ce i-a spus tatăl ei. Cum, după douăzeci de ani, a scos de la el un grăunte de adevăr. Doar atât de puțin, atât de târziu.

Familia Plant trebuie să pară funcțională, văzută din afară. Cathy termină cu demachiatul și îngrămădește unele peste

altele dischetele murdare din bumbac. Sunt acoperite de un strat foarte subțire de machiaj. „Dar nu suntem funcționali”, își spune, în timp ce se privește cum iese la suprafață, cu fața roșie și cu un aspect nou după ce a îndepărtat cosmeticele prin demachiere.

Se uită la reflexia ei în oglinda de la baie, gândindu-se la cât de amuzante sunt familiile. Cum ei sunt încă aici, împărțindu-și pijamale, amestecându-și rufele. Indiferent de situație. Cathy nu este sigură dacă acesta poate fi considerat un lucru pozitiv sau negativ. Nu asta fac membrii unei familii? Astupă fisurile, încă se mai iubesc, indiferent de găurile negre pe care le lasă în urmă traumele din trecut? Unii dintre ei au temperament vulcanic, precum Joe. Unii dintre ei sunt fericiți în ignoranța lor, precum Frannie. Iar unii dintre ei sunt, precum Cathy, dependenți de muncă, glaciali, speriați de experiențe noi. De *orice* fel de experiențe.

După ce Rosie a murit, familia a părut să se modeleze în noi tipare, ca argila care a fost din nou pusă la înmuiat pentru a crea ceva nou. Joe și Frannie s-au unit. Și părinții ei, tatăl ei retrăgându-se în sine, iar mama, în anxietatea sa. Iar Cathy, culpabila Cathy, a fost lăsată singură. Dar a fost acest lucru corect? Se gândește la ce s-a întâmplat adineauri, în grădină. Cum au ajuns mai aproape de acest subiect decât au fost vreodată. Strângerea de mână a tatălui ei. Lacrimile ei. Aparenta lui iertare. Ar putea fi suficient. Ar putea fi suficient pentru ea, totuși.

Se gândește la modul în care circumstanțele de acum par să oglindească asta. Cum, în străfundurile ființei ei, e măcinată de senzația dureroasă că este din nou singură, acea ființă vulnerabilă din vârful triumfului, pe cale de a fi trădată. Cum simte că ar trebui să acționeze de bunăvoie, înainte de a fi forțată să o facă.

Se întoarce înapoi în dormitor. Noaptea ploioasă înnește fereastra, conferindu-i un aspect carbonizat. Radiatorul scârțâie și șuieră în timp ce se umple cu apă. Ea aprinde o lumânare lângă pat, o lumânare pe care a cumpărat-o cu o veșnicie în urmă, pe când avea șaisprezece ani. Este o

lumânare bisericească vetustă. Un stâlpișor mare și dolofan din ceară prăfuită. Le aprinde și pe celelalte de pe pervaz. Bețișoare din ceară de culoare verde-închis puse în sfeșnice vechi de argint. Ca un mic priveghi, doar pentru ea.

Se uită la strada de dedesubt, în timp ce și-o imaginează pe mama ei adunând fotografiile, sortându-le.

Se aude o bătaie ușoară la ușa ei, care apoi se deschide încet. Cathy se întoarce și este surprinsă să o vadă pe Frannie.

— Tata mi-a spus că ești aici, sus, spune, ridicând din umeri.

— Oh, exclamă Cathy, stând acolo în pijama. În cameră miroase a chibrituri arse și a placă de întins părul de la radiatorul electric. Încăperea se încălzește încet, membrele ei relaxându-se în pijama, la căldură. Cum de ești aici?

— Paul e o adevărată pacoste... Este extrem de agitat, cred că din pricina faptului că învață atât de multe cuvinte. Mai ales nume de dinozauri. M-am gândit să venim aici și să rămânem peste noapte, spune ea. Își înfășoară brațul zvelt în jurul taliei surorii ei. Ce minți sclipitoare avem noi! Ce mai faci?

— Sunt bine, spune Cathy.

— Serios? se miră Frannie, încrețindu-și fruntea.

Aud țipetele lui Paul jos, iar Frannie încremenește, încordându-și auzul. Apoi o aud pe mama lor. Ele nu pot desluși cuvintele, doar un soi de bolborosit, un sunet fericit, iar Frannie zâmbește slab. Îi mută geanta lui Cathy într-o parte și se așază pe bancheta tapisată cu pânză albastră de la capătul patului.

— Joe mi-a spus că răscolesc pădurea de lângă drumul de pământ.

— Îmi pare rău, spune Cathy. Mi-aș dori... Nu știu... Să sperăm... că nu suntem suspecti...

— Da. Să sperăm. Cum te simți cu adevărat?

— Sunt bine, Fran, afirmă ea.

— Nu vreau să ne întoarcem unul împotriva celuilalt, spune Frannie. Știu că numele lui Joe pe acel document este... nici pentru mine nu are sens.

— Nu ne întoarcem unul împotriva celuilalt... Cine a spus asta?

— Nimeni, îi dă replica Frannie, mai tare decât se aștepta Cathy. Doar că... nu știu. Nu ești tu însăși.

— De ce crezi că era numele lui pe document, totuși?

— Nu am nicio idee. Nu are sens, așa cum am spus.

— Atât de multe lucruri nu au sens.

O întrebare se citește pe chipul lui Frannie.

— Cum ar fi?

„La dracu’!” își spune în sine ea Cathy, amintindu-și de ochii întunecați din oglindă, gândindu-se la Tom, la fiecare minciună pe care i-a spus-o, la cât de dezbinați sunt acum, din cauza lui Frannie, incapabili să mai aibă acel gen de relații pe care l-au avut înainte. Și totul pentru asta: un act de altruism sub impulsul momentului, pe care Cathy, pe neașteptate și pentru prima oară până în acest moment, își dorește cu adevărat să și-l poată lua înapoi.

— Chiar crezi că Joe... începe Cathy.

— Cred că nu are nici cea mai vagă idee. Frannie își duce o mână rozalie la stern. Îl cunosc pe Joe și nu minte.

— Mda. Cathy smulge traversa de la capătul patului, pusă peste cuvertură. Au chestia asta din anii optzeci, spune ea, ridicând-o de un capăt și fâlfâind-o în aer.

— Cel puțin, adaugă Frannie, nu cumpără dracului niciodată nimic.

Cathy râde auzind-o.

— Așa e. Obișnuiau să meargă totuși la cumpărături, dacă vrei să știi.

— Serios?

— Obişnuiau să meargă în fiecare sâmbătă. Mama mergea în oraş... Ne lua cu ea. O picătură de ceară îşi croieşte drum în jos pe marginea uneia dintre lumânările verzi. Cathy o urmăreşte cum ia avânt, lăsând în urmă o dâră umedă, ca un melc.

— Nu pot să cred că trebuie să o păstrăm pentru totdeauna, spune Frannie. Nu spune nimănui. Ştii?

— Ştiu. Lui Cathy îi stă pe limba să-i povestească despre Tom. „Uite ce mi-ai refuzat, înainte de a apuca să înceapă măcar”, i-ar spune ea. Însă nu poate.

— Dar asta trebuie să fie partea cea mai rea dintre toate. Nu-i aşa?

Ceva din tonul lui Frannie le aduce aminte de copilărie. Frannie, fiind mezina, simţea nevoia să fie ocrotită de cei mai mari decât ea.

— Sigur că da, spune Cathy. Bărbia îi tremură când o spune. Fran, rosteşte ea încet.

— Hm?

— Este ceva ce trebuie să ştiu?

— Ce? ripostează Frannie. Rămâne cu gura uşor căscată de surprindere.

— Eu pur şi simplu... mă simt... Nu ştiu. L-am întâlnit pe tipul ăsta, spune ea, tentaţia intimităţii dintre surori fiind prea mare pentru ca ea să-i reziste.

— Un *tip*?! subliniază Frannie, şi un zâmbet rapid i se răspândeşte peste chip ca un răsărit de soare. Tu?

— Eu, spune Cathy râzând. L-am întâlnit la preluarea bagajelor.

— La venirea din Italia?

— Da... A trecut şi pe aici.

— De ce? se repede să spună Frannie.

Cathy se încruntă, neînţelegând despre ce este vorba.

Frannie nu spune nimic. Și apoi:

— Nu i-ai...

— Ce?

— Nu i-ai spus, nu-i așa?

— Oh, nu, răspunde Cathy. Nu.

— Nu se știe niciodată...

— Ce? spune Cathy, făcându-și de lucru cu capsele antice de plastic ale husei de pilotă.

Frannie se ridică în picioare, ceea ce face de obicei atunci când vrea să schimbe cursul conversației.

— Nu ți se pare ciudat că dormitoarele noastre sunt exact la fel? zice ea. Își trece un deget peste comodă. Nu rămâne niciun fir de praf pe el.

— Ce vrei să spui... despre Tom?

Frannie se uită drept în ochii lui Cathy.

— Știi ceva... de unde știi că el este cine spune că este? întreabă ea.

Cathy aproape că izbucnește într-un râs nervos.

— Ce? răbufnește ea. Crezi că e vreun polițist sub acoperire? Face o glumă, dar Frannie nu râde deloc.

— Mi se pare ciudat că a fost în Verona. Și tu ai... nu știu cum să zic. Nu ne-am întors de mult timp...

— Oh, care vasăzică s-a petrecut mult prea rapid, nu-i așa?

Privirile li se întâlnesc, dar imediat după aceea, Frannie se uită în altă parte, cu ochii sticloși.

— Nu, spune Frannie. Fă ce vrei. Încerc doar să te ajut. Eu doar... Tu m-ai ajutat pe mine. Și acum...

Cathy expiră lung. În sfârșit. În sfârșit. În sfârșit. Un mulțumesc, cât de cât.

— Simți nevoia să dai iama prin ASOS? Acum, dacă ai un prieten? o întreabă Frannie.

Cathy nu se poate abține să nu râdă.

— Da, spune ea. Chiar da.

— Hai să o facem, o îndeamnă Frannie.

Cathy este de acord, și ele stau împreună într-o tăcere confortabilă pentru o vreme.

— Știu că Evan știe, mărturisește Frannie. Joe mi-a spus.

— Știu, îi confirmă Cathy. Este... greu să fii optimist.

— Într-adevăr.

Căldura încălzirii centrale, sclipirile tremurânde ale lumânărilor și reflexiile lor în fereastră, recunoștința tardivă a surorii ei. Toate se combină în mod plăcut în interiorul lui Cathy, iar ea uită de sine, doar pentru o secundă, adevărata Cathy prelingându-se printr-o crăpătură precum ciocolata topită.

— Ție ți-a dat vreodată prin cap să termini cu totul? spune ea, gândindu-se din nou la acel triumfi, la faptul că nu mai suportă așteptarea.

— Să termin cu totul?

— Nu știu, ezită Cathy. Adică...

— Adică?

— Aș putea spune că am fost eu. În locul tău. Și s-ar termina odată cu totul. Aș ieși în zece ani, probabil, și gata cu minciunile.

Frannie se uită la ea șocată, iar Cathy plusează cu un zâmbet, la o fracțiune de secundă după ce a făcut afirmația, și crede că aproape a salvat-o, că aproape a prins-o în plasa ei, că aproape s-a prefăcut că nu a vrut să o spună cu adevărat.

•

— Este atâta liniște aici, constată Tom.

I-a trimis un mesaj. *Ești dispusă pentru o plimbare în viitorul apropiat? O putem face dimineața, seara, în weekend, oricând îți convine. Și nu a putut rezista să nu-i răspundă, în*

ciuda tuturor lucrurilor.

Și acum iată-l în fața ușii lui Cathy, cu hanoracul lui cu tot. Lui Cathy îi place faptul că astăzi poartă aceeași haină ca zilele trecute. Ceva din treaba asta îi aduce alinare, de parcă el își trăiește viața absolut sincer, fără erori de continuitate.

Azi este înnorat afară, ploaia necruțătoare s-a oprit. Aproape că se simte toamna în aer pe aici, se gândește Cathy, în timp ce încuie ușa de la intrare în urma ei. Izul de fum de lemn purtat de briză, răcoarea care o ciupește de umeri.

E plăcut să faci asta, și nu *altceva*. E plăcut să nu te gândești la răscolitul pădurilor.

A dat fuga sub duș după muncă, îndepărtând de pe ea mirosul de antiseptic. Și-a uscat părul, aranjându-și-l la fel ca Frannie, iar acum iat-o aici, simțindu-se ciudat așa cum arată, îmbrăcată frumos și machiată, seara, în amurg.

Tom poartă pantofi sport albi și blugi schinny închiși la culoare. Îi zâmbește pe jumătate, cu fața lui aproape copilăroasă încadrată de gluga căptușită cu blană. Poate că este emoționat.

În casa de alături, ea aude televizorul lui Joe printr-o fereastră deschisă. Aproape întotdeauna poate auzi la ce se uită el împreună cu Lydia. Uneori aude și ce se petrece la Frannie. Se întreabă dacă ei au remarcat cât de târziu își încheie ea lucrul. Dacă o judecă pentru asta, pentru faptul că lucrează de una singură în dormitorul de oaspeți pe care l-a transformat în birou.

Frannie a cumpărat prima căsuță pe când era însărcinată cu Paul. Părinții lor au ajutat-o. Mai târziu, vecina ei a adus vorba despre vânzare, având intenția de a se muta mai aproape de centrul orașului Birmingham, iar Joe i-a făcut o ofertă. Și apoi, când următoarea căsuță a apărut pe piață, Frannie a primit înștiințarea de la firma imobiliară Rightmove și i-a trimis-o lui Cathy. Nu le venea să creadă ce noroc a dat peste ei, ce întâmplare fericită. S-au adunat la Frannie, în timp ce Paul era în pătuțul lui. S-au așezat în jurul mesei din bucătărie și au băut ceai indian... Frannie trecea printr-o fază în care

bea doar așa ceva, insistând ca toți ceilalți să facă la fel, pare să-și amintească Cathy... Și s-au amuzat la gândul că era o adevărată nebunie să încerce să locuiască toți împreună, într-un șir de trei căsuțe lipite una de cealaltă. „Oh, ne vom putea face una alteia unghiile de la picioare, iar tu vei putea să îi faci baie lui Paul și să îl duci la culcare”, a spus Frannie, în ochi aprinzându-i-se o scânteiere cu subînțeles. Și-o dorea pe Cathy lângă ea. Nu la fel de mult cât și-l dorea pe Joe, dar era suficient și atât. Acum privește înapoi și se întreabă în ce măsură persoana lui Cathy a fost implicată în acea decizie și în ce măsură ea a urmat, pur și simplu, exemplul fraților ei.

Ei locuiesc la marginea unui drum de țară. Nu are nici asfalt și nici indicatoare rutiere. Fânul pe care fermierii din vecinătate îl pun în staulul animalelor pentru odihna de noapte înmiresmează aerul, împreună cu florile aflate undeva prin apropiere, trandafiri jilavi, genul acela de parfum de casă pe care îl făcea ea, împreună cu Frannie și cu Rosie.

— Încotro? o întreabă Tom, potrivindu-și pasul după al ei.

Ea îl conduce repede prin dreptul ferestrelor lui Frannie și Joe. Nu este pregătită să le facă totuși cunoștință cu el. Nu atât timp cât ea se simte așa, făcându-și probleme în legătură cu motivele lor. Făcându-și probleme în legătură cu orice, de fapt. Dacă sunt prea apropiați. Dacă au o relație disfuncțională.

— Pe aici... este o potecă deschisă publicului, îl lămurește Cathy. Traversează niște câmpuri.

Umărul lui Tom se ciocnește în mod foarte deliberat de al ei. Nu, nu se ciocnește, cuvântul este nepotrivit, gândește Cathy în sinea ei. O atinge ușor, o perie. Cea mai blândă dintre atingeri. E cuprinsă de o senzație delicioasă în imediata lui apropiere, de parcă cineva tocmai ar fi aprins un chibrit în aer între ei. Fredonează, cântă din pricina căldurii pe care o emană.

— Așadar, stai puțin, toți frații tăi locuiesc în aceste case? o întreabă Tom.

— Da, spune ea încet. Se simte oarecum stânjenită de

treaba asta, deși nu știe de ce. Este el un pic cam *prea* interesat de această configurație? Dacă Frannie avea dreptate în privința lui?

— Uau... ce experiență intensă! afirmă el. Trebuie să vă placă cu adevărat unii de alții.

— Uneori, îi spune Cathy cu ironie în glas. Ea îl studiază, remarcându-i expresia calmă de pe chip. Ce avea de gând, încerca să o facă să mărturisească? Și, ce-ai ai mai făcut azi? îl întreabă Cathy, încercând să ignore gândurile care îi galopau nebunește prin minte.

— Hm, greu de spus, răspunde Tom. Am mâncat patru iaurturi aerate cu mentă.

Cathy râde surprinsă, iar el îi aruncă o privire.

— Nu chiar, recunoaște el.

— Patru?

— Sunt patru la pachet, spune, ridicând din umeri.

— Și altceva? insistă Cathy.

Chestia e, se gândește ea, în timp ce se uită la cerul aproape alb, că totul este prea frumos ca să fie adevărat. Până și ce se întâmplă acum, în amurgul de vară. Este prea frumos ca să fie adevărat în ceea ce o privește. Îi este frică să se bucure. Ea nu a pomenit de treaba asta nimănui. Este conștientă de acest lucru, dar nu poate schimba nimic, se pare că nu poate.

Dar iat-o aici, încercând, încercând, încercând din nou. Și ceva pare diferit de data asta.

— Am ținut patru lecții, i se confesează Tom, iar Cathy se gândește că o spune fără tragere de inimă.

Coboară amândoi pe o potecă năpădită de ierburi și de mărăcini, pe care abia își poate croi drum o singură persoană.

— Dar tu? o întreabă el. Pare să-i ignore total stânjeneala, consideră Cathy, întorcându-și capul spre el ca să îl cerceteze din priviri. Câte iaurturi aerate cu mentă ai mâncat astăzi?

— Niciunul, îi răspunde ea. Am operat o pisică, adaugă ea.

Tiroidectomie.

— Uau! se miră el.

Trec pârleazul și intră pe câmp. Ceva bubuie chiar în spatele ei. La început, crede că este vorba de ceva care s-a prăvălit pe drum, dar apoi Tom îi spune:

— A fost un tunet. Se oprește o secundă, apoi adaugă: Este atât de interesant că știi să faci așa ceva!

— Oh, face Cathy, râzând timid. Nu chiar. E ceva atât de banal.

— Știi cum să operezi o vacă?

Se văd câteva vaci în depărtare, dar Cathy nu este sigură că asta l-a făcut pe Tom să-i pună întrebarea. Pare a fi oarecum eclectic, ceea ce îi place tare mult la el; întrebările lui o provoacă să vorbească.

— Aș putea încerca, spune Cathy, râzând din nou.

— Hai să o facem, îi propune Tom. Eu o voi ține de cap. Se trânteste pe jos în iarbă, stând cu genunchii îndoiți la piept și lăsându-și greutatea în spate pe mâini, exact așa cum a făcut în sala de recuperare a bagajelor. Ea se așază lângă el și privește cerul de deasupra lor. Se adună nori gri-albăstrui. Va ploua din nou.

— De unde ai începe?

El se apleacă spre ea.

— Să zicem... cu cea de acolo. El arată spre vaca cea mai mare.

— Este un taur, spune ea.

— De unde știi? El izbucnește în râs și o privește pieziș, iar ei îi trece imediat prin minte că el o împinge de la spate să spună asta. Zâmbetul i se întinde pe toată fața în timp ce se uită la ea, acel zâmbet strâmb al lui. Are coarne, nu-i așa? vrea să știe el.

— Nu e vorba coarne... Ambii pot avea coarne. Ea se apleacă spre el și îi arată, asigurându-se că privirea lui este la

același nivel cu a ei. Nu are uger, îi explică ea râzând.

Tom râde în hohote. Se întinde pe spate apoi, stând cu capul lui chel sprijinit pe iarbă, și închide ochii.

— Așadar, operezi una dintre acele vaci, continuă el. *E* vreuna dintre ele vacă?

— Sunt patru la număr.

— Corect. Bun. Treci la treabă acum, o îndeamnă Tom, mâna lui ridicându-se în aer și atingând-o pe a ei – gândește Cathy – în mod accidental.

Ea simte un gol în stomac din nou. Nu se poate gândi la nimic altceva în afară de brațele lui zvelte și bronzate. La picioarele lui goale încălțate în adidași. La felul în care tricoul i se ridică din nou în timp ce își pune mâinile sub ceafa, imaginea arhetipală a unui bărbat relaxat. Ea se mută mai aproape de el. Nu-i pasă. Nu-i pasă de ce i-a spus Frannie. Nu-i pasă de faptul că s-a gândit că ea ar trebui să fie cea care să se predea, că ea este cea care nu are nimic de pierdut.

— Chiar vrei să știi? îl întreabă ea.

El deschide ochii.

— Desigur! îi răspunde. Pentru început, eu cred că ești al naibii de sexy. Și, în continuare, cred că și chestia este al naibii de interesantă. Deci e perfect, conchide el fericit.

Cathy este recunoscătoare pentru că el a închis din nou ochii, fiindcă nu-l poate privi. Obrajii ei sunt la fel de fierbinți ca atunci când are febră. „Cred că ești al naibii de sexy. Cred că ești al naibii de sexy”. Cuvintele astea se tot învârt în mintea lui Cathy, în stomacul lui Cathy, în vintrele lui Cathy. Ce-ar fi dacă s-ar întinde chiar acolo, lângă el? Ochii îi rătăcesc asupra lui. Talia aceea îngustă. Tricoul acela alb. Se strecoară înspre el. Cumva, el știe, fără să deschidă ochii, și se ocupă de restul. Un braț puternic o trage în jos, în jos, în jos, până când corpul ei este lipit de-al lui pe toată lungimea, stând cu capul sprijinit pe pieptul lui. Mirosul acela de seră din jurul ei, în sfârșit, în sfârșit, în sfârșit.

— Așadar, primul pas, reia el firul discuției, iar Cathy este

bucuroasă că a trecut peste o parte din această tensiune cu priceperea unui chirurg, că a adus din nou conversației pe făgașul inițial.

— Primul pas... Vaca nu trebuie să ingereze absolut nimic, spune Cathy.

Tom se rostogolește pe o parte, uitându-se la ea, așa că face și ea la fel, amândoi stând sprijiniți în coate acum. Ar putea fi în pat. Ea simte că are ochii mari cât farfuriile. Ce face de fapt, stând întinsă pe un câmp jilav împreună cu un bărbat pe care abia l-a cunoscut?

— Îi administrăm antiinflamatoare nesteroidiene, zice ea râzând. Chiar vrei să continui?

— Categorie.

— Bine, apoi o tamponăm cu clorhexidină, îi explică în continuare Cathy.

Tom face ochii mari, iar ea spune:

— Cu iod. Adică... așa cred. Am cam uitat cum e cu animalele de la fermă.

— Vaca are nevoie de cezariana asta, Cathy, spune el. Altfel, vițeei vor muri.

Mâna lui se îndreaptă spre șoldul ei. Când ea îi întâlnește ochii căprui, el își mușcă buza și se foiește în iarbă.

— Următorul pas este injecția cu lidocaină, continuă ea. Un anestezic local. Și amplasarea câmpului steril în jurul tăieturii, astfel încât să ai doar abdomenul în vizor.

— Ești atât de deșteaptă, remarcă el. Sună grozav. Tom se uită în depărtare, la vaci. Sper că vor reuși.

Cathy își coboară privarea, incapabilă să-și rețină un zâmbet.

— Vrei să știi mai mult?

Tom își înclină capul într-o parte, uitându-se la ea.

O picătură grea de ploaie de vară îl lovește chiar în creștetul capului, iar Cathy nu este sigură că și-a dorit

vreodată să cuprindă cu mâna ceafa cuiva atât de mult ca acum. Se apropie și mai tare de el. Trupurile lor sunt strâns lipite unul de altul. Cathy își ridică încet capul să se uite la el, iar el nu o ridiculizează, nu se dă înapoi și nici nu râde. El doar așteaptă, cu acel zâmbet pe jumătate tremurându-i pe buze, cu ochii surâzători. Așteptând-o doar pe ea. Ea se apleacă spre el exact în momentul când ploaia începe cu adevărat. Buzele li se întâlnesc, doar o atingere moale și prudentă la început. El deschide imediat gura. Este mai întâi caldă, apoi fierbinte. Mâna lui alunecă de pe umerul ei, cuprinzând-o de mijlocul spatelui și înconjurând-o complet, trăgând-o spre el. Chiar dacă ochii lui Cathy sunt închiși, își poate da seama că a fost doar un fulger, ca blițul unui fotograf. Două secunde mai târziu, urmează tunetul. Se dezlipesc unul de celălalt. Fețele le sunt ude din pricina ploii pe care Cathy nu o poate simți. Ea se uită în ochii lui.

— Ei bine, spune Tom, după o clipă de tăcere.

— Chiar plouă foarte tare, constată Cathy.

— Și noi, care vorbeam despre operarea vacilor. Tom ridică din sprânceană. Nu este un soi de... infracțiune?

Cathy chicotește în pieptul lui.

— Perversă, chiar, declară ea.

— Sunați la poliția veterinară. Sunați la poliția comunitară, spune Tom. O trage și mai aproape de el. Pieptul lui este ferm. Mâinile ei își găsesc drumul în hanoracul lui cald și pe sub tricoul lui și ea își permite să dea drumul aerului din piept, în cele din urmă. Pe acea piele a lui.

Își ridică privirea spre el și spune ceva ce nu a spus niciodată, absolut niciodată, nimănui:

— Vrei să vii la mine?

48.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plant

— Lângă pădure, da, spune procurorul. Și, din câte am înțeles, a fost dus acolo imediat?

— Da, răspund pe un ton gutural, în boxa martorilor. Imediat, mă duc cu gândul la plimbarea făcută la țară împreună cu Tom și simt un junghi de durere.

Joe stă cu ochii ațintiți în gol drept înainte. Mi-aș dori să fie și Frannie aici. Ea te înțelege din priviri, ea înțelege o privire încărcată de subînțeles într-un fel în care Joe nu este capabil să o facă.

Sunt distrasă pentru moment de câte persoane participă la un proces. Judecătorul, avocații și procurorii, jurații, dar și presa, grefierii care îți aduc Biblia pentru depunerea jurământului, stenografa. Toți trebuie să aibă părerile lor personale despre mine, deși le ascund bine, sub fațada lor profesională.

— Și, de fapt, nu erați proprietara acelei păduri, nu-i așa, doamnă Plant? Nu era pământul dumneavoastră... Corect?

— Da. Acum nu mai dețin nicio proprietate acolo.

Am vândut casa din Verona. Nu ne-am mai întoarce niciodată acolo, desigur că nu am face-o, chiar dacă nu ne-am fi înstrăinat. Am vândut-o la un preț ridicol de mic unui cuplu de expați care, după toate aparențele, se pare că i-au dat târcoale pe ascuns și, în ultima secundă, au cerut să vadă locul din pădure, pe care l-au fotografiat, vânzând ulterior pozele unui ziar italian.

— Da, ați vândut vila anul trecut, nu-i așa? Și banii din vânzare au ajuns la...

— I-am împărțit. Nu mă pot uita la Joe în timp ce răspund.

— Corect. Și, revenind la a doua zi, să zicem, după înmormântarea cadavrului în iulie. A existat vreun indiciu care să marcheze locul unde se afla Will? Sau a fost foarte bine ascuns vederii?

— Eu... apuc să zic.

— Doamnă Plant, mă admonestează procurorul, de parcă aș fi dificil de abordat.

Jason întinde o mână să-l atingă pe umăr pe avocatul meu pledant, care se ridică imediat în picioare, ca și cum ar fi pus pe arcuri, un hopa-mitică mișcându-se cu încetinitorul. Nu mi-am dat seama cât de puternic era Jason până de curând, când m-am documentat temeinic pe Google: cel mai de succes avocat specializat în drept penal din Midlands. Nu e de mirare că Frannie l-a ales inițial, chiar dacă acum nu-l mai poate folosi.

— Onorată instanță, spune avocatul, martorii i se pun niște întrebări cât se poate de dificile și nu prea înțeleg unde se vrea să se ajungă.

Judecătorul se uită la procuror fără să scoată un cuvânt, iar acesta din urmă spune, scuzându-se:

— Încerc doar să stabilesc cât de bine a fost ascuns cadavrul.

— Continuați, atunci, decide judecătorul.

Procurorul își întoarce privirea spre mine, așteptând să răspund.

— Nu, nu puteai să-ți dai seama, rostesc eu cu glas scăzut. Nu se cunoștea deloc.

— Mulțumesc, doamnă Plant. Ei bine, nu a fost atât de greu, nu-i așa? spune el, atât de exasperat, încât se întoarce să își toarne un pahar cu apă și să scuture de câteva ori din cap, trăgând astfel de timp.

— Onorată instanță, intervine Jason, ridicându-se în picioare. Deși știu că acest lucru nu este în conformitate cu prevederile Convenției, martora noastră este... se află într-o poziție dificilă din cauza...

— Domnule Granger, spune judecătorul, pe un ton surprins, indiferent că e vorba despre trădare sau orice altceva se petrece în sânul familiei Plant, mă tem că este imperios necesar pentru clienta dumneavoastră să răspundă la întrebările puse.

Jason se așază la loc și îmi aruncă o privire neputincioasă, o privire plină de scuze. Încerc să-i zâmbesc, dar buzele îmi tremură și, abia reușind să-mi stăpânesc lacrimile și emoția, așa că schițez un zâmbet strâmb, ca acelea desenate neglijent de un copil.

— Nu, nu, spun eu, încercând să fiu stoică în boxa martorilor. Vă rog să continuați. Să terminăm odată. Întrebați-i pe toți.

49.

Atunci

Joe

Evan se află în cabinetul de consultații al lui Joe când acesta din urmă se întoarce acolo vineri seara, după o intervenție chirurgicală, pentru a-și lua portofelul și telefonul. Joe nu are unde să fie în altă parte. Lydia nu vorbește cu el. Carina nu i-a dat niciun răspuns în urma ultimului apel în care i-a cerut să îl pună la curent cu privire la cercetările din pădure. Și acum, colac peste pupăză, chestia asta.

Evan stă acolo, fără să facă nimic altceva decât să aștepte. S-a schimbat de halatul lui tunică, cu sigla Vets 24, într-o pereche de blugi și un tricou, și are o jachetă atârnată de braț. Parcă ar aștepta un autobuz în stație.

— Ai greșit cabinetul? i-o trânteste Joe.

— Mă bucur că încă mai ești aici, zice Evan. Îi aruncă o privire lui Joe, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Sunt în trecere, spune Joe cu glas sugrumat. Tocmai plecam. Să te închid aici peste noapte sau...

— Mă gândeam și eu așa. Evan aruncă o privire în sus, părând că are la dispoziție tot timpul din lume și aceea siguranță de sine a unui bărbat care te are cu ceva la mână. Stă lângă un afiș referitor la greutatea corporală adecvată pentru câini, cu peretele din spatele lui zugrăvit în albastru regal, ca

de altfel tot cabinetul veterinar Vets 24.

— La ce?

— La ce mi-ați spus tu și Cathy.

— Normal... spune Joe și simte cum cuvintele îi mor pe buze, chiar simte efectiv asta. Își poate da foarte bine seama încotro bate. Doar nu este un idiot. Tocmai când ei credeau că nu se poate mai rău de atât, iată că se întâmplă, precum o boală evoluând necruțător într-un corp uman. Se uită impasibil la Evan.

Joe se întreabă brusc dacă s-ar putea apăra de Evan. Evan este mai scund decât el. Mai robust, dar nu și mai puternic. Mda, probabil că ar putea câștiga într-o luptă corp la corp cu el, se pomenește gândindu-se, mai ales cu kilogramele pe care le-a pus pe el. Iisuse Hristoase! De unde până unde i-a venit ideea asta?

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. Care-i treaba, de fapt, aici? îi spune el lui Evan.

— Cred că acest cabinet ar putea beneficia de un aport din afara familiei Plant.

— Corect.

— Corect? Un suflu nou în comitetul executiv.

— Nu există niciun comitet... spune Joe cu glasul găuit. Este vorba de un parteneriat. Oprește cântarul pentru pisici și înșurubează bine capacul borcanului cu gustări pentru câini, doar ca să-și ocupe mâinile cu ceva.

— Uite ce e, spune Evan cu un hohot de râs răsunător, iar Joe nu se poate gândi decât că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva.

Evan este un mercenar. Evan este un oportunist. Evan este lefter. Joe tresare la gândul ăsta. Cât de evident e totul.

Evan își joacă rolul la perfecție, doar că Joe se aștepta să nu o facă. De ce nu? Cât de idiot a putut fi!

Se întoarce cu spatele la Evan. E prea dureros să se uite la el acum. Se concentrează asupra opririi computerului. *Sigur*

vrei să renunți? îl întreabă acesta.

— Ei bine? insistă Evan.

— Mă ameninți.

Evan pufnește din nou în râs.

— Vreau să spun... Joe, aș fi nebun să nu profit de asta, nu-i așa? se scuza el.

Evan îi cere acest lucru cu adevărat, se gândește Joe, privindu-l uluit. El s-ar folosi de o asemenea ocazie? Nu, nu ar face-o. Ar încerca să uite dracului de ceea ce a aflat, dacă ar fi în locul lui Evan, cugetă, posomorât.

— Te las să te gândești la asta, îi spune Evan. Întinde o mână la spate fără să se întoarcă și deschide ușa cabinetului lui Joe, apoi traversează recepția goală și slab luminată și iese pe ușa din față fără să se uite înapoi. Aștept cu nerăbdare să renunț la a doua slujbă de care nu ți-a păsat niciodată că am avut-o, adaugă el încetișor.

— Ba mi-a păsat, îi strigă Joe. Se sforțează să se domolească. Trebuie să respire, să-i permită inimii să își încetinească bătăile. A avut un atac de panică aseară în pat, gândindu-se că Paul se va trezi într-o dimineață fără mama lui, dacă ei o dau dracului în bară, dacă el o dă dracului în bară.

Are impresia în unele zile că stă să explodeze. Își concentrează privirea asupra părții din față a cabinetului. Ferestrele recepției sunt aburite, ploaia necruțătoare de vară lăsându-și amprente pe dinafară, precum o mie de degete care alunecă în jos pe sticlă.

Trebuie să iasă, să iasă afară în ploaie și să plece departe de mirosurile apăsătoare de anestezic, de luminile difuze. Descuie portiera cu cheia și se urcă în mașină.

Își sprijină capul pe volan, care se simte rece și proaspăt cernit. Doamne, cât demult își dorește să o poată suna pe Lydia!

În schimb, formează numărul lui Cathy. Lydia nu va vorbi cu el până când nu va fi pregătită, el știe prea bine asta.

— Trebuie să te văd. Acum.

— Acum? Joe, sunt în pat.

Joe își verifică ceasul.

— Este ora opt.

Cathy nu catadicsește să-i dea vreun răspuns.

— Când ne putem vedea? stăruie el.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

O aude spunând ceva, cu glasul înfundat, ținând receptorul acoperit cu mâna, și se încruntă.

— E cineva acolo, cu tine?

— Nu, răspunde Cathy. O secundă de tăcere. Și apoi, vocea ei înlăcrimată: Joe.

— Ce?

— Nu mă face să vin.

— Evan are de gând să ne șantajeze.

Pauza se lungește atât de mult timp, încât Joe își îndepărtează telefonul de la ureche pentru a verifica dacă nu cumva apelul a fost deconectat. Și apoi, cu vocea ei impregnată de ceva care atârână greu, precum un nor de ploaie gata să își rupă zăgazul, Cathy îl anunță:

— Vin acum.

— Du-te la Frannie, spune el, deși este aproape de prisos. E nevoie să fie și ea de față.

•

— Trebuie să facem ceva în privința lui Evan, spune Joe fără patimă. Tocmai m-a amenințat.

Stau aliniați unul lângă altul pe pragul ușii din spate a casei lui Frannie. El se uită la grădina ei sălbatică. În prezent, menta face ravagii, încolăcindu-se în jurul tufelor de liliac și de lavandă. Ei nu-i pasă câtuși de puțin.

Ferestrele sunt uriașe, din podea până în tavan, acoperind tot peretele din spate. Joe, Cathy și Frannie sunt ca niște pești într-un bol de sticlă, privind afară.

— Ce este? spune Frannie, iar Joe crede în mod irațional, preț de o secundă doar, că ea este pe cale să leșine. Are mâinile ridicate în dreptul feței. Talia ei este minusculă, iar tricoul cu dungi este îndesat în blugi. Și apoi izbucnește în râs, un râs aspru, sardonice, un râs amar. Ceva ce nu-i stă deloc în fire lui Frannie. N-ar putea fi mai rău decât atât, nu-i așa?

— Nu este deloc amuzant, remarcă Joe.

— Mă doare undeva, spune Frannie, înconjurându-și talia cu brațele și privindu-l drept în ochi. Așa că păstrează-ți replicile moralizatoare pentru tine. Nu suntem la o emisiune TV. Deschide o sticlă de merlot de-a lui – cumpărat în continuare pentru el, în fiecare afurisită de săptămână –, fără să-l privească. Ritualul lor sacru este și el pângărit acum.

— Ce-i cu tine? o întreabă el, dar ea îi întoarce spatele, refuzând să-i răspundă. Evan ne va da de gol, continuă el.

— Ce vrea, de fapt? întreabă Cathy. E trasă la față, ca și cum nu ar fi dormit sau ar fi contractat vreun virus. Buze uscate, pleoape lăsate, cearcăne sub ochi. Joe se întreabă în treacăt ce e cu ea, dar nu poate să o tragă de limbă. Fiecare dintre ei deține atât de multă putere. El nu simte asta când este cu Frannie, dar o simte în prezența lui Cathy. Dacă vreunul dintre ei îl enervează pe celălalt, dacă depășește limita... oricare dintre ei ar putea pune capăt relației lor.

— Să devină partener.

— Fără să dea nimic în schimb, presupun, comentează Cathy. O cincime din afacere, în schimbul a nimic.

El nu s-a gândit la treaba asta. Dumnezeuule! Așadar, practic vorbind, i-ar oferi parteneriatul de pomană.

Când se vor termina toate? Când vor înceta aceste tentaculele să se răspândească precum menta lui Frannie de afară?

Ceva clocotește sub fiecare cuvânt pe care îl rostește, sub

fiecare gură de aer pe care o inspiră. Genul ăla de lucru care Și-a scos capul la iveală doar în mod ocazional în trecut. Când rămânea blocat în trafic Și cineva se băga în fața lui. Când avea cinci minute la dispoziție să se pregătească pentru o întâlnire oficială Și Windows începea o actualizare iminentă. Accese intempestive de furie, pumni împărțiți în stânga Și în dreapta. Mici gemete de frustrare. Mesaje arțăgoase. Aceasta, totuși, este un soi de tristețe periculoasă, nu de furie, deși pare înrudită cu ea. De parcă în orice moment ar sta să izbucnească în strigăte de revoltă sau în hohote de plâns, nu este sigur care din ele anume.

— Spune-i „cacealma”, zice Frannie. Își face de lucru cu monitorul pentru bebeluși din mâinile ei, apoi se ridică Și începe să strângă prin casă, de parcă această conversație s-ar fi încheiat.

Cathy se uită la ea plină de curiozitate.

— Ne va trăda, susține Joe. Așa va face. Așa va face. Îi va spune mamei. Va spune poliției.

— Bine, am înțeles, spune Cathy, încrucișându-și mâinile în poală. Nu intra în panică.

Joe se uită la spatele lui Frannie în timp ce ea face ordine. Unde a dispărut Frannie a lui? Frannie cea blândă, cea zâmbitoare, care putea oricând să însenineze atmosfera?

Încearcă să se calmeze Și să-și domolească respirația. „Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Haide. Prefă-te că operezi. Prefă-te că faci ceva incitant, dificil Și meditativ. O simplă sterilizare a unui câine drăguț Și zvelt. Prima tăietură, o linie dreaptă, frumoasă, care s-ar vindeca ușor. Depărtarea marginilor tăieturii făcute în piele, apoi a stratului de grăsime, iar după aceea, izolarea organelor”. Ceva ce ar putea face cu ochii închiși.

— Cred că ar trebui să-l facem partener, afirmă Cathy cu glasul coborât. Se uită la Joe, cu ochi limpezi Și sticloși. Tu nu?

— Vreau să spun că... este... este afacerea familiei, se pronunță Joe.

— Nu cred că avem de ales.

— Este un șantaj, nu-i așa? spune Joe. La naiba cu el, strigă el. La naiba cu totul!

Este atât de nervos acum. Este atât de nervos că au vorbit despre situația asta atât de deschis, în afurisita aia de recepție. Este atât de nervos că Evan a profitat de treaba asta. Fără să mai stea deloc pe gânduri, se întinde și lovește cu pumnul peretele lui Frannie. O lovitură rapidă, care îi dă satisfacție, care îi dă o senzație de furnicături pe pielea de pe încheieturile degetelor. Și apoi... se eliberează. Umerii i se lasă.

— Ce mama dracului faci? îl apostrofează Cathy.

O bucată de tencuială, care a fost bine-mersi până acum, cade pe podea.

Cu toții se uită la ea, șocați.

— Maturizează-te, Joe, îi spune Frannie.

Cathy se întoarce cu spatele la el, privind afară pe fereastra lui Frannie; la fel face și Joe, uitându-se la ploaia nesfârșită. La asaltul buruienilor. Problema e, crede el, fixându-le din priviri, că buruienile nu se opresc din creștere dacă elimini doar o parte din ele. E prea târziu, e prea târziu. Totul este deja acolo, la vedere, acum. Ar putea plânge din cauza asta, acum, că furia l-a părăsit, în timp ce se uită la acele frunze verzi umede, care s-au răspândit haotic pentru că este singurul lucru pe care știu să-l facă. Un lucru firesc. Un lucru pe care îl vor face mereu. În mod inevitabil.

PARTEA A IV-A

Conspirația pentru mită

50.

Joe

S-au mutat la masa din bucătărie.

— Nu-i cinstit. E afacerea *noastră*. Nu putem să o cedăm așa, pur și simplu, unui oportunist.

— Ei bine, viața nu este dreaptă, afirmă Joe cu un gest țeapăn, mai degrabă o încercare de mișcare a unei articulații anchilozate decât o ridicare din umeri. Will e al dracului de mort. Nu prea e echitabil nici pentru el.

Cathy tresare. Stă cu fața îngropată în mâini, uitându-se la el peste masă. Este îmbujorată și are o mină tristă.

— Dar... vreau să spun... Trebuie să fim siguri. Nu ne mai putem lua niciodată parteneriatul înapoi. Și, orice am face, Evan va ști mereu povestea noastră.

Toți trei ignoră bucata de tencuială căzută lângă ușile lui Frannie și petele roșii care înfloresc pe încheieturile degetelor lui Joe.

— Tocmai despre asta e vorba, subliniază Frannie. Șterge blaturile de lucru deja curate, descriind cercuri uriașe. I-a plăcut să facă întotdeauna curățenie, la fel cum lui Cathy îi place munca ei. Joe s-a întrebat cândva cum de e atât de bună în ceea ce face. El lasă mereu o urmă de murdărie pe masa de consultație când o șterge, iar ea ajunge în cele din urmă să o șteargă pentru el. Ea i-a destăinuit: „Șmecheria este să te oprești când este, de fapt, curat?”, și s-au pus pe chicotit timp de vreo zece minute.

— Ce-l va împiedica să ne șantajeze din nou? întreabă Joe.

— Nimic, declară Cathy.

Fac un schimb de priviri pe care Joe nu îl poate citi, nu îl poate interpreta, ochii lor identici sclipind în întuneric. Frannie se apucă să scoată arzătoarele plitei de aragaz și să le pună în chiuvetă, și își suflecă mânecile tricoului în dungi.

— Chiar trebuie să faci asta acum? întreabă Joe iritat.

— Chiar trebuie să-mi lovești pereții?

— Las-o să le curețe, îl sfătuiește Cathy.

Frannie pulverizează ceva pe plită.

— Nu vreau să-i cedăm o parte din afacerea noastră lui Evan. E ca o lipitoare. La naiba! spune ea, ridicând glasul în timp ce freacă cu toată puterea plăcile de faianță din spatele aragazului. Nu pot să cred că face asta.

— Nu avem de ales, spune din nou Joe.

Obrajii lui Cathy au devenit și mai roșii. Pufnește în colțul gurii.

— Sunt de acord. Mai ia o sticlă de vin și toarnă tuturor câte un pahar fără să îi întrebe.

Frannie o ignoră.

— Nu i-l cedăm, declară Frannie, stând acolo, cu mâneca suflecată și ținând o sticlă de spray Flash în mână, ca un pistol.

Ceva freamătă în stomacul lui Joe, de parcă un porumbel tocmai și-ar fi luat zborul.

— Serios, eu nu o să i-l cedez, spune ea din nou.

Pe Joe îl cuprinde enervarea, înlocuind oroarea provocată de imaginea surorii lui cu pistolul improvizat în mână. Este brusc iritat de tot ce ține de ea. Casa ei frumoasă. Renunțarea ei totală la practicarea medicinei veterinare, deși toată lumea și-a dorit să facă asta. Greșeala ei stupidă care i-a adus aici.

— Ești o idealistă, afirmă Joe. Viața nu este ca nenorocitul ăla de Partid Verde.

Frannie face ochii mari, stând în continuare acolo, lângă cuptorul ei.

— Ce? spune ea.

— Cine știe? se amestecă Cathy în discuție, oftând.

— Poftim? zice Joe.

— Am spus că „cine știe” despre ce vorbești.

— Hm, de ce?

— Pentru că n-are niciun sens. Cathy ridică un suport de pahare din sticlă, cu culori strălucitoare suflate prin el, și începe să-l întoarcă, răsturnându-l când pe o parte, când pe cealaltă. Distrugi pereții lui Frannie și jignești pe toată lumea.

— La naiba! N-avem încotro, trebuie să-l facem pe Evan partener, conchide Joe, scrâșnind din dinți. Dumnezeuule, nu vrea să se simtă așa. Plin de otravă, de gelozie, de furie. Dar dacă ei o dau în bară, dacă nu reușesc să controleze treaba asta... Joe își lasă capul în jos, frecându-se pe ceafa care este înțepenită din pricina tensiunii acumulate. Își dorește ca Lydia să fie aici și să-i maseze mușchii cu mâinile ei moi și calde. Lydia. Se gândește plin de nostalgie la soția lui. La cum a fost, la cum a fost cândva. Când îi povestea despre absolut fiecare programare pe care o avea de-a lungul zilei, iar ea stătea cu picioarele în poala lui și îi povestea despre scuzele cu care veneau inculpații la ea la birou. Este destul de simplu, constată el în cele din urmă.

— Ce? vrea să știe Frannie. Ochii ei par uriași. Are două cute adânci sub pomeți.

— Vreau să zic... dacă toată lumea ar considera plățile ca fiind inutile, nu s-ar face niciodată vreuna, nu-i așa?

— Presupun că nu, afirmă Cathy. Ea îl privește cu circumspecție. Ce vrei să zici?

Joe își încrucișează brațele la piept.

— N-ai văzut destule filme, spune el, iar Cathy îi aruncă un zâmbet pieziș.

— Țsta este...

Frannie își îndreaptă umerii și ridică ochii înspre tavan.

— Nu pot face așa ceva, declară ea.

— Nici eu, spune Cathy sec.

— Nu, adică... Frannie își acoperă fața cu mâinile, iar umerii încep să-i tremure. Am încercat și am tot încercat... zice ea. Să fim... să fie totul în regulă. Dar nu suntem în regulă. Suntem? Vocea ei se ridică cu câteva octave.

Cathy se ridică și ajunge lângă ea într-un interval de doar câteva secunde. Joe stă în continuare la masă, privindu-le.

— Totul este în regulă, spune Cathy. Cu toții ne simțim așa uneori. Va trece și asta. Îl vom plăti pe Evan. Va fi bine. Sunt doar bani. Mai bine să pierzi douăzeci la sută decât sută la sută.

Frannie scoate un sunet slab, un geamăt, iar Joe se adună și se duce acolo, lângă ele, în fața cuptorului lui Frannie, cu spray-ul degresant sângieru împrăștiat peste tot, cu arzătoarele plitei în chiuvetă, lăsând amprente maronii de grăsime dedesubtul și în jurul lor. Mâna lui Cathy o strânge pe a lui într-o îmbrățișare de grup, capul lui Frannie stă sprijinit pe umărul lui.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, spune ea.

— Știu, o consolează Cathy.

— Îl vom plăti. Îl vom face să plece, zice Joe.

— N-a fost vina ta, adaugă Cathy. I s-ar fi putut întâmpla oricărui dintre noi.

— A fost vina mea, susține Frannie. Și acum, vor ști ce am făcut, când îl vor găsi. Iar angoasa cu care o spune este cea care pune capăt vorbelor și gesturilor de alinare ale lui Cathy și Joe. În schimb, ei se uită unul la altul pe deasupra capului lui Frannie. Cathy stă complet nemișcată, nefăcând altceva decât să îl fixeze pe Joe din priviri.

— Că l-ai lovit? spune ea încet.

— Că l-am lovit de două ori. Bine?

Lui Joe i se face pielea de găină. Dinții încep să-i clănțâne. Se gândește la imaginea lui Frannie cu o armă în mână. La cât de veridică părea. La cum ar putea vreunul dintre ei să fie în pericol în împrejurările potrivite, la cheremul izbucnirilor temperamentale, al volatilității, al disperării oricui. Nu, își zice el. Așa ceva sub nicio formă.

51.

Cathy

— Eu, pur și simplu... eu pur și simplu mă voi preda, spune Frannie. Îi curge nasul, lăsând în urmă două dăre de muci, așa cum li se întâmplă copiilor.

— Ce..., începe Cathy, dar rămâne fără cuvinte, efectiv fără cuvinte. Tot sângele ăla. Tocmai de aceea. Ceva s-a răcit foarte tare în interiorul ei, chiar în mijlocul ființei sale. Cine este această femeie care stă în fața ei? Cum de a putut să o mintă seara trecută acasă la părinții lor, când ea credea că, în sfârșit, erau sinceri unii cu alții?

Cathy se gândește brusc la Tom și la felul cum l-a lăsat cu buza umflată în patul ei, cu o mutră dezamăgită, simțindu-se de-a dreptul stânjenit în pielea goală. La dracu'! De ce este ea așa? Atât de loială celor doi? El are dreptate. El are dreptate. *Este* de-a dreptul claustrofobic să trăiești lângă fratele și sora ta, atât de aproape, să le păstrezi secretele, să îngropi cadavre pentru ei. Dacă ar putea alege, i-ar alege pe Frannie și Joe? Habar nu are, cu toate că îi iubește, dar atâta lucru știe: l-ar alege pe Tom. Abia dacă îl cunoaște, dar îl preferă pe el deja.

Și acesta este exact motivul pentru care decizia pe care o ia Cathy în sinea ei este bătută în cuie: nu mai are de gând să se sacrifice de acum încolo. Nici măcar pentru sora ei. Nu pentru străina în care s-a transformat sora ei.

— L-am lovit accidental, declară Frannie. Trage de decolteul tricoului și își șterge nasul pe el. Și apoi s-a ridicat,

exact când m-am oprit. Eram atât de... A început să strige la mine. Spunându-mi că sunt nebună, că sunt femeia nebună pe care o văzuse mai devreme, și că intenționa să spună asta tuturor. Tot făcea semne cu mâna spre partea laterală a trupului său, acolo unde îl ștersesem eu cu mașina. Spunându-mi că va chema poliția. Și eu doar... Erau doar câțiva centimetri între ele.

— Între ce anume? Cathy aruncă o privire spre Joe. S-a îndepărtat cu un pas de Frannie, dar brațele lui încă o înconjoară. El s-a schimbat la față, chipul lui devenind dur precum piatra. Ea tremură acolo, în bucătăria surorii ei, deși nu-i este frig.

— Între frână și accelerație, spune Frannie vorbind în pieptul lui Joe. S-a întâmplat tot ce putea fi mai rău, nu știu. A fost... probabil că știți un cuvânt pentru asta. Fatalitate, poate? El a fost... totul a fost doar... am intrat în panică.

— L-ai lovit din nou, se dumirește Cathy, holbându-se la tabloul alcătuit de fratele și sora ei. Dumnezeu, au dat de dracu'. Au dat de dracu' de-adevăratelea. Se uită în tavan și încearcă să nu izbucnească în plâns. Ar fi trebuit să o dea pe Frannie pe mâna poliției. Să depună mărturie că nu a greșit. Dumnezeu știe, dar, în momentul de față, are impresia că au ales cea mai proastă variantă posibilă dintre toate. Îngroparea unui nenorocit de cadavru. Unde le-a fost capul?

— Am trecut cu mașina peste picioarele lui, mărturisește Frannie cu glasul îngroșat. Și apoi am așteptat. Eu doar... cum poate fi o crimă? Să apeși ușor cu piciorul pe o pedală, în loc de cealaltă... Și apoi să nu faci... să nu faci absolut nimic? Eram atât de speriată. Habar nu aveți voi. Pleoapele par să îi cadă peste ochi în timp ce încearcă să se justifice. Nu aveți habar cum m-am simțit atunci. Cât de speriată am fost.

Cathy păstrează tăcerea, neștiind ce să spună. Iisuse Hristoase! A fost o crimă. A fost o crimă, până la urmă. Sângele. Tragerea de timp. Falsa sinceritate a lui Frannie, simplitatea ei: se baza pe propria reputație în familie pentru a scăpa basma curată.

— N-ai spus niciodată asta. Te-am întrebat atât de direct seara trecută. Și nu ai spus nimic.

— Unde? vrea să știe Joe.

— Acasă la mama și la tata.

— Aha! Fără mine, care vasăzică.

— Nu a fost așa, spune Cathy. Nu fi atât de meschin, adaugă, deși știe că și ea s-ar simți exact ca el: vulnerabilă.

— Mă duc la poliție, îi anunță Frannie, eliberându-se din strânsoare, cu mâinile îndreptate în sus și cu palmele ei albe întinse drept în față. Își înșfacă geanta.

— Nu mai fi atât de dramatică, o contracarează Joe, roșu la față. E prea târziu. E al dracului de târziu. Ne-am duce cu toții la fund din diverse motive. Așază-te la loc.

Cathy se simte trasă pe sfoară, în timp ce se depărtează unii de alții, rămânând doar cu privirile înlănțuite. Unul dintre desenele lui Paul de la grădiniță este fixat pe tabla din plută de lângă ușa bucătăriei lui Frannie. Seamănă cu Frannie, o siluetă înaltă alcătuită din bețișoare, cu păr negru, cu amprenta mânuței lui colorată în roz lângă ea. Cathy oftează, aerul eliberându-i-se din plămâni ca dintr-un balon spart. Joe are dreptate, desigur. Este furios, dar are dreptate. Trenul ăla a plecat. E prea târziu.

Se gândea să-și asume vina pentru fapta lui Frannie nu mai departe de ieri. Era pe punctul de a o face, în unele zile, pentru a pune capăt suferinței pe care sora ei mai mică nu o merita nicidecum, care – după cum gândea Cathy – se năpustise asupra ei ca o furtună cu grindină, una pe care Cathy o putea îndura mai bine decât Frannie și cu mai puține consecințe nedorite.

— Unde naiba îți era mintea? spune Joe printre dinți strânși.

Cathy are din nou acel sentiment de neliniște pe care l-a simțit prima dată în piață, când Joe era înfoiat în pene, așa ca acum. Joe cel protector. Joe cel iute la mânie. Doar că dușmanul lui este acum Frannie, cândva cel mai mare aliat al

său.

— Îl vor găsi, strigă Frannie. Trebuia să vă spun vouă înainte să-l găsească și să constate că rănila nu s-au produs... așa cum v-am zis.

— Hai doar să... Uite ce e. Hai să stăm de vorbă mâine despre Evan, propune Cathy. Hai să mergem... să mergem la culcare și să așteptăm până dimineață. Noaptea este un sfetnic bun.

Ceva pare să clocotească în Joe, iar ei nu-i place treaba asta. O simte și ea. Furie. Furie justificată față de sora lor, care i-a indus în eroare. Circumstanțele nu mai sunt aceleași, chiar dacă rezultatul este. Frannie a făcut-o intenționat, iar acum totul este diferit.

— Nu, îi strigă Joe lui Cathy.

— Joe, îl imploră Frannie cu lacrimi în ochi.

— *La naiba cu chestia asta de tot rahatul*, spune Joe. Nu. Umerii lui pătrați, mai lați decât erau cândva, se retrag acum pe holul întunecat al lui Frannie. Și naiba să te ia și pe tine, i-o trânteste el lui Frannie.

Deschide ușa camerei, și sunt orbiți pe moment de lumina de securitate, un dreptunghi luminos care pătrunde în interior ca să dispară imediat apoi, încăperea fiind la fel de întunecată ca mai devreme, de parcă niciun strop de lumină nu poate fi păstrat aici, ca să țină întunericul departe de ei.

•

Cathy ajunge acasă și iese numaidecât în grădină. Nu poate sta închisă între patru pereți. Trebuie să privească orizontul, câmpurile de sub el, cerul de deasupra și să respire.

Ea a sărit imediat jos din pat când Joe a sunat-o, deși Tom era la ea. L-a dat pe ușă afară, expresia de pe chipul lui exprimând confuzie și bonomie deopotrivă, așa cum este el de felul lui. Simte cum briza îi răcorește lacrimile de pe față în timp ce se uită lung la linia orizontului. Cine este ea? De ce răspunde la aceste apeluri ale oamenilor care îi provoacă o asemenea durere? Întrebările par evidente dintr-odată, cu toate

că nu și le-a pus niciodată.

Cerul nopții este liniștit și ancestral. Uneori, când Cathy îl privește intens o vreme, are un sentiment amețitor al propriei insignifianțe, al infinitului universului. Asemănător cu sentimentul pe care îl are atunci când vizitează monumente străvechi și își imaginează câte sute de mii de oameni au trecut pe acolo înaintea ei, fiecare cu propriile probleme și preocupări. Respiră adânc, cugetă și se uită la cer, inspirând cu nesaț aerul cald de vară în timp ce plânge.

În fundul grădinii lui Cathy se află o magazie din piatră, cu acoperișul din țigle de ardezie, cu ferestrele bătute în scânduri. Iedera se cațără pe un zid lateral al acesteia. „Cine a mai stat aici și a plâns?” se gândește Cathy. Milioane de oameni. Oameni din anii 1940, în timpul războiului. Oameni din epoca victoriană, cu o singură lumânare luminându-le fețele. Milioane. Sute de milioane. Citise odată că o sută șapte miliarde de oameni au existat până în acel moment și gândul acesta o mângâiasă atunci, la fel ca acum. Este aici, singură, nu în vreuna dintre locuințele fraților ei, dorindu-și ca aceștia să vină la ea acasă. Este singură.

Nimic nu s-a rezolvat. Au lăsat totul așa: un dezastru. Joe a plecat acasă ca o furtună. Cathy este singură acum, întrebându-se ce naiba vor face. Elementele componente ale dezastrului lor orbitează în jurul ei în timp ce ea stă acolo, tremurând în întuneric.

Când se simte mai calmă, se întoarce, fiind gata să intre în casă. O singură fereastră este luminată în șirul lor de case. Dormitorul lui Paul, a doua fereastră din stânga. Un pătrat galben precum gălbenușul de ou în noapte. Frannie stă aplecată deasupra pătuțului său. Cathy nu-i vede decât coada groasă și neagră împletită, și brațele subțiri. Chiar și acum, în cele mai cumplite vremuri, dragostea este atât de evidentă, încât Frannie nu-și poate împiedica zâmbetul care îi mijește pe chip când se uită la el. Un zâmbet ironic, un zâmbet îngăduitor, doar pentru el. Ea îl iubește. Ea îl iubește atât de mult. Nu ar putea supraviețui despărțirii de el. Îl iubește atât de mult. Chiar și acum. Chiar și în întuneric. Dragostea ei este

acolo pentru el.

•

— Of, ploaia asta, se plânge Cathy, când Tom îi răspunde la ușa în seara următoare.

— Știu, spune el, cu o mână la piept, în timp ce și-o întinde pe cealaltă pentru a-i lua haina. Este o nebunie.

— E imposibil să faci ceva, spune ea. Părul i s-a udat doar cât a mers de la mașină până la ușa lui. De unde vine potopul ăsta?

— Cine știe! N-am înțeles niciodată fenomenele meteorologice, îi aruncă el vorbele peste umăr.

— Deci aici stai tu, spune ea simplu.

— Aici stau eu, îi confirmă el. Nu a adus vorba despre seara trecută. Cathy nu își poate da seama dacă se simte ofensat, dar bineînțeles că l-a deranjat. Ea nu știe cum abordeze problema.

Are două pisici Ragdoll care mișună prin preajmă. Podelele nu sunt acoperite cu absolut nimic. Ușile sunt în stilul acelora de la fermă, vopsite într-un alb atât de intens, încât strălucesc. Este din cale-afară de ordonat.

— Ești foarte tipicar, spune ea în timp ce el îi agață haina de un cârlig din cuier.

Hanoracul lui și o jachetă mai subțire sunt atârnate acolo. Nimic altceva, nicio încălceală de fulare sau de pungi refolosibile care să fâlfâie în aer.

— Unde sunt toate lucrurile tale?

El își azvârle capul pe spate și râde așa, în felul lui, cu fața încrețită ca un evantai.

— Lucrurile sunt supraestimate, se pronunță el. A gătit pentru ea. Vinete coapte care înoată în brânză în timp ce le scoate din cuptor într-un nor de căldură.

Ea se uită fix la vinete. Nu pare a fi ceva obișnuit. Ceva distractiv.

— Ce este? o întreabă el, lăsând să-i scape pe gură un mic

hohot de râs.

— Oh, nimic, spune ea, întorcându-și privirea de la vinete ca să și-o îndrepte asupra lui.

— Nu, ce este? Lasă tava jos și își pune o mână pe sold, uitându-se la ea, cu o expresie amuzată pe chip.

— Păi, cum să zic, tu gătești pentru mine.

— Gătesc pentru tine. Ai prefera să nu o fac? Se întoarce să vadă de vinete. Sau ce altceva? o întreabă, aruncându-i o privire piezișă.

— Poate, răspunde ea râzând ușor.

Tom o privește. Ar putea fi prima privire serioasă de lungă durată pe care i-a aruncat-o. Au dispărut tachinările, naivitatea copilărească, râsetele, în locul lor apărând o pereche de ochi căprui serioși.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spune ea și se freacă pe frunte. Sunt pur și simplu furioasă.

— Oh, „plină de draci” sună cel mai bine, spune Tom cu toată sinceritatea, după cum crede ea. El dă vinetele deoparte.

— Noaptea trecută... n-am vrut... n-am vrut...

— Vino încoace, o îmbrățește el.

Ea traversează distanța scurtă dintre ei, ajungând în brațele lui, care o așteaptă larg deschise.

— Hai să mergem sus, adaugă el.

Urcă la etaj, cu trupurile lipite, ca într-o cursă cu trei picioare, ajungând în dormitorul lui. A treia – și ultima – ușă pe dreapta. Se deschide spre o cameră zugrăvită într-un albastru-verzui pal ca oul de rață. Și mai multă goliciune imaculată. Și mai multe linii curate.

— Îmi plac podelele tale, spune ea.

Tom izbucnește în râs. Râde cu atâta ușurință, de parcă râsetele lui ar sta la coadă acolo, așteptând doar să le

elibereze.

— Ce-ai zis că îți place la mine?

El îi aruncă o privire. Este doar o simplă privire, dar interiorul ființei lui Cathy se transformă într-un lichid incandescent. Stau atât de aproape unul de celălalt în prag.

— Este totul atât de îngrijit și de drăguț, spune ea. Și apoi arată cu mâna în jos, spre podelele albe și strălucitoare.

Perdelele lui sunt trase, cerul crepuscular zărindu-se dincolo de ele. Cathy pătrunde mai adânc în cameră, gândindu-se că ar trebui să ia cina, că ar trebui să plece. Ar trebui, ar trebui, ar trebui. Tom traversează camera și se întinde pe pat, atât o invitație clară, cât și un gest de relaxare. Bate cu palma spațiul liber de lângă el.

Ea se așază și se sprijină cu un cot pe pernă, simțindu-se învăluită de atâta căldură și confort aici, sus, împreună cu el. Tom își împletește picioarele cu ale ei, trăgând-o înspre el.

— Și ce-i cu frica asta de vinete? îi murmură la ureche.

Ea nu se poate abține să nu chicotească. Râde și el de absurditatea situației, de absurditatea ei.

— O, știi ceva, sunt pur și simplu îngrozită de vinete și dureros de timidă, spune ea mai în glumă, mai în serios. Îl simte dând din cap înțelegător lângă ea.

— Uite ce e, spune el, sunt doar eu.

Și această frază este suficientă pentru ca trupul ei să se deschidă spre el. Se metamorfozează imediat într-o încâlceală înflăcărată de membre.

După aceea, Tom îi oferă mâncare – „fără vinete, promit” – și băutură, în mod repetat, dar ea îl refuză. Vrea să stea întinsă în această cameră caldă care miroase a rufe curate, împreună cu el. Nu poate risca să-l lase să plece și să se întoarcă, stricând echilibrul, căci această cameră are un ecosistem rar, care s-ar putea schimba în orice moment.

— Așa că aseară a fost... începe el. Tonul lui este degajat. Evident, a așteptat ore întregi să o întrebe din ce cauză le-a

fost scurtată seara.

— Oh, nimic important, spune ea. Fratele meu.

Tom își face de lucru cu o pernă. Ca să tragă de timp, probabil. Pieptul lui este acoperit de un păr delicios de închis la culoare.

— El este doar... este un pic, nu știu cum să zic. Dificil, îi explică ea.

Evident, Tom a ajuns la o concluzie în acest răstimp pe care și l-a acordat, dar Cathy nu știe care ar putea fi aceea, pentru că nu spune nimic, doar se uită la ea.

— Știi ce-ai spus... despre noi toți, care, practic, locuim împreună...

— Și lucrați împreună.

— Da.

— N-aș spune niciodată vreun cuvânt rău despre ei, declară ea cu toată sinceritatea.

— Dar...

— Ei bine, stau mă întreb acum, cât de sănătoasă e relația asta cu adevărat.

Tom își lasă colțurile gurii în jos, gândindu-se, evident, ce să răspundă.

— Tu ce crezi? spune el, în cele din urmă.

— Mă întreb... Nu... vreau să zic... n-ar trebui să mă plâng de ei.

— Sper că și ei sunt la fel de loiali față de tine cum ești tu față de ei.

— Sunt convinsă de asta, rostește ea încet, dar nu este deloc așa. Frannie a mințit-o în legătură cu crima. Țin anumite lucruri numai pentru ei. Sunt opusul loialului. Nu-i așa? Ca întotdeauna, uneori, faptele devin mai clare pentru Cathy atunci când sunt expuse în acest fel, dar ea pare să nu le vadă cu adevărat.

Cathy trage plapuma peste ea în timp ce este pe cale să adoarmă, deși stomacul îi chiorăie. Ea și Tom sunt complet goi, trupurile lor emanând un fel de căldură specială în așternut.

— Îmi sunt loiali, spune ea.

Tom o trage înspre el, iar ea se simte minunat – senzația pe care i-o dă pielea lui goală, fierbinte și netedă lipită de a ei. A meritat să aștepte, se gândește ea, cufundându-se în somn. A meritat să treacă prin toate acele întâlniri nereușite, a meritat să poarte pijamale în toți acești ani.

52.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plant

— Și ce s-a întâmplat, mai exact, doamnă Plant, dacă nu vă deranjează să spuneți juriului, după ce rămășițele au fost descoperite?

— S-a făcut o expertiză medico-legală post-mortem, declar eu.

Astăzi, sala de judecată miroase a ceară marca Pledge pentru lustruit mobilierul. Jurații stau în tăcere, nici măcar nu se foiesc pe scaunele lor, doar se uită la mine. Există o anumită solemnitate papală în sala de judecată. Lemnul închis la culoare. Diferitele însemne și simboluri – stema justiției, perucile și robele. În mintea mea, se contopesc cu statuile lui Iisus din Verona.

Nu îmi pot privi membrii familiei în ochi. Mama și tata sunt stoici și se uită drept înainte. Joe se holbează la picioarele lui. Și Frannie nu este acolo... bineînțeles că nu este.

— Ți-e dor de ea? m-a întrebat Jason la câteva săptămâni după ce au început întrevederile noastre.

Am știut imediat la cine se referea. Mă gândisem, în trecut, că ar fi complicat să-ți fie dor de cineva atunci când totul în

viața ta s-a schimbat. Dacă lumea s-ar răsturna pe o parte, ai mai putea tânji după lucruri mărunte, o discuție peste gard, în grădina din spatele casei, înainte de culcare, prepararea ceaiului împreună în mijlocul zilei de lucru? Dar acum știu că emoțiile sunt organice, străpung solul, indiferent de terenul pe care îl vor întâlni afară, la suprafață.

— În fiecare zi, i-am mărturisit lui Jason.

— Nu ești supărată pe ea, a spus, în felul ăla al lui. Întrebări directe, contact vizual direct. Un avocat îți poate da uneori senzația că este terapeutul tău, dar ceea ce vrea cu adevărat este doar să ajungă întotdeauna în miezul lucrurilor, la o transparență absolută.

— Nu, nu sunt supărată pe Frannie, am răspuns, gândindu-mă la felul în care a început ea totul și acum este... în fine.

Îngrijirea copilului ei este o experiență curios de intimă. Eram total nepregătită pentru a prelua sarcinile maternale în vederea satisfacerii nevoilor lui Paul. Mă așteptasem să-i fac baie, și să-l duc la plimbare, și să-i spăl hainele minuscule. Dar nu la juxtapunerea unor întrebări mari – „Unde este capătul pământului?” și mărunte – „Îți plac cuiele?”

Și, oricum, este aproape imposibil să fii supărat pe cineva când micul și inocentul său avatar locuiește în casa ta, doarme într-un pătuț în dormitorul pentru oaspeți, iar uneori chiar în patul tău. Care încă mai ține strâns în pumni piesele de puzzle și machetele de dinozauri în miniatură, umblând cu ele de colo-colo prin casă. Care încă mai merge uneori puțin împleticit ca un copil mic, ridicându-și ezitant în aer piciorușele lui cu tălpi plate. Care încă mai confundă „pe mine” cu „al meu” și mi se pare imposibil să-i explic diferența într-un mod pe care să îl înțeleagă.

Nu ar semăna deloc cu Frannie dacă i-ai așeza unul lângă altul. Nu are ochii mari ai lui Franniei sau gura ei mare. Paul este delicat. Dar există asemănări cărora nici măcar nu le pot spune pe nume și care în unele zile sunt atât de izbitoare, încât parcă Frannie însăși ar fi apărut acolo, în cameră. Felul în care lumina i se reflectă în ochi. Felul cum se încruntă. Feluri pe

care nu mi le pot imagina niciodată, feluri pe care nu le pot vedea decât atunci când se dezvăluie privirii chiar în fața mea.

— Și apoi, ce s-a întâmplat? mă întreabă procurorul pe un ton plictisit, aducându-mă înapoi în sala de judecată, la familia mea de acolo, la locul gol pe care ar trebui să îl ocupe Frannie.

— Au început să investigheze, spun eu. Și atunci... Trag aer adânc în piept ca să mă calmez. Și atunci presupun că lucrurile au început să meargă cu adevărat din rău în mai rău.

Mă uit la Joe acum, cu chipul lui care îmi este la fel de familiar precum propriul chip. Acea frunte îngândurată. Umerii ridicați. Încearcă să stea cu spatele drept și cu pieptul bombat, așa cum o face uneori. Nu ne vom înstrăina niciodată, chiar dacă nu ne vom mai vorbi, nu cu adevărat. Nu este posibil pentru o familie, pentru familia noastră.

— Bun, așadar, erați cu toții îngrijorați că veți fi... descoperiți?

— Da, spun eu. A fost și asta, oarecum. Dar, în principal, a fost amenințarea reprezentată de descoperirea cadavrului și de ceea ce avea să fie găsit. Așa s-a pornit tăvălugul.

— Și de ce s-a întâmplat asta? întreabă el pe un ton ridicat, mimând curiozitatea. Joacă teatru. El știe răspunsul la această întrebare. Totul este în joc pentru mine, dar nimic pentru el. Sunt o adevărată victimă prinsă la mijloc la o petrecere cu suspans, unde trebuie să descoperi indiciile unei crime misterioase virtuale și nimeni nu mă va crede în legătură cu avertizarea de pericol real. Respir profund încă o dată și îmi țin mâinile tremurătoare ascunse în boxa martorilor.

— Doamnă Plant, îmi atrage atenția procurorul. Trebuie să vă reamintesc că sunteți sub jurământ.

— Da, spun eu. Știu. Știu.

— Ei bine?

Mă uit din nou la jurați. Aproximativ jumătate bărbați, jumătate femei. Chipuri glazurate.

— Am reacționat astfel din pricina spaimei, răspund în cele

din urmă.

— Cine?

— Eu, Frannie și Joe. Sunt sigură că simt cum mă străbate un frison atunci când rostesc numele lui Frannie în instanță.

— Așadar, în ce fel v-a motivat spaima pe toți? mă întreabă procurorul.

O întrebare simplă. Mă gândesc la cât de multe știu jurații despre ce s-a întâmplat în continuare. Este adevărat că nu au avut cum să citească știrile despre noi? Sau este o regulă americană? Știu ei că nu poliția a fost cea care ne-a inculpat, în cele din urmă? Ci noi înșine.

53.

Atunci

Lydia

Lydia stă în grădina ei din spate, fumând, și privește spre ferestrele întunecate ale caselor lui Cathy și Frannie. Nu a mai fumat de ani de zile, dar a găsit țigările lui Joe rulate manual. Trebuie să gândească profund și ceva legat de țigări o ajută în acest proces. Liniștea, inspirarea/expirarea fumului, aerul nopții. O bufniță țipă prin apropiere, iar ea își ridică privirea, căzută pe gânduri.

Unde se situează ea în toată această conjunctură? Asta ar întreba-o fostul său terapeut. „Unde te situezi tu în toată această conjunctură, Lydia?”

Este o întrebare întemeiată, se gândește ea, fixând din priviri marginea foiței care se preface în scrum. Este de un roșu aprins ca o rană în noapte, restul fiind cufundat în întuneric.

A ținut seama de ea? S-a gândit la ea când a căzut de acord să facă acest lucru? Lydia se încruntă în timp ce își pune întrebări dificile, așa cum a fost învățată să facă. Unde se situează ea în toată această conjunctură? Familia Plant este pe

primul loc în top, clar. Și apoi, urmează ea? Lydia poate spera doar la locul doi.

Joe ajunge acasă. Ea aude ușa, apoi privește casa luminându-se, fereastră după fereastră, în timp ce el o caută. În cele din urmă, ajunge în grădină.

Miroase a cabinet veterinar. Izul de antiseptic persistă pe hainele lui. Are o conotație sinistă, în seara asta.

— Tu fumezi, spune el, pe un ton întrebător. Și-a șters gelul din păr, tot trecându-și mâna prin el, și l-a făcut să devină pufos și mat. Trebuie să fi avut o zi proastă.

— Da, răspunde ea, nevrând să discute despre asta, nedorind să-l lase să-i distragă atenția. Pot să te întreb ceva?

El se așază vizavi de ea pe un scaun din lemn de pe terasă. Stă cu fața la ea; ea stă cu fața spre casă. El a lăsat toate luminile aprinse la parter și una la etaj; un calendar de advent al vieții lor.

— Bine, spune el pe tonul degajat pe care îl folosește mereu când vorbește cu ea.

— Unde mă situez eu în toată conjunctura asta? îl întreabă ea deschis.

— Ce vrei să spui? îi dă replica, în mod previzibil.

Lydia își aprinde o a doua țigară și oftează. Bărbaților le reușește vreodată din prima încercare?

— Vreau să spun, când ai răspuns la apelul lui Frannie, te-ai gândit la mine?

— Bineînțeles că da, spune el cu sinceritate, după cum crede Lydia. M-am gândit doar la tine. Trezindu-te singură, cu Paul...

— Dar ai plecat oricum, îi reproșează ea. Să o salvezi pe Frannie.

Azvârle pe pământ chiștocul primei țigări. Uite cum stă treaba. Nu cred că eu aș fi procedat așa.

Joe intră imediat în defensivă. Umerii ferm ridicați.

Degetele bătând darabana pe tăblia din lemn mesei. Dă să spună ceva, apoi ezită.

— Nu te-ai gândit la implicațiile acestui lucru... pentru noi, continuă ea.

— Care sunt acelea? întreabă el, cu o expresie rănită, ca a unui copil mic.

Joe salvatorul. Lydia, pentru prima dată în viața ei, își dorește să poată șterge acea calitate a lui, să-l poată face să se concentreze nu asupra ajutorării celorlalți, ci asupra lui însuși, asupra ei.

— Dacă vei fi dat în vileag ce se va întâmpla? îl întreabă. Își desface brațele larg, aerul răcoros al verii mângâindu-i pielea.

— Te voi pierde.

— Dacă voi rămâne însărcinată în curând, atunci ce se va întâmpla? Ne vei pierde pe amândoi.

— Fac tot posibilul să nu se întâmple asta, spune Joe, aplecându-se brusc peste masă spre ea, implorând-o din priviri. Efectiv totul.

Ceva din felul lui repezit de a fi o sperie.

— Nu fi așa.

— Cum? spune el, rănit. Încerc doar să te fac să vezi...

— Dar dacă nu ai fi răspuns la telefon, nu am fi în această situație, spune Lydia, și expresia lui disperată o răscalește.

— Cum aș fi putut să nu răspund la acel apel? strigă el cu o voce răgușită Ce dracu', Lyds! Lovește cu pumnul în masă, care se zguduie din pricina impactului.

— Nu striga la mine! spune ea cu voce joasă, pe un ton de avertizare. Nu face asta.

— Și atunci, ce ar trebui să fac? Se ridică în picioare și se întoarce cu spatele la ea, ținându-și mâinile pe cap, precum un om care nu știe ce să facă. Lovește furios piciorul mesei, ceea ce o face pe Lydia să tresară.

— *Joe.*

— Îmi pare rău... îmi pare rău.

— Dacă faci asta din nou, plec.

— Îmi pare rău... Își trece o mână prin păr.

— Cum aș putea... ce aș putea să fac? se lamentează el. Sună retoric, dar nu este deloc așa. Crezi că nu ar trebui să-mi pese de sora mea?

— Pune-mă. Pe. Mine. Pe. Primul. Loc, rostește ea apăsător. Își duce mâna aproape inconștient spre stomac. Nu este însărcinată, dar este deja mamă. Ea știe asta. Ovulele sunt acolo, așteptând momentul prielnic. Copiii ei sunt acolo, așteptând să o cunoască. Ea îi pune deja pe primul loc.

— Ce vrei să spui? spune Joe.

Dar Lydia își poate da seama că el știe deja. Acei ochi caprui inteligenți sunt ațintiți asupra ei, implorând-o din priviri să nu-l întrebe.

— Încetează să mai salvezi Șoimii, îi spune ea încet.

— Să o dau pe mâna poliției?

— Doar... oprește-te. A omorât pe cineva, Joe.

— Nu mă pot opri. Nu pot.

— Ce faci, la urma urmelor?

— Nu vrei să știi.

— Dar e problema ei, insistă Lydia. Nu este problema ta. Ea este sora ta. Eu sunt soția ta.

— Suntem Șantajati, îi mărturisește Joe.

Lydia înghite în sec.

— O să-l plătim.

— Pe cine?

— Pe Evan.

Cuvântul este ca o adiere rece în noapte. Lydia îngheață

brusc. Evan. Povestea inițială de acoperire a lui Joe, de pe vremea când a început să îi toarne minciuni.

— Mda, spune ea încet.

— O să-l plătim.

— Cu cât?

— Cu o parte din afacere, spune Joe.

— Doamne, Dumnezeule, Joe!

Lydia se ridică în picioare.

— Nu pot fi părtașă la așa ceva, susține ea. Când vom avea un copil... Vede umerii lui Joe relaxându-se la cuvântul „când”. Nu voi putea... Nu voi putea să-l implic în așa ceva. Aceasta este o infracțiune, Joe. Crimă. Șantaj. Mită. Ce mai urmează?

— Vom trece și peste asta, o asigură Joe. Ți-am spus doar... îl vom plăti.

— Și apoi ce? spune Lydia încet, privind în jos la el, la pielea lui bronzată strălucind în bătaia luminilor aprinse în casa lor.

— Ce vrei să spui? întreabă Joe, uitându-se la ea.

— Spun că există o alegere aici, îi explică ea. Ai de ales.

— N-am de ales.

— Ei sunt familia din care ai provenit... dar eu sunt familia pe care ai ales-o, continuă ea.

Joe ezită din nou. Lydia își poate da seama că o va spune. Briza pare să se domolească în jurul lor, iar noaptea își ține și ea răsuflarea.

— Dar tu... tu nu... Nu vreau să fiu dur cu tine, Lyds, dar tu nu poți înțelege lucrurile astea.

— De ce? șoptește ea. S-ar putea să nu-i spună încă. S-ar putea să nu-i spună. În tot acest răstimp, nu a lăsat-o niciodată să intre cu adevărat în sânul familiei, nici să intre în grupul lor de WhatsApp până de curând, fiind mereu pe dinafară, în vreme ce ei aveau glumele lor private. Îi va spune. Cu

siguranță.

— Tu n-ai o familie... tu n-ai... începe Joe, dar Lydia deja se îndepărtează de el, îndreptându-se spre ferestrele acelea luminate, spre casa pe care o împart împreună, departe de acele cuvinte, acele cuvinte atât de nepăsătoare, fără pic de considerație față de sentimentele ei, încât ar putea la fel de bine să fie niște cuțite.

•

Lydia stă în capul oaselor în pat, singură, pentru că Joe a fost alungat în camera de oaspeți. A dat pe gât o jumătate de sticlă de vin și este furioasă foc. Nu poate să creadă că i-a spus-o. Nu poate crede așa ceva.

Nimic din toate acestea. Că a îngropat un nenorocit de cadavru. Că a mințit poliția. Că l-a mituit pe Evan. Dar, mai ales, că a spus-o. Că a spus că ea nu-i înțelege familia.

Își aduce paharul cu vin la gură și îl dă peste cap, apoi își toarnă un altul. Se privește în oglinzile șifonierelor de la capătul patului lor. Arată ca o dementă. Cu inima frântă.

Vor găsi în curând cadavrul.

Și, când o vor face, Lydia va fi cea care va deține toate atuurile. Lydia va fi cea care i-ar putea distruge pe membrii acestei familii perfecte. Lydia va fi cea care ar putea cere orice ar vrea în schimbul tăcerii ei.

PARTEA A V-A

Însușirea ilegală a bunurilor corporative

54.

Joe

Joe intră în încăperea pe care o folosește drept birou. Este chiar lângă dormitorul lui Paul. Uneori, noaptea, Joe îl auzea plângând, dar în seara asta este liniște.

În cameră se află un birou colțar din lemn pal, pe care el și Lydia l-au cumpărat de la IKEA. „Hai să-l salvăm pe acesta!” i-a spus ea cu un zâmbet larg. „Uite... se numește Klimpen... Există vreun nume mai bun pentru un birou?”

Doamne, el a rănit-o, dând cu piciorul în mese, improșcând-o cu insulte. Cât de ticălos poate fi!

Stă acolo, în liniștea biroului, în timp ce computerul pornește, cu mici dreptunghiuri verzi clipind intermitent, și se gândește. Trebuie să rezolve problema chiar acum. Modificarea actului de parteneriat. Trebuie să o facă. Trebuie să o facă acum. Cathy i-ar recomanda precauție, spunându-i că se pripește, dar Cathy nu este aici. În plus, Cathy a greșit rețetele. A fost ciudat de absentă, chiar dacă a fost prezentă, fizic vorbind.

Ce altceva ar trebui să facă? El înțelege de ce Lydia simte ceea ce simte, dar dacă nu-l plătesc pe Evan, vor ajunge la închisoare.

Mama lui va trebui să semneze acest transfer. Este o problemă, într-adevăr. Este o altă problemă. Se lasă pe spătarul scaunului, rumegând, apoi coboară la parter și își face un ibric plin cu cafea. Pe la jumătatea scărilor, se întoarce și ia două batoane de Snickers. Trebuie să înceteze să mai mănânce atât, dar nu în seara asta.

Se conectează la contul bancar al companiei. Există o descoperire de cont. Aceasta este centura de salvare. Se sprijină de spătarul scaunului, ecranul alb strălucitor deranjându-l la ochi, și cugetă. Sistemul de încălzire pornește automat, caloriferul de lângă picioarele lui încălzindu-se încet, în timp ce el încearcă să rezolve problema.

Există vreo modalitate de a nu face asta? Își sprijină degetele pe tastatură și se mai gândește o secundă doar. Și apoi aude. Un freamăt, urmat de un mic geamăt, un sunet scos de un copil mic. Un strigăt înlăcrimat; Paul, făcându-se auzit chiar și prin stratul de cărămizi care îi desparte.

Joe scoate la imprimantă actul de parteneriat, cu un amendament anexat. Probabil că ar trebui să apeleze la un avocat, dar pare destul de ușor. Adaugă numele lui Evan și „douăzeci la sută” după el. Contravaloare: 1 liră sterlină. Și asta e tot. Cine știe dacă cineva și-ar putea da seama văzându-l vreodată? Ar putea fîscul să îi acuze de tranzacții ilegale, de vânzare a acțiunilor la o valoare subestimată? Dar ce pot face? În fiecare etapă a acestui parcurs, nu prea au avut de ales. Au mers pe mâna lui Frannie, descurcându-se cum au putut mai bine în împejurările date.

Își sprijină capul pe birou pentru o secundă. La naiba cu Frannie! Îl doare urechea în timp ce stă culcat pe ea, pe biroul dur. Întinde mâna să o frece și își alungă din minte întrebarea dacă ar fi ajutat-o sau nu în cazul în care ar fi cunoscut întreaga conjunctură, întregul adevăr. Nu e capabil să își facă griji din pricina asta. Este sătul până peste cap.

Se uită pieziș la actul de parteneriat care se află pe birou chiar în dreptul ochilor lui. Frannie, Cathy, Joe, mama lui. „Partenerii sunt de acord să transfere către Evan Sawyer 20% din afacere, care urmează să fie deținută în părți egale de douăzeci la sută fiecare”.

Cum va rezolva treaba asta fără să-i ceară Mariei să semneze?

Privește în gol. Nu, nu e capabil să-și facă griji nici pentru asta. A vândut o cotă din pachetul de control al acțiunilor pentru o liră.

Este un preț mic de plătit. Dar mai bine așa decât să se despartă de cea față de care are o datorie morală: Frannie.

55.

Cathy

— Am profitat de ospitalitatea ta, spune Cathy zâmbind și se apleacă spre Tom, în timp ce acesta stă în prag.

El i-a pregătit o baie în dimineața asta. A tot intrat și a ieșit, ba aducându-i ceaiul, ba sortându-și rufele spălate.

Au purtat o conversație mai mult strigată din baie în dormitor, în timp ce el își punea hainele la loc.

— Și care-i treaba cu vinetele? a întrebat-o, strigând din camera lui ca ea să îl audă din baia unde lenevea.

— Oh, știi tu. Doar că n-am avut niciodată o vânătă pe termen lung.

Tom s-a mulțumit să râdă.

— Eu am avut parte de o vânătă tare rea, i-a strigat el, apoi a intrat în baie, cu un teanc de prosoape împăturite ținându-le pe brațul drept ca un chelner.

— Chiar așa? a spus ea, întorcându-se spre el.

Baia lui era la fel de imaculată ca restul casei. Un pervaz jos unde se afla doar șamponul lui, un cinci-în-unu pe care el îl descrisese ca fiind „bun pe post de șampon, pe post de gel de duș, pentru asfaltarea drumurilor, pentru orice dorești tu”.

— Mda, am divorțat și tot restul.

— Oh, îmi pare rău.

A fluturat din mâna cu care nu ținea prosoapele.

— Este în regulă. Nu trebuie să spui asta.

Era al doilea lucru serios pe care i l-a mărturisit. Tom a făcut un salt brusc de la o aventură distractivă la... la ceva mai mult. Devenind un potențial deținător de secrete. Un iubit.

Ea stă acum în pragul uşii lui, nevenindu-i să plece.

— Ne vedem mai târziu? o întreabă. Diseară?

— Poate, spune ea, iar el îi zâmbeşte, apoi o sărută la fel de surâzător.

— Sunt o biată vânătă singuratică, zice el.

— Şi eu, spune ea, întorcându-se să plece. Îi face apoi semn cu mâna din maşină, întrebându-se ce are de gând în continuare. Întrebându-se ce ar putea face el cu acele secrete, dacă i le-ar dezvălui.

PARTEA A VI-A

Frauda

56.

Joe

Joe formează numărul mamei sale. Ea răspunde imediat.

— Este totul în regulă? întreabă ea.

— Da. Doar că... Evan va participa la unele întruniri ale partenerilor, o anunță Joe, cuvintele lui unindu-se între ele și suprapunându-se în timp ce se reped afară din gura lui – niște minciuni atât de evidente.

— În regulă, spune Maria.

Ei, ca și lui Cathy, nu-i scapă nimic. La un moment dat, se gândește Joe, uitându-se lung la noile procente, chiar dacă va ascunde acest document, Maria tot va afla. Evan se va referi la el însuși ca partener, sau va da un vot decisiv într-o ședință, sau va semna un cec. Se uită în gol la perete, dar nu are nicio altă soluție. Dacă mama lor va afla, va trebui să inventeze ceva. Încă ceva. Când ai spus atâtea minciuni, una în plus nu mai contează, nici măcar una spusă mamei tale.

— Da, și-a exprimat o oarecare îngrijorare referitoare la faptul că se simte, ăăă, dat la o parte, spune Joe. Așa că m-am gândit să te anunț.

— Adică... asta reprezintă o mare schimbare, remarcă Maria. Tonul ei este conversațional, dar cuvintele nu.

— Mda. Oricum, tu nu ești prin preajmă zi de zi, așa că nu mă aștept să înțelegi dinamica de aici, spune el, în speranța că e suficient cât să îi abată atenția în altă parte, dar, cu toate astea, simte cum îl străbate un fior.

Nu este corect. Ea nu a cerut asta. Se freacă la ochi.

— Ei bine, așteaptă doar o secundă... începe să spună Maria, dar el deja își cere scuze, pretinzând că are o urgență, și își ia rămas-bun în grabă, simțindu-se ca o jigodie sadea.

Afurisita asta de treabă e cusută cu ață albă! Cât timp mai poate continua să o aburească?

Dar s-a hotărât ce să facă, așa că mângălește semnătura mamei sale înainte de a apuca să se răzgândească. Seamănă vag cu a ei, dar nu pare să aibă vreo importanță. Cine ar sta să verifice? Ridică documentul la lumină. La dracu'! Ar fi putut măcar să folosească un stilou diferit față de cel cu care a semnat el.

Mai are nevoie doar de semnăturile lui Cathy și Frannie. Speră că sora lui, Cathy, o va face, fără să despice firul în patru. Dar dacă va refuza? Știe că gândește irațional, dar nu se poate abține. Fiecare se bazează atât de mult pe ceilalți...

Iese în recepție, incapabil să aștepte, cu transpirația mijindu-i în jurul foliculilor de păr, dar dă de Evan în loc de Cathy și zărește un iepure uriaș de casă într-o cutie, cu ceea ce pare a fi o infecție a urechii... blana din jurul ei fiind lipicioasă.

— Poți să-mi acorzi o secundă? i se adresează Joe, făcându-i semn cu mâna spre cabinetul lui de consultație.

— Cu ce îți pot fi de ajutor? întreabă Evan, utilizând aceeași expresie întortocheată pe care o folosește întotdeauna, iar Joe își mușcă limba.

Dacă Joe este o jigodie, atunci Evan este, puțin zis, o târfă de cățea.

— Totul este trecut aici, spune el pe un ton nepăsător, deși nu este semnat. Face un semn cu mâna spre Evan. Douăzeci la sută din afacere sună rezonabil.

— Sună grozav, apreciază Evan. Ia în mână acea singură foaie de hârtie prin care i se transferă gratis o parte din afacerea lui Joe. Pur și simplu. Joe, spune el. Izbucnește într-un hohot de râs, deși nicidecum unul prietenos. Este un hohot de râs puternic. Cu greu îi vine să creadă ce ai naibii noroc a

dat peste el.

— Sunt bucuros să îți fac o ofertă de parteneriat, i se adresează Joe. Nu a fost niciodată un bun negociator. Prea impulsiv. Juca întotdeauna cu toate cărțile pe față. Poate ar fi trebuit să înceapă de la zece la sută.

— Sunt bucuros să accept, spune Evan și, fără să vrea, Joe se simte ușurat.

Este cel mai bine așa.

Întinde mâna spre capacul borcanului cu bunătați pentru câini și își face de lucru cu mânerul de sticlă de deasupra.

— Și dacă... dacă te răzgândești, îl avertizează Joe. Știi ceva? Ceea ce facem aici este ilegal. Se gândise asta – cu o seară înainte; nimeni nu ar da pe cineva de gol pentru crimă dacă el însuși ar fi putea fi condamnat pentru șantaj.

— Corect, spune Evan, cu un alt hohot de râs răzbătându-i din voce.

Pe Joe îl enervează mai mult decât orice altceva atunci când cineva râde de el. Pe terenul de fotbal, la serviciu și acum, după cum se pare, în situații în care nu s-a gândit niciodată că va fi pus.

— Desigur, adaugă Evan.

Acel „desigur” îi pune capac.

— Știi ceva, chiar nu cred vrei să ne calci pe bățături. Face doi pași către Evan, invadându-i spațiul personal și asigurându-se că umerii lui par mari și amenințatori.

Evan nu spune nimic, doar se uită la el, apoi se dă puțin înapoi.

Amenințarea voalată, referirea la ceea ce au făcut deja, aluzia la violență fizică vin de nicăieri. La fel de puternic ca un vulcan care stă să erupă.

Evan se holbează la el, cu expresia lui deopotrivă sentențioasă și speriată.

— Aștept celelalte semnături, rostește el, în cele din urmă.

Joe dă din cap spre tavan, deși nimeni nu-l poate vedea în afară de Dumnezeu, care a fost martor la crima din Italia. Ceva din acea omnisciență îi aduce alinare. Că există cineva care poate avea o perspectivă largă asupra tuturor acestor lucruri. Că poate vedea ce face și de ce.

Amândoi intră în recepție, o văd pe Frannie navigând pe un site de modă, dar niciun pacient nu-i așteaptă la ora prânzului.

Afară, ploaia s-a oprit în sfârșit, iar cerul are culoarea lutului ars. În aer plutește un nor de praf. S-a tot vorbit la știri despre el săptămâna aceasta, cerul colorându-se în nuanțe de piersică și de portocală în loc de albastru. După inundațiile provocate de ploaie, și acum cu norul ăsta, afară domnește o atmosferă post-apocaliptică, oamenii oprindu-se să facă fotografii, atingând brațele celor de lângă ei pentru a le atrage atenția și arătând spre cer. Soarele abia se vede prin el, o pată de ceață în mijlocul prafului.

Evan dă să iasă pe ușa din față, ca să cumpere un sandwich de alături, presupune Joe.

Le va face pe Frannie și Cathy să semneze acum și... Ei bine, și, astfel, Evan se va alătura grupului. Se va alătura numărului de oameni forțați să păstreze acest secret. Șantaj, mită, fraudă, amenințări. Va fi la fel de adânc băgat în toată treaba asta ca ei, atunci. Niciunul nu va mai putea vedea soarele clar.

— Timpul se scurge și pentru ceilalți semnatori, îi aruncă Evan vorbele peste umăr.

Evan se întoarce spre Frannie. Ea stă complet nemișcată, privindu-l doar, cu ochi mari și triști, înconjurată de afurisitele alea de pisici chinezești care își flutură continuu lăbuțele.

57.

Cathy

— Mama a semnat asta? vrea să știe Cathy. Studiază

documentul, apoi își ridică privirea spre Joe. Mai sunt zece minute până când Evan îi va se alătura la prima dintre întâlnirile de lucru ale partenerilor. Au loc întotdeauna marțea, la ora șapte, o dată la două săptămâni. Lui Cathy îi place platitudinea lor. Cafeaua instant, liniștea.

— Mă bucur că poți să crezi așa ceva, răspunde Joe, smulgându-l din strânsoarea lui Cathy. Eu l-am semnat.

Cathy se îndepărtează de el, șocată.

— Ce?! spune ea. Își aruncă din nou privirea pe document. Bineînțeles. Bineînțeles că nu i-a spus mamei lor. Este o imitație proastă a semnăturii pe care o cunoaște atât de bine. De parcă ar fi fost desenată. Aceași formă, dar cam atât. Un facsimil. Nu poți face asta, spune ea încet. Ea trebuie să știe. Și... Joe, trebuie să știi și eu.

— Ce vrei să spui?

— Faci lucruri fără știrea mea. Trebuie să fim transparent unii cu alții.

— Este o amenințare? Iatră el.

— Ce?

— Ea nu l-ar fi semnat. Ce-am fi putut să-i spunem?

— Ai vândut o cincime din afacere pentru o liră, spune Cathy. Este... nu este o fraudă? Să vinzi bunuri la o valoare subestimată? Inspectorul fiscal va analiza asta... fiscul... eu...

— Dacă cineva va investiga *orice* am făcut noi în ultimul timp, vom da de dracu', spune Joe, aruncându-i o privire piezișă. Ai ceva constructiv de adăugat? Ai de gând să mă reclami la poliție?

Cathy simte cum i se lasă colțurile gurii în jos de tristețe. Niciunul din ei nu este în cea mai bună formă în acest moment.

— Nu pot semna, declară ea cu glas scăzut. Nu pot fi părtașă la fraudă, la toată chestia asta... la falsificarea semnăturilor.

Joe îi îndeasă cu toată forța un stilou în mâini. Plasticul îi arde pielea în timp ce el o presează.

— Semnează-l și gata, latră el.

Cathy își oboară privirea în pământ, încercând să nu plângă, știind că o va face, știind că trebuie să o facă.

— Ce i-ai spus? îl întreabă.

— Că participă la întrunirile partenerilor.

— Joe, eu... începe ea să spună, dar el o ignoră, stând cu ochii ațintiți pe ordinea de zi tipărită de Frannie.

Dintr-odată, Cathy pare să renunțe să se mai împotrivească. Trenul în care se află aproape că a ajuns la destinație, se pomenește gândind, un gând la care se va întoarce iar și iar. O echipă oarecare probabil că e pe cale să îl dezgroape pe Will, și oricum se va descoperi tot ceea ce au încercat ei să ascundă. Sfârșitul se simte cumva aproape. Nu poate decât să speră că se înșală. Își pune semnătura pe document.

— Ce e? spune el, surprinzându-i expresia.

Dar el nu așteaptă un răspuns din partea ei, căci intră în camera personalului. Iar Cathy îl urmează. Sunt cu toții acolo, în așteptare. Frannie, Maria, Evan.

— Evan ni se alătură astăzi, îi anunță Joe cu glas rigid. Doar... pentru că este interesat de perspectiva managementului nostru.

Maria îi aruncă o privire lui Joe. Părul ei negru este strâns la ceafă.

— Bine, consimte, expresia de pe chipul ei limpezindu-se și întunecându-se, de parcă ar avea de rezolvat o problemă dificilă.

Crede, probabil, că va fi eliminată treptat.

Cathy îi zâmbește slab lui Evan, în încercarea de a păstra aparențele. I-a plăcut destul de mult de colegul ei în ultimul deceniu, dar nu-i vine să creadă că a luat mită. Ce ar fi făcut ea în locul lui? Dacă i s-ar fi oferit o cotă-parte dintr-o afacere profitabilă, de succes, în schimbul tăcerii? Nu ar fi acceptat

aşa ceva, crede ea, chiar dacă tăcerea ei ar fi putut fi cumpărată. Şi a fost cumpărată, până la urmă, de către Frannie. Pe gratis.

Sprâncenele lui Evan sunt strâns împreunate, în timp ce îşi plimbă privirea de la Maria la Joe. Cathy vede cum Evan îşi dă seama: că Maria nu ştie că este partener, aşadar – Evan nu este un idiot – încă nu ştie nici ce s-a întâmplat la Verona.

— Nu sunt prea multe de discutat, spune Joe. Ținta noastră este luna următoare. Toate lucrurile merg bine. Am schimbat furnizorul de analize de sânge apelând la un laborator mai ieftin, care le face şi mai repede.

Frannie ia notițe, tendoanele de la mâna ei încrucișându-se unul peste altul în timp ce ține stiloul strâns în mână.

— Bine, spune ea, dând din cap aprobator. Poartă niște cercei rotunzi mari care ar trebui să arate hidos, dar nu e așa.

— Ce se întâmplă? i se adresează Maria lui Frannie. Ești atât de încordată. Vei sparge stiloul.

— Chiar nu sunt.

— Tu... vreau să spun... chiar îmi fac griji pentru tine.

Frannie îşi lasă capul în jos şi îşi masează ceafa, în timp ce Cathy o urmăreşte din priviri. Aceste cuvinte – „chiar îmi fac griji” – sunt rostite atât de des. O studiază din priviri pe mama ei, aflată în cealaltă parte a încăperii.

Aceasta scutură din cap nedumerită, stând cu ochii ațintiți în ceașca ei. Camera personalului este întunecoasă şi miroase a umezeală în această seară.

Discută despre numărul de pacienți tratați şi dacă este cazul să îşi facă publicitate. Joe le spune tuturor că trebuie să înceteze să subestimeze timpul necesar pentru intervențiile chirurgicale, adresându-se cu amabilitate tuturor, dar vizând-o în mod direct pe Cathy. Ea nu facturează niciodată nici măcar jumătate din cât ar trebui. „Aşa ceva nu ar fi trebuit să dureze trei ore”, ar gândi ea despre o simplă ruptură a ligamentului încrucișat de la nivelul genunchiului. „Voi factura o oră şi jumătate. Cam atât i-ar lua unui expert. Cuiva mai bun decât

mine”. Ea procedează la fel tot timpul, reducând timpii de execuție pe ici, pe colo, facturând doar costurile analizelor de laborator, fără comision pentru ei. Îi este milă de familiile ai căror membri nu au locuri de muncă, dar care își doresc animale de companie, de familiile care au avut ghinionul să aibă parte de labradori bolnavi de artrită și de companii de asigurări care exploatează orice chichiță legislativă. De familiile care doresc să facă tot ce este mai bine pentru animalele lor – majoritatea o fac –, dar nu pot. Cathy suportă ea însăși costurile. Știrbind profitul afacerii. Punând lucrurile într-o lumină mai bună decât ar trebui.

— Adică te referi la mine, spune Cathy, ridicând mâna, în încercarea de a detensiona atmosfera.

— Trebuie să facturați pentru absolut tot, intervine Evan. Este singura cale posibilă. De ce să nu profitați la maximum de o situație? spune el pe un ton degajat. Se balansează pe picioarele din spate ale scaunului. Privirea lui este ațintită asupra Mariei.

— Știu, se repede Cathy să spună. Așa voi face... doar că... Pun prea mult suflet, presupun. I se face pielea de găină de-a lungul brațelor, dar ea o ignoră. Încearcă să ignore și acest intrus în afacerea familiei ei, căruia i-au vândut o cotă parte, în schimbul tăcerii lui. Evan trebuie să știe cu certitudine că Maria nu are habar de asta, iar Cathy îl privește cum îi surâde afectat în timp ce se uită la ea, dar nu-i spune nimic. Nu încă.

Cathy se uită la Frannie acum; poate că și ea se gândește la ceva asemănător, pentru că o fixează din priviri pe Cathy în loc să ia notițe. Cathy ignoră senzația de frig de pe brațele și de pe spatele ei și ia un blocnotes de pe unul dintre birouri, pentru a-și distra atenția.

Discută apoi despre marjele de profit și despre eficacitatea medicamentelor. Discută despre faptul că nu au niciodată în stoc picături pentru conjunctivită. Frannie spune că va avea în vedere acest lucru.

Scurtează cât pot de mult întrunirea, prima la care a participat Evan vreodată. Umerii lui Cathy se relaxează din

pricina uşurării când Evan pleacă. Un alt glonţ evitat. Toţi ceilalţi ies în tăcere, ceştile de cafea sunt puse în chiuvetă şi uşile, încuiate. Maria şi Evan au plecat deja acasă până să ajungă Cathy în parcare din spate, cu pubelele ei încinse care îi aduc aminte de miasmele din Verona. Se uită la Frannie. Este atât de frapantă. Cu nasul ei lat, cu pomeţii ei proeminenţi.

— Nu-mi vine să cred că s-a ajuns la așa ceva, îi mărturiseşte Frannie încet lui Cathy.

Joe, care fumează din nou, ridică o privire tăioasă spre ele. Macca stă la picioarele lui Cathy, fără să facă nimic altceva decât să aştepte.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun doar... că a fost o prostie. Toată treaba aia. Frannie îi ia ţigara lui Joe din mână. A fost o prostie să încercăm altceva decât să ne predăm. Se îndreaptă de spate în timp ce rosteşte cuvintele, cu o zvâcnire ciudată a corpului, pe care Cathy o găseşte imposibil de descifrat.

— N-am fi putut face nimic care să fi fost corect... sau uşor, spune Joe.

Cerul din spatele lui este luminescent. Mirosul trandafirilor, aflaţi pe undeva, prin apropiere, se îndreaptă spre ei purtat de briză. Cathy îşi doreşte pentru o secundă să fi fost o întâlnire normală la sfârşit de august, doar o banală întâlnire de parteneriat. S-ar bucura de mirosul acelor trandafiri. Dar trebuie să trăiască experienţa acestui august, cu alunecarea lor pe panta criminalităţii, cu criza familială derulându-se în faţa lor ca într-un film cu mafioţi.

În timp ce Cathy înaintează, cu motorul la ralanti, pe drumul spre casă, cu Macca în portbagaj, cu Radio 4 cântând în surdină, îşi aduce aminte de cum i s-a făcut pielea de găină şi un detaliu îi revine în minte. Ceva... ceva sinistru. Un moment din acea întâlnire. Nu-şi poate aminti exact. Poate este doar faptul că Evan se afla acolo. Un non-Plant, pentru prima dată. Care ştie ce au făcut ei împreună.

Abia mai târziu, la miezul nopții, Cathy își dă seama. Se simte prea încordată, ca întotdeauna, pentru a se relaxa, și cară un braț de rufe ude în sus pe scări, cearșafurile și articolele de îmbrăcăminte dându-i fiori reci pe piele.

Nu este vorba de teamă sau îngrijorare. Este ceva legat de ce a spus Evan. Ceva ce lui Cathy i s-a părut a fi o amenințare voalată, sau cel puțin un indiciu asupra mentalității lui. „De ce să nu profitați la maximum de o situație?”, a spus el.

O străfulgerare de anxietate străbate corpul lui Cathy. Lasă rufe să îi cadă din mâini pe scări și se așază cu o treaptă mai jos de ele, încercând să se gândească. Nu, el a vrut doar să spună... nu. N-are cum să se gândească la așa ceva. Nici măcar nu poate să conceapă că i-ar șantaja din nou. Și apoi iar și iar, până când se va termina totul.

58.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plant

— Am vrut să rezolvăm încurcătura în care ne-am băgat, spun și ridic neputincioasă din umeri în boxa martorilor, sub jurământ fiind. Mă întreb dacă vor menționa această ridicare din umeri în consemnările pe care stenografa le redactează cu meticulozitate. Eram disperați. Pe măsură ce timpul trecea, aveam din ce în ce mai puțin de pierdut.

— Vreți să spuneți că asta înseamnă... că era mai ușor de comis o crimă pentru că deja ați comis altele?

Chiar înainte să explodeze totul, Frannie ajunsese cam cât de slabă putea fi o femeie adultă fără să fie internată în spital. Îi dispăruse frumusețea. Ceea ce rămăsese din ea era o siluetă scheletică șubredă, o biată umbră a trăsăturilor ei superbe de odinioară. Podoaba ei capilară bogată se rărise și scalpul îi devenise mai vizibil, așa cum se întâmplase după nașterea lui Paul, iar în loc îi crescuse un puf pe care îl ura. Nu era pic de grăsime în obraji ei. Pielea i se încrețea când zâmbea. Ne-am

întâlnit în acea ultimă seară la magazia din fundul grădinii lui Frannie. Nu aveam vin, dar în rest era la fel. Același sentiment indus de ritualul din tradiționalele noastre nopți de vineri, doar că de data aceasta căpătase o tentă sinistră.

O bufniță țipa încet afară, prin apropiere. A fost ultima dată când i-am văzut pe amândoi, înainte de episodul cu poliția.

Mă uit la Joe. Refuză cu fermitate să-mi întâlnească privirea.

— Și așa, dorința dumneavoastră colectivă de a *rezolva încurcătura*...

— Da, spun eu repede, știind ce urmează, incapabilă să îmi mut privirea în altă parte, să mă feresc cumva, de parcă aș fi hipnotizată de un tren rapid care se apropie vertiginos de mine. Sunt efectiv încremenită locului.

— Asta a fost ceea ce condus la a doua crimă?

— Da, răspund încet, uitându-mă la spațiul gol din galeria publică. Da.

59.

Atunci

Cathy

Au trecut trei zile de când Evan a devenit partenerul nostru. Este târziu. Doar Cathy a rămas la serviciu. Mai are două sarcini de efectuat: să verifice unde se află fața de ținta propusă pentru luna august și să citească un raport despre probioticele pentru câini, care a sosit la cabinet.

Maria intră în camera din spate. Cathy este surprinsă să o vadă acolo, atât din cauza orei înaintate, cât și pentru că este săptămâna în care părinții lor stau ascunși în casă, de obicei.

— Ești aici, spune Cathy. Se simte obosită, a băut deja trei cafele, nu doarme bine. Tom își dă seama cu siguranță că îl ține la distanță, dar nu a pomenit nimic despre asta.

— Nicio clipă de odihnă pentru păcătoși, spune Maria pe un ton degajat. Trebuie verificate? întreabă, arătând spre prescripțiile de dietă pentru animalele de companie.

Cathy dă aprobator din cap.

Lucrează împreună în tăcere pentru o vreme. Sunt învăluite de liniștea care domnește în încăperea, cu cerul întunecat al nopții profilându-se dincolo de fereastră. În aer plutește o atmosferă ciudată – Maria își face de lucru, cu o deliberare aproape studiată, iar Cathy o imită, parcurgând bilanțul lor în mod automat, ca un robot.

— M-am gândit să dau o mână de ajutor, îi explică Maria după alte câteva minute. Și acum... arată-mi contul de profit și pierdere.

— Nu, eu... se bâlbâie Cathy. Este în regulă. Tocmai l-am terminat. Nu vreau să fiu nevoită să-l refac. Își masează fruntea.

— Dar ce zici de...

— Mamă. Este în regulă.

Maria clipește nedumerită, uitându-se la Cathy.

— Chiar îmi fac griji, insistă ea.

Cathy traversează încăperea spre mama ei.

— Tocmai din cauza asta suntem nevoiți să facem totul de două ori, spune ea cu glas molcom. Știu de unde provine...

Maria încremenește, fără să spună nimic, cu privirea ațintită în podea.

— Corect, apreciază ea.

— Suntem cu toții în regulă, afirmă Cathy. Este o minciună, dar una importantă. Noi suntem în regulă, afacerea este în regulă... Știi, da?

Maria dă repede din cap, dar tot fără să spună nimic. Nu abordează niciuna subiectul Rosie, nu în mod direct. Aceasta este bătălia mamei sale, presupune Cathy.

Mai lucrează împreună în tăcere ceva vreme.

— Singura mea grijă a fost să vă țin pe toți în siguranță, se justifică Maria cu glas domol, după câteva minute. Se adresează peretelui, fără să se uite la Cathy.

— Înțeleg, spune Cathy încet. Ei bine, cu toții ne simțim vinovați pentru asta.

— N-ar trebui, o contrazice Maria.

— Nici tu n-ar trebui. Cathy poate că i-a împărtășit sentimentul, dar, în interiorul ființei ei, inima îi cântă. „N-ar trebui”. Trei cuvinte simple pentru a vindeca o rană veche de douăzeci de ani.

— Nemaivorbind că și lucrurile astea trebuie făcute, spune Maria când pleacă, fluturând un teanc de trimiteri medicale.

Cathy nu se poate abține să nu râdă.

— Corect, admite ea. Văd că te reprofilezi.

— Niciodată, o contrazice Maria, apropiindu-se de Cathy și ciufulindu-i părul. Niciodată. Oricum, cel mai bine ar fi să vii și tu la cursul meu de caligrafie.

— Înveți caligrafia artistică? o întreabă Cathy, gândindu-se la buclele și unghiurile literelor din numele ei scris pe cutie.

— Da, tocmai am învățat acum câteva săptămâni să-ți scriu numele, spune mama ei.

Ochii lui Cathy se umplu de lacrimi. Așadar, mama a păstrat acea cutie cu amintiri în lumea de după. De după Rosie. A scris numele lui Cathy pe ea abia recent. Dintr-odată, refuzul Mariei de a renunța la afacere nu pare să se datoreze nevoii ei de micro-management sau lipsei de încredere în copiii ei. Pare a fi dragoste.

•

A doua zi, Cathy și Frannie își iau o pauză de prânz, ieșind afară din cabinet. De obicei, nu merg împreună, dar Evan le ține locul de data asta. Unul dintre aspectele pozitive, presupune Cathy.

Este, în sfârșit, o zi însorită și uscată, cu un pui de ger care te pișcă de obraji din cauza combinației dintre vântul rece și

soarele arzător. Cathy simte cum toamna începe să își întindă tentaculele. Noapți reci și mere căzute din copaci, ea și Tom stând afară în pulovere tricotate...

Evan o urmărește din priviri prin fereastra din spate a camerei personalului în timp ce ea se ridică în picioare. El stă de vorbă cu Maria.

— Mă duc să aduc niște cafele pentru noi, o anunță Cathy pe Frannie, care dă din cap aprobator.

Cathy dă buzna înăuntru, prin spate. Evident că tocmai își spuneau ceva, pentru că Evan și Maria se opresc brusc din vorbă de îndată ce apare ea.

— Ce este? întreabă Cathy. Voiam să-mi iau un scaun...

— Evan crede că a devenit partener? o chestionează Maria pe Cathy. Ceea ce mi se pare absurd.

Inima lui Cathy coboară pe un tobogan care pare să se întindă de la gâtul ei până la tălpile picioarelor.

— Cum? spune ea, trăgând de timp.

Ochii lui Cathy îi întâlnesc pe cei ai lui Evan. Ea este David pentru acest Goliat. Ea îi face un semn contractându-și mușchii feței. Își simte fața rigidă și uscată. Din pricina emoției, din pricina stresului, din pricina faptului că sunt nevoiți să tragă în mod constant preșul peste ceea ce au făcut.

— Chiar așa? zice și îl privește insistent pe Evan, neștiind ce întorsătură vor lua lucrurile, neștiind care este planul lui de joc.

Ce i-a spus Mariei? Și de ce?

— Greșeala mea, se scuză Evan. Am spus că „am de gând” să devin partener. Este ambiția mea, îi spune el Mariei fără să o slăbească pe Cathy din ochi.

— Corect, zice Maria. Ei bine, ar fi un pas mare pentru noi să facem asta, știi tu. Face ochii mari către Cathy.

Cathy înghite în sec și îl urmărește cu privirea pe Evan în timp ce acesta iese din camera personalului, fluierând. Și

atunci, ea își dă seama. Jocul la cacealma constituie, de fapt, planul de bătaie al lui Evan. El știe că ea nu știe. A văzut-o intrând și i-a spus ceva Mariei, ceva menit să creeze exact acest efect. Acțiunile unui om care a fost lipsit de putere ani de zile și căruia acum i s-a urcat la cap norocul care a dat peste el. Cathy nu poate să-i spună nimic, nici măcar nu se poate uita la el, ca nu cumva conversația să ia o turnură nedorită, așa că prepară cafelele în tăcere și se întoarce afară.

— Evan tocmai i-a spus mamei că este partener, dar imediat după aceea și-a retras vorbele, îi relatează Cathy lui Frannie.

— Cum? De ce?

— Își face jocurile, cred. Este o amenințare, nu-i așa? spune Cathy.

— Dar a obținut ce-a vrut. Glasul lui Frannie este aspru, dar mâna pe care și-o ține în dreptul buzelor din pricina îngrijorării îi tremură.

— A obținut cel mai important lucru pe care și-l dorește, precizează Cathy, gândindu-se la ceea ce le spusese la întrunire: „De ce să nu profitați la maximum de o situație?”

Joe vine în spate și își aprinde o țigară.

— Așadar, ai devenit fumător în toată regula, constată Frannie, evitând subiectul. Uite așa, cât ai zice pește.

Joe își dă ochii peste cap și nu răspunde. Scoate fum pe nări în două fuioare distincte, apoi își întoarce privirea către Frannie. Par să își transmită ceva unul celuilalt. Cathy interceptează mesajul tăcut, dar nu este sigură ce înseamnă. Se gândește la ceea ce a spus Tom: „Sper că și ei sunt la fel de loiali față de tine cum ești tu față de ei” și ceva se răscolește în ea.

— Ce crezi că se întâmplă? întreabă Joe încet. Îi adresează întrebarea către Cathy, care știe exact la ce se referă.

— Nu știu. Nu știu. BBC News a încetat să mai transmită ceva în această privință.

Nu pot să caute nici pe Google. Sunt în beznă.

Joe trage un fum din țigară, privind spre soare.

— Bănuiesc că trebuie doar să așteptăm, constată el.

Cathy îi relatează ce spusese Evan chiar adineauri și îi explică la ce crede ea că s-a referit aseară. Joe își aprinde o a doua țigară.

— Mama lui de ticălos! ripostează el pe un ton sarcastic.

— Luați aminte! intervine Frannie, iar Joe zâmbește în jurul țigării.

— Va cere și mai mult, susține Cathy. Sau o să-i spună mamei. Sau și mai rău de atât, altcuiva.

— Crezi? se miră Joe. Vârful țigării se luminează în roșu-aprins, un semn de avertizare. Las pe mine. Se întoarce înăuntru, lăsându-le pe Frannie și pe Cathy singure.

Frannie începe să ciugulească dintr-un sandviș.

— Știi ceva? spune ea încet, stând cu ochii în poală.

— Ce?

— Îmi este din ce în ce mai greu să păstrez acest secret, mărturisește. Și ție?

— Ei bine, da. Cathy mușcă din sandvișul ei, mijind ochii din pricina soarelui. Vântul îi biciuiește părul pe față, dar nu o deranjează. Aceste lucruri se simt ca niște mementouri vigilente, care o mențin ancorată în prezent, senzații provenite din natura înconjurătoare, lucruri pe care le simte instinctiv și care, într-o zi, i-ar putea lipsi.

— Deb va trece pe aici într-un minut.

— Bine, spune Cathy.

— Ne-am văzut aseară. Mi-am uitat poșeta la ea.

— Ce mai face? o întreabă Cathy din politețe.

Frannie nu spune nimic, iar Cathy își dă părul la o parte din ochi și se uită cu atenție la sora ei. Are picioarele goale încrucișate la glezne. Poartă o brățară de picior roz-aurie cu numele lui Paul inscripționat pe ea, pantofi sport albi și o

expresie ciudată pe chip. În timp ce Cathy se uită la ea, Frannie își duce o mână pavăză la ochi și îi întoarce privirea.

— Este bine, răspunde Frannie. Se ridică în picioare când o vede pe Deb că se apropie. E înaltă, are peste un metru optzeci, cu colțurile gurii lăsate în jos într-un mod atrăgător.

— Oh, mă bucur să te văd, îi spune Deb cu căldură lui Cathy. Îi dă lui Frannie înapoi geanta din piele neagră, cumpărată de la un magazin Mulberry iarna trecută, la un preț – după toate aparențele – de *chilipir*.

— Și eu, îi zice Cathy lui Deb la rîndul ei.

— A trebuit să-ți plătești cafeaua cu Apple Pay? o întreabă Deb pe Frannie.

Cathy simte o împunsătură de invidie în stomac din cauza acestui gen de intimitate. Să cunoști pe cineva atât de bine, cu rutina sa, cu ceea ce îi place să facă în fiecare dimineață.

— Da! exclamă Frannie. Se uită la Deb și urmează o secundă de tăcere... doar una, și atunci Cathy știe. Ceva în legătură cu acea ezitare, cu contactul lor vizual, cu rictusul lui Frannie, cu felul în care înghite în sec, așa cum o face atunci când se simte vinovată.

— În fine, continuă Frannie. Îți mulțumesc că mi-ai adus-o.

— Da, nicio problemă. Sper că ești bine... spune Deb, dând să plece.

Cathy le urmărește pe amândouă cum se îndepărtează, gândindu-se: Frannie i-a spus. Cathy și-ar putea paria casa pe treaba asta. Poșeta pierdută. Un detaliu care indică haosul. Un secret dezvăluit. O altă persoană implicată.

Dar Cathy nu se simte neliniștită din cauza asta: se simte ispitită. Frannie le-a înșelat încrederea. În cazul în care Cathy are dreptate, probabil că poate să facă și ea la fel acum.

•

Frannie stă în picioare la recepție, gata să plece acasă, tremurând, deși e luna august. Arată ca o actriță pe o scenă fără public, care nu face altceva decât să aștepte. Cathy simte

nevoia să o învelească într-un fel, văzându-i acele membre slabe care ies din hainele care acum par prea mari pentru ea, și, în mod obișnuit, s-ar duce măcar până la ea, să-i ofere un zâmbet, poate, dar ceva o oprește în seara asta. Un fel de sentiment ciudat, ca și cum cineva a înlăturat bazele relației lor și a uitat să le înlocuiască. S-a întrebat vreodată Frannie cum se simte Cathy? Și, uite așa, cu o simplă întrebare, compasiunea moare înainte de a apuca să se manifeste cu adevărat, ca un meci întrerupt de ploaie.

— E târziu, spune Joe, închizând ușa cabinetului de consultații în urma lui.

Dă din cap către mașina lui, parcată în față, și apăsă telecomanda. O sclipire portocalie, preț de o secundă, ca o pereche de ochi care se deschid și se închid.

Frannie își trage haina pe ea și deschide ușa, lăsând să pătrundă înăuntru mirosul de pământ îmbibat de apă și de ploaie, cu tunete și fulgere.

— Cât crezi că valorează efectiv o cincime din afacere? se interesează Frannie, stând acolo, cu ușa de sticlă deschisă. Îți voi plăti înapoi fiecare bănuț.

Joe flutură din mână, nu tocmai cu un gest care vrea să însemne „las-o baltă”, ci mai degrabă cu unul care denotă oboseala, epuizarea fizică.

— Cel puțin treizeci de mii, răspunde Cathy, iar Frannie tresare.

Joe încă își mai adună lucrurile, iar Frannie dă drumul clanței.

— O liră, spune ea, privind ușa care se închide singură la loc. Am renunțat la treizeci de mii pentru o liră.

— Și ce vom face, totuși? spune Cathy, privind peisajul întunecat dincolo de mașina lui Joe, în încercarea de a provoca discuția pe care ei trebuie să o aibă. Pur și simplu nu cred... nu cred că el a încheiat cu adevărat socotelile cu noi.

— Ce? Frannie se uită la ea tăios. Își încrucișează brațele pistruiate la piept și se sprijină cu spatele de geamurile din

sticlă. Deasupra capului ei, scris invers, este logoul cabinetului, „Vets 24”. L-au proiectat într-o noapte, în urmă cu aproape un deceniu, pe o bucată de hârtie în căsuța lui Frannie, la o săptămână după ce preluaseră în mod oficial afacerea de la mama lor, iar acum iată-l aici, immortalizat.

— Practic i-am spus lui Evan ce s-ar întâmpla dacă i-ar da prin cap să ceară mai mult, spune Joe încet. Deci, adaugă el, frecându-se cu o mână pe frunte, ca apoi să se decidă, în mod vădit, să nu mai spună nimic.

Cuvintele nerostite plutesc în recepția cufundată în întuneric.

— Ce? întreabă Frannie. Ce i-ai spus că s-ar întâmpla cu el?

Joe nu spune nimic.

Cathy se duce să îndrepte câteva scaune, separând mai bine zonele pentru pisici și câini, apoi mătură un ghemotoc de blană. Ceva din această conversație pare volatil. Același sentiment pe care l-ar putea avea dacă ar fi cu toții beți și ar rosti prea multe adevăruri, sau într-o mașină condusă impulsiv, care se deplasează cu o viteză prea mare.

— Ei bine, eu doar... Nu există un pas următor, nu-i așa? remarcă el, uitându-se la Frannie, care se încurcă în nasturii jachetei de blugi, cu părul ăla al ei strâns grămadă în creștetul capului. Chiar nu putem jefui o bancă.

— Nu spune asta, îl roagă Frannie încet, cu lacrimi izvorându-i în ochi, ca să dispară apoi într-o clipită, de parcă ar fi devenit expertă în suprimarea emoțiilor.

Telefonul lui Frannie sună, detensionând atmosfera, iar ea răspunde. Joe se întoarce către Cathy și ridică neputincios din umeri, așa cum o face uneori, de parcă Frannie ar fi un copil pe care l-ar crește împreună. Cathy continuă să își facă de lucru curățând blatul recepției, trecând cu cârpa pe deasupra tastaturii, între mouse și aparatul POS. Joe închide televizorul, știrile care rulau pe ecran dispar pentru încă o zi și un oftat crește și scapă din pieptul lui Cathy în acest răstimp.

Se gândește la Tom pe când face curat și Joe îndreaptă

produsele de pe rafturi, iar Frannie murmură în telefon. Probabil că este Deb.

Ceva se schimbă în atmosfera din recepție și spinarea lui Cathy se încordează imediat.

— Ce ți-a spus ea chiar acum? strigă Joe și, când Cathy își ridică privirea, vede cum o încolțește pe Frannie, chiar lângă ușa cabinetului de consultații al lui Cathy.

— Ce faci? spune Cathy.

Frannie protestează vehement. Telefonul ei este acum în mâinile lui. S-a întâmplat prea repede, precum o altercație într-un club de noapte, despre care nimeni nu poate spune exact când a început.

— I-ai spus, o acuză Joe după ce închide telefonul.

Tonul lui este complet lipsit de emoție. Nu există nimic pozitiv sau negativ în el. Doar un soi ciudat de factualitate golită de conținut, care o sperie pe Cathy. Fratele ei pare atât de masiv zilele astea. Cu pieptul umflat ca o tobă. Are telefonul lui Frannie în mână și stă aplecat deasupra ei ca un bodyguard mătăhălos și amenințător.

— Nu, spune Frannie.

— Joe, intervine Cathy. *Ce faci?*

— E un huligan, strigă Frannie.

— A spus „am citit despre Will”, răcnește Joe. Ea știe, nu-i așa?

— Îmi pare rău, behăie Frannie, căutând privirea lui Cathy peste umărul lui Joe. Îmi pare rău.

— Cum ai putut? o admonestează el. *Tocmai* ne-am confruntat dracului cu anihilarea unei persoane, iar acum urmează o a doua? Ce. Mama. Dracului? Fața lui a devenit roșie ca focul și albul ochilor îi strălucește nefiresc în lumină. E complet transformat. Arată ca un gangster.

— Ce... ar trebui să uit, așa, pur și simplu? Să mă lipsesc de prietenele mele cărora mă pot confesa cu toată încrederea? ripostează Frannie.

— *Nu s-a întâmplat*, urlă Joe. Asta trebuie să facem. Să trăim cu asta. Să trăim cu minciuna. Nu există nicio mită. Nu există nicio amenințare. El îi întâlnește privirea. Nu există niciun cadavru.

— Dar nu pot. Nu pot, se împotrivesc Frannie. Ea tremură și plânge.

Cathy nu se poate abține să nu se uite la ea. Doar dacă. *Doar dacă*, fir-ar să fie de treabă!

— Vor veni după noi când îl vor găsi, nu-i așa?

— Nu! răcnește Joe. Nu ne-au prelevat probe de ADN, îi strigă el drept în față. Vor constata că a fost o lovitură de mașină și o fugă de la locul accidentului. Nu există camere de supraveghere acolo. Nimeni nu va ști.

Numai că, dintr-un motiv oarecare, tu le tot spui asta oamenilor.

— Joe, strigă ea. Oprește-te... odată... oprește-te.

Joe se întoarce cu spatele la amândouă și își sprijină palmele pe geamurile din sticlă, privind afară pe stradă. După o secundă, își lasă capul în jos și își lipește fruntea de sticlă. Singura lumină provine de la un felinar solitar de afară, răsfrângându-se asupra fratelui ei, care este acum un crucifix în noapte... cu palme albe, simbolizând jertfa de sine.

— Știți ceva? spune el.

— Ce? șoptește Cathy.

— Ar trebui să comit crime în masă dacă ar fi să-i ucid pe toți cei care știu acum, declară el.

Cathy clipește.

— Ar trebui să omor încă doi oameni. Își rostogolește fruntea pe sticlă, întorcându-se să se uite direct la ea. Ochii lui aterizează asupra Frannie. Cinci, dacă pun la socoteală și familia, adaugă el încet.

•

— Te rog, vino să mă iei, spune Cathy la telefon.

— Unde ești? o întreabă Tom.

Cathy se uită în jur la foaietul gol, la urma aburită, încă vizibilă, lăsată de fruntea lui Joe când s-a sprijinit de sticlă.

— La muncă. Trebuia să mă întorc cu Joe și Frannie, dar... am avut un scandal teribil...

— Sunt pe drum.

Își trage mânecile cardiganului în jos peste mâini și își strânge brațele în jurul corpului. Intră în cabinetul ei de consultație. Nu încuie ușa. Nu-i prea vine să se ducă acolo, nu-i prea vine să creadă că Joe ar putea fi... cum? Periculos?

Cathy îi mai aude încă certându-se, undeva în spate. Peste tot în jurul ei sunt dușmani, așa are impresia.

Ea stă în picioare în sala de consultații pustie, ținând telefonul fierbinte în mâinile ei reci, fără să facă nimic altceva decât să cugete. Oprește computerul, stinge și lumina și stă acolo, în întuneric, sperând să devină invizibilă, clipind ca să-și alunge lacrimile.

Tom trebuie să fi condus cu toată viteza, pentru că sosește șase minute mai târziu. Ea iese prin față, încuind ușile în urma ei și se apropie de mașina lui, cu adidașii scârțâind pe iarba umedă. Obrajii lui sunt roșii. Pielea lui are o ușoară strălucire. Miroase a duș. A gel de duș masculin cu aromă sintetică de mosc.

Oprește motorul și se uită la ea când intră în mașină.

— Sunt aici, spune el simplu. Ochii lui sunt din nou serioși. Nici urmă de amuzament.

O mașină cu geamuri fumurii trece pe lângă ei, cu o viteză de vreo zece kilometri pe oră, căutând evident pe cineva. Se aude o melodie rap dată la maximum. Ritmuri bubuind în noapte. Așa se întâmplă? O crimă dă naștere la o alta și... brusc, sunt... au devenit o familie care va face orice, absolut orice, pentru a păstra un secret, pentru a acoperi o crimă, pentru a închide gura oamenilor. Bani. Violență. Gangsteri. Mafioți. Ei fac ceea ce alte sute de familii au făcut înaintea lor.

Pielea lui Cathy se face de găină.

— Ce se întâmplă? o întreabă Tom.

— N-o să-ți vină să crezi, spune ea.

— Pune-mă la încercare. Există ceva în tonul lui care o pune pe gânduri. Un soi de nerăbdare. Genul acela de ton al cuiva care ar putea ști ce urmează, dar ea alungă imediat gândul din minte.

Cathy urmărește din priviri acea mașină trecând pe lângă ei, în timp ce stă să cugete.

— Eu... începe ea. Se uită înapoi la el, la acest bărbat care trebuia să reprezinte doar o aventură distractivă pentru ea, și se întreabă dacă ar putea să o facă. „Sper că sunt la fel de loiali față de tine cum ești tu față de ei”. Se gândește la acel comentariu perspicace, la frontul comun făcut de Joe și de Frannie, la acțiunile lui de mai devreme, și se oprește.

Ar putea ea să o facă?

— Chiar îmi poți spune orice, o asigură Tom. Își dă scaunul pe spate, de parcă nu ar plănuși să meargă nicăieri prea curând. Sunt un idiot sadea. Probabil că voi uita.

— N-ai uita, spune Cathy, incapabilă să reziste unui zâmbet. Este ceva ce nu se poate uita.

Tom își desface larg brațele.

— Vreau să spun... orice, îi spune el cu frumosul. Fie că vrei sau nu. Sunt aici.

— Ar fi egoist din partea mea să-ți spun. Vocea ei este îngroșată din pricina lacrimilor nevărsate. Are nevoie să-și sufle nasul. Doamne, cu siguranță o să pară îngrozitor.

Tom îi întinde o batistă de hârtie dintr-un pachet aflat în torpedou fără să scoată vreun cuvânt.

— N-o să pară, spune el. Nu este ceva egoist să ai nevoie de ajutor.

Ochii îi înoată în lacrimi. Nu-i vine să creadă că Joe s-a comportat așa. A fost proastă să o protejeze pe Frannie? Să

aibă de-a face cu Joe și temperamentul lui? Să se alinieze cu ei? Se gândește la schimburile de priviri dintre ei și, brusc, se simte complet singură pe lume.

Cu excepția lui Tom. Întoarce capul spre dreapta și se uită direct la el.

— Dacă îți spun, nu ne mai putem întoarce niciodată la ceea ce a fost, continuă ea, gândindu-se cât de ușor a reușit să treacă peste timiditatea ei. Atât de ușor, ca o floare care știe să se deschidă exact în acel moment potrivit al primăverii.

— Bine, consimte el. Bine. Hai să o facem. Mâna lui aterizează pe a ei, moale ca un fluture. Să mergem.

•

Dacă era îngrijorată că Tom știa deja despre crimă, acele îndoieli sunt complet risipite de reacția lui.

— Cathy, asta e... Asta e o treabă de tot rahatul, spune Tom.

Cuvintele lui au impactul forței gravitaționale asupra lui Cathy.

— Nu... eu... Nu se aștepta la așa ceva. Crezuse că el va trece ușor peste asta, că va fi înțelegător. Este, recunoaște ea. Dar nu din vina mea.

El își rotește privirea spre ea în mașină. Este palid. Sunt pe un refugiu de pe șosea. Drumul din jurul lor e la fel de întunecat ca drumul din Verona, iluminat doar de mașini care trec în mod ocazional, cu fasciculele lor de lumini albe și roșii.

— Vreau să spun... am crezut că ar putea fi vorba... cum să zic, de o mică criză.

El îi aruncă un zâmbet pe jumătate trist, genul acela de zâmbet pe care ți-l oferă oamenii când se îndoiesc de tine.

— Ei bine, nu este, zice ea. Și nu este... înțelegi tu. Inutil să spun că așa ceva nu mi se întâmplă prea des.

— Nici mie, rostește el încet. Vreau să spun că... este o

crimă.

— N-a comis-o intenționat, se repede Cathy să spună, fără să mai știe dacă este adevărat sau nu.

Tom nu spune nimic timp de câteva minute, frecându-se cu mâna pe bărbie, gânditor. Ce-o fi fost în mintea ei, să i-o trântească așa, hodoronc-tronc? El are dreptate. Nu este „o mică criză”. Nu este ceva normal. Trebuie să fie toxici, cu toții. Alienați mintal. Oameni care creează probleme.

— Știi ce spune ea, cu o mână pe portieră. Ar putea lua un taxi. Ar putea merge pe jos. Orice în afară de asta, îmi doresc să nu îți fi spus.

— Nu, nu, zice Tom. Își întinde mâna după a ei, strângând-o într-a lui. N-am spus asta. N-am spus să pleci. N-am spus că ne despărțim.

— Ai spus că e o treabă de tot rahatul.

El se uită la ea, ochii lui fiind singurul lucru pe care ea îl poate vedea clar în întuneric.

— Și nu-i așa?

Ea își lasă capul în jos, neputând să îl contrazică în privința asta. Este obosită. A obosit atât de tare acoperindu-și sora. Asumându-și crima ca și cum ea însăși l-ar fi ucis pe Will. Tom își eliberează mâna dintr-a ei, dar o pune pe spătarul scaunului ei.

— Pot să te întreb un lucru? spune ea.

— Desigur.

— Dacă ai fi în locul meu... Și te-ar suna sora ta în miez de noapte, ce-ai face?

Tom înțelege că nu este o întrebare retorică și se uită drept înainte, căzând pe gânduri.

— Pentru o persoană pe care o iubesc, precizează el.

— Da.

Ochii îi alunecă spre ea și între ei are loc un schimb implicit de priviri.

— Da, aș face-o, recunoaște el. Aș face-o.

— Ei bine, atunci, spune Cathy, desfăcându-și mâinile în fața ei și lăsându-le apoi să-i cadă în poală. Exact în situația asta mă aflu eu.

— Da, spune Tom trist. Doar că...

— Ce?

Se apropie încă o mașină. Cu zgomotul slab al motorului, cu farurile ca o undă sonoră, ajungând la un crescendo pe măsură ce se apropie și trece pe lângă ei.

— Doar că îmi doresc ca tu să nu o fi făcut, rostește Tom simplu.

— Și eu, afirmă Cathy. Și, pentru prima dată, își dă seama că acesta e adevărul.

60.

Joe

Joe ajunge acasă un pachet de nervi, supărat pe el însuși pentru că a clacat, pentru că este înspăimântat, pentru că și-a pierdut controlul. Lydia îl așteaptă pe hol, părând mai prezentă decât în ultimele câteva săptămâni. Uitându-se la el, cu ochi strălucitori.

— M-am gândit, îl anunță ea.

— Te-ai gândit, zici? spune el.

Nu are chef de așa ceva. Deși mai multe probleme, de și mai multe lucruri care se duc de râpă.

— Ce? spune ea, cuvântul fiind mai degrabă schițat din buze decât rostit.

— Am spus „Te-ai gândit, zici?”

— Voiam să-ți vorbesc la modul cel mai serios, spune Lydia, întorcându-se cu spatele la el. Despre... despre Verona.

— Zi ce-ai de zis, atunci.

— Nu cât timp ești în starea asta.

— Cum adică? vrea să știe Joe. Își desface larg brațele, apoi le lasă să cadă pe lângă corp.

Ea începe să plângă, iar machiajul i se întinde sub ochi ca o acuarelă.

— Ce se întâmplă? o întreabă Joe.

— Nu face asta.

— Ce?

— Nu fi... nu fi urâcios cu mine. Nu fi așa... nu fi atât de irascibil.

— Întreabă-mă ce-ai vrut să mă întrebi.

— Joe. Ea îi întâlnește privirea, și acela este momentul când el nu mai judecă doar cu capul, ci și cu inima.

— Ce este? insistă el. E pe jumătate conștient că mâna i-a zburat la piept, unde îi flutură și îi tremură ca o pasăre.

— L-ai plătit?

— Da.

Lydia dă din cap. Joe i-a confirmat ceva mai mult decât mituirea. A confirmat cine este el, de fapt.

— Trebuie să plec o vreme, îl informează ea.

— Să pleci?

— Trebuie să... Asta nu este... își întinde mâinile într-un gest disperat de neajutorare, în timp ce ridică privirea spre el. Joe se gândește, dintr-odată, la cât de multe zile a petrecut în compania ei. Mii. Cunoaște acele mâini la care se holbează acum la fel de bine ca pe ale lui. Nu este...

— Ce nu este? latră Joe.

Lydia se ridică în picioare și el îi vede adidașii pe podeaua de lemn din fața lui. Ea pleacă. Ea pleacă acum. Îl părăsește pe *el*.

— Nu pleca, o roagă cu glas blând.

Lydia stă chiar în fața lui. Este un bagaj în hol. Deși se uită fix la ea, îl poate vedea cu coada ochiului.

— Unde te vei duce?

— Ți-am cerut să încetezi cu treaba asta și nu ai făcut-o. Dai cu piciorul în mese și ești atât de... atât de imprevizibil. Atât de furios. Numai că... nu pentru asta m-am măritat cu tine. Își ridică palmele în aer, ca și cum ar vrea să respingă ceva.

— Uite ce e. Evan și-a primit partea. S-a terminat. S-a aranjat totul, îi explică Joe, încercând să o apuce de mâini.

— L-ai mituit pe Evan, deși ți-am cerut să nu o faci.

— Voia să cheme poliția.

— Ai făcut-o, oricum. Mi-ai dat de înțeles foarte clar unde mă situez eu în toată treaba asta, afirmă Lydia. Pune o mână caldă pe brațul lui.

„Este atât de ușor să fii mărinimoasă când tu ești cea care pleacă”, se gândește Joe cu răutate, deși știe că nu are dreptate... că nu este corect.

— Lyds, pledează el. Ce trebuia să fac? Să o dau pe sora mea pe mâna poliției?

— Să te gândești la soția ta, spune ea. Asta-i tot ce ți-am cerut. Și tu nici măcar... pur și simplu n-ai făcut-o. Tu *nu faci* nimic pentru mine. Nu pot concura cu ea.

Face semn cu mâna spre casa lui Frannie.

— Are nevoie de mine, susține Joe.

— La fel și eu.

— Și atunci, ce-i cu plecarea asta?

— Simt nevoia să fiu plecată o vreme, îi mărturisește. Te sun eu.

— Oh, bine... Grozav. Îmi dai un telefon, spune Joe, cu furia clocotindu-i sub piele. Tu ai promis că mă vei iubi pentru totdeauna, iar acum tot ce voi primi este un telefon.

Lydia îi aruncă o privire, o privire rănită, cu obrajii înroșiți de lacrimi, și el își dorește imediat să își poată lua vorbele înapoi. Să cadă în genunchi și să o implore. Să o țină de mâini

Și să își pledeze cauza.

— Lyds, spune el pe un ton gutural.

Ea scutură din cap, cu buzele strânse.

— Dă-mi voie să retrag tot ce ți-am spus, o roagă el. Voi face orice.

— Nu vei face.

— Ba da.

— Bine, atunci... termină odată. Termină cu adevărat.

— Să o predau pe Frannie?

Lydia își pune mâinile în șolduri. Arată obosită.

— Nu se va termina până când nu o vei face, spune ea. Nu cu adevărat.

Joe ezită. Își imaginează că o va face. Dar nu o poate preda pe Frannie. Nu poate, nu poate.

— Nu atât timp cât ești așa.

— Aș putea să nu o mai ajut.

— Așadar, dacă poliția te-ar audia din nou mâine...

— Ce? Ar trebui să o predau? protestează Joe cu toată tăria.

— Așadar, ai minți din nou pentru ea?

Joe își coboară privirea în pământ, holbându-se la picioarele lui. Au pierdut-o pe Rosie și nu au putut trece niciodată peste asta... nu o poate pierde și pe Frannie, încearcă să găsească o soluție care să nu fie radicală, în timp ce lacrimile îi inundă gâtul.

— Lyds, eu...

— Așa mă gândeam și eu, spune ea.

Își îndepărtează mâna de pe brațul lui, micuțul său șoim. Lacrimile încețoșează sufrageria în timp ce el o urmărește cum se pregătește de plecare.

Când e gata să iasă pe ușă, el nu se poate abține să nu o întrebe:

— Ai de gând să ne reclami la poliție? Joe își va aminti pentru tot restul vieții privirea pe care i-a aruncat-o.

•

Joe se năpustește ca o furtună în bucătăria lor mică și pătrată și începe să deschidă dulapurile, simțindu-se furios pe Lydia și furios pe Frannie. Cel mai mult însă este furios pe el însuși. Sinistrul și defectul Joe, dezlănțuindu-se împotriva oamenilor pe care îi iubește. Prioritizând oamenii în mod greșit, pierzându-și minunata soție.

Cine se crede el? Întinde mâna după un pahar. E cald încă, din mașina de spălat vase pe care trebuie să o fi pus în funcțiune Lydia. Își trece o mână peste butoane.

L-a părăsit. L-a părăsit. L-a părăsit.

Intră în camera lor, unde păstrează băuturile de care aproape că nu se ating niciodată. Miroase a mucegai și a umezeală. Se sprijină cu spatele de perete, respirând profund, încercând să își impună să se răzgândească. Găsește o sticlă de whisky și își toarnă un pahar, cu toate că este abia ora zece. Whisky-ul este pentru după petreceri. Pentru miezul nopții. Pentru diminețile târzii de Anul Nou. Și pentru... orice ar vrea să însemne această situație.

Alături, aude ușa din față a lui Cathy închizându-se, apoi două voci. Stă în liniștea bucătăriei, ciulind urechile, dar nu mai aude nimic. Trebuie să se fi înșelat.

Se așază la masa din bucătărie. Pe ea sunt câteva lumânări parfumate Yankee Candles de-ale Lydiei, un mănunchi de floarea-soarelui într-o vază și o agendă. Mașina de spălat a fost setată, fiind gata să pornească peste unsprezece ore. Ea este atât de organizată. Ar fi o mamă grozavă. Cea mai grozavă. Se uită la lumina verde a temporizatorului mașinii de spălat care clipește intermitent. 11.22, 11.21. Stă cu ochii pironiți pe el în timp ce soarbe câte o gură din băutură.

Când temporizatorul arată 10.59, își mă toarnă o porție exact în momentul când aude un foșnet la ușa din față, poate o bătaie ușoară. După câteva secunde, cineva intră în casă.

Trebuie să fie un membru al familiei, își spune el indispus, uitându-se la urma de apă pe care a lăsat-o paharul pe masa din bucătărie.

Cathy apare în cadrul ușii. E în pijamale. El îi face semn să ia loc, iar ea trage unul dintre scaunele de lemn, hârșâind gresia, și se așază lângă el, lângă calorifer, întinzându-și un braț peste acesta. Pare obosită, se gândește el, uitându-se atent la ea, de data asta. Aproape că nu o face niciodată: Frannie fură de obicei lumina reflectoarelor în toate felurile posibile.

Fața lui Cathy este proaspăt demachiată și încă strălucește din pricina cremei hidratante pe care a folosit-o. Probabil că nu intenționa să vină aici, poate că s-a decis sub impulsul momentului. Ceva din această scenă îi amintește de copilăria lor. Intimitatea în sine a faptului că o vede în pijamale, cu fața nemachiată, mirosind a pastă de dinți.

— Nu mai putem continua așa, spune simplu Cathy. Puful de pe linia părului din jurul frunții ei este ud. — Ești conștient, nu? — Știu. Știu, îi confirmă el. Îmi pare rău... Mi-am pierdut... Mi-am pierdut cumpătul. Am fost, nu știu cum să zic... Se gândește la tatăl lui și la cât de departe ar trebui să se întoarcă în timp pentru a îndrepta totul.

— Cum ai fost?

Joe ridică din umeri stânjenit.

— Într-un zbucium permanent, presupun, spune el cu glas coborât.

Cathy se ridică și își ia singură un pahar din dulap.

— Lydia m-a părăsit, o anunță el.

— Ce? Cathy se întoarce cu fața spre el, în stare de șoc.

— I-am spus, i se destăinuie, cu voce joasă și îndurerată. Ea nu se simte... pusă pe primul loc.

— Se va întoarce, îl asigură Cathy pe un ton ferm, dar nu-i întâlnește privirea.

— Poate că vorbește whisky-ul din mine, dar sunt destul de pesimist în privința asta, afirmă Joe.

— Ce vrei să spui? Încă mai stă cu spatele la el. Se oprește o clipă ca să îi arunce o privire. Referitor la Lydia?

— Erai cu cineva? Adineauri? o întreabă Joe, gândindu-se și la noaptea trecută, când auzise o voce în fundal, în timp ce vorbeau la telefon.

— Nu, spune Cathy, iar expresia ei este absolut neutră când se întoarce cu fața spre el, cu paharul în mână. Cum adică, pesimist? Cathy se așază din nou.

El îi aude doar respirația blândă și zumzetul frigiderului. Se simt atât de confortabil unul cu celălalt, dar nu și cu situația în sine. Ar putea sta aici în tăcere sau ar putea-o umple cu gândurile lor cele mai întunecate. Și ambele variante ar fi în regulă.

Se uită la sora lui în semiobscuritatea bucătăriei. Fel de fel de lucruri legate de afacerea lor de familie sunt împrăștiate peste tot. Blocnotesuri tip pentru veterinari, pixuri de la reprezentanții companiilor farmaceutice, un pliant despre microbiomi de la un curs de perfecționare la care au participat cu toții. Sora lor stă chiar în casa de alături. Viețile lor sunt atât de strâns împletite.

— Am evitat un glonț. Dar... acum ce urmează? Mai soarbe o înghițitură de whisky. Are impresia că îi vine să tușească din pricina lichidului care îi arde gâtul. Nu-i place, dar nu este vorba despre gust aici. Este vorba despre ceea ce reprezintă. Masculinitate, desigur. Chihlimbarul din sticlă. Pe cât de limpede este lichidul, pe atât de dur este el.

— Uite ce e, am ajuns unde am ajuns, spune Cathy, întinzându-și cu înfrigurare mâinile peste masă spre el. Știu cât de rău este. Chiar am vrut să-mi asum vina pentru ea.

— Ce?! se miră Joe. Arsura whisky-ului i-a înăsprit vocea. Sună exact ca a tatălui său.

— Mi se părea că era singura cale, spune Cathy. Știi?

— A pomenit Frannie... ceva de genul ăsta. Cu o groază de timp în urmă.

— E deșteaptă. Mult mai inteligentă decât crezi. Mă

gândeam doar că...

— Ce?

— Că nu am nimic de pierdut, mărturisește ea, ridicând din umeri.

— Este atât de trist, Cathy, remarcă Joe, cu buzele umezite de whisky, cu mintea pleoștită și fluidă ca mierea.

— Și, în plus, continuă ea, ignorându-l, niciunul din voi nu ar fi dispus să o facă. Dar eu am fost.

— Ai fost? vrea să se dumirească Joe.

— Da. Adică... nu știu. Într-o oarecare măsură, sunt dispusă să mai aștept deocamdată, tu nu? A trecut o săptămână de când au anunțat că răscolesc zona. Nu l-au găsit încă. Până acum... Cathy șterge cu degetul o picătură de whisky de pe masă... Totul e bine, termină ea cu glas răgușit, privindu-l cu o expresie surprinzător de optimistă pe chip, de parcă ar fi lăsat-o să-i scape de sub control pentru scurt timp, ca apoi s-o mascheze din nou.

— Dăm de dracu' dacă se află, spune Joe. Nici vorbă de pedeapsă mai ușoară dacă mărturisim adevărul. Am făcut mult prea multe lucruri rele pe deasupra. Lydia a vrut doar să... să o predau pe Frannie pe mâna poliției. Așa, pur și simplu.

— Pun pariu că nu asta a vrut, spune imediat Cathy. Probabil că a vrut doar să... nu știu. Să se țină cont și de ea. Să nu fie dată la o parte.

— Am ținut-o departe de toate astea pentru binele ei.

Face o pauză, întrebându-se cum să formuleze mai clar ceea ce are de spus. Ca apoi să îi zică direct: Știi ce? Nu trebuie să-ți asumi vina. N-a fost greșeala ta.

Cathy se uită fix în poala ei, cu ochii umezi.

— Nu te referi la Frannie.

— Nu. Nu la ea.

Ea ridică privirea spre Joe. Îl privește cu ochii aceia mari ai ei și înlăcrimați.

— Știu, șoptește ea.

— Așadar, n-ai de ce.

Cathy, în mod previzibil, nu spune nimic. Întinde mâna spre sticla lui de whisky și își mai toarnă o porție. Își tot frământă paharul în mâini, ridicându-l la buze și sorbind din el, puțin câte puțin.

— Când ai spus că a fost vorba despre Rosie, din punctul tău de vedere... îl descoase ea.

— Am vrut să spun că... de aceea suntem cu toții atât de apropiați, nu-i așa?

— Crezi? caută să se convingă Cathy, clipind la el de parcă tocmai ar fi aprins o lumină puternică.

— Da... adică, așa am crezut mereu – legați de tragedie și toate celelalte.

— Poate c-a sosit timpul să mergem mai departe, spune ea încet.

Joe își apasă pleoapele cu podul palmelor.

— Știi ceva, parcă nu aș mai fi eu însumi, îi mărturisește el, acoperindu-și în continuare ochii cu mâinile, precum un copil.

— Cum adică?

— Mă simt al naibii de furios tot timpul, Cath, îi explică el.

Cathy se întinde peste masă și îi îndepărtează mâinile de pe față. Palmele lui sunt fierbinți și umede; ale ei, calde și uscate.

— Tu ai fost întotdeauna iute la mânie, recunoaște ea plină de afecțiune. Îți amintești de ziua sporturilor?

— Da, răspunde el, cu un râs mic și înfundat. A meritat-o cu vârf și îndesat.

— Sigur că da.

— Nu știu, spune, mohorât, ținându-se încă de mâna ei de parcă ar fi o geamandură pe mare. Am senzația că țin lucrurile

laolaltă, sub control. Toată această crimă. Dar o fac... în toate modurile greșite posibil. Nu-i așa? Frannie e supărată pe mine?

— Noi te iubim necondiționat, declară Cathy. Știm că n-ai vrut să fii o figură înspăimântătoare.

— Și eu sunt înnebunit din cauza asta, să știi, spune Joe. Am simțit toate astea... nu știu cum să zic. *Simt* toată această presiune de parcă aș fi... patriarhul, înțelegi?

Ea se uită la el pe deasupra masei, plină de curiozitate. Are paharul la gură, capul înclinat ușor pe spate, dar ochii îi rămân ațintiți asupra lui.

— Înțeleg, spune ea.

— Eu doar... Aș fi putut să fac ceva, la serviciu, șoptește el.

— Ai făcut ceva?

— Chiar aș fi putut agresa pe cineva.

Ea se aplecă din nou peste masă spre el.

— Pe cine... pe mine?

— Nu.

— Ne vom obișnui cu povestea asta, îl asigură ea, sora lui, o rază de pozitivism pe care o consideră ceva de la sine înțeles, asemenea cuiva care locuiește într-o zonă unde permanent e vreme bună.

— Doar că... am făcut niște afirmații demente. L-am amenințat pe Evan.

Cathy tresare. Își termină whisky-ul și se ridică în picioare. Deja se clatină ușor. Nu a ținut niciodată la băutură. E atât de mică în comparație cu el. Ceva în stomacul lui se strânge la acest gând. Sora lui mai mică. Nu cea mai mică, nici Frannie sau Rosie, dar tot un copil este pentru el.

— Sunt îngrijorat de ceea ce aș putea face, spune Joe.

— Lui Evan?

— Nu. Am un plan pentru Evan. Nu știu.

— Lui Frannie?

— Celor la care țin cel mai mult, spune Joe, ocolind întrebarea directă. Își încleștează pumnii pe tăblia mesei. Tot stresul ăsta, știi? Trăiește efectiv în mine.

— Ce fel de conversație e asta? întreabă ea.

Gura lui Joe schițează un zâmbet vag la auzul glumei familiei lor.

— Nu știu, minte el.

Tot ce poate să gândească el este că, dacă Frannie nu ar mai fi aici, niciunul din ei nu ar mai avea probleme.

Cathy dă din cap, doar o dată.

— Care este planul tău pentru Evan?

— Am de gând să-i spun că vom rupe acordul dacă vine să ceară mai mult. Nimeni nu știe de el. Nu l-am înregistrat nicăieri. Dacă ar încerca să-și vândă cota-parte, l-am putea împiedica.

— Bine, spune Cathy încet, apoi iese din bucătărie.

El nu o aude închizând ușa din față în urma ei, căci o face atât de încet, de parcă nici nu ar fi fost pe acolo vreodată.

61.

Cathy

Este sfârșitul zilei. Cathy și Frannie sunt în camera din spate. Frannie poartă cercei roșii cu ciucurași, o oarecare încercare de reintrare în normalitate, fără îndoială, deși par să nu facă nimic altceva decât să îi scoată și mai mult în evidență obrajii trași și paloarea. Cu toate acestea, este bine, într-un fel, să o vezi că încearcă măcar.

— Ieși în oraș? o întreabă Cathy.

— Da. Mama și tata au grijă pe Paul. Merg repede să

mănânc un burger cu Deb. Vino și tu dacă vrei.

— Rămân aici, sunt în regulă, spune Cathy și îi face semn cu mâna lui Frannie să plece, sperând să nu o ia prea mult gura pe dinainte față de prietena ei. Frumoși cercei.

— Mulțumesc, spune Frannie, stând în pragul ușii. N-am avut timp să mă machiez sau să-mi aranjez părul. Îi zâmbește lui Cathy, parcă fără suflu în ea. A fost una din acele zile.

— Nu e mereu așa? spune Cathy.

— Am întârziat deja, zice Frannie. Și, ca să nu uit, să știi că picăturile pentru ochi s-au epuizat. Așa că ne întoarcem la unguent.

— Am înțeleles.

— Ești bine? adaugă ea, cu capul înclinat ușor într-o parte.

Cathy se pomenește întrebându-se cum de reușește sora ei să se comporte atât de frumos, în ciuda tuturor celor întâmplate. De parcă ar alege până și felul în care lumina îi scoate în evidență trăsăturile.

— Oh, da. Sunt bine. O să petrec ceva timp aranjând lucrurile pe aici.

— În regulă, spune Frannie, fluturând o mână la plecare, dar, în timp ce se îndepărtează, Cathy constată că trupul ei s-a gârbovit, doar ușor, de parcă ar fi dezamăgită de Cathy.

Ușa se închide în urma ei, iar Cathy stă cu mâinile în șolduri, cercetând încăperea din priviri. Vrea să își distragă total atenția. Să nu se gândească la fratele, sau la sora ei, sau la bărbatul pe care l-au ucis, sau la felul cum l-a împovărat pe Tom cu treaba asta. Când s-au despărțit noaptea trecută el a spus că o va căuta, dar nu a făcut-o. Nu-i rămâne așadar decât să... aștepte. Totul este o așteptare.

Își face apariția femeia de serviciu lor, Joanie, trăgând cu stângăcie aspiratorul Henry Hoover pe lângă ea. Este blondă, cu pielea bronzată și cu niște unghii incredibil de lungi și foarte ascuțite la capete. Cathy muncește alături de ea, așa cum a mai făcut-o de mii de ori în serile de vineri. O face în

mod automat, ca întotdeauna.

Se apucă să își aranjeze hârtiile, trecându-le pe cele lipsite de importanță prin tocătorul de hârtie, să adune cămile și să spele petele vechi de cafea lăsate de ceștile lui Joe. În momentul în care începe un audit general al medicamentelor, este total absorbită de ceea ce face, bifând și tăind ceea ce au, comandând unele dintre medicamentele pentru chimioterapie pe care asistentele nu le pot comanda.

Pune niște muzică la televizorul din recepție și se întoarce la sistemul de programare online. E conștientă că își caută cu tot dinadinsul câte ceva de făcut, dar inima tot îi tresaltă de bucurie când își găsește o nouă sarcină de lucru. Va sincroniza programările, astfel încât ea și Joe să le poată face și pe computerele lor din sălile de consultație. Intenționa să facă acest lucru de o veșnicie. Sistemul lor este vechi și depășit.

Se așază la birou și introduce parola cabinetului. Evident, Frannie a încercat câteva perechi diferite de cercei în această după-amiază și le-a lăsat înșirate pe birou, drept urmare, Cathy le pune la loc în sertarul ei.

Până la ora nouă este efectiv epuizată. Sistemele sunt sincronizate, ea lucrează la fel ca înainte, dar nu se mai simte la fel. Din cauza lui Tom.

La naiba! Îi va trimite un mesaj. Să vadă cum se simte. De îndată ce va termina această sarcină pe computerul lui Frannie, îi va trimite un mesaj. Oftează și navighează pe meniul de pornire, cu fața luminată în întuneric. În timp ce computerul îi execută comenzile, cu ventilatorul zbârnâind lângă ea, își cuprinde fața cu mâinile și se gândește pentru prima dată la ceea ce ea ce își dorește, nu la ceea ce își doresc fratele și sora ei. Se uită la cerul de august, întunecat de-acum – vara s-a evaporat ca prin farmec, făcând loc ploii care ține de luni de zile, iar toamna se apropie cu pași repezi – și se cufundă în propriile gânduri.

Computerul afișează desktopul și Cathy apasă pe butonul de închidere.

Trei fișiere deschise, apare mesajul pe ecran. Vrei să

renunți la ele?

Ea țâțâie și anulează comanda, enervându-se în mod irațional pe Frannie pentru că le-a lăsat deschise: asos.com, hotmail.com și portalul lor de medicamente. Cathy închide portalul și site-ul de modă, dar ceva o face să ezite când ajunge la adresa de e-mail a surorii ei.

Cathy face clic pe filă și se uită la ea. În cea mai mare parte spam-uri, în cea mai mare parte mesaje necitite. Este organizată, nu are aproape nimic în căsuța de e-mail principală. Cathy face clic pe elementele șterse. Habar nu are ce o determină să facă asta. Poate impresia ei că Frannie ar șterge lucruri pe care nu dorește ca ea să le vadă, că Frannie doar se preface că este fericită, senină și bună, că Frannie o evită, că Frannie mută conversațiile din viața reală în fișierele șterse.

Un e-mail îi sare în ochi lui Cathy. Un fulger fierbinte și acid îi străbate corpul când îl vede.

William McGovern.

62.

Cathy

Cathy citește fiecare e-mail în parte. Nu se gândise niciodată că ar putea invada intimitatea surorii ei în acest fel, dar, pe de altă parte, niciunul dintre ei nu se gândise vreodată că se va întâmpla așa ceva.

Și acum, având curiozitatea satisfăcută, având răspunsuri la toate întrebările ei furnizate de căsuța de e-mail fără chip, își pune coatele pe birou și își sprijină bărbia în podul palmei, încercând să gândească, încercând să înțeleagă despre ce este vorba. Biroul strălucește în lumina proiectată de felinarul din stradă. Tot ce poate auzi Cathy este zumzăitul computerului și propriile gânduri.

Mâinile îi lasă pete de transpirație pe frunte după câteva minute.

Nu accept să fiu despărțit de copilul meu în acest mod.

Asta i-a spus William lui Frannie în ultimul său e-mail.

Firește. Frannie a rămas însărcinată acum trei ani la Verona. Mintea lui Cathy se învâрте în cercuri în jurul acestei perioade.

Și apoi se duce cu gândul în urmă, parcurgând tot drumul înapoi, până la început. La altercația cu străinul din piață. La cât sânge a pierdut. La mandat.

William nu era un străin pentru Frannie. Altercația din piață nu fusese un eveniment întâmplător, un simplu ghinion, o reacție exagerată, rar întâlnită la Frannie. Ea îl cunoștea. El era tatăl lui Paul. Încercase să o determine pe Frannie să-i dea dreptul la custodie de peste un an. Voia să o aibă jumătate – jumătate, cincizeci la sută din timpul lui Paul să fie petrecut în Verona. E-mailurile lui deveniseră din ce în ce mai agresive. *Ce trebuie să fac ca să te conving să cooperezi cu mine?* îi scrisese el. Și apoi: *Trebuie să mărturisesc, Francesca, sunt dezamăgit de tonul acestor e-mailuri. Copiii trebuie să-și vadă tații.* Și apoi: *M-am decis să fac apel la puterea deplină a legii italiene de aici.*

În ultimul e-mail, datat cu două zile înainte de moartea lui, îi propunea să se întâlnească, spunând că avea un document pe care voia să i-l arate. Ea refuzase. Probabil că i-l arătase în piață, sau mai târziu.

Cathy stă cu privirea lipită de ecran până când o ustură ochii. Carevasăzică nu a existat niciodată vreun mandat. A existat doar un document legal pe numele Plant Joseph. Dar Joe nu este singurul Joseph. Paul Joseph Plant, cu numele lui Paul rupt în două. Era un soi de document de stabilire a rezidenței copilului.

Cathy își sprijină din nou bărbia în podul palmei și încearcă să pună totul cap la cap. Nu e de mirare că Frannie a intrat în panică. Dar mai mult, l-a și ucis.

Își ridică privirea, cu ochii sticloși, iar recepția se estompează în jurul ei.

Sora ei l-a ucis pe tatăl copilului său.

Și asta înseamnă, totodată, că există o dovadă scrisă, care o leagă pe Frannie de Will.

•

Cathy oftează în timp ce încuie ușa de la intrarea din față în urma ei. Coboară pe aleea din grădina ei și urcă apoi pe poteca lui Frannie. A așteptat ca Frannie să ajungă acasă.

Intră în bucătăria luminată a lui Frannie. Mai bine acum decât mai târziu. Trebuie să o înfrunte.

— Știu cine a fost Will McGovern, o anunță.

Se lasă tăcerea, în timp ce Frannie digeră spusele ei. Cathy se uită la ea, devenind vag conștientă de o prezență în viziunea ei periferică.

Este Joe, care se află în camera de serviciu neluminată.

— Și cine a fost el, mă rog? vrea să știe Joe.

63.

Joe

Sora cea mai mică a lui Joe stă la masa din bucătărie, cu privirea ridicată la el. Joe este atât de furios, încât ar putea să o omoare.

Ea și-a înălțat bărbia în vânt, așa cum o face, de obicei, înainte de a plânge cu lacrimi de mânie. Antebrațele ei stau întinse paralel pe masă, de o parte și de alta, cu încheieturile groase de cel mult doi centimetri și jumătate. Adevărul iese cu ușurință la iveală din gura lui Frannie, ca un râu care se revarsă peste maluri după luni întregi de ploaie.

Apoi, Cathy stă în picioare îmbrăcată cu pelerina de ploaie, ținându-și cheile în mână, cu o față de parcă tocmai ar fi detonat o bombă.

— Și acesta este adevărul, conchide Frannie.

Joe aude oasele brațelor ei lovindu-se cu un zgomot înfundat de blatul mesei.

— I-am spus de Paul. Atunci când s-a născut, am crezut că e corect să procedez așa. Dar, după aceea, a început să mă hărțuiască. Intenționa să obțină rezidența lui Paul apelând la justiția italiană. Așa am crezut. I-am spus că urma să discutăm când ajungeam acolo, dar el voia o întâlnire cu avocatul lui. Totul a escaladat atât de repede. Mi-am spus că îl voi putea evita, în Verona. Că este un oraș mare, că ar fi o prostie să pierd o vacanță din cauza lui. Ca apoi să apară ca din pământ! În nenorocita aia de piață, bineînțeles. Mi-a arătat documentul la piață pe telefonul lui și apoi, când n-am vrut să fiu de acord cu așa ceva, m-a sunat, seara târziu, beat fiind, ca să-mi spună că avea de gând să vină la mine.

— Deci l-ai ucis în mod deliberat, i-o trăneste Joe drept în față.

Frannie își lasă capul în jos. Cathy nu spune nimic, stând acolo cu fruntea înnegurată, arătând, pentru prima dată, precum cineva care se apropie de patruzeci de ani.

— Nu era vorba de nicio țigară, acolo, la piață? o întreabă Cathy, în cele din urmă.

— Nu. L-am văzut acolo și ne-am certat. Și atunci când a sunat să spună că vine... cred că era pe terasa vreunui bar... Am ieșit să ne întâlnim, undeva într-un loc neutru... nu-l voiam în vilă în preajma lui Paul... Am vrut să încerc și... să-l fac să se răzgândească.

— Și ce-a urmat?

Frannie oftează, un oftat prelung și trist, care pare să continue la nesfârșit. Mai multe piese de LEGO se află pe masa ei din bucătărie, iar ea se întinde după una dintre ele și începe să se joace absentă cu aceasta, trecând-o dintr-o mână în alta.

— Mi-a zis că putea obține custodia exclusivă a lui Paul, spune ea cu o voce moale. Pentru că am refuzat să negociez cu el de-a lungul timpului. Pentru că am încercat să-i limitez accesul la propriul copil. După cum suna, părea a fi o

cacealma, dar nu aveam de unde *să știu*. Pur și simplu nu-ți asumi riscul – nu cu copilul tău. Întotdeauna i-am spus că îl voi lăsa să-l vadă pe Paul ori de câte ori venim acolo, dar atât și nimic mai mult. În fiecare lună iulie.

— Cum era el? o întreabă Joe încet.

— Era, pur și simplu, atât de puternic... atât de categoric, știi tu? Nu. Ar. Fi. Lăsat. Nimic. De. La. El. Frannie se freacă la ochi în timp ce o spune. Uneori, primeam câte un nou e-mail în fiecare dimineață. Am încercat totul.

— De ce nu ne-ai spus nimic? Niciodată? vrea să știe Cathy.

— O, Doamne, imaginați-vă, imaginați-vă cum ar fi să spună recepționera una ca asta veterinarilor! strigă Frannie. Toată chestia asta este al dracului de reprobabilă. Joe și Lydia sunt căsătoriți și încearcă să aibă un copil. Tu ești fericită în singurătatea ta.

Cathy se smiorcăie, fără să se uite la niciunul din ei.

— Este atât de... nu știu cum să zic. M-am simțit ca o amărâtă de protagonistă din Eastenders având probleme cu aventura ei de o noapte, cu bărbatul care a devenit tată.

Joe clipește de câteva ori, clătinând din cap și privind în jur. La frigiderul în stil american al lui Frannie, unul imens, gri spațial, cu un dozator de gheață pe ușa. La grădina ei verde și luminoasă de dincolo de ușile pliante. La masa ei uriașă, la covorașul din piele de oaie aruncat pe banchetă, dându-i un aer șic. În ce situație se află ei aici? În cea mai tipică bucătărie pentru clasa de mijloc, vorbind despre crime, amenințări, mită și despre îngroparea cadavrelor. Totul pare atât de abject, dintr-odată, încât vrea să iasă de acolo, să părăsească acea casă și să intre direct sub duș. Să se curețe de toată mizeria.

— Deci, în principiu, spune Cathy, vocea ei răsunând neobișnuit de tare și de clar în bucătăria lui Frannie. Ne-ai lăsat...

— Așadar, aproape că nu mai avem deloc timp la dispoziție, nu-i așa? o întrerupe Joe. Cadavrul va fi găsit în

curând, dar există un... există o dovadă scrisă.

Cathy îi aruncă o privire care îi dă de înțeles că exact la asta s-a gândit și ea.

— Nu-i așa?

— Ne-ai lăsat, reia Cathy coborându-și glasul, ne-ai lăsat să ne asumăm riscuri pe care nu știam că ni le asumăm. Am crezut că a fost vorba de cineva absolut la întâmplare. Nu de cineva care a avut vreo legătură cu tine prin afurisitele de *tribunale*. Dumnezeuule, Frannie!

— Mi-am petrecut o jumătate de oră înainte să te sun, ștergându-i e-mailurile, spune Frannie. Am șters fiecare mail de pe serverul de Gmail de pe telefonul lui. Când o făceam, am descoperit... Ea înghite în sec, un gest minuscul, aproape imperceptibil, dar care nu-i scapă niciunuia din frați. Joe ridică în mod inconștient din umeri. El știe că urmează ceva. O altă mărturisire, dintr-un șir lung de mărturisiri. Am descoperit că a folosit un site pentru a falsifica documente legale, spune Frannie. Care sunt făcute să pară a proveni de la o instanță de dreptul familiei.

Cathy pufnește printr-un colț al gurii, scoțând un șuierat în liniștea care plutește între ei.

— Așa că nu ar fi putut să-l ia niciodată pe Paul. Dacă documentele erau false. Deci nu există nicio dovadă scrisă, susține Frannie, lăsând restul cuvintelor nerostite: „Așadar, nu era nevoie să-l ucid”.

— Și totuși ne-ai lăsat să devenim complicii tăi fără să cunoaștem faptele în întregime, îi reproșează Cathy. Nu știam că era vorba despre o crimă. Acest lucru a debutat ca un accident, urmat de fugă de la locul faptei. Și acum este... este... ceva grotesc, absolut îngrozitor...

Când Joe se întoarce să se uite la ea, este surprins să o vadă că aproape tremură de furie, aproape în același mod în care Frannie tremura de spaimă când au mers să o ajute în acea noapte. Joe întinde mâna să îndrepte unul dintre magnetii de pe frigider... balconul Julietei în miniatură.

— Fiți atenți la mine. Nu există nicio dovadă scrisă, repetă Frannie. Nu există nicio instanță de judecată.

— Îmi este greu să cred vreun cuvânt din tot ce ne înșiri acum, aici, spune Cathy pe un ton glacial.

Joe se uită la ea plin de surprindere.

Joe este cel căruia îi sare țandăra tot timpul, dar lui Cathy nu i se întâmplă asta niciodată. Joe îi aruncă o privire scurtă și se întreabă care este limita ei. De ce este în stare. Ce îi rezervă viitorul lui Frannie.

— Ai ucis pe cineva, strigă Cathy. O persoană cunoscută. Și ne-ai târât și pe noi în mizeria asta. Și tu ai șters e-mailuri de pe un *telefon*... nu de pe un server.

Joe pare să simtă un soi de satisfacție. Se bucură că i-a sărit și ei muștarul, în sfârșit.

— A fost serverul, am fost atentă. Încă n-au venit după noi, nu-i așa?

— Frannie. Ce dracu'! răbufnește din nou Cathy. Ești de-a dreptul idioată.

— Îmi pare rău, se scuză Frannie, uitându-se la amândoi. Ridică neputincioasă din umeri.

— M-am gândit... doar... că totul este pentru Paul. Sună nechibzuit, dar totul este pentru el. Nu și-ar dori să fie împărțit între Italia și casa lui de aici – vă puteți imagina, nu? El, într-o țară străină? Unde nu cunoaște pe nimeni?

Se șterge la nas. Pe degetul ei rămâne o dâră umedă. Credeți-mă, nu există ceva ce puteți să-mi spuneți la care să nu mă fi gândit eu însămi deja. Și mai rău decât atât chiar.

Cathy se dezumflă pe loc, epuizată de ieșirea ei nervoasă. Frannie se întoarce cu fața către Joe.

— Am crezut că-l voi pierde pe Paul, protestează ea. Niciunul din voi nu are, de fapt, idee cum e să simți așa ceva. În ochii ei strălucesc fulgere, apoi se uită la Joe, stând cu fruntea încruntată. Îmi pare rău, adaugă ea.

Furia începe să clocotească în trupul lui Joe, cu un zgomot moale la început, precum bulele care încep să se formeze într-un ibric pus la fiert. Nu numai că ea se folosește de scuza asta împotriva lui acum, dar el nici măcar nu mai încearcă să facă un copil din cauza ei.

Acel unic gând, scuzele ei numai bune de aruncat la gunoi sunt suficiente ca Joe să ia foc, precum un chibrit care se aprinde atât de ușor la cea mai mică atingere de partea cu fosfor a cutiei.

— Ai procedat corect? spune el. Așadar, lasă-mă să înțeleg bine treaba asta. Mi-am riscat dracului *căsnicia* pentru tine.

— Îmi pare rău, mormăie Frannie, cu maxilarul tremurând.

Joe înaintează spre ea.

— Potoliți-vă, le strigă Cathy.

Frannie și Joe se întorc spre ea surprinși. Frannie se ridică în picioare.

— Gata. Hai doar să... Joe. Du-te acasă. Ne vom regropa forțele mâine.

— La dracu'! latră el.

Frannie face doi pași înapoi. Are spatele lipit de perete. El este vag conștient că o obligă să bată în retragere. Îi poate vedea coastele sub tricoul cu decolteu în formă de V. Fiecare coastă pistruiată, corpul ei arătând ca un xilofon. Poate vedea glandele din spatele claviculei ei. Nu se poate abține să nu o înșface de încheieturi. Îi simte pulsul sub vârfurile degetelor.

— Joe, îl avertizează Cathy, dar el îi aruncă o privire ucigătoare, un mârâit rapid, apoi se întoarce la Frannie.

Înapoi la afurisita lui de treabă.

— Ai distrus totul, șuieră la ea. Ne-ai distrus familia. Mi-ai distrus familia *mea*.

Îi azvârle încheieturile mâinilor cât colo și îi întoarce spatele.

— Pleacă, îi cere Cathy.

Lacrimile curg necontrolate pe obrajii lui Frannie, una după alta, ca picăturile de ploaie pe fereastră.

— Nu spune asta, îl imploră ea cu glas pierit. Nu spune asta ca Și cum totul s-a terminat.

Frannie se prăbușește grămadă în fața lui. Zace pe podeaua bucătăriei, pierzându-și orice urmă de demnitate, cu nasul curgându-i, cu lacrimile șiroind, cu rimelul întinzându-se pe toată fața ei. Ea este un talmeș-balmeș de membre în unghiuri ascuțite.

— Și nu-i așa? spune Joe.

Dacă nu pleacă acum, creștetul capului îi va exploda, apărându-i, drept în mijloc, un orificiu respirator ca acela al balenelor.

Este posedat de o furie devastatoare. Își simte sângele ca o lavă. Oasele îi sunt prăjite, coapte la furnal. Trebuie să... trebuie să plece de aici. Trebuie să iasă din corpul lui. Din mintea lui.

— Nenorocito, cățea nenorocită ce ești! o ocărește el pe Frannie.

Inima lui îi dă o senzație ciudată. Poate că are un atac de cord. Este binevenit, gândește el, în timp ce își masează pieptul. Să moară fulgerător ar fi o chestie al dracului de binevenită în acest moment, în mizeria în care se află. Mizeria naibii. Minciunile. Ce s-a întâmplat post-mortem. O anchetă de omucidere, în centrul căreia se află familia lui. Lydia. Nu mai are nimic de pierdut acum, nimic.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îi tot repetă Frannie, întinzându-și cu disperare mâinile spre el. Îmi pare rău, Joe. Am vrut să-ți spun... dar m-am gândit... M-am gândit că asta va înrăutăți totul. Și, oricum, nu s-ar fi schimbat nimic dacă Știai.

— Cum de-ai putut? îi reproșează Joe, privirea lui întâlnind-o, în cele din urmă, pe a lui Frannie. Cum dracu' ai putut să faci una ca asta?

— Acum chiar nu mai pot schimba nimic! protestează ea

scâncind.

— Acum ești o criminală, i-o spune Joe drept în față.

Se întoarce și se îndepărtează de Frannie, trântind ușa atât de tare în urma lui, încât toate cele trei căsuțe se cutremură.

64.

Cathy

Mai târziu, în timp ce stă întinsă în pat, după ce s-a calmat, în cele din urmă, Cathy aude voci. Se duce cu pași poticniți până la fereastră și se uită afară. Joe și Frannie vorbesc peste gardul lor, lângă magazia din fundul grădinii. Joe își aprinde o țigară. Flacăra brichetei îi luminează degetele pe moment, dându-le o tentă chihlimbarie, ca apoi să se stingă din nou.

Cathy îi urmărește cu privirea cum stau foarte aproape de magazie și o cuprinde un sentiment ciudat. Un soi de agitație. Anihilează frustrarea pe care o simte față de sora ei, dar asta nu înseamnă că îi și place. Nu prea poate spune exact ce o deranjează. Ceva în legătură cu scena la care asistă, cu Joe uitându-se la Frannie peste gard. Cathy nu-i poate descifra complet expresia. Este tandrețe, dar este și altceva. Reținere, poate.

O copleșesc emoțiile în legătură cu ceea ce va urma în mod iminent. Gândindu-se la puterea pe care o deține fiecare dintre ei asupra celuilalt, la acțiunile pe care le-ar putea întreprinde, la minciunile pe care le-ar putea spune. Ceva îi dă de înțeles că povestea lor este departe de a se fi terminat. Că fisurile se vor adânci, transformându-se în falii suficient de adânci încât să mute continentele din loc.

65.

Joe

— E târziu, îi spune Frannie lui Joe în întunericul care le

învăluie grădinile.

Vocea ei este limpede și ascuțită ca a unui clopoțel. El nu și-a dat seama că ea știa de prezența lui acolo. Ți-am simțit mirosul țigărilor, adaugă ea, de parcă el ar fi dat glas acestui gând.

— Este târziu, recunoaște el.

— Ești supărat pe mine.

Joe ridică privirea spre lună, o veioză în noapte doar pentru ei doi.

— Nu.

— Nu?

— Nu, răspunde cu tristețe. Da. Mi-aș fi dorit să știu măcar pe cine îngropam.

Ea înaintează spre el și îi întinde o mână peste gard. El îi poate vedea doar creștetul capului, părul ei întunecat, luminat de razele lunii, și mâna ei întinzându-se spre a lui. O apucă strâns. Îi poate simți oasele pe sub piele.

— Ce altceva pot să spun decât că îmi pare rău? zice ea. O voi spune ori de câte ori vrei. În fiecare zi pentru tot restul vieții mele. În fiecare oră. Întoarce capul spre casă pentru o clipă, uitându-se la fereastra lui Paul.

El îi poate vedea doar fruntea și vârful nasului, care au căpătat o tentă galben-închis de la luminile aprinse din casa ei.

— Ce-ai vrut să-mi spui despre familia ta?

— Lydia a plecat.

— Oh! Frannie își ridică privirea spre el și ochii li se întâlnesc instantaneu peste gard de parcă ar fi doi copii. Oh, Joe!

— Să sperăm că vom rezolva treaba asta, spune el pe un ton aspru, deși nu a vrut să sune așa. Ai face-o din nou? o întreabă, după alte câteva minute de tăcere.

— Nu, răspunde Frannie imediat. Categorie nu. Aș renunța la tot ca să fac să fie iar cum a fost. În ciuda a cine era el. În

ciuda a ceea ce a făcut. Pentru că v-am pus să treceți prin ceea ce *ați trecut* din cauza *crimei mele*.

— În fine, spune Joe, râsuflând ușurat.

Iată-i ajunși înapoi la ceea ce fuseseră înainte: doi membri ai familiei care se iubesc, ambii puși într-o situație în care și-ar dori să nu se afle.

— Mă bucur să aud asta, adaugă el cu glas răgușit.

Frannie îi strânge mâna, apoi se îndepărtează ușor.

— Îmi pare bine că te bucuri, răsună vocea ei încet, ca un ecou.

El întinde mâna peste gard și îi ciufulește părul, așa cum obișnuia să-i facă pe vremea când era mică, exact așa cum îi făcea și lui Rosie, înainte să o piardă.

— Dar era un dobitoc, adaugă Frannie.

Joe scoate un hohot neașteptat de râs în noapte.

— Crede-mă pe cuvânt când spun că a fost un dobitoc în adevăratul sens al cuvântului, spune Frannie.

— Te cred.

Frannie pleacă de lângă gard, urcând pe potecă în întunericul grădinii, părul ei întunecat dispărând primul, apoi umerii ei palizi, apoi picioarele ei palide, până când nu mai rămâne nimic din ea.

66.

Lydia

Lydia stă în mașina ei, vizavi de casa pe care o împarte cu Joe, așteptând. Să se hotărască dacă să intre sau nu. Încercând să își dea seama cât de mult atârână această decizie de dorința ei de a avea un copil. Dar Lydia are limitele ei. Ele nu sunt la fel ca ale tuturor celorlalți, dobândite în urma experiențelor acumulate și a unei educații parentale adecvate, a unei bune îndrumări. Lydia le-a stabilit pe ale ei împreună cu un terapeut,

cu ajutorul familiilor sale tenace de plasament. Drept urmare, granițele Lydiei sunt ferme și puternice, deoarece sunt artificiale.

Presupune că Joe se află înăuntru. Este târziu. Probabil că doarme.

Ea se gândește ce să facă.

Se aude zgomotul unei alte mașini care sosește aici. Un scrâșnet de frâne. Lydia se uită într-acolo, plină de surprindere. Singurul trafic de care au parte în mod obișnuit este cel de la fermă, dimineața devreme. Lydiei îi place acest ritm. Zgomotele naturii, cântatul cocoșilor, sâsâitul găștelor. Camioanele cu lapte, tractoarele, mirosul de fân adus de briză înainte ca ea să se trezească de-a binelea.

Nu există niciun motiv pentru care cineva să sosească aici, acum.

Fantomele populează mintea Lydiei în timp ce stă la pândă. Cine poate să ajungă în fața caselor în miez de noapte, în afară de femeile cu inimi frânte? Tâlharii la drumul mare, spune creierul ei. Cerșetorii. Criminalii. Condamnații la închisoare. Doar asemenea oameni ar putea ajunge aici la ora asta. Stinge lumina interioară a mașinii și se uită cum Joe răspunde la ușă. Lydia își ține respirația. El s-ar putea să îi facă o surpriză. Ar fi încă posibil ca el să salveze situația asta.

Dar Lydia privește în urmă la cum s-au desfășurat lucrurile și se gândește: „În ciuda a orice, m-am căsătorit cu cineva exact la fel ca afurisitul meu de tată violent”. Se uită afară prin geamurile mașinii și vede cum, în cele din urmă, limita ei este depășită.

67.

Joe

Joe nici măcar nu apucă să urce scările ca să ajungă în pat înainte ca viața lui să se schimbe radical. În timp ce traversează holul, vede o umbră afară, în fața ușii de la intrare.

Deschide ușa de perete, având încă în minte chipul trist al surorii lui, și dă nas în nas cu Evan, fără să fi fost pus în gardă în prealabil. Se simte la fel de vulnerabil ca un copil ai cărui părinți nu sunt acasă.

— În regulă, spune Evan. Comportamentul lui este ciudat. Joe îl cercetează rapid din priviri, șocat pentru o clipă, ca apoi să își dea seama: este beat. Încearcă să își mențină echilibrul pe picioarele lui instabile. Joe își încordează umerii, făcându-i să pară mai mari decât sunt.

— Ce este? îl întreabă cu răceală. În mintea lui, recită o mantră. „Aceasta este casa mea. Nu ești binevenit aici. Eu sunt șeful. Eu fac legea”.

— M-am tot gândit la situația în care ne aflăm, vorbește Evan cu glas înpleticit. Își sprijină brațul drept de tocul ușii, dar se înclină atât de mult, încât își pierde echilibrul.

— Șterge-o dracului de aici! îi spune Joe. Este târziu. Ești beat. Știi ce i-ai spus mamei mele.

Evan ridică din umeri, fără să spună nimic, însă.

— Mama ta este îndreptățită să știe cu cine face afaceri.

— Și mai multe amenințări, îi zice Joe în derâdere, încercând să preia din nou controlul asupra situației. N-aș umbla cu amenințări dacă aș fi în locul tău.

— Și asta ce e, atunci? i-o întoarce Evan.

— Hai să vedem: ne-ai șantajat. Asta este doar o singură infracțiune. Ne-ai ajutat să acoperim... ceea ce am făcut. Asta intră la complicitate după crimă, spune Joe, recunoscător pentru cunoștințele Lydiei în drept penal. Și ești dependent total de noi în ceea ce privește venitul tău și capitalul social al parteneriatului, care este scris pe o foaie de hârtie fără nicio valoare.

— Fără nicio valoare. Evan înghite în sec. Trebuie să recunosc că sunt surprins să te aud spunând așa ceva. Îi zâmbește lui Joe, cu un zâmbet ciudat, de lup, sub luminile de securitate, care îi aruncă umbre prelungi pe sub ochi. Arată precum tabloul acela, *Țipătul*.

Joe îl fixează cu privirea, încercând să pară impasibil, nu speriat, dorindu-și, de fapt, să facă cât mai mulți pași înapoi, să fugă înapoi casă, să o sune pe Lydia și să plece de aici, odată pentru totdeauna. În schimb, el îl împinge pe Evan dincolo de prag.

— Am făcut o afacere împreună, adaugă Evan.

— Am făcut o afacere pe piața neagră, spune Joe. Și ce-ai de gând să faci, să ne dai în judecată pentru bani? Își încrucișează brațele la piept. Simțindu-se mare și tare. Simțindu-se bine. Furia este productivă. Pare, mai degrabă, o manifestare a vitalității decât a furiei. Începe să-l conducă pe Evan pe aleea din fața casei lui, fără să aibă habar încotro se îndreaptă.

— Aș putea să sun la poliție chiar acum și să le spun că ai comis o crimă, rostește Evan calm, cu o voce joasă.

E frig pentru luna august, iar respirația îi atârână în aer ca inelele de fum. Scoate un telefon și tastează încet, cu pauze, uitându-se la Joe după fiecare cifră apăsată.

— 101 ca să raportezi o crimă, nu-i așa? Unu, spune el, tastând. Zero. Să sun? Îți vor preleva ADN-ul, nu-i așa? Îți vor aresta întreaga familie nenorocită.

— Corect, admite Joe. Nu își permite să reacționeze.

— Spune-le să preleveze mai întâi ADN-ul de pe cadavru și apoi pe al tău. Joe se străduiește să-și păstreze calmul. Încercând să nu dea în clocot. Încercând să gândească limpede, totodată. Să pună un picior în fața celuilalt.

— Și dacă ai face asta și am merge cu toții la închisoare? Cu ce te-ai alege? Cu câți bani? întreabă el.

Evan se oprește locului, la marginea câmpului, și se uită la el.

Joe mijește ochii, evaluând din priviri spinarea lui Evan.

— N-ai un răspuns la asta, spune el.

— Ba da.

— Continuă atunci. Care e acela?

Fără să mai ezite deloc, Evan apasă pe butonul verde de apel de pe telefonul lui. În tăcerea care se lasă în timp ce telefonul efectuează apelul, el spune:

— Cincizeci și unu la sută din afacere.

Joe întinde mâna și îi smulge telefonul din mână, apăsând pe butonul roșu pentru a-l închide.

— Așa mai vii de acasă, spune Evan râzând. Și acum, să trecem la fapte.

Îi întâlnește privirea lui Joe în peisajul întunecat.

— Ceea ce am de gând să fac, îi destăinuie el, este să sun la poliție acum și vei fi săltat. Și, când vei fi la pârnaie, eu voi scoate la iveală actul de parteneriat semnat și voi moșteni afacerea, având în vedere că toate acțiunile familiei Plant vor fi fost anulate pe motiv de nelegalitate.

Joe se uită fix la el. Părinții lui Evan sunt avocați. A uitat de treaba asta. Și Evan are dreptate. Știe că are dreptate. Își amintește că avocatul lor a examinat opțiunile privind modul în care s-ar putea dizolva parteneriatul.

Dar nu numai acea frază sau felul în care o spune îl face pe Joe să se simtă încolțit în ringul de box. Este expresia de pe chipul lui Evan, la o secundă după ce a rostit-o. Triumfătoare. Plină de testosteron. Cineva care, în sfârșit, i-a dat una peste bot șefului său.

Joe nu poate să înghită așa ceva.

Pentru o secundă, exact în momentul în care se decide ce o să facă, Joe crede că îl vede pe Evan tresărind. O ușoară înfiorare, așa cum ar face un copil în somn. Se întâmplă chiar în momentul în care trec pârleazul și intră pe câmp, în pustiul întunecat. Joe se uită pieziș la Evan, cu lumina lunii bătând chiar în spatele urechii lui, și se întreabă cum va arăta viața lui mâine.

PARTEA A VII-A

Crima

68.

Joe

Dacă el are de gând să distrugă familia lui Joe, atunci Joe îl va distruge pe Evan. Își strânge mâna pumn, așa cum a făcut-o de o sută de ori până acum, și îl lovește pe Evan cu toată puterea în maxilar.

Pumnul aterizează mai mult cu o bufnitură surdă decât cu o pocnitură, Joe simțindu-se minunat datorită sentimentului de eliberare. Forța cu care îl lovește îl face pe Evan să se clatine pe picioare. Se poticnește o dată, de două ori, cu capul atârându-i-pe spate, în timp ce Joe îl urmărește din priviri. Și apoi cade pe spate, auzindu-se o altă bufnitură surdă. Și apoi o pocnitură. Capul lui se izbește în cădere de cele două trepte ale pârléazului.

Joe se holbează la el, în stare de șoc. Lumea pare să încremenească în jurul lor.

Este o noapte liniștită, călâie ca o supă, atmosfera fiind apăsătoare și aburindă, de parcă ar fi într-o piscină interioară. Lipicioasă. Luna la care el și Frannie s-au uitat mai devreme este acum parțial ascunsă de un mănunchi de nori pufoși. Ploaia care i-a sâcâit toată vara s-a oprit în sfârșit, de parcă până și vremea ar fi la curent cu noua fază în care se află. Se gândește la mâna lui Frannie strângând-o pe a lui peste gardul lor.

Terenul se simte moale sub tălpile lui, cu urme de șenile noroioase lăsate de tractoare și de traficul de la fermă. Întotdeauna i-a plăcut să locuiască aici împreună cu Lydia, aproape de familia lui, și îi va fi dor de toate astea. Era scris în

stelele invizibile, se gândește el, privind în sus, spre cer. Din aceea noapte de la Verona. Dintotdeauna i-a fost scris să se termine aici.

Joe întinde mâna spre încheietura lui Evan și i-o ține apatic într-a lui. Nu are puls. Capul îi sângerează abundent. Simte cum urcă în el un val de transpirație dintr-o parte profundă și caldă a ființei lui, și începe să tremure.

Așa cum stă singur pe câmp, lacrimile îi urcă în gâtlee și se pomenește întrebându-se, în timp ce plânge, dacă Evan și-a dorit vreodată să aibă frați sau surori.

Joe întinde mâna după telefonul său. Găsește contactele cu mâini tremurânde. O găsește pe Cathy. Ea va ști ce să facă.

— Ajută-mă, te rog ajută-mă, spune el în receptor.

— Ce e? Cathy are o voce panicată, glasul ei, de obicei stins, intră imediat în alertă.

— Ce e? Al doilea „ce” e resemnat, un cuvânt deznădăjduit și sferiform, precum pelteaua care cade dintr-o lingură umplută până la refuz, împrăștiindu-se cu un plescăit înfundat.

În timp ce vorbește cu ea, aude alerta de pe BBC Breaking News și îndepărtează telefonul de la ureche ca să se uite. *Cadavru găsit lângă a doua casă a familiei britanice, în timpul acțiunilor de căutare a bărbatului dispărut din Verona*, scrie pe ecran.

Joe se uită în jos, la Evan. A fost inutilă această tăcere pe care a cumpărat-o pentru ei.

A fost absolut zadarnică.

69.

Acum

După prima zi de proces

— Întrucât pârâtului i s-a acordat anterior dreptul la cauciune, sunteți cu toții liberi să plecați deocamdată, îi spune

judecătorul lui Joe.

Ies din sala de judecată și îl privesc pe Joe părăsind boxa acuzaților.

Sunt martorul acuzării în procesul fratelui meu. Jason a devenit avocatul meu când am fost acuzată de inducerea în eroare a organelor judiciare cu privire la rolul meu în mușamalizarea crimei. Dar, în prima zi a procesului, am făcut un acord de recunoaștere a vinovăției în schimbul depunerii unei mărturii împotriva lui Joe.

Mi se pare uimitor faptul că încă mai funcționez, că știrile încă se mai transmit, că luna încă mai apare pe cer, că prânzul încă se mai pregătește.

Ajung acasă cu Paul și îl pun la culcare, uitându-mă chiar la acea lună. Draperiile din camera lui improvizată sunt deschise, lăsând să intre un con palid de lumină. Casa lui Frannie, de lângă a mea, este goală. Lydia nu mai stă alături, doar Joe, deși, prin lege, ne este interzis să vorbim.

Lydia a rămas însărcinată anul trecut. Nu este al lui Joe, evident. Este al unui tip oarecare de la firma unde lucrează. Lydia a mers mai departe, hotărâtă, fără să se uite înapoi, dând dovadă de fair play, din punctul meu de vedere.

Paul se ține de picioare, așa cum făcea când era mic, și se uită la mine. Mă întreb dacă îi este dor de Frannie și dacă îi este dor de ea la fel de mult cum îmi este și mie. Acea senzație viscerală că îmi doresc să-i simt brațele în jurul gâtului, pieptul ei lipit de al meu. Uitându-mă la el acum, bănuiesc că da.

Măine voi fi din nou sub lupă. Mă voi întoarce acolo, în boxa martorilor, vorbind, răspunzând la întrebări. Paul va fi la creșă, fără să aibă idee despre ceea ce este în joc.

— Care carte? îl întreb, uitându-mă în jos la el. Îl iau din pătuțul lui, nefiind încă pregătită să mă despart de el, și îl țin strâns în brațe. El nu este Frannie, dar face parte din ea. Cea mai bună ființă după ea.

— *Gruffalo*, spune el. Își împinge bărbia în vânt, ochii lui

captează lumina lunii și, pentru o secundă, seamănă atât de mult cu Joe, încât îmi duc o mână la stomac, strângându-l și mai aproape de mine decât înainte.

— Bine, spun, scoțând-o de pe raftul lui în miniatură și așezându-mă pe scaunul de sufragerie pe care l-am adus aici.

Nu are nicio pernă pe el, nu este o soluție pe termen lung, dar ne descurcăm cât mai bine cu ce avem.

— Mami, spune el, rostogolindu-se deliberat de pe spate pe o parte în brațele mele.

— Nu, spun eu, făcându-i semn spre fața mea în amurg. Mătușa Cathy.

— Mătușa Cathy.

— Exact.

— Mami? întreabă el.

— O vom vedea în curând, îi zic, uitându-mă în ochii surorii mele. Îți promit, Paulie. Îți promit.

— Și vom vedea și dinozaurii, adaugă Paul, dinozaurii și mama lui având, ambii, o importanță egală pentru el.

Întorc capul într-o parte, cu ochii înotând în lacrimi, aștept ca privirea să mi se limpezească și apoi mă uit din nou la el.

— Sigur că da, îl mint.

70.

Atunci

Cathy

— Poate că sunt nebun, dar m-am gândit... mă întrebam dacă am putea să bem o cafea împreună, spune Tom, deși e târziu. Și să stăm de vorbă.

Se află în camera de zi a lui Cathy acum, având încă hanoracul pe el. Întregul corp al lui Cathy este ușor ca un fulg

din pricina ușurării pe care o resimte. Știe că aceasta nu este o cafea de rămas-bun. E conștientă de asta în acea parte profundă și înțeleaptă a ei, care abia recent s-a trezit la viață. Acea parte care rezzonează cu felul în care ochii lui zăbovesc asupra ei, cu felul în care el stă în mod conștient sprijinit pe un picior, cu degetul celuilalt înfipt în pământ.

— Mă ocup eu de cafea, se oferă Cathy. Îi atinge ușor brațul în timp ce trece pe lângă el pentru a porni fierbătorul electric. El vine după ea, urmărind-o din priviri cum scoate cănila și laptele. Se întinde peste ea ca să toarne laptele, în timp ce inima lui Cathy cântă de fericire. Nu a pierdut totul. Nu l-a pierdut încă pe el.

Telefonul mobil îi sună în camera de zi, acolo unde l-a lăsat. Aproape că nu vrea să răspundă când își dă seama că este Joe. Tom ridică din sprâncene, dar nu zice nimic, așa că ea răspunde.

— Ajută-mă, te rog ajută-mă, spune Joe la telefon.

Când privirea ei o întâlnește pe a lui Tom, ochii lui se întunecă ușor. Ea închide ochii și se concentrează asupra vocii panicate și stridente a fratelui ei.

— Ce e? spune ea. Se întoarce cu spatele la Tom, doar pentru o secundă. Ce e? repetă ea.

— Te rog să mă ajuți, o imploră Joe. Te rog să vii... Sunt pe câmpul mare din stânga.

Cathy știe unde. Acolo a mers ea cu Tom în cea de-a treia întâlnire amuzantă a lor. Complet izolați, cu o singură potecă ce își croiește drum printre ierburile înalte.

— De ce? vrea să știe ea.

Tom vine în fața ei, făcând un semn spre telefon, dar ea dă din cap, asigurându-l că este bine. În schimb, mâna lui aterizează pe talia ei, odihnindu-se acolo, o palmă caldă și susținătoare pe care o simte prin materialul tricoului. Ea se holbează la scânduri, încercând să dea un sens panicii lui Joe. Preț de o secundă, în timp ce se uită la un anume nod de lemn pe care nu l-a remarcat deloc până acum, este sigură că Joe a

ucis-o pe Frannie. Un calm ciudat coboară asupra ei. O tăcere, ca și cum camera ar fi amuțit. Tot ce i-a mai rămas este mâna caldă a lui Tom și acea scândură, cu nodul ei cu tot.

— Ce-ai făcut? întreabă ea încet.

— Am omorât pe cineva, spune Joe cu glas răgușit.

— Pe cine?

Nodul de lemn. Mâna. Întrebarea care atârnă în aer.

— Pe Evan.

În mod pervers, întregul corp al lui Cathy se destinde. Mâna lui Tom este tot ceea ce o ține pe linia de plutire.

— Voia mai mulți bani.

Ea îl aude pe Joe înghițind în sec în telefon.

— N-am vrut să o fac.

O mie de amintiri din copilărie pătrund în camera de zi împreună cu ea. Cum a obținut el un „Bine” la biologie, nivelul de promovare fiind „Foarte Bine”, și a trebuit să aștepte până când a aflat dacă i se permitea să obțină o diplomă în medicina veterinară. Cum a purtat el sicriul lui Rosie. A trebuit să treacă prin toate astea, fratele cel mai mare.

— Poftim?! Șoptește ea, pe de o parte plină de compasiune, pe de altă parte, de-a dreptul îngrozită; combinația periculoasă tipică familiei ei, căreia trebuie să îi facă față.

— Te rog, vino. Vin eu la tine, îngaimă Joe. Ne vedem la magazia din fundul grădinii.

Cathy întâlnește ochii căprui ai lui Tom, care ține în continuare o mână pe talia ei, cealaltă fiind încă întinsă, într-un gest de nedumerire, spre telefonul ei.

— Nu pot, spune ea. Nu pot... Joe.

— Cum?

— Lucrurile au mers prea departe.

— Nu, Cath. N-am vrut să o fac. El... a căzut.

— Cum așa?

— I-am ars un pumn, recunoaște Joe. Înghite din nou în sec. Cathy îi aude mărul lui Adam ridicându-se și coborându-i în gâtlej, cu un sunet uscat și hârâit.

— Joe... nu pot, eu... Cathy îi dă telefonul lui Tom fără să scoată vreun cuvânt, iar el îl închide. Îl pune pe masă și rămâne acolo, în picioare, cu mâinile în șolduri.

— Cred c-o să mi se facă rău, spune Cathy. Nu pot... el a omorât pe cineva, fir-ar a dracului să fie de treabă!

Acea umbră întunecată a revenit în ochii lui Tom. Evită contactul vizual cu ea pentru o secundă, oftează și se așază pe canapeaua ei. Cathy i se alătură.

— Uite ce e, nu vreau să-ți spun ce să faci, îi zice Tom, cu o mână pe genunchiul ei gol și cu ochii pe telefonul ei.

Cathy își ia capul între palme și își dă părul înapoi de pe față cu degetele răsfirate.

— Ce să fac? întreabă ea. Spune-mi ce să fac, Tom.

El nu spune nimic, iar mâna nu i se clintește de pe genunchiul ei.

— Vreau doar să merg sus, să mă bag în pat și să nu mă mai trezesc din nou.

Tom râde. Un râs mic, trist.

— Sună bine, apreciază el. Nu se poate abține să nu tot arunce câte o privire spre telefonul ei. Canalul prin care au auzit vestea care le-a schimbat viața pentru totdeauna. Din nou.

— Tu ce-ai face?

Corpul lui este complet nemișcat, iar Cathy este recunoscătoare pentru calmul său, fiind portul ei în această furtună.

El aruncă din nou o privire spre telefon și abia atunci Cathy înțelege ce vrea să spună.

— Crezi că ar trebui să-l dau pe mâna poliției?

— A omorât pe cineva, susține Tom, lăsându-se pe spate și

făcând un gest expansiv cu brațele larg deschise.

Genunchiul ei este rece acolo unde a fost mâna lui adineauri.

— Asta este... Trebuie să faci ceea ce e corect.

— Pentru cine?

— Pentru tine, spune el simplu. Și pentru el. Fiecare are o limită. Îi întinde telefonul, și, de data asta, ea îl ia.

— Trebuie să-i spun lui mai întâi, pledează ea, luând telefonul, dar făcând o pauză. Trebuie să-i spun fratelui meu că vreau să termin odată cu toată treaba asta.

•

Tom o așteaptă când se întoarce de la magazie, unde a avut un schimb de cuvinte la care nu este pregătită deocamdată să se gândească, să îl analizeze pe toate părțile.

El își ridică ochii spre ea, iar ea formează numărul.

Încă simte căldura de afară pe pielea ei în timp ce efectuează apelul. Vorbește cu o operatoare calmă, îi spune ce știe, îi spune adresa și apoi închide, pur și simplu. Trebuie să fie stare de șoc, cugetă în sinea ei. Totul arată la fel. Canapeaua ei. Prietenul ei. Se simte brusc obosită, dorindu-și să își lase capul în poala lui și să adoarmă.

Se foiește, lipită de el, mișcându-și corpul sub brațul lui. care stă strâns în jurul ei, ca și cum s-ar afla în largul mării, iar el ar fi salvatorul ei. Rămâne așa, pe jumătate așezată, pe jumătate întinsă, câteva minute.

Se aude un zgomot afară. Ea tresare imediat lângă Tom, de parcă trupul ei ar ști, înainte ca mintea să perceapă acest lucru, că totul s-a terminat. Camera de zi capătă o nuanță ciudată. Este luminată în albastru-aprins. Sirene. Vin. Vor fi în curând aici.

— Vor fi indulgenți cu mine? îl întreabă pe Tom, care își pune mâna pe umărul ei.

Ea își lasă obrazul în jos pe mâna lui. I-ar fi putut fi foarte bine împreună cu el, crede ea. Ar fi putut fi perfect.

Clipește uitându-se la el. Sirenele se aud foarte puternic, cu siguranță au ajuns pe strada ei, camera de zi este o vâlvătaie de albastru și alb, cu luminile aprinzându-se și stingându-se, iar aprinzându-se și iar stingându-se.

Se îndepărtează de el.

Tom o conduce pe hol și întinde mâna spre clanța ușii ca să i-o deschidă. Sirenele se aud acum atât de tare.

— Ai făcut ceea ce trebuie, o încurajează el, dar deja zgomotul sirenelor umple casa. Mașini de poliție și ambulante.

— Nu este... Nu este... îmi pare rău.

Sirene și lumini stroboscopice în noapte.

Buzele lui Tom se împreunează strâns, alcătuind o linie subțire. Și apoi privirile li se întâlnesc. Niște ochi triști, ca și cum el ar ști ceva, ar putea vedea ceva ce ea nu e în stare să vadă, ceva ce ea nu poate să înțeleagă. El ridică din umeri, abia perceptibil. Dacă ar fi făcut-o un străin, ea nu ar fi știut ce înseamnă, dar îl cunoaște pe el, pe Tom al ei. Zâmbetul în colțul gurii, umerii ridicați. O despărțire tristă, fiecare plecând pe drumul lui.

Ea stinge lumina de pe hol și rămâne acolo câteva secunde, cu casa scaldată în lumina albastră a girofarurilor poliției, ca într-un acvariu.

— La pământ, se aude o voce dură comandând de afară.

Cathy nu simte nimic. Nici vinovăție pentru faptul că și-a trădat familia, nici teamă generată de arestarea ei iminentă pentru rolul avut în toate acestea, nici regret pentru tot ceea ce s-a întâmplat în Verona și după aceea. Cathy nu simte nimic. Absolut nimic.

— Ieși la vedere, ordonă polițistul, iar Cathy știe că ar trebui să coopereze, dar apoi se gândește la tot ce s-a întâmplat de la Verona încoace, la fiecare acțiune disperată, la fiecare minciună, și crede că totul este pierdut, cu excepția acestui moment, cu Tom alături de ea, pentru alte câteva minute doar. Așa că, în schimb, Cathy îi privește cum se

strecoară din ce în ce mai aproape de ea, precum un val lent care, în cele din urmă, va ajunge până la ea și o va înghiți cu totul, dar nu încă. Nu încă. Ea se întinde spre el. Încă mai au un minut de petrecut împreună. Poate două.

71.

Cathy

Cathy nu este încătușată. Nimeni nu-i împinge capul în jos când intră în spatele mașinii de poliție. În schimb, i se citesc drepturile și apoi este ignorată, fiind condusă la secția de poliție Perry Barr, de care a auzit vag, dar în care nu a fost niciodată, până acum.

O mașină de poliție separată a venit pentru Joe. O ambulanță pentru Evan, deși era în mod evident inutilă. Cathy nu va uita niciodată cum arăta Joe, plin de sânge și înnebunit de spaimă, cu ochii strălucitori și febrili, în magazie, în timp ce o implora.

Mașina de poliție miroase a odorizant cu aromă sintetică de mere și a transpirație. Ea stă în spate. Mașina este supraîncălzită, iar textura banchetei, moale și elastică datorită umpluturii uzate din spumă poliuretanică, dându-i senzația că nu o va lăsa niciodată să iasă de acolo. Îi amintește de călătoriile cu mașina făcute împreună cu familia ei în copilărie, când era aproape întotdeauna bolnavă. Frannie insista să mănânce o selecție de dulciuri vrac Pick N Mix pe bancheta din spate, deși mirosul îi făcea și mai rău lui Cathy. Joe avea întotdeauna parte de locul din față. Era cel mai mare, pleda el, și acelea erau regulile. Cathy își sprijină capul de geamul mașinii și închide ochii, ca să nu mai vadă nimic înjur.

La secția de poliție, Cathy este dusă într-o cameră de audieri. Calmul care a pogorât asupra ei în sufragerie a rămas cu ea. Se întreabă dacă juriul ar putea fi indulgent cu ea. Cine o va reprezenta. Ce vor crede părinții lor.

Un agent de poliție confirmă cu glas monoton faptul că

Evan este mort.

Cathy privește în gol peretele din fața ei pentru o vreme, așteptând, cu acea stare de trezie aparentă pe care o manifestă lucrătorii în schimburi și oamenii aflați într-o situație de criză. Două telefoane târziu în noapte într-o singură vară. Două cadavre. Două nopți nedormite. Dacă ar fi aici, în circumstanțe diferite, ea ar spune gluma pe care o ei fac pe seama tatălui lor: „Joseph, Catherine, Francesca, oricine ai fi!” Nici nu ar apuca să o ducă până la capăt înainte ca ei să izbucnească în râs. Fratele și sora ei, oamenii care au fost cândva.

— Trebuie să așteptați până desemnăm un avocat din oficiu, îi spune un alt agent de poliție lui Cathy la ora unsprezece.

Cathy își freacă ochii pe care-i simte nisipoși. Se mânjește de machiaj și se întreabă cum o arăta. Ca o criminală? Se gândește la animalele de la cabinet și speră să aibă cineva grijă de ele. Se întreabă unde sunt Joe și Frannie. Dacă părinții ei au fost informați. Ce face Tom. Este absolut izolată aici, nu poate nici să primească informații, nici să pună întrebări. O cameră mică, de sine stătătoare, departe de toți și de toate.

Se uită în gol la perete înainte de a răspunde. Este vopsit în alb, cu vopsea ieftină care face bule de parcă ar avea nisip pe dedesubt.

Dintr-odată, aici, în camera albă, înțelege de ce este calmă. Ce era mai rău s-a întâmplat. Există acum o cale de scăpare, chiar dacă a trebuit să detoneze o bombă pentru a găsi calea de ieșire din familia ei. Respiră adânc. S-a terminat. Vinovăția, și panica, și așteptarea s-au terminat.

— Am numărul unui avocat în drept penal, spune ea. Pot să-l sun? îl cheamă Jason.

*

Cathy îl întâlnește pe Jason într-o sală de ședințe, o oră mai târziu. Poartă șosete despectate, acesta este primul lucru pe care îl observă la el. Are un aspect oarecum ponosit, dar nu-și poate da seama de ce e de părere că un avocat nu ar

trebui să aibă o barbă grizonantă zburlită și nici să țină în mână un pahar cu cafea Costa care s-a prelins puțin pe dinafară.

— Eu sunt Jason, se prezintă și se așază vizavi de ea, stând picior peste picior.

— Probabil te întrebi cum am obținut numărul tău, începe ea.

— Nu chiar, îi dă el replica, zâmbindu-i fugar. N-ai de ce să îți faci griji. Bun. Să începem cu începutul. Soarbe o gură din cafea. Are o aromă dulce, de parcă ar avea un fel de sirop în ea.

Se uită în jos la hârtiile lui, răsfoindu-le și amestecându-le, apoi scoate un blocnotes albastru nou-nouț și un stilou elegant, care îi place lui Cathy, și scrie data în partea de sus. O scrie corect: este mâine. Imediat după miezul nopții. Un semn de bun augur. Este inteligent.

— Așadar, spune, uitându-se din nou la ea. Ce-ar fi să începi cu începutul?

— Începutul este atât de îndepărtat, remarcă ea.

El ridică din umeri, ca și cum ar zice: „Ei bine, începe de acolo”.

— Avem toată noaptea la dispoziție, afirmă el, râzând ușor.

— A început în Verona, declară ea.

— Ah, face Jason. Cadavrul care tocmai a fost găsit.

Joe i-a spus lui Cathy în magazin de treaba asta.

— Exact. Cum l-au găsit?

— Nu știu. O să aflu, promite el. Spune-mi restul, întinde o mână în spatele lui și închide ușa.

— Spune-mi absolut totul. Dă-i drumul.

Acum

A doua zi a procesului R. vs Plant

— Și, în noaptea aceea de sfârșit de august... ați primit un telefon de la fratele dumneavoastră, Joe, corect?

Dau din cap, apoi spun „da” în boxa martorilor. Mă uit direct la fratele meu, la firele lui de păr cărunte și rebele de la tâmple.

— Da, repet eu. Pentru prima dată, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Și ce v-a spus?

— Mi-a spus că l-a ucis pe Evan. Și că are nevoie de ajutor.

— Mulțumesc, îmi răspunde procurorul. Vă mulțumesc, Catherine, pentru mărturia dumneavoastră, care a fost neprețuită.

Aruncă o privire spre galeria publică, unde se află familia mea. Și apoi spre boxa acuzaților, unde stă fratele meu, singur și încătușat, la procesul lui pentru crimă.

— Vom continua să audiem martorii în procesul Coroanei contra lui Joseph Plant, anunță judecătorul. Cu privire la următoarele capete de acuzare... Verifică de pe o foaie și spune: ascundere a cadavrului, prejudicii de natură penală, inducerea în eroare a organelor judiciare, conspirație criminală de dare de mită, însușire ilegală a bunurilor corporative.

Și acuzațiile tot continuă. Termină de citit, cu chipul lipsit de orice expresie. Acest lucru trebuie să fie atât de banal pentru el. Cathy clipește.

— Va avea loc vreo reexaminare? îl întreabă avocatul meu pe procuror.

— Nu, spune el. Nu este nevoie, cred. Mulțumesc, doamnă Plant. Să sperăm că acum se poate face dreptate.

*

— Nu vor mai avea nevoie de mine înapoi în boxă? îl întreb pe Jason pe treptele tribunalului, înghețând în colanții mei bej

Și costumul taior cu fustă.

Am primit o sentință de condamnare la închisoare cu suspendare pentru rolul pe care l-am jucat în crimă, în schimbul depunerii mărturiei împotriva lui Joe. Jason își lărgește nodul de la cravată și se uită la mine.

— N-ar trebui să aibă, răspunde Jason. Va mai dura câteva săptămâni, în vederea audierii celorlalți martori. Apoi, oricât de mult timp va avea nevoie juriul pentru deliberare. Sunt multe capete de acuzare. Își aprinde o țigară, părând că nu se grăbește deloc să scape de frigul deprimant din luna martie. Îmi strâng haina în jurul meu și mă uit la vârful luminat al țigării lui, un boboc de trandafir stratificat incandescent, amintindu-mi cât de mult a fumat Joe în Verona. Așa că ești liberă să pleci, aș zice eu. Ce-ai de gând să faci?

— Să merg să o văd pe Frannie, răspund, gesticulând vag în direcția centrului orașului.

Jason încuviințează din cap și trage din țigară, scoțând rotocoale de fum pe fundalul cerului orb, creându-și proprii norișori denși de iarnă.

— Ei bine, adaug, neștiind cum să închei, dar ceva din limbajul trupului lui Jason mă face să tac brusc.

— Crezi că nu știu? spune el, trăgând din țigară, cu fața înclinată într-o parte, dar fără a întrerupe contactul vizual cu mine nici măcar o secundă.

— Ce să știi? întreb, deși simt cum obrații mi se încing în aerei rece de iarnă.

— Hai să nu ne mai prefacem, zice Jason.

Scutură scrumul din capătul țigării, care se împrăștie în vânt ca un puf de păpădie. Mă dau la o parte din calea lui, simțindu-mă panicată, expusă.

— Este în siguranță cu tine?

— Secretul tău? Pe vecie, mă asigură Jason. Întinde o mână să mă apuce de umăr. Aș fi făcut același lucru ca tine, îmi mărturisește înainte de a pleca.

Ocolește colțul Curții Regale de Justiție, iar corpul lui dispare din raza mea vizuală, lăsând în urmă o dâră de fum care rămâne suspendată în aer pentru câteva secunde, pentru ca apoi să se risipească și aceasta.

73.

Atunci

Cathy

— Presupun că sunt aici ca să raportez o crimă, spune Cathy cu precauție, fiind în camera cufundată în liniște împreună cu acest bărbat, Jason, pe care abia îl cunoaște.

— În regulă.

Se gândește la ochii lui Joe în întunericul magaziei, la mâinile și fața lui acoperite cu sângele lui Evan. Se gândește la sosirea lui Frannie, care a răspuns și ea la apelul lui Joe și la lacrimile vărsate de ea, când a devenit și el un criminal. Ambii fuseseră doar niște oameni obișnuiți cu două luni înainte, dar transformarea lor era completă acum. Se gândește la pactul pe care l-au făcut.

— Au găsit cadavrul, le-a anunțat Joe, cu o mână însângărată pe brațul lui Cathy și cu privirea aceea stranie fixată asupra ei. Trebuie să declarați că eu am făcut totul.

— Ce? a zis ea, uitându-se la casa în care se afla Tom, nevrând să-l piardă, nevrând ca el să plece, deși știa că nu o va face.

— Să spuneți că am fost eu, repetă el. I-a aruncat o privire lui Frannie, care părea să știe exact ce voia el să spună. Am făcut-o dracului de oaie, a adăugat. Am făcut-o dracului de oaie cu Evan. Nu există nicio cale de ieșire, așa că ar trebui să spuneți că am fost eu.

— Că ai fost tu, a spus Cathy încet.

— Să le spuneți tot. Stătea în spatele lui Frannie, cu mâinile pe umerii ei colțuroși. Să le spuneți că eu l-am ucis pe

Evan și să spuneti că eu l-am ucis pe Will. Că eu am făcut totul. Că tot ce am făcut noi, am făcut eu. Să spuneți că v-am mărturisit vouă totul, chiar aici. Vă voi susține povestea. Să mărturișiți că ați indus în eroare organele judiciare ca să mă acoperiți pe mine. Asta va explica ADN-urile voastre de pe cadavru. Dar spuneți-le că restul l-am făcut eu. În cele din urmă – și asta s-ar putea să se întâmple chiar în ziua procesului – vi se va oferi posibilitatea încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției în schimbul unor dovezi împotriva mea. Rezistați un timp. Păstrați-vă sângele-rece. Apoi acceptați-l. Și apoi încercați să faceți în așa fel încât mărturiile voastre să reducă crimele mele de la omor voluntar la omor prin imprudență.

— Nu, s-a împotrivit Frannie, cu vocea răgușită de plâns, cu ochii umezi.

Cathy se uita lung la Joe. E dat naibii de inteligent.

— Nu putem pierde cu toții totul, a argumentat Joe. N-are sens. Lăsați-mă pe mine să plătesc pentru asta.

— Nu vei mai ieși niciodată din închisoare. Frannie s-a întors cu fața spre Joe și și-a îngropat capul în pieptul lui. Nu poți să faci asta. Vei primi cincizeci de ani. Nu pot... nu pot să stau cincizeci de ani fără tine.

El a ridicat din umeri stând lipit de ea, privind în jos la ea, apoi la Cathy.

— Te iubesc, i-a spus el pur și simplu lui Frannie, cu vocea întretăiată și spartă. Te iubesc.

— Despre ce crimă este vorba? întreabă Jason acum.

— Fratele meu, Joe, spune Cathy. Cred că a ucis pe cineva în vacanța noastră.

74.

Acum

A o sută întâlnire cu Frannie

Este program de vizită la spital. Corpul îmi este scanat, percheziționat, autentificat. Trebuie să confirm că nu am nimic periculos asupra mea. Bandă adezivă. Pixuri. Cuțite. Stupefiante.

Simt mirosul specific care știu că aparține locului numit de sora mea în prezent „acasă”. Supă de legume. Transpirație. Haine vechi. Chestii omenești. Chestii banale.

Frannie mă așteaptă în camera ei. Stă în capul oaselor pe pat într-un petic de soare strălucitor de iarnă, citind un roman. S-a apucat să citească cel puțin două pe săptămână, lucru de care nu am avut cunoștință vreodată să-l fi făcut realmente la vârsta adultă.

S-a îngrășat optsprezece kilograme și a fost tratată pentru o tulburare depresivă majoră, declanșată – deși nimeni nu știe cu adevărat întreaga poveste – de evenimentele din Verona. Acum este pe cale de a fi externată din instituția unde am plătit pentru a o interna și vorbește uneori cu o înțelepciune care îmi deblochează ceva în interiorul ființei, când sunt în mașină în drum spre casă.

— Ce mai face Paul? mă întreabă ea de îndată ce intru în cameră.

— Bine... e bine. Pictează cu degetele la grădiniță, îi spun. Apoi adaug: Gata, s-a rezolvat.

Frannie știe exact la ce mă refer. S-ar putea să fie încuietori triple pe ușile duble, dar sora mea este încă, în mod atât de eclatant, sora mea, aici înăuntru. Nu este așa cum am crezut că va fi. Atmosfera nu e împovărată de vreun sentiment apăsător, sumbru. Nici vorbă de rușine sau de nebunie. Doar oameni pe care viața i-a încercat din greu, afectându-le sănătatea mintală, creierul, și personal medical plin de compasiune, pregătit să le aline traumele psihice. Este un loc mai reconfortant decât majoritatea, pentru că acesta este un lucru recunoscut, acceptat ca atare și tratat, nu ascuns ca în alte părți.

— Mi-ai verificat corespondența? vrea să știe ea.

— Da, doar un catalog de la ASOS.

Frannie schițează un zâmbet.

— Mi l-ai adus? mă întreabă, animată de speranță.

Îl scot din geantă și îl azvârl spre ea, iar ea îl așază cu foarte mare grijă pe noptieră, de parcă așteaptă cu nerăbdare acest mic răsfăț amânat pentru mai târziu. Această reacție minoră, dar optimistă mă face să simt furnicături de fericire pornind din inimă și coborându-mi apoi pe brațe.

Frannie a îmbătrânit în spital. Observ asta acum că nu o mai văd în fiecare zi. Arată ca o femeie care se apropie de treizeci și cinci de ani. Ridurile de pe frunte. Parantezele rotunjite care se întind de fiecare parte a nasului până la gură, cu toate că a luat în greutate. Frannie și-a sacrificat frumusețea pentru ceea ce s-a întâmplat la Verona.

— Ești mulțumită că ai făcut-o? mă întreabă, mijindu-și ochii în timp ce își ridică privirea spre mine și își întinde noua coloană vertebrală ca un fluture peste cuvertura de pe patul ei.

Subiectul crimei este încă un ghem strâns, plin de noduri, care se află între noi două.

— Da, îi confirm, uitându-mă la ea. Este ceea ce și-a dorit.

— Așa zice el.

Se ridică din pat și pregătește două ceaiuri. Când aude fierbătorul bolborosind, asistentul postat pe hol în fața camerei ei întoarce capul puțin, ceea ce pare să o enerveze pe Frannie. Îmi întinde ceaiul fierbinte pus într-o ceașcă de plastic, cu un zâmbet fugar și stânjenit. Probabil că va avea un gust nenorocit de plastic topit, se scuză ea.

— Nu-ți face probleme.

— Crezi că mărturia ta a ajutat? mă întreabă.

Pentru că exact asta am și făcut. I-am ajutat, astfel încât procesul lui Joe să continue fără ca Frannie să fie bănuită, așa cum și-a dorit el, dar încercând totodată să atenuez cumva impactul negativ. Să explic de ce el a făcut ceea ce a făcut. Să spun instanței că avea un caracter bun, în esență. Încercam să fac un soi de echilibristică... pe de o parte, să îi fac pe polițiști

să îl creadă pe Joe suficient de mult încât să nu mai facă și alte investigații, iar, pe de altă parte, să îi determin să-l trateze cu indulgență. Tocmai de aceea a fost atât de îngrijorător faptul că declarațiile noastre nu se prea potriveau: nu am avut decât acele câteva minute la dispoziție lângă magazie pentru a ne coordona. Totuși, sper că am făcut destul.

Frannie, care nu a fost acuzată pentru rolul ei în îngroparea cadavrului din cauza sănătății ei mintale, se așază pe pat, cuibărindu-și ceașca de ceai în mâini, și ochii ei îi întâlnesc pe a mei. Frannie de odinioară încă se mai întrezărește în spatele lor. Senina Frannie. Nu și-a pierdut niciodată trăsătura asta, cu toată depresia ei. A fost doar mascată pentru o vreme.

După ce Joe a fost arestat și după ce eu am trântit primele minciuni polițiștilor, Frannie nu a mai ieșit din căsuța ei timp de nouă zile după audierea ei. A slăbit și mai mult. Nu mai răspundea la telefon, nici măcar la apelul zilnic al lui Joe. Părinții noștri au crezut că era mâhnită din pricina lui. Eu știam exact care era problema, dar nu aveam cum s-o rezolv și stăteam acolo în majoritatea serilor acelei săptămâni ciudate și suprealiste, făcându-mi griji pentru Paul.

Lucrurile au escaladat destul de repede după aceea. Un profesionist din domeniul sănătății mintale a evaluat-o și m-a întrebat dacă l-aș putea ține la mine pe Paul pentru o noapte, ceea ce, în felul lucrurilor care te tulbură atât de profund încât îți dau senzația că trebuie să fie temporare, s-a transformat, în cele din urmă, în sute de nopți.

— Așa și așa, zic eu. Tocmai le-am spus tuturor ce s-a întâmplat cu adevărat. Judecătorul a revizuit capetele de acuzare la sfârșit.

— Crezi că se va reduce sentința la omor prin imprudență? Crezi că l-ai ajutat?

— Poate.

— Ce spune Jason?

— Nimic. E o figură, afirm eu, ceea ce este nedrept, totuși.

Deși este un tip neconvențional, Jason refuză să speculeze,

nefiind încă dispus să depășească anumite limite.

— Este un avocat sexy, remarcă Frannie, ceea ce aproape că mă face să împrôșc ceaiul din gură.

— Va trebui să așteptăm să vedem ce se întâmplă, propun eu. Juriul pare corect. Întind mâinile după ale lui Frannie peste pat. Cumva, ea a făcut ca această cameră sterilă, spitalicească, să miroasă ca ea. Rufele ei, parfumul ei. Mă lasă să o ating. Asistentul ei din fața ușii ne urmărește cu atenție. Stă în picioare pe linoleumul albastru regal pe care îl putem vedea prin ferestruica încastrată în ușa ei. Arată ca apa unui lac. Frannie îl ignoră, dar limbajul trupului ei se modifică.

— Și Joe a greșit, să știi, îi spun eu pe un ton degajat. Făcând o tentativă de a întredeschide ușa conversației pe care trebuie să o avem. Ne-am tot învârtit în jurul ei atât de mult timp. A fost surprinzător de ușor să facem asta, să o reprimăm. Să stăm de vorbă despre lucruri mărunte, să-l aduc pe Paul în vizită, cu prăjiturile pe care le copsese el, să pălăvrăgim despre vreme, despre știri, despre serviciu.

Frannie încremenește. S-a îngrășat în modul rapid și nefiresc în care oamenii își revin după ceva. Are grăsime în obraji și pe brațe, dar pare să o incomodeze, cumva, de parcă ar fi un bebeluș supraalimentat. Pielea ei este palidă. Nu arată tocmai sănătoasă, nu încă. Dar va ajunge și acolo.

Se ridică din pat și deschide fereastra. Am fost surprinsă de libertățile pe care le are aici, în spital, sub supraveghere fiind. Nu este așa cum ți-ai imagina. Frannie își spală hainele, are vizitatori, deschide ferestrele și primește livrări de la McDonald's. Răsfoiește cataloagele ASOS. Nu are interdicții și nici nu este îndopată în mod excesiv cu medicamente. Este, pur și simplu, sora mea, așa cum a fost întotdeauna, stând cu ochii închiși în cadrul ferestrei deschise, în adierea vântului proaspăt de primăvară.

— A ucis pe cineva, spune Frannie, cu ochii mari și umezi când se întoarce cu fața spre mine. Și eu la fel. Fumul de lemn ars pătrunde înăuntru odată cu vântul. Camera se răcește repede, dar Frannie lasă fereastra deschisă, venind să se așeze

pe pat. Știi cum a fost? mă întreabă.

— Nu.

— Ca și cum ai fi fost pus în corpul altcuiva.

— Te referi la boala ta? vreau să mă dumiresc eu. Sângele îmi năvălește în obraji, nefiind sigură dacă sunt pregătită pentru această conversație, nefiind sigură că pot înțelege bine, că o pot asculta și înțelege, dar nici nu las să mă trădeze nimic.

Am făcut ședințe cu un terapeut pe nume Stuart, care a reluat împreună cu mine ceea ce s-a întâmplat cu Rosie și după aceea. Am experimentat împreună cu el. Muncind mai puțin. Constatând că nu se întâmplă nimic catastrofal. Deschizându-mă mai mult. Făcând mai multe lucruri. Lucruri amuzante. Lăsând-o dracului mai moale. Cu toții avem propriii demoni care atentează la sănătatea noastră mintală, mă gândesc eu, uitându-mă peste pat la sora mea. În seara asta, mă voi lupta cu a mei, distrându-mă în mod deliberat și văzând că nu se întâmplă nimic rău. Spunând cuiva, oricui, ce simt cu adevărat.

— Imaginează-ți că, dintr-odată, tot ceea ce ți-a plăcut să faci până atunci nu te mai bucură deloc. Nu vrei să mai mănânci. Corpul te doare de atâta oboseală, face Frannie o tentativă de mărturisire. Exact așa te simți.

— Știu, aprob încet.

— Totul era cenușiu. Este înfricoșător și uluitor. Devii irascibil. Te simți inconfortabil în corpul tău. Te copleșește o tristețe constantă. Își apasă o mână pe stomac. În jurul ei ies noi colăcei de grăsime. Chiar aici... nu poți ignora asta. Toată mintea ta se simte ca o rană deschisă. Ai putea să plângi din orice. Pentru cele mai stupide chestii. Am continuat să re trăiesc ceea ce s-a întâmplat cu Will... când mi-am pierdut cumpătul într-un mod în care niciun om nu ar trebui să o facă.

— Frannie, spun, în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi. Îmi pare atât de rău că ai trecut prin asta.

— Te gândești că, din moment ce sentimentul de vinovăție

a fost atât de profund, ar fi trebuit să spun că eu am fost aceea, nu? Joe zice că el a fost de vină pentru Evan, iar eu pentru Will. Carina a sunat la poliție spunând că era îngrijorată de cât de insistent o suna Joe. A fost chiar ușor, aproape că s-a învinovățit singur.

— Eu... Ezit. Mi-a trecut și mie prin minte asta. Joe ne-a manipulat cu viclenie. „De ce să se ducă doi oameni la fund, când ar putea să se ducă unul singur?” a spus el simplu. Dar Frannie și-a păstrat doar pentru ea părerea cu privire la această problemă anume, până acum.

— Adevărul este că abia am început să deschid ferestrele, mărturisesc Frannie. Se uită la Cathy, cu un zâmbet vag de neîncredere pe chip. Știi? Am avut de-a face cu traumă după traumă.

Dau din cap. Ferestrele sunt metafora perfectă.

— Știu.

Stăm în tăcere câteva secunde, sorbind din ceaiul mult prea fierbinte, fără a ști exact în ce direcție să o apucăm de acum încolo.

— Mă întreb... Nu știu. Cred că ceea ce s-a întâmplat cu Rosie ne-a făcut pe noi, pe mine și pe Joe... Nu știu cum să spun.

Frannie dă repede din cap.

— Da, spune ea. Știu. Am tăcut suficientă terapie ca să știu.

Ceva se deschide în inima mea, cu toată tragedia asta. Un fel de spațiu, suficient pentru a lăsa să pătrundă lumina. Nu e nevoie să trecem peste toate. Peste trecutul nostru, peste acțiunile noastre. Nu trebuie să validăm durerea celorlalți. Atârnă nerostită, în aerul dintre noi, acolo unde trebuie să fie.

— Să-ți suni fratele și sora când ai făcut-o de oaie, spune Frannie. Nu știu. E oarecum copilăresc. Nu-i așa? Să vrei ca familia să te scoată pe cauțiune. Și încă eram un copil. Doar un copil.

— Ai fost copilul familiei pentru că ne-a plăcut să fii cea mai mică și mai răsfățată, afirm eu. Te-am iubit așa cum erai, adaug încet. Aveam nevoie de un copil în familie, pentru că pierduserăm unul. Aveam nevoie de tine. Te-am cocoloșit.

— Da. Dar eu nu sunt Rosie. Vocea lui Frannie este caldă, ochii ei se încrețesc la colțuri. Uneori trebuie să mergi mai departe. Știi? Să te maturizezi. Departe de ghiveciul în care ai crescut laolaltă cu ceilalți.

— Știu, spun eu. Poate că nu vom mai locui împreună în același șir de căsuțe. Poate că nu vom mai lucra împreună. Familia e complicată, nu-i așa? Vreau să cer părerea ei, părerea lui Joe despre rolul meu în moartea lui Rosie și dacă asta a contribuit la ușoara lor înstrăinare față de mine, dar mă abțin apoi. Nu am nevoie să știu. Ceea ce cred eu este ceea ce contează. Și cred că nu a fost vina mea. Și, chiar dacă ar fi fost, trebuie să încetez să mai plătesc pentru asta, altfel vom pierde cu toții o altă viață.

— Și mulțumesc, adaugă Frannie încet. Vă sunt datoare ție și lui Joe... își duce o mână la piept. Sâni ei sunt din nou generoși și plini, feminini. Pentru tot.

— A fost o nimica toată, șoptesc eu. Mă apropiu de Frannie, care stă pe pat, și o îmbrățișez, stând cu capul sprijinit pe creștetul ei. Simt că pieptul mi se udă cu lacrimile ei, lacrimi de recunoștință, lacrimi de regret. Poate și lacrimi de ușurare. Te iubim, îi spun drept în ureche. O simt cum dă repede din cap pe coastele mele.

— Știu că tu crezi că ar trebui să fac ceea ce este corect, îmi zice.

Nu îi dau niciun răspuns; nu vreau.

— Dar pur și simplu nu pot să-l părăsesc pe Paul. Adică... Știu ce este corect să fac, numai că... Nu mă pot decide să o fac.

Ridică din umeri, mișcarea fiind una mai greoaie decât era înainte. Este atât de ușor să spui că ai face ceea ce se cuvine, spune ea, frecându-se la nas. Își pune ceașca de ceai pe pat,

unde începe să se clatine, într-un echilibru precar.

Mă gândesc la acele e-mailuri de la Will, e-mailuri agresive, e-mailuri înfricoșătoare, și la poziția lui Frannie ca mamă singură, și la tot ce s-a întâmplat de atunci încolo. La stoicismul lui Joe în boxa acuzaților, la proces. La pierderea în greutate a lui Frannie și apoi la creșterea ei în greutate. La felul în care părea să delibereze îndelung, uneori, înainte de a face anumite lucruri, de parcă ar fi trebuit să depună efortul de a participa la un maraton. La pleoapele ei care au fost înroșite timp de un an. L-a pierdut pe Paul temporar în depresia ei, dar asta nu înseamnă că merită să-l piardă definitiv. Ce înseamnă justiția, la urma urmelor, dacă nu suferință?

Mă întind peste pat și o apuc de mână pe Frannie. Este caldă, acolo unde era rece de obicei, chiar și cu fereastra deschisă, lăsând să intre vântul de primăvară și soarele, o combinație de picant cu dulce. Frannie înșfacă păturica de la capătul patului și se apropie de mine, învelindu-ne pe amândouă în ea.

— Cred că e timpul să mergem înainte, propun eu. Nu-i așa?

Frannie îmi zâmbește, un zâmbet tremurat care seamănă doar parțial cu zâmbetul ei vechi, larg și nestingherit, și mă apucă strâns de mână.

— Hai să o facem, spune ea.

Îi strâng mâinile calde sub pătură. Mâinile noastre sunt împletite una într-alta, alcătuind un soi de cazemată, așa cum obișnuiam să le ținem când eram mici.

•

Tom mă așteaptă la el acasă.

— Cum a fost? mă întreabă, deschizând larg ușa de la intrare. Poartă un pulover din lână de culoare crem și ține în mână o ceașcă de cafea pe jumătate băută. Este în picioarele goale. Ți-am făcut un ibric cu cafea și aproape că am băut-o pe toată, îmi spune zâmbind.

— A fost în regulă, îi zic. Am văzut-o și pe Frannie, după

aceea.

— O zi grea, îmi spune el cu glas blând.

Probabil am nasul roșu din cauză că am plâns în mașină, gândindu-mă la Frannie ascunsă sub acea pătură. Asistentul ei mi-a spus la plecare că va fi suficient de întremată pentru a fi externată în curând. Că Paul va putea începe să stea peste noapte cu ea la scurt timp după aceea.

— Da, spun, uitându-mă în ochii lui căprui și gândindu-mă că n-aș fi făcut-o niciodată dacă nu ar fi fost el. Cine știe unde ar fi sfârșit-o ei? Într-un loc mult mai rău, cu siguranță. Și ce urmează acum? îl întreb pe Tom. Acum că s-a terminat?

— Orice vrei, răspunde. Orice vrei tu.

•

— Toată lumea în picioare, spune un aprod.

Juriul și judecătorul intră rând pe rând. Îi urmăresc cu privirea din galeria publică, la doar câțiva metri, dar la câteva sute de ani-lumină distanță de mama și de tatăl meu. Ei spun că nu înțeleg de ce am depus mărturie împotriva lui Joe, dar sper că într-o zi o vor face. Poate că într-o zi le vom dezvălui povestea adevărată. Când vor fi pregătiți să o audă.

După ce se așază toată lumea, judecătorul se adresează juriului.

— Ați ajuns la un verdict cu privire la toate capetele de acuzare?

— Da, răspunde primul jurat.

Este exact așa cum ți-ai putea imagina un prim-jurat. În sacou și cămașă, pe când toți ceilalți au fețe obosite și sunt îmbrăcați în ținute lejere. Ochelari. Nu aș fi deloc surprinsă dacă aș zări o servietă la picioarele lui.

— Și ați ajuns la verdict în unanimitate?

— Da.

Mă uit cu atenție în jur în timp ce așteptăm.

Ei recită toate capetele de acuzare. Crimă. Ascundere a

cadavrului. Prejudicii de natură penală. Inducerea în eroare a organelor judiciare. Conspirație criminală de dare de mită. Însușire ilegală a bunurilor corporative. Fraudă. Crimă din nou.

— Primul cap de acuzare: crimă. Cum îl găsiți pe inculpat, vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat.

Lui Joe îi cade capul în piept.

Este găsit vinovat pentru acuzațiile de ascundere a cadavrului, de prejudicii de natură penală, de inducerea în eroare a organelor judiciare, de dare de mită și de fraudă. Este găsit nevinovat pentru a doua acuzație de crimă.

În schimb, acestea sunt înlocuite de conducere imprudentă și ucidere din culpă din cauza pierderii controlului volanului.

— Un familist, spune judecătorul. Ai fost împins până la limita nebuniei încercând să acoperi prima ta crimă. Ceea ce ai făcut a fost de neiertat, ostil și violent, dar nu a fost o crimă.

Judecătorul nu are de unde să știe, dar spune exact adevărul.

Umerii lui Joe s-au prăbușit. Se uită direct în ochii mei.

Îl văd pe fratele meu mai mare, în toate ipostazele lui. Prima explozie a temperamentului său, la care am fost martoră pe când avea unsprezece ani și cineva l-a faultat pe terenul de fotbal. Ce veterinar bun și priceput era, croindu-și în mod logic drum printre diagnostice diferențiale, încercând varianta *a*, încercând varianta *b*, încercând varianta *c*, remarcând lucruri pe care alți oameni nu le observau. Câinele acela își lungea buzele. Pisica aceea își ținea capul ușor înclinat spre dreapta. Întotdeauna păstrându-și calmul în blocul operator veterinar. A trebuit să ne prefacem că suntem înstrăinați unul de celălalt. Pentru ca toată lumea să creadă mărturiile mele. Dovezile care i-au redus acuzațiile.

— Vă rog să rămâneți în picioare pentru pronunțarea sentinței, îi spune judecătorul lui Joe.

Mă ridic în picioare. Nu suport să mai privesc. Ies din galeria publică, trecând pe lângă părinții mei. Deschid ușa foaierului și o las să se închidă ușor în urma mea.

EPILOG

Este vară iar. Cathy se află în centrul oraşului Birmingham, așezată pe o pătură pe care Tom, grijuliu de felul lui, a adus-o cu el. Sunt în Piața Sf. Filip. A mai adus căpșuni și vin; ea a adus șase gogoși.

— Un picnic mixt, spune Tom râzând. Dar unul bun.

El ia o căpșună și o ține în lumină. Părul i-a crescut în ultimele săptămâni. A uitat să se radă, iar capul îi este acoperit de un fel de puf pe care Cathy îl găsește adorabil.

Tom scoate codița căpșunii și o îndeasă în gura ei. Cathy simte textura aspră a semințelor, mușcătura dulce pe măsură ce fructul rezistă, ca apoi să cedeze sub dinți ei.

Ea se întinde pe spate, cu capul în poala lui, cu ochelari de soare pe ochi, cu un braț peste frunte ca să nu o ardă soarele pe linia părului.

— Ai avut zi bună? îl întreabă, moleșită.

— Desigur, spune Tom, întinzându-se pe spate lângă ea.

Un fir de iarbă îi gădilă urechea. Norii trec pe deasupra lor în timp ce stau acolo, relaxați, în soarele acoperit de aburul fierbinte al verii, fără să își vorbească, fără să aibă nevoie să își vorbească.

După un timp, ea se rostogolește pe burtă și se uită la el.

— Mi-e dor de Paul, spune ea.

— Și mie.

Soarele intră în spatele norului, doar pentru o secundă, amintindu-i lui Cathy că este aici, în Anglia, nu acolo, unde soarele strălucea și cocea trupul pe care l-au îngropat.

— Va veni aici peste puțin timp, spune Tom. Cuvintele lui produc confuzie, dar ochii lui nu.

— Mi-e dor să trăiesc împreună cu Paul, spune ea în mod explicit. Cu un copil.

Se gândește la fresca aceea cu dinozauri pe care a pictat-o pe ușile dulapurilor ei din camera de oaspeți, pe care a lăsat-o acolo. La felul cum Paul se grăbea pe scări în sus pentru a o vedea de fiecare dată când o vizita. Cum speră că nu va fi pictat niciodată nimic altceva peste ea.

— Știu. Tom se ridică în capul oaselor și mănâncă o căpșună, căzut pe gânduri. În curând, va lua o decizie în acel stil lent și fără grabă al lui.

— Uite-i, îi atrage atenția Cathy.

Frannie se vede în depărtare, cu părul strâns grămadă în creștetul capului, cu ochelari de soare la ochi, ținându-l de mână pe Paul. Acum, el are peste jumătate din înălțimea ei, un copil mai degrabă decât un bebeluș, iar inima lui Cathy tresaltă de bucurie când îl vede apropiindu-se.

— Oh, nu, avem de două ori mai multe căpșuni, constată Frannie când ajunge la ei. O îmbrățișează pe Cathy.

— Nu poți avea niciodată prea multe căpșuni, spune Cathy, tăcând semn cu mâna spre grămadă. Avem și gogoși.

— Grozav! Frannie scoate una din pachet și o înjumătățește pentru a o împărți cu Paul. Se așază pe pătură, cu picioarele încrucișate, cu rochia ei maxi întinzându-i-se peste picioare. Paul își ține mâna într-a ei. Acum încheieturile lui ies în relief, în locul acelor gropițe carnoase. Noroc, spune ea, ridicând un pahar. Am văzut-o pe Lydia chiar adineauri, adaugă, așa, ca fapt divers.

— Da?... Unde?

Frannie își linge zahărul de pe buze și își smucește degetul mare în spatele ei.

— Acolo jos. Cu bebelușul ei.

— Tatăl este un tip cu care a lucrat împreună la serviciu, spune Cathy.

Frannie mestecă în timp ce cade pe gânduri, înghite, apoi

nu mai zice nimic încă un minut.

— Vreau să spun că... începe ea.

— Știu, o întrerupe Cathy.

Tom se încruntă, nedându-și seama despre ce este vorba, dar nici nu ar avea cum. Frannie, Cathy și Joe au fost întotdeauna capabili să comunice în acest fel.

Ochii lui Frannie și ai lui Cathy se întâlnesc. Lydia nu făcea parte din familia lui Joe. Nu chiar. Nu în acest fel, în acest univers primordial al lor unde iubirea este necondiționată. Unde crimele sunt iertate și unde se acoperă unul pe altul, fără să pună întrebări. Nu poți inventa așa ceva. Nu poți fabrica așa ceva. Pur și simplu există ca atare.

•

Se întorc la căsuța lui Frannie, după picnicul lor.

Seara a devenit umedă, chiar dacă sunt în plină vară. Cerul este palid și posomorât. Apusul de soare îl va transforma din alb în gri și apoi în negru, fără nicio altă pată de culoare. E ciudat pentru Cathy să se întoarcă aici, la căsuță. A lui Joe a fost vândută recent, la fel și a ei. Acum locuiește cu Tom, lucrează la un alt cabinet. Spațiul de locuit este frumos. Un spațiu în care se simte în largul ei, un spațiu menit să uite, să meargă mai departe, să-i lase pe sora și pe fratele ei să fie aliați în mod preferențial, dacă așa doresc. Este păcat că părinții lor au crezut că ea a fost cea care l-a trădat pe Joe, dar Cathy a descoperit că se bucură de o nouă libertate fără ei.

Cathy se duce la frigiderul lui Frannie în timp ce ea și Tom stau la masa mare din bucătărie, unde o mie de lucruri au mers prost înainte. Îi urmărește din priviri pentru o clipă, pe fundalul grădinii care este o explozie de flori. Nu ai ști niciodată, dacă i-ai privi din afară.

Scoate o sticlă de vin și una de apă minerală și prepară niște șprițuri.

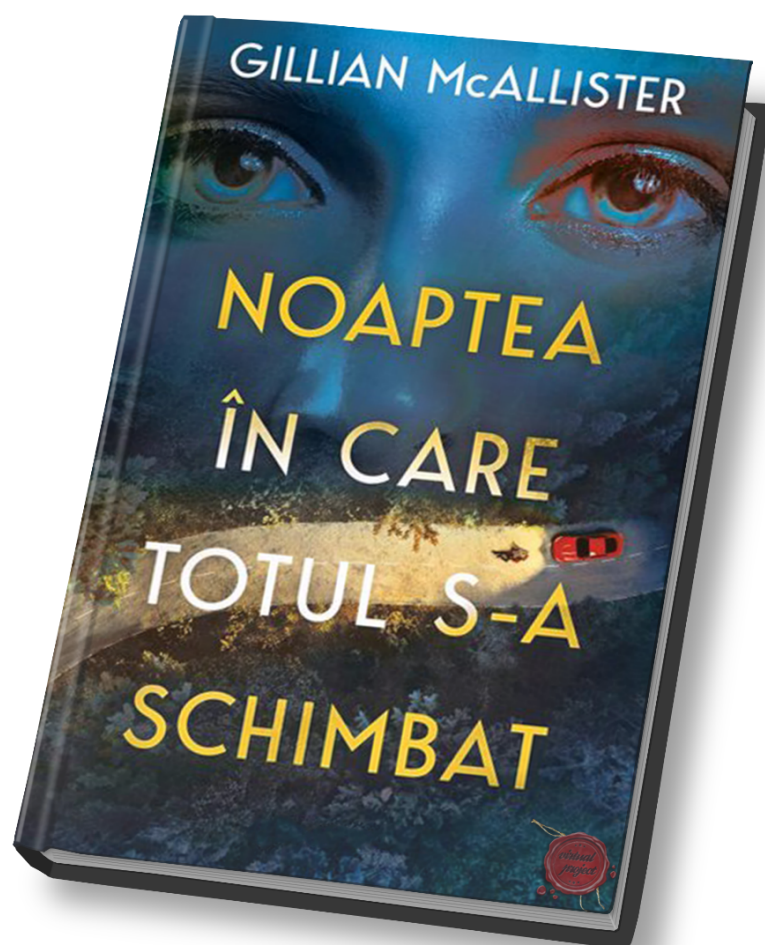
În timp ce le pregătește, ascultând pălăvrăgeala lui Frannie și Tom, precum și comentariile constante ale lui Paul despre dinozauri, vede ceva apărând de sub o sticlă de merlot.

Este un calendar, genul acela pe care îl primești de Crăciun, un teanc de foi cu tot soiul de notițe, din care rupi câte una pe zi. Foile sunt rupte la zi, marcând data de 21 iunie. Fiecare zi este tăiată cu grijă cu un stilou roșu. La sfârșitul lunii, pe 30, cu scrisul de mână al lui Frannie, este notat ceva: au mai rămas 6112 zile. Cathy face calculul rapid și ușor. Este timpul rămas din sentința lui Joe. Trece la luna iulie: 6.081 zile rămase la sfârșitul acelei luni.

Se uită la calendar cu ochii în lacrimi. La această dovadă vie a dorului surorii ei, a vinovăției surorii ei, a dragostei surorii ei. Viața se va relua, pentru Frannie, când Joe va ieși din închisoare.

Cathy întinde mâna după pixul aflat în apropiere și taie ziua de azi, pentru Joe, pentru sora ei, pentru familia ei.

Nu mai este atât de mult. Ei pot aștepta.

virtual-project.eu

violin

^[1] As Seen on Screen („Aşa cum se vede pe ecran”) - site de îmbrăcăminte (n. red.).

^[2] Alună (n. tr.).

^[3] Păpuşi cărora le spui grijile tale, eliberându-te de ele (n. tr.).

^[4] „În drum spre casă” (n. tr.).

^[5] „Megan Fox fierbinte”; referire la actriţa şi fotomodelul american (n. red.).

^[6] „Spectacolul de sâmbătă” - serial de televiziune pentru copii (n. tr.).

^[7] „Bucurie răutăcioasă”, în limba germană în original (n. tr.).

^[8] Majestatea Sa Regina contra Plant (n. tr.).

^[9] „Tu eşti soarele meu” (n. tr.).